

Giới thiệu Trùng Sinh Chi Nịch Ái

Truyện Trùng Sinh Chi Nịch Ái, cuộc hôn nhân của gia đình anh tan vỡ, ba thì bỏ đi còn mẹ thì tái hôn với người đàn ông khác. Anh bây giờ sống trong cô đơn lạnh lẽo, nhớ những người bạn chơi thân với nhau từ nhỏ.

Kỷ ức lúc trước của anh có người mà lúc đó anh ghét vô cùng chính là người ca ca chung xóm khi nhỏ Tô Văn. Anh hồi tưởng lại những ngày tháng vui vẻ bên những người bạn và đặc biệt là người thanh mai trúc mã Thi Thi. Nhưng dường như khi con người ta trưởng thành thì cách suy nghĩ cũng thay đổi theo năm tháng, anh không còn cảm thấy thân thiết với những bạn đó nữa mà ngược lại người mà lúc nhỏ anh căm ghét bây giờ lại muốn kết bạn hơn.

Tô Văn lúc nào cũng quan tâm chăm sóc cho anh từ lúc nhỏ, mà khi xưa anh không hiểu những việc làm đó nên mới ghét anh bây giờ anh muốn bù đắp quan tâm đặc biệt với anh. Điều mà anh không thể ngờ tới đó chính là sự quan tâm của anh đã làm cho Tô Văn trở thành người hiểu sai giới tính của mình thành người đồng tính luyến ái.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

"Tiểu Xương, tỉnh, tới giờ uống thuốc rồi."

Ai, là thanh âm của ai, quen thuộc như vậy....Mí mắt như nặng ngàn cân, ta dùng sức lực toàn thân mới miễn cưỡng mở ra chứng được. Đập vào mắt là nghìn tia ánh nắng mặt trời, thẳng tắp rơi vào mặt ta, bắn vào con ngươi ta. Một khuôn mặt quen thuộc, khuôn mặt bị quên lãng trong góc ký ức thật lâu, công khai xuất hiện ở trước mắt ta.

"Anh..... Anh đã về?" Cổ họng của ta khô khốc, mỗi lần phát ra một âm tiết liền đau muốn chết, giống như Mỹ Nhân Ngư mang giày thủy tinh giẫm lên gai nhọn. Nước mắt làm ướt đôi mắt ta, dung mạo tuấn tú của người trước mắt nhất thời một mảnh mờ hồ. Đại não mờ mịt bắt đầu chậm chạp chuyển động, ta đau khổ cười, trên căn bản có thể khẳng định, lúc này ta là đang nằm mơ.

"Này? Đã lớn như vậy rồi, em còn khóc cái gì.....?" Chủ nhân của thanh âm kia vẫn ôn nhu như trong trí nhớ, ngón tay của hắn cũng trước sau như một ấm áp. Năm ngón tay thon dài mà trắng nõn nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt ta. Sau đó hắn dừng lại một chút, có chút thăm dò ngạc nhiên hỏi một câu, "A, em rốt cục chịu gọi anh là anh rồi?"

"Anh chính là anh trai của em....." Nếu như đây là một giấc mơ, vậy hãy để cho ta vĩnh viễn cũng đừng tỉnh dậy. Ta miễn cưỡng giang hai tay, nhào vào trong ngực của hắn. Mùi cỏ xanh quen thuộc trong trí nhớ, cùng áo sơ mi trắng không nhiễm một hạt bụi..... Ta tham lam đem hắn giam vào trong ngực, cảm thụ xương sườn hắn gầy yếu đâm vào cánh tay của ta. Giấc mơ này rất chân thật. Giống như hắn thật ở trong ngực ta, bị ta ôm chặt.

"Tiểu Xương..... Em hôm nay sao vậy?" Thanh âm anh ấy mang theo nồng đậm nghi ngờ, "Dì..... Trầm, lo lắng em có bệnh nghiêm trọng muốn đi khám bác sĩ. Anh xem tình huống hướng này của em quả thật rất không tốt, có phải là phát sốt làm đầu óc cháy hòng không....."

"Dì Trầm..... Anh là nói, mẹ em?" Ta về mặt mê mang trùng mắt nhìn, phối hợp nói, "Giấc mơ này thật dài à, lại còn có tình tiết cũ....."

"Cái gì, em còn tưởng rằng em đang nằm mơ sao?" Tô Văn ca già vờ một bộ mặt có vẻ tức giận gõ trán của ta, đưa cho ta một viên thuốc con nhộng cùng một ly nước ấm, không nói lời nào ta liền tống vào dạ dày. Ta vừa uống nước xong, hắn lại đắp chăn cho ta, "Em ngủ tiếp một hồi đi, tới chiều nếu là còn như vậy..... Vậy chúng ta phải đưa em tới bệnh viện. Ha ha. Khó trách em chịu gọi anh là anh, nếu là đầu óc em thanh tỉnh, đoán chừng là làm sao cũng không chịu gọi ra."

Lúc hắn nói câu sau cùng này, giọng điệu rất là cô đơn, về mặt cũng toàn bộ ẩn vào bóng tối. Ta muốn nhảy lên giường lớn tiếng phản bác hắn, muốn nói cho hắn không nên cứ như vậy rồi ta..... Nhưng cuối cùng giống như một con cá rời khỏi nước, chỉ có thể vô lực mở rộng năm ngón tay của mình, suy yếu nói ra, "Không phải....."

"Hào hảo ngủ một giấc. Tỉnh lại có lẽ bệnh sẽ bớt." Anh ấy tắt đèn trong gian phòng, bưng ly nước ta uống qua ra khỏi phòng. Bep bep bep, tiếng dép ma sát trên sàn nhà càng không ngừng như cái trống đập vào tai ta, cho đến khi khoảng cách chúng quá xa mới không tình nguyện biến mất.

Ta không muốn ngủ..... Ngủ tiếp sẽ tỉnh, khi tỉnh lại, sẽ không nhìn thấy anh ấy nữa, ta mơ hồ nghĩ. Nhưng vừa rồi uống thuốc tựa hồ có tác dụng kích thích người ngủ, một chút xíu liền đánh bại ý chí yếu kém của ta. Vừa nghĩ không nên ngủ, vừa không cách nào ức chế một lần tới.

Anh..... Em vẫn vô dụng như vậy. Thật vất vả ở trong mộng nhìn thấy anh, nhưng vẫn....

.....

Mơ hồ mở mắt ra, đập vào mi mắt vẫn là trần nhà trắng xám. Ta ngồi dậy, lắc đầu, cảm giác đại não không giống lúc trước hỗn loạn. Đầu giường bày biện một gong kính đen, cùng đồng hồ báo thức Dream A màu lam nhạt. Kỳ quái, ta nhớ rất nhiều năm trước, ta cũng có một đồng hồ báo thức cùng cái

Kiểu dáng này giống nhau như đúc .Nhưng đó là rất nhiều năm trước,em họ ta ở phòng khách không cần thận làm vỡ,tạ liền đổi một cái đồng hồ báo thức điện tử. Ta ngồi thẳng người,kinh ngạc nhìn bày biện trong phòng.Lúc này, là đang ở trong mộng sao? Tại sao hết thấy trong phòng này , cùng phòng chúng ta trước khi dọn nhà,không có một chút khác biệt?

Cái giấc mơ này thật sự là quá cổ quái rồi.Ta theo bản năng néo mắt của mình . Có cảm giác đau. Nói cách khác, hiện tại ta cũng không có nằm mơ, mà là thật sự tồn tại ? Cái ý nghĩ này ở trong đầu của ta chạy tán loạn,giống như một nồi nước sôi bốc lên.Nếu như suy đoán của ta là thật thì

"Anh ? !" Ta lớn tiếng kêu lên. Giọng nói vẫn còn có chút trẻ con,nhưng cái này cũng không trở ngại thanh âm của ta truyền ra cửa.Một lát sau, cửa phòng đã bị đẩy ra, đi vào cũng không phải là Tô Văn ca, mà là mẹ ta,Trần Thực.

Không đứng, mẹ ta thoát nhìn, không có trẻ như vậy, cho dù trang điểm có dày cỡ nào cũng không thể che được nếp nhăn thật nhỏ trên trán. Nhưng bà trước mắt ,cái trán một mảnh bằng phẳng, nếu như không phải dưới mắt có một vòng quầng thâm dày, thậm chí có thể xưng là phong tư yêu điệu .

"Tiểu Xương! Con cảm thấy khỏe hơn chưa? Có muốn đến bệnh viện hay không? Nơi nào khó chịu thì nhanh nói cho mẹ biết a." Mẹ xoa nhẹ lên trán của ta,bà đã bao lâu không có chạm vào ta như vậy rồi? Một năm, hai năm? Ta về mặt hoảng hốt mà nghĩ , ánh mắt lại gắt gao tập trung vào khuôn mặt trẻ tuổi của bà, không nỡ dời đi.

"Mẹ gần đây là do..... không quan tâm cảm thụ của con. Con đừng giận mẹ, có được hay không?" Mẹ nhẹ nhàng nói.

Ta vội vàng lắc đầu. Không có giận, ta làm gì phải giận bà .Mẹ nhìn ta lắc đầu, tựa hồ cũng yên tâm buông khối tảng đá lớn trong đầu, thở dài, "Mẹ biết, con không thích Tô thúc thúc. Ba con ông ấy đã mất nhiều năm như vậy rồi,mẹ cũng quen sống một mình.Mẹ cùng Tô thúc thúc ở chung một chỗ, cũng là suy nghĩ vì con,con từ nhỏ không nhận được tình thương của cha, mẹ sợ đối với tính cách sau khi lớn lên của con tạo thành ảnh hưởng không tốt"

Hả? Đây là đang nói chuyện gì ? Ta nghĩ ngờ gật đầu, trong đầu rất nhanh hồi tưởng đến. Ba ta chết sớm, mẹ cùng ta hai người sống cùng nhau . Sau lúc ta mười lăm tuổi , mẹ ta gả cho Tô thúc thúc. Cũng chính là cha của Tô Văn.Bởi vì Tô Văn so với ta lớn hơn một tuổi, cho nên ta liền không thêm gọi hắn là anh. Nhưng mẹ ta lúc mới vừa gả cho Tô thúc thúc ,ta đặc biệt không muốn, mãnh liệt phản đối một trận. Khi đó ta còn náo loạn tiết mục bỏ nhà ra đi,kết quả bị Tô thúc thúc ở trạm xe lửa bắt trở lại. Bởi vì chuyện này mà bệnh một trận.

Chờ một chút..... Bệnh nặng Chẳng lẽ hiện tại ta đang khoảng thời gian này?

Vì chứng minh suy đoán của ta, ta vội vàng mở miệng hỏi, "Mẹ,mẹHôm nay là ngày bao nhiêu?"

"Hôm nay? A, con ngủ một ngày một đêm, mấy ngày liên tiếp con không nhớ rõ được.Hôm nay là ngày 26,mẹ đã gọi Thi Thi thay con xin phép trường nghỉ học.Dù sao các con cũng thi xong ,vắng mấy ngày cũng không sao."

Ngày 26 Ta cắn cắn môi dưới, lần nữa xác định một chút kia là cảm giác đau không cách nào nhận sai . Nếu như không có đoán sai, ta nghĩ, thời gian đã đảo ngược.Hiện tại hẳn là năm năm trước, khi mẹ ta mới vừa gả cho Tô thúc thúc .

Mà Thi Thi..... Chính là thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng ta học chung tiểu học và trung học,thậm chí tương lai cùng ta học cao trung.Không chỉ có như thế, ta tốt nghiệp cao trung xong lại bắt đầu điên cuồng mà theo đuổi cô ấy, vì cô ấy vẫn cùng Tô Văn ca trở mặt..... Ta hít sâu một hơi,từ trong ký ức thoát ra,cảm giác hết thấy đã phát sinh trước mắt có chút không thể tưởng tượng nổi.

Đang lúc ta về mặt mờ mịt ,cửa gỗ gian phòng một lần bị mở ra, Tô thúc thúc gương mặt hàm hậu xuất hiện ở phía sau cửa. Ông phát hiện ta nằm ở trên giường ,có chút không biết làm sao gãi gãi đầu, "A, Tiểu Xương tỉnh rồi. Tỉnh là tốt rồi....."

"Được rồi được rồi,anh đừng tới làm loạn thêm." Mẹ ta thấy ta sắc mặt không được tự nhiên ,vội vàng đem Tô thúc thúc kéo ra khỏi gian phòng, tiện tay đóng cửa lại. Ta nhảy xuống giường, đi tới cửa, hiệu quả cách âm cửa phòng không tốt lắm, ta nghe được bà té thanh té khí đối với Tô thúc thúc nói, "Đứa nhỏ Tiểu Xương này, theo em chịu qua không ít khổ .Anh để nó yên ,bình thường đừng làm nó tức giận."

Sau đó Tô thúc thúc nặng nề đáp,"Biết rồi.Anh không muốn chọc cho nó tức giận, anh chỉ là quan tâm nó."

Vành mắt ta nóng lên. Không nghĩ tới năm đó mẹ lại bảo vệ ta như vậy. Tại sao ở trong trí nhớ, ta chỉ nhớ được mẹ đem thức ăn ngon,đồ mặc đẹp cho Tô Văn dùng, chỉ nhớ rõ mẹ kiêu ngạo khi người khác khen ngợi Tô Văn học như thế nào chăm chỉ,không nhớ mẹ như thế nào tỉ mỉ lo lắng cho ta, không lúc nào có tình thương của mẹ?

Quả thật , khi đó ta đây quá ích kỷ, chỉ biết buồn bực của bản thân mình ,lại không biết rằng mỗi tiếng nói hành vi của mình tạo thành bao nhiêu thương tổn cho người khác .Như là chuyện bỏ nhà ra đi, lúc ấy Tô thúc thúc cùng mẹ ta,thậm chí ngay cả Tô Văn ca, chuyến xe cũng không đi, cũng không đi học ,vất óc suy tính tìm kiếm ta khắp nơi.

Hiện tại ta hiểu được mọi chuyện, cũng cảm thấy mình năm đó thật sự làm cho người ta lo lắng.Cho nên ta lúc này liền mở cửa phòng, hướng về phía về mặt kinh ngạc của mẹ cùng Tô thúc thúc nói một câu, "Mẹ,Tô thúc thúc, thật xin lỗi."

"O,xin lỗi cái gì a?" Mẹ kinh ngạc hỏi, sau đó bà lập tức sắc mặt nghiêm nghị, về mặt cứng rắn, hướng về phía ta vung tay múa chân, "Con nhìn lại mình,quần áo cũng không mặc cho tốt mà chạy xuống giường, có phải muốn bệnh thêm một trận không? Mau mau mau,trở về giường cho mẹ ngoan ngoan nằm một chút đi !"

"A..... Con không sao." Bất đắc dĩ, ta lại bị cưỡng bách nằm lại trên giường. Tô thúc thúc dùng chân ở cửa,về mặt do dự cũng không biết nên vào hay là không vào. Ta vội vàng đối với ông cười cười, cho thấy mời vào.Ông lúc này mới bước vào phòng,như lâm đại địch xoa xoa đôi bàn tay, "Cái kia,

Tiểu Xương à..... Sau này không nên chạy loạn nữa.Mẹ con rất lo lắng đó.A, bác,bác cùng Tiểu Văn cũng thế....."

"Anh đừng đề cập tới chuyện kia nữa." Mẹ ta về mặt làm bộ như tức giận đầy Tô thúc thúc, nhưng lên lút đánh giá đến sắc mặt của ta, thấy ta còn về mặt bình tĩnh sau mới thở phào nhẹ nhõm, có chút cảm khái nói, "Tiểu Xương..Con hình như sau khi bị bệnh một trận ,trưởng thành không ít."

"Là con lúc trước không hiểu chuyện." Ta cười cười, sau đó duỗi lưng một cái, "Hai người làm việc của mình đi.Con muốn chuẩn bị cho buổi học ngày mai."

"A,a, không thành vấn đề. Nhớ uống nhiều nước , nếu còn mệt,ngày mai nghỉ thêm một ngày cũng không thành vấn đề. Dù sao cũng có Tiểu Văn giúp con học bổ túc ."Mẹ vỗ vỗ đầu của ta, đứng lên, đối với Tô thúc thúc cho cái biểu tình.Hai người bọn họ một lát sau cùng nhau ly khai khỏi gian phòng.

Xác định bọn họ đi xa ,ta vội vàng từ trên giường nhảy xuống,nhanh chóng mở ra ngăn kéo tủ đầu giường .Bên trong một quyển sổ dán đầy tem cùng sách,cùng một cái đèn pin. Đèn pin cầm tay đã sớm hết pin,công tắc cũng bởi vì thường xuyên mà sát là bong tróc nước sơn.Không sai,năm đó ta đây yêu thích sưu tập tem, cái cuốn vở này chính là bằng chứng. Ta không giải thích được tại sao lại trở về năm năm trước Nhưng vấn đề là, chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy ,rốt cuộc là làm sao phát sinh ?

Nếu như ta trở lại năm năm trước, kia năm năm sau ,ta ở nơi nào?

Ý nghĩ lộn xộn tràn ngập ở trong đầu của ta, thỉnh thoảng linh quang hiện lên, nhưng so với lúc nó xuất hiện biến mất còn nhanh hơn.

Chẳng lẽ năm năm sau ta đã đã chết? Chết như thế nào? Tại sao chuyện lúc đó..... Ta một chút ký ức cũng không còn?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Ta nghĩ tới não căng muốn choáng váng nhưng vẫn không ra đáp án. Cuối cùng chỉ đành phải đem những ý nghĩ này đề qua một bên, tiếp tục đào móc ‘ từng cọng cây ngon cỏ ’ trong gian phòng. Chờ một chút..... Nếu như nhớ không lầm thì ,anh Tô Văn hiện tại là cùng ta dùng chung một gian phòng đi ?

Cùng Tô thúc thúc sau khi kết hôn, ta cùng mẹ liền chuyển vào nhà Tô thúc thúc .Nhà bọn họ chỉ có một phòng khách một phòng ngủ, tự nhiên là sẽ không có điều kiện cho ta cùng anh Tô Văn mỗi người một phòng riêng.Về sau chờ ta lên lớp mười rồi, chúng ta mới dọn nhà tập thể, ở vùng phụ cận ngoại thành thuê một cái nhà.Nhưng nhà này cách trường học của ta quá xa, cho nên sau lớp mười ,ta cùng anh Tô Văn lại bắt đầu trọ ở trường .

Trên bàn gỗ bày ra sách giáo khoa cuối học kỳ của lớp 9, lịch ngày cũng xé đến tháng bảy.Xem ra ta là mới vừa vượt qua kì thi ,cái này đối với học sinh mà nói, là giai đoạn có chút thống khổ .Hoàn hảo ta vừa xuyên đã qua kì thi cử ,chút ít kiến thức lớp 9 kia ta đều gần như đã quên mất , mặc dù rất nhiều kiến thức lật lật sách là có thể nhớ lại, nhưng hiện tại muốn cho ta trực tiếp đi thi ,thành tích chắc chắn sẽ không lý tưởng . Ta nhớ được năm đó, ta thi đậu cùng trường cao trung với anh Tô Văn ,chỉ mong đoạn lịch sử này không có bị thay đổi.

Đồng thời cùng ta thi vào trường cao trung Minh Vũ, còn có người anh em đáng tin cậy của ta,Hạ Phi,cùng thanh mai trúc mã của ta, Tống Thi Thi.

Ta vừa nghĩ, vừa vô ý thức xem xét mặt bàn. Rót cục dưới mặt bàn cùng lớp thủy tinh mờ ra được một cuốn nhật ký màu đen .Không sai,lúc ta học lớp 9, còn thói quen viết nhật ký ,cũng thật may ta lúc ấy có thể nghĩ ra phương pháp đem giấu ở bên dưới bàn.Ta không chút nghĩ ngợi mở ra cuốn nhật ký ,có chút không biết nên khóc hay cười nhìn bút tích mình viết ngây .Không nghĩ tới, ta hồi lớp 9, chữ viết loạn như vậy.Ta năm năm sau,chính là viết chữ rất đẹp.

XX năm X tháng X ngày. Mưa to gió lớn.

Ta hận chết các người. Nhất là người, Tô Văn! Giả vờ quan tâm ta,ta quả thực ghê tởm muốn chết ! Người đừng cho là ta giống mẹ ta dễ dàng bị lừa như vậy ! Ta cho người biết,chỗ nào có ta thì không có người ,chỗ có người sẽ không có ta !

Đây là nhật ký ngày đó dùng bút máy viết , không ít mực đen bị mangle lớn vệt nước dính qua, lộ ra vẻ mơ mơ hồ hồ .Nhớ lúc ấy ta viết nhật ký,nhất định là vừa khóc vừa viết a? Bút máy cơ hồ muốn đem trang giấy thật mỏng kia chọc thủng có thể thấy được lúc ấy tâm tình của ta không ổn định cỡ nào .Ta liếm liếm môi, có chút không thể nào tin nổi đem cuốn nhật ký nhét trở về chỗ kia.

Không nghĩ tới ta lúc ấy hận anh Tô Văn như vậy , khụ khụ, ta đều có chút không thể tin được, tính cách ta đây từ trước đến giờ không nóng không lạnh,lại có ý nghĩ cực đoan như vậy .Khó trách sau này anh Tô Văn ngay cả chào hỏi cũng không cùng ta chào một cái liền ra nước ngoài.Thật ra thì hẳn chịu đựng ta đã lâu rồi, lâu đến..... ngay cả ta đều quên đến tận cùng là bắt đầu từ đâu.

Đang lúc ta sững sờ ,thanh âm từ trước cửa đem ta một lần nữa trở lại thực tế. Chỉ chốc lát sau, có người gõ cửa phòng. Trực giác nói cho ta biết, đây là anh Tô Văn . Giờ phút này ta đây thể nhưng không biết làm sao đối mặt với hắn, ngo ngác hồi lâu mới đáp lại, ‘ ừ, mời vào ’.

Như ta đoán trước , gõ cửa đúng là anh Tô Văn . Hắn đẩy cửa ra, thấy ta mặc đồ ngủ, chân trần đứng trước bàn học ,có chút kinh ngạc nhũn mảy, "Em

khỏi bệnh rồi?Sao lại không nằm nghỉ một chút?"

"A." Ta giống như người già mắc chứng si ngốc thời kì cuối,ngây ngốc nhìn anh Tô Văn , "Nằm cả ngày,đứng lên hoạt động một chút."

"Vậy mặc thêm chút gì đi."Anh Tô Văn thuận thế kéo cặp ra khỏi vai bỏ qua một bên, từ tủ quần áo túm ra một bộ áo lông. "Ừm, mặc vào."

"Nhưng , nhưng ,bây giờ là mùa hè !" Ta phản xạ lui về phía sau hai bước,chóp chóp mắt lấy lòng , "Không mặc có được hay không?"

"....." Anh Tô Văn sau khi thấy nét mặt của ta,cả thân thể đều cứng đờ, hần rừ xuống mi mắt,sau một lúc lâu mới hồi đáp, "Được.Em thích làm sao thì làm.Anh không can thiệp em."

"Anh....." Ta có chút cảm động kêu lên. Mặc kệ lúc nào,dù chỉ mới quen biết ta dờ chừng,cùng anh ấy một chút liên hệ máu mủ cũng không có , nhưng lại chưa bao giờ ngừng nuông chiều ta.Mà ta thì sao,năm năm trước,chỉ là một mực hưởng thụ làm người em, được tí mĩ chiếu cố ,ta cái gì cũng chưa từng giúp anh ấy,chỉ làm cho anh ấy càng thêm nhiều phiền toái.Không nghĩ tới ta đây,lại khốn kiếp như vậy!

Hiện tại ta sống lại,mặc dù không biết hết thảy là thế nào phát sinh , nhưng ta nhất định phải thay đổi những chuyện này.

"Em gọi anh là anh" Anh ấy thiếu đôi mày xinh đẹp,"Em thật là Tiểu Xương sao? Ngày hôm trước em không phải nói với anh là một núi không thể chứa hai hồ', ' có người thì sẽ không có ta' sao? Thế nào bỗng nhiên....."

"A. Em có nói như vậy sao?" Chột dạ gãi gãi đầu, ta cùng cùng mũi chân,bắt đầu kéo ra lời nói dóc thấu trời,"Thật ra thì ,lần này sau khi tỉnh lại, em bỗng nhiên đã quên rất nhiều chuyện.Ừm,nói thế nào đây, em nhớ được anh là ai, em cũng nhớ được mẹ em cùng Tô thúc thúc, nhưng là rất nhiều chi tiết nhỏ Em đều quên."Ta dừng một chút, chống lại ánh mắt không thể tin của anh Tô Văn , "Là như vậy đó, em dù sao cũng đã quên rất nhiều chuyện.Em nhớ được anh tên là Tô Văn, là anh của em,những thứ khác. Em đều quên."

"Ồ" Anh Tô Văn trầm mặc ba giây sau, rút cục gạt đầu. Nhưng hần hiển nhiên không có tin tưởng lời nói dối lần này của ta,"Hong xuong, em lại đang chơi trò gì.Anh hôm nay rất mệt ,không muốn lại cùng em náo loạn."

"." Bàn tay núp sau tay áo chặt chẽ nắm thành quyền,đầu ngón tay cái bấm sâu vào lòng bàn tay, "Không tin cũng được. Em sẽ lấy hành động làm cho anh tin."

"Tùy em.Chính là đừng để bị lạnh. Em lại bệnh lần nữa,đoán chừng cái nhà này sẽ phải mệt rã rồi ."Anh Tô Văn không sao cả cười cười,trong ngữ điệu mang theo chỉ trích chột lóc rồi biến mất . Ta có chút khó chịu ' ừ ' một tiếng, sau đó bò lên giường lại .Anh ấy làm bài tập một hồi,sau liền ra ngoài đi làm.Hai tay cầm chặt ga giường,ta giống như được cứu thờ dài.

Được rồi. Hết thảy cũng sẽ khá hơn. Ta muốn thay đổi hết thảy quá khứ không vui,cùng tính cách bốc đồng.Như vậy anh Tô Văn cũng sẽ không âm thầm rời đi, quan hệ cùng ta với Thi Thi cũng sẽ không bế tắc như vậy,Hạ Phi cũng thế.....

Ta nắm tay lại thành quyền, ở trong lòng ưng thuận hứa hẹn. Bắt đầu từ ngày mai, ta muốn thay đổi tất cả quá khứ.

Buổi tối cùng anh ấy chen chúc trên một cái giường ngủ. Có chút buồn cười là, ở giữa ta cùng Tô Văn ca còn cách bởi chăn bông được quấn lại,giống như là học sinh tiểu học ngăn cách nhau ,đem hai người chúng ta tách ra.

Cho nên buổi sáng sau khi tỉnh lại, ta liền hỏi anh Tô Văn , "Tại sao chúng ta phải cách chăn bông ngủ vậy? Dù sao cũng là nam sinh cả."

Anh Tô Văn lập tức liền phản kích trở lại, hần có chút kỳ quái nhìn ta một cái, "Anh cũng nghĩ như vậy. Nhưng lúc trước là em có ý muốn làm thế."

"A, do em đã quên."Ta làm bộ như bưng tỉnh đại ngộ ,vỗ vỗ đầu, "Bỏ đi bỏ đi,ngày mai sẽ đem chăn bông này bỏ đi.Buổi tối nóng chết em mất."

"Tùy em."Anh Tô Văn nhàn nhạt nói, trên mặt không có biểu tình gì mà ta có thể đọc.Ta có chút mất mát trùng mắt nhìn, sau đó âm thầm tự cổ động mình.. Không vội không vội, lúc này mới vừa bắt đầu .Nhớ năm đó anh Tô Văn chiếu cố ta hơn ba năm ,ta sao có thể trông cậy vào hần nhanh như vậy liền tiếp nhận ta?

Thật ra thì có lúc, ta cũng không rõ ràng lắm, nguyên nhân tốt cùng Tô Văn quan tâm ta,có phải hay không vẹn vẹn do cha hần phân phó hần làm như vậy . Tô Văn rất nghe lời cha hần,cho nên nếu là cha của hần thật sự ra lệnh cho hần như vậy. . . . Trong lòng ta có chút đau khổ , nghĩ đến các loại quan tâm cùng chiếu cố của Tô Văn lúc này đối với ta chính là bị ép buộc.Bất quá cũng đúng, Tô Văn là người ưu tú như thế , tại sao phải chăm sóc một kẻ như ta, tùy hứng, động một chút là gây họa? Nếu không phải bởi vì mẹ ta gả cho Tô thúc thúc, ta thật ra thì căn bản cũng không có tư cách yêu cầu hần đối với ta tốt như vậy.

"Tiểu Xương, điện thoại của con !"Đang lúc ta đẩy bụng tâm sự ăn cơm trứng chiên,thanh âm mẹ ta bỗng nhiên từ trong phòng khách truyền đến.Trong nhà chúng ta phòng lớn nhất chính là phòng khách.Nhưng trên thực tế, cái gọi là phòng khách cũng bất quá rộng hơn mười mấy thước vuông mà thôi. Ta vội vã chạy tới, nhận lấy điện thoại, có chút thấp thỏm bất an hắng giọng một cái, "A lô....."

"Này !Tiểu Xương!" Thanh âm này. Không nhớ lắm,tuyệt đối là Hạ Phi ! Mắt ta sáng lên,kể từ khi. . . .sau chuyện kia,Hạ Phi liền quái lạ cùng ta xa lánh rất nhiều. Hiện tại chợt nghe được thanh âm của hần, không khỏi làm tinh thần của ta rung lên, "A, Phi Tử, tìm ta có chuyện gì?"

"Là tại người,ngày hôm qua điện thoại di động cũng không mở, liên hoan nhà trường cũng không tới. Ta cùng Tống Thi Thi đều nghĩ người đã xảy ra chuyện gì." Bên kia Hạ Phi đã bắt đầu nói dông dài,thanh âm hần ấm áp như ánh nắng đầu hè, chiếu sáng toàn bộ u ám trong lòng ta .

"Thật ra thì liên hoan cũng rất nhàm chán ,mọi người chỉ chụp ảnh chung,bạn học trao đổi sách văn vân Có tới hay không cũng không có gì."

"Oh."Ta một bên ứng bên đáp,trong lòng cuộn cuộn không dứt. Thật tốt . Có thể sống lại một lần,có thể cùng những người bạn tốt này vô ưu tư lự vượt qua cao trung. Có bọn họ ở bên cạnh ta, thậm chí bài tập có chút buồn chán kia cũng trở nên thú vị.

"Ngày nghỉ nào đó đi ra ngoài chơi đi.Ta và người. À,còn có Tống Thi Thi."Trong giọng nói Hạ Phi mang theo một tia bất mãn. Không biết tại sao, hần và Thi Thi quan hệ vẫn rất căng thẳng.Hai người thuộc về cái loại mặt cùng tâm không hợp,ba người chúng ta ra ngoài, chỉ cần ta vừa rời đi hai người bọn họ lại bắt đầu tẻ ngắt .Tên Hạ Phi này đối với nữ sinh, thật sự là không có kinh nghiệm, lừa gạt cũng không,hần bộ dáng rõ ràng rất được nữ sinh thích, nhưng lời ra khỏi miệng thì rất càn rỡ,coi nữ sinh như anh em sai khiến,cũng khó cho hần tốt nghiệp trung học cũng không tìm được bạn gái. Ta vừa suy nghĩ miên man, vừa gạt đầu đáp ứng. "Ừ. Không thành vấn đề. Ta ở trong nhà ngắm đến mốc meo rồi.Có thời gian cùng đi ra ngoài chơi bóng đi."

"A, cũng tốt. Ta cúp máy đây,dùng di động gọi, rất đắt."Hạ Phi oán trách một tiếng ,lĩnh hoạt cúp máy.Thật không hổ là tác phong của hần, ta ý do vị tấn cười cười, đem điện thoại đặt lại chỗ cũ. Ngắc đầu, đối diện về mặt kính nghi của mẹ.Bà hồ nghi nhìn ta , phảng phất như trên mặt của ta dính cái gì.Ta bị bà nhìn như vậy ,cũng không biết làm sao sờ sờ mặt, "Sao vậy?"

"Không có gì. Chính là thật lâu không thấy được Tiểu Xương con , cười vui vẻ như vậy ."Mẹ có chút ngập ngừng nói.

Ta bắt đầu đi buông tay ra, "Chẳng lẽ mẹ không muốn thấy con cười sao?"

"A, không phải .Mẹ trừng mắt nhìn, trước mặt so với trong trí nhớ trẻ hơn năm tuổi trong phút chốc dung quang toả sáng. "Mẹ đều muốn Tiểu Xương con cười vui vẻ nhiều hơn."

"Vậy thì được."Ta lê đôi dép lông xù dưới chân ,từ từ đi trở về gian phòng của mình. Hô, hiện tại phải bắt đầu bù đắp. Ta mắt liếc đồng hồ báo thức hình phim hoạt hình đầu giường,đã mười giờ.Ta mở ra sách số học cuối năm lớp 9,đại khái nhìn thoáng qua , bắt đầu tỉ mỉ tổng kết. Dem kiến thức trọng yếu ghi chép lại, như vậy sau này lúc quên mất thì cũng đã có chuẩn bị .Ta liền như vậy lật sách vùn vụt ,một hồi nhớ nhớ ghi chép,thăng học đến 5 giờ chiều, cho đến khi anh Tô Văn học cuối tuần về nhà, mẹ thức dục ta cùng hần vào phòng bếp ăn cơm, mới từ trong phòng đi ra.

Cũng may trí nhớ của ta không coi là quá kém, hơn nữa kiến thức lớp 9 tương đối rất đơn giản , cho nên ta trên căn bản nắm giữ một chút kiến thức chính yếu .Thành có giáo có, hiện tại ta chỉ cần thêm một viên gạch .Trong hè này,ta đem căn bản xây dựng lại,sau này ở cao trung cũng sẽ không mệt mỏi như năm đó Cũng không cần Tô Văn ca lăng phí nhiều thời gian ôn tập cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

"Ngày mai, con muốn ra ngoài một chuyến." Hột cơm cuối cùng trong chén cũng sạch,xoa xoa khoe miệng của mình, nói với từng người trên bàn.Tô thúc thúc không yên tâm tiếp miệng nói, "Nếu không để cho Tiểu Văn đi cùng con đi, một mình con,chúng ta cũng không yên tâm."

"Yên tâm! Sao lại không yên lòng!" Mẹ không nói gì mà đem lời Tô thúc thúc cắt đứt, đối với ta ném cho cái mị nhãn, "Đi đi đi đi, nếu là cần tiền thì nói mẹ một tiếng là được."

Ta khoa trương làm một cái biểu tình ‘ mỹ nữ, ta bị người sát ’ ,sau đó liền đứng lên, làm bộ sờ sờ bụng phồng phồng của mình, "Con đi tản bộ.Mọi người cứ tiếp tục ăn ."Sau đó liền đi ra cửa chính.

Đây là sau khi ta 'trọng sinh' ,lần đầu tiên bước ra cửa nhà. Nghênh đón làn gió nhẹ trước mặt,mang theo hơi thở đặc biệt của đầu hè,dưới chân cỏ xanh biếc khiến người ta vui vẻ,cây bồ công anh vàng óng giống như bệnh dịch trải rộng từng góc ngách trong vườn hoa nhỏ.Nhà chúng ta lầu dưới còn có một vườn hoa không lớn không nhỏ ,lúc còn tiểu học ta thường cùng Thi Thi tới chỗ này chơi trốn tìm. Cô ấy trốn ta tìm, ta cũng không biết ở trong vườn hoa nhỏ này té bao nhiêu lần. Cái rặng cửa của ta cũng góp vào một góc nơi này.Bất quá may mà sau này mọc lại một cái khác,nếu không ta đây cả đời cũng không dám mở miệng nói chuyện.

Vườn hoa nhỏ này lúc ta lên lớp 12 đã bị phá bỏ và dời đi nơi khác , xây một cái chung cư cao mười tầng.Những quá khứ tốt đẹp kia là hồi ức không chỗ tìm được.Hiện tại ta đã có cơ hội trở lại nơi này,có thể đích thân chạm vào mỗi một đạo vết nứt trên mặt đất ,ngửi thấy hương thơm của mỗi đóa hoa không tên.

"Trời tối rồi.Em còn muốn ở đây ngắm tới khi nào?" Thanh âm Tô Văn bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau ta.Ta bị dọa đến nỗi đứng lên , sau thấy hần mới yên lòng vỗ vỗ ngực, có chút oán giận nói, "Anh trai, anh làm em sợ muốn chết."

"." Vốn là anh Tô Văn cách ta rất gần,bởi vì ta chột đứng lên,đôi mắt màu hổ phách của anh Tô Văn cách ta cơ hồ chỉ có ba centimet.Ta cùng hần cũng không không thoải mái bắt đầu xoay người,bình chỉnh hô hấp sau,mới tiếp tục nói chuyện với nhau . Bất quá ,ta lúc trước thật đúng là không chú ý, thì ra anh Tô Văn có đôi mắt đẹp như vậy.

"À.Sắp tới rồi,nếu không trở về bọn họ sẽ lo lắng." Anh Tô Văn có chút vội vàng nói, khẩu khí hẳn không bình tĩnh như thường ngày.

"Ồ.Em biết rồi." Biết điều gật gật đầu. Màn đêm giống như tơ lụa tối tăm,đem thế giới bao phủ lại, chung quanh con đé đã bắt đầu không ngại phiền toái tấu nhạc. Ta bỗng nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, nửa cười giỡn nửa nghiêm túc hỏi, "Nếu là ngày nào đó em biến mất không thấy, anh có lo lắng không? Hay là nói, chỉ có mẹ em cùng Tô thúc thúc lo lắng?"

"Anh đương nhiên sẽ lo lắng."

"Đây là lời nói thật?"

Tô Văn ca không tiếp lời. Ta thấy không thú vị nhún vai, hướng tòa nhà mình đi tới. Chuyện này, gấp không được. Ta an ủi mình, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn ánh sao sáng lốm đốm trên bầu trời và trăng non núp sau đám mây.

"Ngày mai khi trời không tệ. Anh, có muốn đi xem phim với em không?" Ta móc ra điện thoại trong túi áo ,điện thoại Nokia màn hình đen trắng, dưới đèn đường lóe ra âm đạm quang mang.

"À? Ngày mai, anh rất bận."Anh Tô Văn mặt không thay đổi nói.Trực giác nói cho ta biết, anh ấy lúc này,đang nói dối ta.Chủ nhật rõ ràng lúc anh ấy rảnh nhất ,không cần đi ra ngoài dạy thêm,cũng không cần lên học bổ túc Nhưng hẳn hết lần này tới lần khác nói bẻ bọn nhiều việc.

Quả nhiên, hẳn vẫn đang phòng bị ta. Chỉ cần không phải chuyện ba hán giao cho, có hẳn cũng sẽ không làm.

"Vậy quên đi."Ta có chút thất vọng cười cười, "Vốn là nghĩ muốn giới thiệu anh một người."

Ngày hôm sau,ta gọi điện thoại cho Hạ Phi,cho hẳn liên lạc Thi Thi cùng đi xem phim. Không biết tại sao, bắt kể ta lúc nào hẹn Hạ Phi,hẳn cũng vừa vặn có thời gian. Đáng tiếc, Thi Thi thì không được,cơ hồ ta vừa mới cúp máy Hạ Phi liền gọi cho ta, nói Thi Thi phải đến khoa mỹ thuật,không thể tới .Lúc hẳn nói cho ta biết chuyện này,trong giọng nói tràn đầy tiểu nhân đặc chí .Khiến cho ta hồ nghi hỏi hẳn một chuyện,"Ta nói, Phi Tử,ngươi có phải ghen tị hay không?"

". Đố kị,ghen tị? Ngươi mở hội quốc tế nói đùa à !"Bên kia Hạ Phi lập tức liền tru lên ê a quang quác,nói năng đều lộn xộn,"Ai thêm ghen tị với nó a,tư sắc của nó còn chưa đủ tạo thành uy hiếp gì đâu."

"Ngất ! Ý của ta là, ngươi ghen tị với ta đi, ra cửa luôn luôn mỹ nữ làm bạn, hắc hắc."Ta hi hi cười, cùng hẳn bắt đầu nói đùa. Các nam sinh thích nhất thảo luận cái gì? Các nữ sinh tại hạ giờ học đều thích trao đổi tin tức ‘XX ban XX rất đẹp trai a’, nam sinh chúng ta cũng không ngoại lệ. Chỉ bất quá ngay trước mặt nữ sinh tuyệt đối là sẽ không nói, nhất định phải giữ vững hình tượng, giả vờ một bộ đứng đắn, ngụy quân tử .Nhưng thật ra Hạ Phi không phải là tiểu tử này, đối với vấn đề này không có chút nào hứng thú. Thật không biết hẳn lúc nào có thể thông suốt.

"Mỹ nữ? !Là Tổng Thi Thi?" Hạ Phi khoa trương trong loa rống lớn một tiếng, ta vội vàng đem điện thoại kéo ra,miệng oán trách một câu,"Ngươi nói nhỏ chút,ta sắp bị ngươi la cho điếc."

"A. Nha. Hừ, dù sao, Tổng Thi Thi ở trong mắt ta, còn đẹp không bằng ngươià nữ sinh lầu dưới nhà ngươi. A, chút nữa, gặp mặt ở đó ,ta giờ ra cửa đây !"

"A này !." Điện thoại đầu bên kia đã truyền đến thanh âm ‘ tút tút tút ’. Ta nghi ngờ gãi gãi đầu, kỳ quái, nhà ta lầu dưới nào có nữ sinh nào đẹp mắt ?Nhà ta là lầu một a Có thể là tiểu tử kia thi xong rồi loạn trí nhớ đi. Vừa nghĩ như vậy xong ta liền bình thường trở lại,tùy tiện mặc lên một cái thun trắng rộng cùng quần thể thao,liền chạy ra khỏi gian phòng.

Anh Tô Văn không ở nhà, không biết có phải là vì cớ ý trốn ta nên mới biến mất hay không. Ta nhún vai, cảm giác cổ họng có chút khô khốc. Bất quá phần này khó chịu rất nhanh đã bị kích động thay thế,có thể một lần nữa cùng Hạ Phi gặp nhau.

Ta khóa trái cửa,vội vã về phía chỗ cũ chạy đi. Chỗ cũ cách nhà ta không xa,chính là sân bóng rổ gần trường tiểu học. Cái sân bóng rổ này ngày thường cuối tuần đều để trống,dẫn đến không ít người tới chơi bóng.Được rồi, thật ra thì trường tiểu học người ta có khóa cổng,nhưng là một cái cửa sắt làm sao có thể ngăn cản được nhiệt huyết thanh niên bọn ta?

Cho nên trèo qua lan can đã thành kỹ năng cần thiết của ta cùng Hạ Phi. Bất quá kể từ khi vào cao trung,ta liền không có đến chơi bóng rổ cùng Hạ Phi nữa.Bởi vì ở nội trú,ta đến cao trung cũng tiện hơn so với lúc ta trung học tốt hơn nhiều,trên bãi tập có ít nhất sáu cái giá bóng rổ.Quá lâu không có leo tường,tay không khỏi có chút ngứa ngáy.Mất rất lớn sức lực mới bay qua được phiến sắt kia.Ta dùng cổ áo thun xoa xoa cái trán mồ hôi, rất xa thấy bóng dáng Hạ Phi trên sân bóng rổ.

Hẳn vẫn là một thân áo thun màu lam,mái tóc nghiêng dưới ánh mặt trời sòng sánh ánh sáng,quả bóng một giây kia còn ở trên tay hẳn,một giây sau lại rơi vào trong rổ.Sau đó khoe miệng của hẳn hướng về phía trước cong lên,nụ cười của hẳn, ngây thơ giống như đứa trẻ.

Cái loại cảm giác quen thuộc nhập vào máu,bài son đảo hải hướng về phía ta đè xuống. Ta liền giống như ngập tràn tình cảm,có chút nghẹn lại, càng không thể văn hời.Ta nghĩ ta lại muốn khóc,bởi vì nhiều quá khứ tốt đẹp đã bị ta bỏ qua.

"Hạ Phi!" Ta lớn tiếng kêu lên, một đường lao đảo chạy về phía hẳn. Ánh mặt trời sáng rõ làm ta mở mắt không ra, ta chợt nghe được tiếng tim đập của mình, nhanh đến dọa người.

"A. Tiểu tử ngươi làm sao chậm như vậy?" Hạ Phi có chút bất mãn nhún mày, "Có biết ta chờ bao lâu rồi không?" Nói xong hẳn liền đổi lại sắc mặt

nghiêm túc ,dùng giọng sét đánh hát lên,"Ta đợi đến Hoa nhi đều cảm ơn, ta đợi đến Điều Nhi đều khóc."

"Ngu ngốc. Ngươi hát vẫn lạc nhịp như vậy!" Ta hung hăng đấm hấn một quyền. Đem tất cả tưởng niệm cùng tình cảm đối với hắn ,đều dồn vào trong một quyền này.

"Ai nói ta lạc nhịp,hử?" Hạ Phi mạnh mẽ phản bác.

"Ồ.Quả nhiên, uống say ngươi ta sẽ không thừa nhận mình uống say."Ta buông tay ra, về mặt cười xấu xa nói, "Ngươi nha, cũng là cùng một cái đạo lý."

"Mấy ngày không thấy,miệng ngươi sắc bén lên không ít à !" Hạ Phi không có chút lực uy hiếp nào trừng mắt nhìn ta một cái, ta cũng trợn mắt nhìn trở về. Kết quả cũng không biết là người nào thua trước, dù sao cuối cùng chúng ta đều cười đến thẳng không dậy nổi thất lưng . Rõ ràng không có gì buồn cười. Nhưng cùng Phi Tử ở chung một chỗ, chính là vui vẻ không giải thích được .

"Ta xem ngươi tâm tình rất không tệ đi.Mấy ngày hôm trước ngươi gọi lại cho ta nói mình khổ tâm,xem ra Tiểu Cường quả nhiên là không cần lo lắng ,bất kể trong nhiều tình huống ác liệt nào,cũng sẽ cường hãn sống sót."

"Cát. Ngươi nói ai là Tiểu Cường?"Ta liếc hắn một cái, sau đó nghiêm mặt nói, "Ừ. Chuyện nhà của ta Trên căn bản đã giải quyết."

"Như vậy à. Thật ra thì, ngươi nếu muốn bỏ nhà ra đi,có thể tới nhà ta ." Hạ Phi tựa hồ có hơi thất vọng nói. Ta khẽ cười một cái, "Uy, ngươi còn ước gì ta bỏ nhà ra đi,trở về ăn gậy đòn thịt một bữa ngon à?"

"Nào có."

Hạ Phi cùng ta vừa nói vừa cười hàn huyên hồi lâu, bóng chạm vành rổ vắng 3-4m tới ngoài hàng rào. Vốn là nghĩ ra ngoài vận động một chút , nhưng ta cùng Hạ Phi cứ trò chuyện như vậy ,cư nhiên ngay cả thời gian cũng đều quên,đợi đến trời gần tối ta mới đột nhiên nhớ ra mục đích mình tới.

"Ồ,ngươi nói, thời gian làm sao trôi qua nhanh như vậy?" Có chút oán trách gãi gãi đầu, ta cùng Hạ Phi thừa dịp còn sáng,treo qua phiến sắt,có chút lưu luyến tạm biệt. Ta nhìn bóng dáng của hắn biến mất ở đèn đường ,khóe miệng câu lên nụ cười nhân nhật .

Thế nào đây,thật giống như sinh ly tử biệt . Sau này chúng ta còn có thể gặp mặt , còn phải cùng nhau vượt qua cuộc sống ba năm cao trung, không chỉ là cao trung,sau này còn có đại học, sẽ còn rất nhiều rất nhiều....

Lại nói tiếp,Hạ Phi năm đó vừa tốt nghiệp cao trung xong,liền dấu ta thi tuyển vào đại học Thượng Hải ,đợi đến khi công bố danh sách thí sinh thi đậu mới nói cho ta biết.Sau khi đến Thượng Hải ,hắn thỉnh thoảng sẽ viết thư cho ta,nói chuyện tình trong phòng linh linh ,nhưng mỗi lần ta nói lên Thượng Hải tìm hắn , hắn tìm ra các loại lý do ngớ ngẩn để trốn tránh.Cho đến bây giờ, ta cũng không hiểu tại sao hắn phải làm như vậy. Nhưng ta nay sống lại, chắc là sẽ không để loại sự tình này phát sinh lần nữa.Lúc này Ngươi nếu là thật muốn đi Thượng Hải thi phải nói cho ta biết một tiếng ,ta cũng không ghi danh vào trường địa phương.Cùng ngươi đến Thượng Hải học cũng không có gì là không được.

Lúc ta về đến nhà, Tô thúc thúc tựa tại cửa hút thuốc lá đối với ta khò khò cười cười. Ta đối với ông gật đầu, cúi đầu nhìn hộp thuốc lá trong tay ông.Là loại năm đồng một hộp.Tô thúc thúc nghiện thuốc lá không nhiều,vì không để cho ta cùng anh Tô Văn hút phải khói,ông bình thường đều ở ngoài cửa hút thuốc lá .

"Hút thuốc lá có hại thân thể." Rảo bước tiến lên cửa , ta vô ý thức xen vào một lời. Năm năm sau ta đây, thật ra thì cũng hút qua,nhưng không chế coi như không tệ, trừ lúc tâm tình rất tệ hút hai điếu,chứ bình thường cũng rất ít hút. Thứ này hút nhiều,muốn bỏ cũng không dễ dàng.

"Ồ ,ờ."Tô thúc thúc về mặt khăn trương đem hộp thuốc lá thu hồi vào trong túi áo trên ngực,giống như tên trộm bị chớp được, "Bác không hút.Con đừng giận."

Ta giận cái gì a.

Có chút buồn cười gật gật đầu, ta cũng chẳng muốn cùng Tô thúc thúc giải thích. Hành động có thể chứng minh hết thảy, đoán chừng qua một chút là ông có thể quen ta của hiện tại thôi.Người mà, là một loại động vật kỳ quái. Ngươi đối với hắn ác ý,hắn sợ ngươi. Ngươi đối với hắn tốt,hắn ngược lại cảm thấy kỳ quái, không an toàn, hận không thể và miệng chứng minh ngươi có ác ý.

"Tiểu Xương đã về rồi? Mau mau mau, ăn cơm ăn cơm!" Chỉ cần có mẹ ta, trong phòng bếp vĩnh viễn tràn ngập mùi thơm cơm trắng.Ta thoải mái dẫn lông mày,rửa tay xong an vị lên chỗ ngồi của mình ,hì hì nói, "Thực khách đã quay trở lại. A, xem xem, thức ăn hôm nay thật đúng là thịnh soạn ."

Khoai tây xào ớt xanh, ma lát đậu hủ, thịt kho tàu, cá chưng,măng tây xào Tất cả đều là bữa cơm thường ngày, nhưng so với thức ăn trong nhà hàng năm sao còn ngon hơn.Ta chóng mặt mà nghĩ, làm bộ lau nước bọt,"Thiệt là, ở bên ngoài đi một ngày, chết đói."

"Ha ha ăn, nơi này không có người ngoài, đừng khách khí ,mẹ càng không ngừng hướng vào trong chén của ta gấp thức ăn. Ta nhìn anh Tô Văn đang yên lặng ăn cơm,có chút không được tự nhiên dịch dịch thân, "Mẹ,mẹ đừng chỉ trông con, còn có anh ấy"

"A. Tô Văn nó hiểu chuyện như vậy ,dĩ nhiên biết tự chiều cổ mình.Cũng là con,suốt ngày kiêng ăn, làm mẹ không bớt lo a." Mẹ mặc dù trên miệng nói như vậy , nhưng vẫn là thu liễm không ít, dời đi mục tiêu công kích đến chén anh Tô Văn ,một đôi đũa bị bà múa đến trên dưới bay tán loạn, "Tô Văn a, con cũng ăn nhiều chút ,đừng chỉ ăn rau củ, ăn sườn lợn này.A, còn có măng tây, là hôm nay mới vừa mua, còn tươi,dì gấp cho con."

"Cám ơn dì." Anh Tô Văn không mặn không nhạt hồi đáp,cử chỉ hữu lễ nhưng xa cách ngăn dậm. Ta nhú mày, có chút kinh ngạc nhìn anh Tô Văn. Ta

vẫn cho là. Hắn là thật lòng yêu thích mẹ ta. Không nghĩ tới hắn che dấu cảm tình sâu như vậy. Năm năm trước, ta nhưng nhìn sai rồi, hoàn toàn không có thấy rõ tình cảm đích thực của hắn.

"Miếng măng tây này em ăn, không vấn đề chứ?" Đũa của ta không khách khí gấp đi măng tây trong chén anh Tô Văn, nhanh chóng bỏ vào trong miệng của mình. Mẹ ta trợn mắt nhìn ta một cái, không hài lòng ho khụ, "Trong mâm còn có rất nhiều, con làm gì đoạt của Tiểu Văn?"

"A? Bởi vì thoát nhìn trong chén anh Tô Văn nó ngon nhất." Ta bày ra một nụ cười ngây ngốc, miễn cưỡng đem chuyện này lừa đi. Mẹ hai mắt nhìn ta, trong mắt tràn đầy lo lắng. Nha, ta dám đánh cược, hiện tại bà nhất định là đang nghĩ ta cùng anh Tô Văn từ trước đến giờ bất hòa, tiến thêm một bước là chuyển biến xấu, thậm chí tăng đến trình độ ngay cả bà cũng đoán không ra.

Trời đất chứng giám, ta chỉ là muốn giúp anh Tô Văn ăn hết miếng măng tây kia thôi! Bất quá cũng đúng, chuyện anh Tô Văn không thích ăn măng tây, ta cũng nhiều năm sau mới biết. Bởi vì anh Tô Văn bất kể làm gì, cũng sẽ không lộ ra nhiều cảm xúc. Người làm chuyện hắn không thoải mái, hắn sẽ không cùng người nói, hắn chỉ xa lánh người một chút. Thứ hắn không thích ăn, người bắt hắn ăn, hắn cũng sẽ không chớp mắt mà nuốt xuống, đạm mạc hồi đáp, "Hoàn hảo."

Anh Tô Văn, anh sống như vậy, không mệt mỏi sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Ta khần trương nháy hai mắt, không để lại dấu vết đánh giá anh Tô Văn. Mà anh Tô Văn chỉ thỉnh thoảng ngẩng đầu, chống lại tầm mắt của ta. Mỗi lần hắn phản ứng đều lộ ra vẻ rất bình thản, chỉ là mấp máy miệng, sau đó xoay đầu nhìn về nơi khác.

Nhìn chằm chằm người khác là không lễ phép. Ta vội vàng đem tầm mắt mình dời đi, tiếp tục hết sức chuyên chú chiến đấu với đồng com trong chén. Mười lăm tuổi, khẩu vị của ta thật sự làm người ta ghen tỵ với. Không giống như lúc ta hai mươi tuổi, buổi tối ăn nhiều một chút liền ngủ không được. Đó là do lên đại học, không có chú ý tốt dạ dày của mình. Lại càng do, có một người bình thường luôn luôn chiều cổ ta, mà sau này đã đi đến một nơi xa xôi bên phương trời kia không thể chạm mặt.

Com nước xong, chủ động giúp mẹ rửa chén. Ta chỉ làm một việc nhỏ như vậy, lại được mẹ khen như bạn Lôi*.

(*): Lôi đồng học này là chỉ Lôi Phong – một anh hùng thời kỳ trước Cách mạng Văn hóa ở Trung Quốc, một điển hình về cần cù tiết kiệm để xây dựng CNXH và là tấm gương mình vì mọi người

"Mẹ, sau này việc rửa chén cứ giao cho con." Ta nhú nhú mày, giả vờ một bộ trầm tư, "Nấu cơm gì đó, liền giao cho vợ tương lai của con. Nhưng con chỉ ít sẽ rửa chén."

"Ồ, bây giờ lại đem chuyện vợ nói ra rồi! Tiểu Xương à. Yêu sớm cũng không hay à." Mẹ ta đầu tiên là một bộ đứng đắn hai tay chống nạnh, chỉ trích ta một trận, sau đó biến sắc, tặc tặc đối với ta trừng mắt nhìn, "Thật ra thì, mẹ thấy Thi Thi bạn con rất được à. Con bé ấy bộ dạng mặc dù không xinh đẹp, nhưng cũng thanh tú, hơn nữa tính cách hiện tại so với những năm trước ôn nhu hơn nhiều."

"Thi Thi? Ha ha. Rất không có khả năng." Ta nhàn nhạt cười. Hiện tại nhắc tới tên Thi Thi, đã không còn làm cho ngực ta rung động nữa. Tình cảm của ta dành cho cô ấy, tất cả đều ở hai năm trước, tốt nghiệp lớp 12 xong trong lúc nghỉ hè. Trên mặt cô không có vui vẻ, ta tự tay bóp chết nó rồi, ta đối với cô là ái mộ. Kỳ thật sau khi cùng cô chia tay, ta đã nghĩ thật lâu, mới hoảng hốt phát hiện, có lẽ ta vừa lúc bắt đầu chỉ là thích cô ấy, cũng không phải là yêu, cũng không phải là cái loại trời long đất lở, biển cạn đá mòn cũng phải tiếp tục triền miên yêu.

"Ừ? Chẳng lẽ con không có cảm tình đối với Thi Thi?" Mẹ hiện tại giống như là bà mối, kéo tơ hồng cho ta, "Chẳng lẽ con thích con bé phía sau nhà? Con bé mặc dù bộ dạng không tệ, nhưng. Sách sách con bé kia quá mức bừa bãi, tiêu tiền như nước. Con nếu cùng nó một chỗ, sớm muộn gì cũng tán gia bại sản."

"Mẹ. . . . mẹ đây là đang ủng hộ con yêu sớm? Hay là hoài nghi con của mẹ là hàng ế?" Ta đầu đầy hắc tuyến hỏi.

"A, nào có, mẹ sinh nhi tử lớn lên đẹp trai như vậy." Mẹ cười đùa vuron ra ma trào, "Bao lâu không cùng mẹ thân cận rồi ta? Khi còn bé con suốt ngày đi cầu cũng muốn mẹ đi theo."

"Mẹ!" Người hơn hai mươi tuổi, cứ nhiên bị vạch trần ra chuyện này 囧. Cho dù ta hiện tại thân thể mới mười lăm tuổi, cũng không chịu nổi. Mặt đến mức hồng hồng, chợt đứng lên, "Được rồi, con trở về phòng học bài."

"Ừ." Mẹ câu câu khoe miệng, "Tiểu Xương à, mẹ cả đời này, kiêu ngạo nhất, chính là sinh được đứa nhỏ như con. May mắn nhất, chính là được gặp Tô thúc thúc. Buồn cười nhất chính là, sai lầm ngày xưa, gặp được cha con."

Ta chà chà mắt, cứng ngắc đưa lưng về phía mẹ.

"Được rồi. Đi học bài đi. Mẹ cũng già rồi, thỉnh thoảng nghĩ lung tung." Mẹ phát ra tiếng cười khanh khách, trong tiếng cười hiện lên sự thoải mái, hoàn toàn nghe không ra khổ sở. Nhưng ta biết, một mình bà, những năm này, không dễ dàng đến cỡ nào. Nhưng bà vẫn kiên cường, so với mọi người ta biết còn kiên cường hơn.

"Mẹ, mẹ cũng là người làm con tự hào nhất." Bỏ lại những lời này, ta ngay cả đầu cũng không dám quay lại, vừa lau nước mắt vừa hướng trong phòng của mình chạy đi. Sau khi ta 'trọng sinh', đây là lần thứ ba ta khóc nhè rồi. Quả thực yếu đuối như nữ sinh, à, so với nữ sinh còn muốn mất thể diện hơn. Nam nhân đồ máu không đồ lệ. Thừa dịp ta còn là nam hài, nhanh khóc cho đã, nếu không quá mấy năm nữa sẽ phải đồ máu = !

Bởi vì mắt hồng hồng, cho nên ta đứng ở trước cửa phòng mình hồi lâu, cuối cùng vẫn không có bước vào. Thân thể của ta vừa chuyển, đi vào trong toilet bên phải. Toilet nhà của chúng ta rất nhỏ, cũng rất nùng súc, bồn cầu, bồn rửa mặt cùng tắm gội đều chen chúc ở trong cái không gian không tới năm thước vuông này. Ta dùng nước lạnh hết lần này tới lần khác dội vào mặt mình, cho đến khi hai mắt của mình không bao giờ có cảm giác ê ẩm nữa, mới ngừng lại được. Trong mặt gương bóng loáng hiện ra ta dính đầy nước.

A, thật không hổ là thiếu niên mười lăm tuổi thanh thanh quai diện, mặt so với tui còn muốn sạch sẽ hơn, à, trừ trên trán có một ít mụn màu hồng phấn. Ta đây hai mươi tuổi, nhìn khuôn mặt ta non choét lúc mười lăm tuổi, không khỏi có chút buồn cười. Thì ra khi đó ta bộ dáng ngốc ngốc như vậy. Cũng đúng, ta sau khi lên cao trung mới bắt đầu trở mã. Bất quá ta mười lăm tuổi, cũng có chút cảm giác của nam tử hán đại đầu hủ đó chứ. Được rồi, từ lúc lớn lên cho tới bây giờ đều chưa đi ra nơi có ánh mặt trời, vẫn trung tính như vậy. Cho nên thường xuyên có người nói ta bộ dáng 'rất thanh tú', 'thật đáng yêu', đánh giá mọi thứ như thế.

May mà đầu năm nay, lưu hành vẻ đẹp trung tính. Cho nên trong đám nữ sinh, ta còn xem như rất nổi tiếng. Đáng tiếc năm đó ta đây, một lòng một dạ đều vương bận trên người Thi Thi, hận không thể khắc tên 'Thi Thi' lên cây. Cuối cùng vẫn là công dã tràng. Lúc đó quy mô chưa từng có, từ lúc ta còn ở nhà trẻ, tiểu học, sơ trung, cao trung. . . . Qua nhiều năm như vậy đợi chờ truy đuổi, kết quả cuối cùng vẫn là làm cho người ta thất vọng.

Hào hán không đề cập tới chuyện cũ. Ta tự mình an ủi vỗ vỗ ngực. Chậm rãi mà tìm, cuối cùng cũng sẽ tìm được một nửa thích hợp của mình. Hơn nữa, bây giờ chỉ mới cao trung mà thôi. Nữ sinh cao trung cùng nữ sinh đại học chênh lệch quá xa. Quả nhiên là nữ nhân thay đổi 180 độ, càng đổi càng đoán không ra. Ta có chút cảm thán chép chép miệng, rút cục đẩy cửa phòng tắm ra, hướng gian phòng anh Tô Văn cùng ta đi tới.

Anh Tô Văn mặc áo thun không tay, quay lưng về phía ta ngồi ở bàn học. Rõ ràng áo thun là kiểu dáng rất hưu nhân, lại bị hắn mặc vào có cảm giác thanh nhã. Ta bội phục vạn phần lác đầu, khó trách năm đó Thi Thi sẽ đối với anh Tô Văn vừa gặp đã yêu. Nếu ta là nữ sinh, đoán chừng cũng sẽ không chút do dự lựa chọn hắn đi. Cũng nhờ năm đó vì chuyện này, ta cùng anh Tô Văn náo loạn tới nghiêng trời lệch đất, kiên quyết nói anh Tô Văn 'quyền rũ' Tiểu Thi Thi MM thuần tình khả ái.

Chuyện cũ thật sự là nghĩ lại mà kinh. Ta buồn cười lắc đầu, nhẹ nhàng mà khép lại cửa, cũng tự mình cầm một quyển sách giáo khoa, ngồi vào ghế. Trong phòng đèn huỳnh quang mặc dù mờ ra, dùng để xem sách, nhưng vẫn có chút tối. Nhìn một hồi, ta liền cảm thấy mắt ê ẩm. Cho nên từ trước đến giờ thích lười biếng, làm việc chậm chạp ta đây dù bạn vẫn ủng hộ mà đem sách để qua một bên, ngượng ngùng ngáp một cái, tiện thể nằm lên giường.

"Em ngủ trước." Chóng mặt nói ra những lời này sau, ta liền đã ngủ say. Ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cuộc sống thực tại thật sự rất thích. . . . Có thể so với con vật nào đó à.

Đáng tiếc ta đây ngủ cũng không an ổn, ở buổi tối chừng mười hai giờ, anh Tô Văn đem ta từ đầu giường 'tha' đến cuối giường, đắp cho ta cái chăn. Ta tưởng ngủ cho tới bây giờ cũng chưa có yên ổn, cũng khó trách lúc trước ta rất có dự kiến trước dùng chăn bông kê quần tách rời ra ta cùng anh Tô Văn.

"Em dịch qua một chút. Anh không có chỗ nằm." Thanh âm mơ mơ hồ hồ của anh Tô Văn từ bên tai ta truyền đến, ta ra sức lăn đi về phía trước, đầu nhưng còn chôn chặt trong gối, sống chết cũng không chịu mở mắt.

"Sai rồi, là bên phải, không phải là trái." Anh Tô Văn có chút bất đắc dĩ thở dài, cuối cùng vẫn là tự mình động thủ đem ta thanh lý.

"Em mấy ngày gần đây giả bộ rất ngoan, thật là làm cho anh ngoài ý muốn. Em chơi trò bịp này, cũng kéo dài không được bao lâu, không phải sao?"

"Không, không có giả vờ." Ta nửa ngủ nửa tỉnh hồi đáp. Đáng ghét Anh Tô Văn ban ngày, là có thể trốn ta liền trốn, hỏi hắn vấn đề đơn giản, hắn cũng sẽ đáp lại nụ cười MonaLisa, hoàn toàn sờ không tới đầu mối. Cũng chỉ có buổi tối, đầu ta không rõ ràng lắm, hắn bắt đầu bùm bùm cùng ta hàn huyên. Được rồi, khẩu khí của hắn tựa hồ không quá hữu hảo, nhưng những thứ này chẳng qua là ngoài mặt Anh Tô Văn ôn nhu như thế, làm sao sẽ dùng giọng điệu bèn nhọn như vậy nói chuyện?

"Ồ. Xem ra ngươi vẫn còn muốn tiếp tục." Anh Tô Văn nhàn nhạt nói, có thể nghe ra ngữ điệu tức giận trong lời hắn nói. "Bản thân ta cũng muốn xem, mục đích ngươi 'chịu nhục' như vậy là gì."

"Không có mục đích. . . ." Ta miễn cưỡng mở ra một con mắt, hồi lâu mới tìm được tiêu cự, "Em chỉ là cảm thấy em lúc trước, thật sự là quá tùy hứng thôi. Hiện tại muốn đền bù."

"A, đền bù? Vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi đến tội cùng có thể đền bù cho ta cái gì?"

"Anh muốn gì?" Ta mở ra hai con mắt, có chút kinh ngạc nhìn anh Tô Văn. Anh Tô Văn trước mắt, xa lạ như vậy. Ta cùng hắn chung sống hơn ba năm, lại cũng chưa tháo bỏ được ôn nhu bề ngoài của hắn. Trong đôi mắt phương dài nhỏ của hắn, tràn ngập cảm hận.

"Ta muốn mẹ ta trở lại, ngươi làm được sao?" Hắn nói từng câu từng chữ, rất tàn nhẫn bức xé nụ cười trên khóe miệng ta không có lúc nào không hiện

ra.

"Này." Ta lắc đầu, căng thẳng trong lòng.

"Vây coi như xong." Anh Tô Văn nghiêng mặt, "Người nếu làm không được, vậy coi như xong. Sau này không nên nói cái gì mà đền bù. Các người thiếu của ta, vĩnh viễn cũng không thể đền bù."

Hắn nói không phải là ‘ người ’, mà là ‘ các người ’. Ta ngờ ngác nhìn hắn, khóe miệng mở ra rồi khép lại, nhưng thanh âm gì cũng không có phát ra. Thì ra là hân hận, không chỉ là ta, thì ra ngay cả mẹ ta cũng khó thoát tội.

"Ngủ đi." Vén vén trong nháy mắt, anh Tô Văn liền khôi phục bộ dáng khách khách khí khí lúc bình thường, rất là cẩn thận giúp ta đắp chăn, "Đừng để bị lạnh."

"Tô Văn. anh, anh, em." Ta nói không mạch lạc trên không trung khoa tay múa chân một hồi, lại bị ánh mắt sắc bén của anh Tô Văn làm ngậm miệng, giống như là con gà chiến bại cúi đầu, thừa dạn nói, "Cái kia, ngủ ngon."

Nhưng một đêm kia, ta cả đêm cũng không có ngủ. Ta nghĩ anh Tô Văn cũng giống vậy, bởi vì hân cơ hồ cả đêm ngay cả hơi chút tiếng hít thở lớn cũng không có. Được rồi, có lẽ hân trời sinh không có gáy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Ngày hôm sau, ta đem đôi mắt bảo vật rời giường, không yên lòng mang vào tai nghe, luyện tập thính lực trong sách cao trung.

Lại nói tiếp, tiếng Anh cao trung đối với ta mà nói thật đúng là rất đơn giản, bởi vì lúc đại học ta học ngoại ngữ tại học viện, mặc dù sinh hoạt tại đại học mỗi ngày đều giống như số thu chi, suốt ngày trải qua cuộc sống ‘ môn bắt buộc chọn trốn, chọn môn để trốn ’, nhưng nếu như chỉ là tiếng Anh cao trung đối với ta mà nói chỉ là một bữa ăn sáng. Trong tai là tiếng Mỹ giống như là một bài hát ru con thấp kém, thúc dục mí mắt ta trở nên càng ngày càng nặng. Đang lúc ta bối rối có nên ngủ tiếp hay không, mẹ lại sai ta xuống lầu đến siêu thị mua nước tương.

Ta vạn phần thống khổ từ trên giường bò dậy, tùy ý mặc lên một bộ quần áo, liền bước ra cửa. Ở trước quầy thu ngân siêu thị mới phát hiện mình lúc ra cửa quá vội vàng, quên mất mang ví tiền. Cô thu ngân trên mặt nhện không được, đối với ta tức giận ho khụ khụ, rất không khách khí mà đem lọ 'Sinh Trừu Vương' đoạt đi, "Chúng tôi không nhận ghi nợ."

Ta xấu hổ cười cười, ở trong một loạt ánh mắt chế nhạo, trở về nhà. Chẳng qua ở trên đường liên tiếp nghe được người khác nhỏ giọng đàm luận, "Này, có nghe nói chưa? Ông Tô cưới quả phụ Thẩm gia, nghe nói hiện tại đều ở cùng chỗ."

"Còn không phải sao! Bà nói coi Tô Văn cũng thật là thảm, mẹ của nó đã chết còn chưa bao lâu, cha của nó liền tìm cho nó một mẹ kế."

"Ồ, may mà thằng bé hiểu chuyện, nếu không nhà bọn họ cũng náo loạn ngất trời a."

Ta có chút khó chịu quay đầu lại. Những đại thúc đại thẩm kia suốt ngày không có việc gì, sau lưng nghị luận chuyện người khác, lập tức khép lại miệng, cực kỳ mất tự nhiên haha cười, "Aha, hôm nay khí trời không tệ, về nhà thu quần áo đi."

"A, đúng, tôi còn phải đem bản sao những chiến binh xinh đẹp cho cháu trai xem."

Trong nháy mắt, đi rồi đi, lui rồi lui, duy nhất lưu lại cũng chỉ có mấy đứa nhỏ đang đuổi bắt lẫn nhau, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười ngây thơ cực điểm.

Hừ, tính tình người bên này, đúng là. . . . Không kính trọng người khác, có chút buồn buồn an ủi mình. Dù sao rất nhanh sẽ phải dọn nhà, sau này rốt cuộc không cần cùng đám người kia so đo. Dù sao mấy người đó nói xấu sau lưng người khác, mình cuối cùng cũng không thể cầm bằng dán lại miệng bọn họ đi?

Ngày dọn nhà so với trong tưởng tượng của ta tới nhanh hơn. Buổi sáng mẹ ta chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói với ta một câu, giống như nói hôm nay trời trong xanh, "Chúng ta ngày mai phải dọn đến cư xá hạnh phúc rồi, chính là cư xá mới vừa xây chỗ Mã Lan, con tối nay chuẩn bị một chút, đồ không cần thì bỏ đi."

"A." Ta có chút kinh ngạc gật gật đầu, nhưng vẫn rất nhanh đón nhận sự thật này, "Con sẽ đi thu dọn ngay bây giờ."

Đem sách cùng báo chí không cần tới chất thành một chồng, dùng dây cột lại, đem xuống lầu tìm người để hạ giá bán sỉ, người bán hàng rong chạy xe đạp hô lớn ‘ thu đồ bỏ đây ’. Những giấy vụn này lại có thể bán ra được ba chữ số, để cho ta kiếm lời một phen. Ngày khác có thể mời Hạ Phi cùng Thi Thi ăn một bữa thịt dê rồi, ha ha.

Mấy người chúng ta vèn vèn thuê một chiếc xe chở hàng, đem tất cả gia cụ cùng nhiều thứ đóng gói mang tới nhà mới. Ta có chút lưu luyến rồi đi cái cư xá ghi lại tất cả sinh hoạt của ta lúc còn nhỏ, nhưng người luôn phải nhìn về phía trước, rất nhanh ta liền bởi vì nhiệm vụ nhìn như dễ dàng là phải bố trí nhà mới, loay hoay bề đầu sứt trán.

Nhà mới xây tại tầng thứ năm, vì là mới vừa xây, trong không khí phảng phất như còn giữ lại mùi sơn như có như không. Phòng mới ước chừng hơn 100 mét vuông, có ba phòng cùng một phòng khách, ta cùng anh Tô Văn mỗi người đều có một gian phòng thuộc về mình. Ta cảm thấy được thật ra thì gian phòng kia thật giống là bài biện, dù sao khi học cao trung, ta liền phải dọn vào trường ở, bình thường cũng chỉ có thứ sáu thứ bảy trở lại ngủ một giấc mà thôi.

Nhưng đối với bố trí gian phòng của mình, ta vẫn làm không biết mệt. Ta đến văn phòng phẩm ở phụ cận mua mấy tờ áp-phích, áp vào trên tường của mình. A, còn có bằng khen hạng nhất chạy cự li dài 3000 m hồi tiểu học của ta. Lấy nó dán lên tường sau, gian phòng trắng tinh đơn điệu nhất thời làm cho người ta một loại cảm giác về vang cho kẻ hèn này.

Ta tranh thủ nhắn tin cho Thi Thi cùng Hạ Phi, đem địa chỉ mình sau khi dọn nhà cùng số điện thoại cũng gửi cho họ. Thi Thi nhắn lại cho ta một mặt cười, cùng hai chữ đơn giản 'biết rồi'. Hạ Phi thì oán trách một câu dài 'sao lại đột nhiên dọn đi rồi, sau này ta tìm người chơi cũng phải tốn hơn nửa giờ đi xe hơi a rất phiền toái người có biết hay không?'. Ta là lần đầu tiên phát hiện hẳn có thể buồn nôn như vậy, nhìn cái câu thật dài kia, tin nhắn không có dấu chấm câu, hồi lâu mới hiểu được ý nghĩ sâu trong đó.

Xế chiều mẹ dẫn bọn ta đến công ty vật dụng trong nhà mua giường cùng tủ sách và vân vân. Khi đó vật dụng trong nhà vẫn là rất đơn điệu, kiểu dáng cùng chế tài cũng bình thường, hoàn toàn không vào được ánh mắt bắt bẻ của ta. Thật ra thì cũng không thể trách ta, dù sao thì năm năm sau, những gia cụ trước mắt trên căn bản có thể coi là lỗi thời có thể đưa vào viện bảo tàng mà. Mặc dù trong đầu là nghĩ như vậy, nhưng đối với mọi người vẫn là giả trang ra một bộ rất có hứng thú, theo mẹ đi dạo cả ngày. Kẻ ngu đều có thể nhìn ra, mẹ có bao nhiêu coi trọng cái nhà mới này. Có thể cái này chính là bước ngoặt trong suy nghĩ của bà đi, phòng ở mới, cuộc sống mới. Cho nên hết thấy quá khứ, bất kể là thống khổ, hay là vui vẻ, cũng được viết lại.

"Tiểu Xương, con cảm thấy cái ghế sa lon này như thế nào?" Mẹ ánh mắt gắt gao ngoảnh chừng cái ghế sa lon thật dài bằng da kia, một giây sau tay bà cũng sờ soạng, "A, thật mềm a."

"Mẹ thích thì mua đi." Ta đề nén ham muốn được ngáp, híp nửa mắt tựa tại một cái tủ gỗ cao hai thước bên cạnh.

"Nhưng, muốn hơn năm trăm." Mẹ do dự buông lỏng tay ra, chỉ vào bảng giá dựng đứng bên cạnh ghế sa lon, "Quá xa xỉ! Một ghế sa lon mà hơn năm trăm! Đều vượt qua một tháng tiền lương của mẹ."

Bà nói đầu đầu hồi lâu, cuối cùng vẫn là hạ quyết tâm mua ghế sa lon kia. Ta bắt đắc dĩ lắc đầu, đi theo phía sau mẹ, ở trong lòng thờ dài nói: nữ nhân a nữ nhân.

"Mẹ, sau này đi học con muốn trọ ở trường." Ta trên đường về nhà, rất là vô tình nhắc tới chuyện này. Khi đó trong tay của ta đang xách vật liệu làm lẩu buổi tối, trời chiều giống như là một đoàn hóa cầu âm áp, đều đều bao phủ trên mặt mỗi người.

"A." Mẹ đầu tiên là sững sốt, sau đó miệng đầy đáp ứng, "Được. Con cũng lớn, không cần mẹ xen vào nữa. Mẹ tin tưởng con có thể hào hào chiếu cố mình."

A, năm đó lúc ta nói muốn trọ ở trường, mẹ là suy tính thật lâu mới đáp ứng. Không nghĩ tới lúc này bà đáp ứng sáng khoái như vậy! Xem ra hình tượng ta tùy hứng, không hiểu chuyện đang từ từ biến mất, ngay cả mẹ cũng đổi cái nhìn với ta. À, nhưng là anh Tô Văn tựa hồ.

Có lẽ giống như hắn nói, ta bất kể thay đổi thế nào, đối với hắn mà nói cũng không có quan hệ. Ta duy nhất có thể bù đắp cho hắn, cũng chỉ là đối với hắn tốt hơn một chút, tốt hơn một chút nữa, cho hắn không đến nỗi khó chịu trải qua cuộc sống. Coi như là ta kiếp trước thiếu hắn, hiện tại ta đây trả hết nợ. Dĩ nhiên, nếu như anh Tô Văn có thể tiếp nhận tình cảm một chút, ta sẽ càng thêm nhiệt tình.

Có chút nổi giận trút lên đồ gia vị của lẩu, đem màu đỏ tương ớt đổ vào trong nồi, xem nó theo hơi nước sôi trào lên. Trong giây lát mới nhớ tới Tô Văn ca không thích ăn đồ quá cay, cho nên cuốn quít hương trong nồi tăng thêm nước nóng. Đang lúc ta đầu đầy mồ hôi ăn xong cái lẩu thỏa mãn ngâm cây tăm ở phòng bếp loạn chuyển, trong phòng khách vừa vãn vang lên tiếng điện thoại liên tiếp.

Ừm, đây là cú điện thoại đầu tiên của chúng ta từ lúc dọn nhà tới nay, đáng giá ăn mừng. Ta bước nhanh tiêu sái tiến lên mấy bước, lấy ra thanh âm từ tính nhất mình có, "A lô, nhĩ hảo, xin hỏi tìm ai?"

"A, là Hồng Xương à? Là tớ Thi Thi."

"Thi Thi?" Ta kinh ngạc nhú mày. Cô lại sẽ chủ động gọi điện thoại cho ta, thật là khiến người kinh ngạc, huống chi cả kỳ nghỉ hè ta không có liên lạc cô ấy, ai ngờ đến bây giờ cô ấy lại gọi tới nhà mới của ta. Ta lập tức sửa sang lại tâm tình, khí hồi, "Có chuyện gì không?"

"Thật lâu chưa gọi điện thoại cho cậu, sau khi cậu bị cảm cũng chưa gặp mặt lại, tớ thật ra rất lo lắng cho cậu. . . ." Tiếng Thi Thi rất ngọt, không phải là cái loại ngọt nịnh người, mà là hương vị ngọt ngào của sữa tươi, nghe đến muốn uống, cào tới trong lòng người ngứa ngáy.

Cô nói càng giống như một thanh bàn chải nhỏ, đem tâm ta đang bình tĩnh, điên cuồng mà khuấy lên. Nếu như một người trong lòng người, chính miệng đối với người nói 'ta lo lắng người', vậy người có thể không nhiệt huyết sôi trào, gà bay chó sủa sao? Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, tiếng Thi Thi thoáng cái lại đem chốt khóa yêu say đắm đã lâu một lần nữa phóng thích ra. Ngay cả khi biết cô ấy cùng ta, là không có tương lai, nhưng lúc này, ta vẫn không nhìn được vì câu nói đơn giản cực điểm 'tớ lo lắng cho cậu' kia mà cảm động đến không cách nào tự kiềm chế.

"Tớ không sao. Dọn nhà mới cũng rất tốt." Ta trong lúc nhất thời đại não trống không, cũng không biết nên cùng cô nói cái gì, cho nên liền trầm mặc. Bất quá cũng may Thi Thi chuyện trên trời dưới đất gì cũng có, cô rất nhanh đem đề tài chuyển dời đến chuyện chúng ta sắp lên cao trung.

"Cậu chuẩn bị tốt cho buổi học chưa? A nha, kỳ nghỉ này thật là dài. Tớ bỗng chốc, cũng không quen kỳ nghỉ không có bài tập này."

"Ừ, đồng cảm đồng cảm, hắc hắc." Ta vội vàng phối hợp, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, tự hỏi câu tiếp theo nên nói cái gì mới có thể chiếm được vui vẻ của Thi Thi, "Lại nói tiếp, mấy ngày hôm trước tớ thấy được ở trung tâm mới mở một cửa tiệm HELLO KITTY giữ độc quyền bán hàng. Bên trong hàng còn toàn bộ, tựa hồ là nhập khẩu từ Nhật Bản." Nữ sinh trẻ tuổi, có mấy người đối với HELLO KITTY miễn dịch? Thi Thi cũng không ngoại lệ, cô đối với HELLO KITTY cuồng nhiệt từ trước đã lãnh giáo qua. Bất quá khi đó ta đây chỉ cảm thấy cái con mèo nhỏ màu hồng phún sau lưng là cái nền bong bóng thật sự là vô cùng không phóng khoáng, cho nên còn thường cầm cái này tới cười Thi Thi.

"Á ? ! Thật? Hôm nào nói cho tớ biết địa chỉ đi, tớ nhất định phải xem." Thi Thi nghe xong quả nhiên rất vui vẻ. Bất quá cô rất nhanh liền phản ứng lại, cũng phân ta một quân, "Ồ, Hồng Xương, cậu khi nào thì cũng đối vật này cảm thấy hứng thú? Lần trước cậu còn nói chùm chìa khóa HELLO KITTY của tớ rất ấu trĩ."

"A. Cái gì kia, vẫn là cậu suốt ngày nói với tớ HELLO KITTY như vậy, HELLO KITTY như kia, như vậy tớ hiện tại vừa thấy được vật kia liền phản xạ có điều kiện mà nghĩ đến cậu. Ngày nào đó đi đây đường ai cũng đeo đây loại đồ này, tớ đây liền không có lúc nào là không nghĩ đến cậu."

"A nha, cậu có bệnh hả !" Thi Thi có chút tức giận qua ông nói hô một tiếng, nhưng là ta rất rõ ràng cô ấy cũng không có giận ta, "Cậu miệng có phải bôi mật hay không vậy. Mới qua một kỳ nghỉ mà thôi, mà hạ lưu như vậy."

"Sai sai sai, đây là phong lưu, không phải là hạ lưu." Ta ra về bí hiểm giải thích. Thi Thi hi hi cười cười, sau nói chuyện một hồi, liền cúp điện thoại. Ta có chút không giải thích được nhìn cái ông nói ngắn người. Lại nói, dự tính ban đầu cô ấy gọi cho ta, rốt cuộc là gì?

Nữ hài a nữ hài. Quả nhiên cũng không dễ đối phó. Ta nhẹ nhàng mà thờ dài, tâm tình vô cùng tốt hướng gian phòng của mình đi tới. Mặc dù ngoài miệng chiếm tiện nghi Thi Thi, nhưng trên thực tế, cảm giác ta đối với Thi Thi, đã cùng tình bằng hữu bình thường không có gì khác biệt. Cho dù ta có ý phát triển. . . . Nhưng vừa nghĩ tới Thi Thi hiện tại mới mười lăm tuổi, còn chưa trưởng thành. . . . Điều này cũng không khỏi quá ấu trĩ chút đi ?! Huống chi, cô ấy lần đầu tiên nhìn thấy anh Tô Văn, liền đối với hắn vừa gặp đã yêu. Ta hiện tại cho dù đối với cô bạn tào rảo rảo, đoán chừng cũng là làm công không

Nên của mình sẽ là của mình, không thuộc về mình, cũng vẫn sẽ không thuộc về mình. Trong nháy mắt, ta có loại cảm giác khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền, cảm giác mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh. Chờ một chút, chẳng lẽ ta sau khi trọng sinh một lần, sẽ phải nhất định cô độc giữa cuộc đời? Hừ, quên đi quên đi, dù sao hiện tại ta còn trong giai đoạn ấu trĩ, chờ sau này trưởng thành, nhìn nhìn lại xem có thích hợp hay không. Khẽ cắn răng, hiện tại phải lấy học tập làm trọng. . . .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Bởi vì muốn trọ ở trường, cho nên mẹ lúc trước khi vào học một tuần lễ, lại bắt đầu cho ta chuẩn bị đủ thứ. Đủ thứ như chậu nước rửa mặt, khăn lông còn có bàn chải đánh răng vân vân. Chúng nó dưới bàn tay kỳ diệu của mẹ, được cô động thành tình hoa, đều bị đựng vào một cái bọc vải trên vai. Cái bọc kia cũng không nhỏ, cao cùng nửa thân ta không sai biệt lắm. Ta vác lên lưng sau, chỉ có thể lấy tốc độ con rùa vượt khó bước đi. Anh Tô Văn cũng phải trọ ở trường, nhưng bọc của hắn cũng không khoa trương giống ta như vậy. Rõ ràng là cùng một cái kiểu đáng bao a, tại sao trên lưng hắn mang cảm giác tiêu sái, tràn đầy nồng đậm đáng về thư sinh, đối với ta nhìn qua giống như là đang tiến hành vận chuyển chậm.

Thế giới này thật không công bình. Lại nói, người máy cũng không cách nào suy nghĩ, Tô thúc thúc nhìn ngang nhìn dọc, cũng chỉ có thể tính là thuận mắt, hoàn toàn không có cách nào đem ông cùng hai chữ anh tuấn này liên lạc với nhau. Nhưng con trai ông, bộ dáng lại anh tuấn tiêu sái. Hừ, ta biết rồi, anh Tô Văn nhất định là kẻ thừa huyết thống tốt đẹp trên người mẹ hắn.

Ta đây thì sao? Tám phần là kẻ thừa cha ta đi? Mẹ ta trước kia còn thường vuốt ve chân mày của ta đối ta liếc mắt đưa tình nói, "Tiểu Xương, con cùng cha con quả thực là từ một cái mô hình khắc ra." Đáng tiếc ta đã sớm quên cái bộ dáng người cha đoán mệnh kia ra sao rồi, nếu không còn có thể so sánh một phen.

Kể từ khi ta cùng anh Tô Văn phân gian phòng mà ngủ, giữa chúng ta càng ít nói chuyện. Có đôi khi ta cảm thấy được, ta ở trước mặt anh Tô Văn, giống như là không khí không có chút cảm giác tồn tại nào. Anh Tô Văn đem người khác cách ly bên ngoài thế giới của hắn, cho nên không người nào có thể đến được nội tâm của hắn, cho nên hắn cũng sẽ không trải qua thương tâm mãnh liệt hay khổ sở. Nói như thế nào đây, dùng một câu nói khái quát, đó chính là cuộc sống như nước sôi.

"Anh Tô Văn." Ta đem ba lô thả vào trên mặt đất, dùng khăn lông lau một chút gương mặt, "Cái kia, vào cao trung anh là học trưởng của em. Anh muốn em gọi anh là học trưởng hay gọi là anh? Hắc hắc, thật ra thì em cảm thấy phải gọi là học trưởng mới có thể biểu đạt tôn kính của em đối với anh. Dĩ nhiên, gọi anh thì. . . ."

"Tùy ."

"A."Ta lập tức ngậm miệng ngồi vào ghế, không thú vị dùng cái quạt quạt ra gió. Anh Tô Văn tựa hồ cùng ta một chút đề tài chung cũng không có, điều này thật sự làm ta buồn rầu không dứt. Cái nhân vật mầu chốt nhanh mồm nhanh miệng như ta, nhưng phát huy không ra uy lực gì. Thật sự là làm cho người ta thất vọng.

"Có phiền toái, có thể tới tìm anh." Sau một lúc lâu, anh Tô Văn rốt cục đáp lời. Ta lập tức xách cái thang leo lên, nháy mắt hỏi, "Em đây làm sao không biết ngưng chứ."

"....." Anh Tô Văn giống như nhìn thấu nguy trang của ta, nói trúng tim đen, "Em có cái ý gì không tốt?"

"....." Anh, anh thật là tuệ nhãn thức anh hùng. Em biết rồi, đến lúc đó vạn nhất có phiền toái, em nhất định sẽ tới tìm anh."

"Ừ." Anh Tô Văn lại có không có nói gì, chẳng qua đối với ta xuất ra ánh mắt trực khách. Ta thức thời đi ra khỏi đại sảnh, hừ, tiểu khúc lấp liếm của mình thất bại.

Ở tầng năm là Giáo Học Lô, Giáo Học Lô trước có vô số thùng sơn vạch bóng rổ cùng đất đá xây thành cái bàn bóng bàn đơn sơ. Phía sau Giáo Học Lô có thể trực tiếp mở đại hội thể dục thể thao, bãi tập 400m phủ kín vật thể. Cây ngô đồng tại trên đường mòn công viên trường học quăng xuống tầng lớn tầng lớn bóng râm, mùa hè nóng rang gió nhẹ thổi quanh vấy cùng tóc nữ sinh. Lúc trước khi ta trọng sinh vẫn cho là trường học nghèo túng, là nơi bẩn thỉu, nhất là toilet lâu ba kia, có mùi

Khụ khụ, lạc đề rồi. Tóm lại, hiện tại ở trước mặt ta là cảnh tượng tốt đẹp cùng giống một bộ tranh thủy mặc không dính bất kỳ tục khí. Bút tích thanh xuân, dùng tên là mùa hè bút lông phác họa một chút bên ngoài. Năm năm trước ta đây, hoàn toàn không có thời gian đi thưởng thức những thứ này. Ta rất nhanh cùng phần lớn học sinh mới tụ họp, mỗi người trên mặt đều treo mô hồ, khuôn mặt ngây ngô lộ vẻ mờ mịt cùng đối với các loại kiêng kỵ tương lai. Giống như là một đám tàn lâm diệt tuyệt (tuyệt chủng), tiểu động vật co lại cùng nhau sưởi ấm.

Cho nên phần lớn người tay chân luống cuống đứng ở trước mặt bảng danh sách tìm kiếm tên mình, ta đã quen việc tìm phòng mình. Năm năm trước trường học cùng trong trí nhớ của ta có chút khác biệt, nhưng trên đại thể vẫn là không sai biệt lắm.

Trong trí nhớ, Hạ Phi cùng Thi Thi phân cùng một lớp, ta thì bị phân đến một lớp học hoàn toàn xa lạ. Bất quá lớp học cao trung cũng là tùy thành tích mà định, muốn xem thành tích thi thử của người mỗi tháng. Cho nên hiện tại ta chỉ là tạm thời làm 'người cô độc' một chút mà thôi. Nhưng vẫn còn có chút khó chịu, ta thờ dãi, theo thói quen đẩy mắt kiếng trên sống mũi.

Thầy giáo ở trên bảng đen viết một hàng chữ cái lớn nhỏ như hạt gạo, ánh mặt trời từ cửa sổ nghiêng vào ám áp như vậy, làm cho ta chỉ muốn. An ổn gục ở trên bàn ngủ. Chờ một chút, ta không thể giống như hồn thể ma vương kiếp trước. Thật vất vả thi được vào trường điểm cao trung, không thể không công đem cái cơ hội này lãng phí. Mặc dù thầy giáo trên bục giảng những thứ mà trong kỳ nghỉ hè ta đã chuẩn bị bài không dưới ba, bốn lần.

"Sao không có người giơ tay trả lời? Như vậy để tôi xem xem, ừm, là em, trò Hồng Xương, mời lên bảng giải bài này!" Bởi vì thầy giáo còn chưa nhớ kỹ tên học sinh mới chúng ta, cho nên hiện tại ông cũng là tùy tiện từ phía trên danh sách gọi tên. Không nghĩ tới RP (nhân phẩm) ta đây ra sao, lại bị ông ta chỉ đích danh đầu tiên. Ta qua sau một lúc lâu mới phản ứng lại, hít một hơi, một bên cầm lên phấn viết, gãi gãi đầu.

Ừm. . . Cái bài này quả thật có chút phức tạp. Nhưng đối với ta nha, vẫn chỉ là tầm tầm, nhưng thật ra dùng phấn viết làm cho ta nhũn nhũn mảy. Không sai, ta chính là đặc biệt ghét thanh âm phát ra lúc phấn cùng tấm bảng ma sát. Cho nên ta ở trong đầu tính toán xong một trận, trực tiếp ở trên bảng đen viết lên đáp án. Không có phương pháp tính, cũng không biết có đúng hay không, bất quá hần là đáp án chừng này. đi.

"A, không tệ không tệ, đáp án chính xác. Trò này vừa nhìn ngay là biết trong ngày nghỉ đã chuẩn bị bài! Còn mấy đứa?" Thầy giáo chọt gõ cái bàn, đem đám học sinh mới dọa tới kinh hồn táng đờm bị làm cho sợ đến nâng thẳng sống lưng, mắt mở lớn như chuông đồng. Đứng ở trên bục giảng, so với mấy người bên dưới cao hơn một đoạn, ta tùy ý quét một vòng lớp học này.

Ừm, một cái đề cho ta lưu ấn tượng cũng không có. Thật ra thì từ lúc bắt đầu sơ trung, trừ Hạ Phi cùng Thi Thi ra, ta liền không có kết bạn với ai. Người càng lớn lại càng không dễ dàng kết bằng hữu, thường xuyên đều là hòa tâm bất hợp, ngoài mặt kẻ vai sát cánh, nhưng sau lưng không biết nói xấu bao nhiêu. Cao trung kỳ thực thì rất hắc ám, ta kéo kéo khóe môi, đi xuống bục giảng, đón nhận một chút ánh mắt tò mò, hoặc đánh giá.

Lúc này nếu như ta POSE cái khiêu khích, vậy thì đẹp trai chết rồi! Ngừng ngừng, cũng trở về, ta đây thế này, làm sao lại làm những thứ bát nháo kia? Cho nên ta ngoan ngoãn đi xuống, ánh mắt chết nhìn mình chăm chăm mũi chân. Trở thành tiêu điểm tư vị thật đúng là không dễ chịu, nhất là điều kiện tiên quyết bị buộc trở thành tiêu điểm. Ta nhún vai, mắt nhìn thẳng vào cuốn sách toán học của mình, bắt đầu toàn bộ phát huy sở trường của mình: ngủ mờ mắt. Kết quả tiếng chuông vừa vang lên, hai bên bàn sách của ta liền mọc ra hai tên tử chi phát triển đầu óc sinh đôi, bọn họ đem ánh mặt trời của ta ngăn tới con kiến cũng chui không lọt.

Ta âm thầm kinh thán một cái, hai tên này tuyệt đối là nhân tài nha, nếu là đưa đi làm người thủ môn, tuyệt đối có thể có thứ bậc. Sau đó ta liền buồn bực, tại sao hai thủ môn này chạy đến trước mặt của ta, về mặt hung thần ác sát nhũn nhũn, muốn nói giờ nghỉ mà nhìn chăm chăm ta? !

"Lão đại của chúng ta muốn cùng nói chuyện với người." Bọn họ cuối cùng mở miệng, hơn nữa còn là trầm giọng một lời, ngay cả một âm cuối cùng cũng đồng thanh, sắc sảo giống như là đột nhiên bị dây kéo cắt bỏ. Cũng không biết bọn họ vì để được cái trình độ này, luyện tập bao nhiêu lần. Chờ chút, sẽ có người làm loại luyện tập này sao?

Ta mặt ngoài bình tĩnh, thật ra thì bên trong đã ói một mảnh, đẩy mắt kính của mình, vì diễn xuất phối hợp bọn họ, ta chỉ phải biết rõ còn cổ hủ nói, "Lão đại của các người là ai vậy?"

Đối với này hai huynh đệ này ta còn nhớ chút, hai người bọn họ chính là tay sai của Tề Từ Hi. Chỉ cần ở trường học, là có thể thấy bóng dáng bọn họ như hình với bóng, so sánh với bóng dáng còn muốn chuyên nghiệp hơn theo sát bên người Tề Từ Hi. Tề Từ Hi trong nhà rất có tiền, cụ thể làm sao có tiền ta không xác định, nhưng mỗi ngày tan học đều có một chiếc BMW cực kỳ phong cách tới đón hắn về nhà, à, thỉnh thoảng cũng sẽ có Mercedes-Benz. Dù sao cũng chỉ hai chữ, hủ bại.

Ba người bọn họ ở trong trường học đầu đá lung tung, chỉ cần không quá lớn chuyện, ngay cả thầy giáo cũng đối với bọn họ mở một con mắt nhắm một con mắt. Không có biện pháp, cho dù người có vô tội thế nào, cũng không ngăn nổi người ta nhìn người khó chịu. Người từng bị bọn họ ngăm khi dễ, quả thực nhiều đến mức không đếm được, nhưng là chỉ có thể đem răng bị đánh rụng nuốt trở lại cổ họng, nhận.

Ta lúc kiếp trước, không có cùng ba người này giao thiệp. Bình thường thấy bọn họ hướng ta đi tới, liền kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi). Thật không nghĩ đến lần này bọn họ chủ động xuất kích, chặn ta ngay bàn học của mình. Người ngồi cùng bàn vừa nhìn thấy không đúng, bộ dạng xun xoe bỏ chạy rồi, ngay cả cái ghế ngồi cũng không đẹp lên bàn. Ta thở dài, mặc dù vừa bắt đầu sẽ không trông cậy vào người ngồi cùng bàn mới vừa nhận thức có thể cho ta cái trợ giúp gì, nhưng vừa nhìn bộ dạng nhanh chóng lao ra phòng học đó, làm trái tim ta có chút băng giá.

"Lão đại của chúng ta anh tuấn tiêu sái, phong lưu cũng không hạ lưu, phách lịch vô địch."

"Vào trọng điểm được không." Ta không nhận được cắt đứt bọn họ.

Bọn họ tựa hồ cũng có chút bất mãn bầu môi, "Đây là Tề Từ Hi yêu cầu chúng ta nói. Được rồi được rồi, dù sao lão đại của chúng ta cho chúng ta tới hỏi người. Bài kia người đến tốt cùng là làm sao làm ra? Người chỉ viết một cái đáp án, quá trình đâu?"

"." Khóe miệng ta co quắp, không nghĩ tới vị Tề Đại thiếu gia còn là một vị rất nhiệt tình yêu thương học tập. Làm một trận Ô Long như vậy, cũng bất quá là hỏi một bài tập mà thôi.

"Hắn không phải là có gia sư tại nhà sao, sao phải tới hỏi ta." Ta vừa làm bầm, vừa từ trong túi móc ra một cây bút máy, xoẹt xoẹt trên cuốn vở viết. Cũng may ta đối với đề bài kia cụ thể còn nhớ, nếu không hai người trước mắt này đoán chừng là không đạt mục đích không chịu rời đi.

"Ừm, viết xong. Nếu là hắn xem không hiểu. . . . Có thể đi tìm người khác hỏi một chút. Ta, ta liền đi trước một bước." Thừa dịp hai tên thủ môn cúi đầu như xem thiên thư coi công thức tính toán trên giấy, ta xách lên cặp sách của mình, chạy ra khỏi tầng tầng vòng vầy. Cũng không quản hai tên sinh đôi kia còn có lời gì chưa nhả ra, liền chạy ra khỏi phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Ta cùng Hạ Phi mặc dù không có được phân vào cùng một lớp, nhưng lại rất may mắn được phân đến cùng một phòng ngủ. Bốn người cùng hưởng dụng phòng ngủ, vào ngày tựu trường đầu tiên đã bị bao lớn chất đầy hành lý, vở, khăn lông v.v. tán loạn đầy đất. Ta cùng Hạ Phi ngủ trên cùng giường tầng, hắn có ý muốn ngủ tầng trên, lúc hỏi hắn tại sao nhưng chết sống không chịu nói. Thật là kỳ quái, kiếp trước, Hạ Phi đối với vị trí giường tầng này cũng luôn rất cố chấp à.

Ta đem chăn trải tốt, cùng hai người khác trong phòng ngủ lên tiếng chào hỏi. Nói thật ra, ta không thể nào thích hai người này. Hai người bọn họ cũng là người bên ngoài tới học tập, lúc nói chuyện mang theo nồng đậm giọng phía nam, nghe đến trong lòng ta phát phiền. Bất quá này vẫn không thể tạo thành nguyên nhân để cho ta chán ghét bọn họ, quan trọng nhất, hai người bọn họ rất Bất Quái (nhiều chiến), tiếng nói cũng to như cái loa không có gì khác nhau.

Nữ sinh Bất Quái còn chưa tỉnh. Người nói một Đại lão gia rồi, hết ngày cứ té thanh té khí bàn về, "Tuần trước ở trên đường, ta thấy được XXX cùng XX ở chung một chỗ nha. Thật là đúng dịp à." Ta cùng Hạ Phi lặng lẽ liếc nhau một cái, thấy được trong mắt đối phương không che dấu chút nào khinh bỉ, sau đó rất có ăn ý cười cười.

Hai người kia một bên khí thế Bất Quái ngất trời, mà ta cùng Hạ Phi thì trao đổi cảm tưởng ngày đầu tiên tiến vào cao trung. Hạ Phi tùy tiện hỏi đáp, "Thật không cảm thấy cao trung này có cái gì tốt. Không nói nó là trường điểm cao trung mà, đáng sợ hơn chính là, tỷ lệ nam nữ nơi này mất cân đối nghiêm trọng! Người có biết, lớp chúng ta, tổng cộng hai mươi nam sinh, nữ sinh cơ hồ gấp đôi nam sinh!"

Vậy không phải tốt sao, cái kiểu này cũng không cần bọn người tới chọn. Một người nhìn không thuận mắt, còn có người dự bị mà. "Ta về mặt cười xấu xa vạch trần Hạ Phi.

"Đi chết đi! Đám kia nữ sinh số lượng nhiều, nhưng mấy nhỏ đó chất lượng so với Tống Thi Thi còn kém hơn!" Hạ Phi về mặt oán giận đem chậu nước rửa mặt vứt qua một bên.

"Người anh em, người yêu cầu không thể quá cao." Ta hào ngôn hảo ngữ khuyên can, "Thi Thi rất tốt à, ta cảm thấy cô rất tốt. Người lại cứ chửi bới cô như vậy, ta sốt ruột dùm người à."

"Ồ. Ai mà không biết người thích con nhỏ đó." Hạ Phi bỗng nhiên rất cổ quái toát ra những lời này, sau đó có chút tàn bạo trừng mắt nhìn ta một cái, "Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi."

"Này này, người cũng không nên vạ vạ tình bạn thuần khiết giữa ta cùng Thi Thi a." Ta có chút bất bữu môi, không rõ Hạ Phi lúc này đột nhiên xuất hiện lửa giận đến tột cùng là vì sao mà bộc phát.

"Người dám nói người không thích nhỏ đó?" Hạ Phi ngẩng mặt, từ góc độ này nhìn mặt hắn còn có chút khó khăn, ta thậm chí phải ngẩng đầu cao hơn mới có thể cùng hắn nhìn nhau.

"Ồ ơ Ta còn tưởng rằng tiểu tử người đối với nữ sinh không có hứng thú, thì ra là người nhìn trúng Thi Thi đã lâu rồi sao. Thế nào, còn không sớm nói với ta? Chẳng lẽ người vẫn cho là ta thích Thi Thi, cho nên phải âm thầm thối lui? Chắc chắn, người thật đúng là vĩ đại. Hoàn toàn quán triệt phương châm bạn Lôi * tiên kỳ hậu nhân, tiểu sinh ở chỗ này vô cùng cảm kích. Hắc hắc."

"Người tên ngu ngốc này!" Hạ Phi giống như là giận thật, lông mày cao cao nhướng lên, tiện tay quơ lấy cái gối vô tội đang an tĩnh nằm ở trên giường xem cuộc vui. Để mạng lại!"

"Này, người đùa thật a! A. Hèn hạ, dám cào ta !Aha, Hmm U ưm ưm!" Cho nên lúc này hình ảnh chính là: Hạ Phi then quá thành giận đem ta áp ở phía trên, một tay mập mờ vói vào trong cổ áo đồng phục học sinh của ta, một cái tay khác thì gặt gao che miệng ta lại, các loại nguyên âm vụn vụn từ trong miệng ta mơ hồ truyền ra.

"Có phục hay không, hử? Nói người có phục hay không?" Hạ Phi một bên gãi xương sườn của ta, một bên vừa hướng ta trừng mắt nhìn. Giỏi cho người, hẳn mới vừa rõ ràng không có tức giận, lại giả vờ làm ra một bộ người bị hại, làm hại ta buồn lòng cảnh giác, dễ dàng như vậy đã bị hắn ấn lên tường. Bất quá hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, ta vội vàng gạt đầu nói, "Ta phục ta phục. Aha, đừng, đừng có gãi nữa."

"Người, các người. . . ." Hai người khác trong phòng ngủ ở một bên ngây ngốc nhìn chúng ta, mồm mồm dài thành một độ cong hoàn mỹ. Nhìn dáng dấp hai người bọn họ là hiểu lầm, ta buồn cười mà nghĩ. Hiểu lầm thì hiểu lầm đi, ít nhất bọn hắn bây giờ sẽ không lú lú nói không ngừng nữa, bên tai của ta cuối cùng cũng thanh tịnh một chút.

"Chú ý bộ mặt thành phố, bộ mặt thành phố Hmm "Ta đem Hạ Phi từ trên người mình đẩy ra, bởi vì mới vừa cười đến quá lợi hại, nên hiện tại thân mình cũng đứng có chút không yên. Ta khẽ quơ quơ, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất, may mà ở một giây cuối cùng Hạ Phi tay hạ trên bả vai ta, đỡ ta lên.

"Sao người lại không được việc như vậy a? Mới gãi hai cái mà thôi đã như vậy ." Hạ Phi kiêu ngạo cười, răng trắng như tuyết, làm ta trong nháy mắt liên tưởng đến Vampire.

"Buông tay buông tay, mới không cần người giúp." Ta làm bộ như tức giận mà đem tay Hạ Phi hất ra, nghiêng đầu nhìn hai người khác trong phòng ngủ. Hai người bọn họ vẻ mặt ngốc ngốc sững sờ, làm cho ta tâm tình nhất thời tốt lên rất nhiều, "Sao vậy, các người có vấn đề gì không?"

"A. Không có, không có gì." Hai người trầm miệng một lời đáp. Thân thể co rúc ở một góc gian phòng, thật giống như ta cùng Hạ Phi trên người có ôn dịch. Ta nhú nhú mày, đi về phía trước hai bước, "Đừng cùng ta khách khí, đều cùng một phòng"

"Người, người cũng không nên đối với chúng ta hạ thủ a!"

"Hmm? Đối với các người hạ thủ?"

"A, không nên tới nữa !Ba thước, phải cách ba thước !"

"Ba thước? Nhưng phòng ngủ mới dài năm thước ai."

Cuối cùng trải qua một bữa đàm phán, khoảng cách bị định đến một thước, nhưng trong phòng ngủ hai người khác suốt ngày đối với chúng ta nhìn chăm chăm, phong suy thảo đề kiến ngư đương (gió thổi cỏ thấp thấy dê bò =]]), buổi tối trước khi ngủ cũng phải cảm râm một miếng. "Không nên đánh lên chúng ta."

Này này, các người mặt đầy đỏ cùng mụn, người dù cầm dao gác trên cổ ta, ép ta đi đánh lên. Ai, vậy ta còn thực sự suy nghĩ lại một chút.

+ = +

"Người nói xem hai người kia đang làm cái gì trong phòng?" Trong giờ học, ta, Hạ Phi cùng Thi Thi ngồi dưới Giáo Học Lâu, dưới bóng cây rậm rạp uống nước ngọt. Thi Thi vì không muốn bị nám đen, trên mặt thoa mấy tầng kem chống nắng, trên đầu cũng đang đội cái nón. Nhưng hiển nhiên cô đối với mấy cái này còn chưa hài lòng, thỉnh thoảng lại vuốt cổ tay trắng nõn của mình, "Ai, mùa hè vừa đến, lại râm đen một tầng da."

"Nào có." Ta cười hi hi tiếp lời, "Thật ra thì, làn da khỏe mạnh, hẳn là màu lúa mì. Cậu nhìn, giống như Hạ Phi như vậy ." Ta chỉ chỉ Hạ Phi ở một bên buồn bực uống nước giải khát. Hắn nghe xong khẽ hừ một tiếng, đối với Thi Thi giương giương đầu, giống như là khoe khoang màu da mình.

Phốc, thật đúng là con nít, động tác kia ở trong mắt người khác thoát nhìn là hết sức vô sỉ, lớn lối cực kỳ, trong mắt ta lại trở nên đáng yêu vô cùng. Quả nhiên Thi Thi vừa nhìn thấy vẻ mặt Hạ Phi xong, liền tặc mao, tức giận đứng lên, ngón tay run run, "Hạ Phi ! Ta và người coi như hết !"

"Thiết, ta ngay từ đầu cũng không muốn cùng người dây dưa một chỗ." Hạ Phi đánh cái ngáp, dứt khoát trên bãi cỏ xoay người, giả vờ ngủ say. Thi Thi

tức giận dậm chân, nhưng ngay sau đó giận chó đánh mèo trên đầu ta, "Hồng Xương,cậu cũng không quản hấn !"

"Tớ làm sao quản được ở hấn a." Ta bắt đầu đi gãi gãi đầu, "Nếu là tớ có thể quản hấn, tớ đây đã sớm"

"Thiệt là! Hai người ngay cả chút tinh thần thân sĩ cũng không có!" Thi Thi bĩu môi,cầm lon nước ngọt chưa uống xong , "Không để ý tới hai người các người nữa."

"Này,Thi Thi, Thi" Người đã chạy xa . Ta khề thờ dài, chọc chọc xương sườn Hạ Phi, "Được rồi được rồi, đừng giả chết nữa, người cũng bị người chọc tức chạy rồi."

"Ngu ngốc." Hạ Phi linh hoạt ngồi dậy, một hơi đem nước ngọt uống đến không còn một mống, sau đó đem lon nước hướng thùng rác bên cạnh quăng đi. Lon nước trên không trung họa một đường cong duyên dáng,giong như trái bóng rổ rơi vào giỏ,thăng tấp rơi vào trong thùng rác.

"Hmm, rất không tệ."Ta cũng noi theo động tác của hấn, đáng tiếc, khí lực không có khống chế tốt, lon nước rơi vào bên cạnh thùng rác một thước .Ta phần nộ từ trên bãi cỏ đứng lên, đi tới gần thùng rác nhặt nó lên,lần nữa ném vào.Bị ý thức bảo vệ môi trường của mình cảm động ,ta đầy tình cảm lắc lắc đầu,"Người nhìn, tố chất ta cao bao nhiêu."

"Đúng vậy. Người tố chất quá cao." Hạ Phi có chút không giải thích được trừng mắt nhìn ta một cái, "Người đối với người nào cũng tốt như vậy."

"Hmm?" Nếu như mấy lần trước là giả bộ ngốc,ta đây lần này là thật sự không rõ rồi,chi có thể ngây ngốc nhìn Hạ Phi.Nhưng hấn không có nói tiếp, mà là xoay người, không hề để ý tới ta. Tiếng chuông đúng lúc vang lên, cho dù ta không muốn cũng vẫn trở lại phòng học của mình, không yên lòng lên lớp học.

Bài tập lớp mười coi như là trong phạm vi ta có thể tiếp nhận ,nhưng đối với học sinh sơ trung vừa lên liền lộ ra vẻ cật lực.Làm xong bài tập ta đây lại bắt đầu ngó chừng ngoài cửa sổ ngăn người. Không biết hiện tại anh Tô Văn đang làm gì?Sau khi vào cao trung,cơ hồ cũng không làm sao nhìn thấy hấn, thỉnh thoảng có thể ở trên hành lang gặp thoáng qua. Bất quá xem ra, anh Tô Văn một chút cũng không muốn cùng ta có liên hệ gì.

Ừm,ở trong trí nhớ của ta, ta đối với anh Tô Văn thay đổi cái nhìn, chính là khi lên lớp 11.Khi đó ta học thật sự là quá kém, bị mẹ ta hung hăng mắng một trận,cũng thỉnh cầu anh Tô Văn giúp ta học bỏ tức. Cũng chính là đoạn thời gian kia, khiến cho khoảng cách ta cùng anh Tô Văn kéo gần lại một chút. Ít nhất ta lúc ấy là nghĩ như vậy.

Mà. Quên đi,cũng không thể cưỡng cầu người khác tiếp nhận người đi? Ta có chút thất vọng lắc đầu. Vì cái gì ta sống lại rồi, nhưng vẫn không cải biến được gì ?Hmm,cũng không phải là không có gì thay đổi, chỉ là thay đổi mấy thứ, tựa hồ cũng là chút ít không quan trọng gì . Ta thờ dài, cảm thấy thân cho mình một cơ hội trở lại quá khứ ,nhưng lại bị ta lãng phí không công như vậy .Bởi vì a,con người của ta, không có hùng tâm chí lớn,y nghĩ vĩ đại như tranh bá thế giới ,chỉ muốn biết điều một chút trải qua cuộc sống tâm thường ,cùng bằng hữu người nhà ở cùng nhau, cũng đã rất thỏa mãn.

Duy nhất muốn thay đổi. Cũng chỉ có sự kiện Thi Thi cùng anh Tô Văn .Bất quá giống như trò chơi RPG,không có đạt tới điều kiện nhiệm vụ cũng sẽ không kích hoạt.Cho dù ta hiểu rõ một ngày Thi Thi có chạy đến nơi này, thận trọng đối với ta tuyên bố: ‘ ta đối với học trường vừa gặp đã yêu,tên của hấn gọi là ‘ Tô Văn ’ .Cho dù ta biết anh Tô Văn đối với Thi Thi không có gì,mà Thi Thi sau khi thất tình thậm chí khổ sở tính tự sát.

Nhưng cho dù ta biết trước những chuyện này,cũng không có thể bảo đảm thành công ngăn cản những chuyện tương lai sẽ phát sinh .Cùng một trường cao trung, hai người bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ gặp gỡ, trừ phi Thi Thi chuyển trường, chuyện này còn có thể có chút hi vọng. Nhưng cái ý nghĩ này hiển nhiên rất không thực tế. Chẳng lẽ ta chỉ có thể trơ mắt nhìn anh Tô Văn cùng Thi Thi tổn thương lẫn nhau sao?Khụ, nói cụ thể chút ,là chỉ có Thi Thi đơn độc tổn thương .Nhưng đây quả thật không trách được anh Tô Văn .

Hấn không thích Thi Thi, cũng chỉ có thể uyển chuyển cự tuyệt. Nhưng Thi Thi đối với hấn quấn quít ,một phen cố chấp quấy rầy,không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng đáp ứng. Thật ra bây giờ suy nghĩ một chút,chuyện anh Tô Văn ngay từ đầu đáp ứng cùng Thi Thi gặp gỡ,thật sự không giống tính cách của hấn. Hấn chưa bao giờ có dân phiên toái lên người mình, tại sao lại để Thi Thi khoi dòng? Chẳng lẽ là bởi vì muốn trả thù ta.

Ta phiền não gãi gãi đầu, liếc mắt tẩm bảng đen. Người ngồi cùng bàn vẽ mặt thành kính xoẹt xoẹt xoẹt chép bài,ta không đành lòng quấy rầy cô,không thể làm gì khác hơn là quay đầu hỏi tên bên cạnh , "Này,nãy giờ rồi? Cỡ mấy phút nữa tan lớp?"

"Lúc này mới học không tới 20 phút nữa.Chịu đựng đi."Tên đó quăng cho ta một vẻ mặt thống khổ, sau đó giả trang thành ra một bộ nghiêm túc nhìn về phía tẩm bảng đen.

Ồi,rất cục nạnh được đến tan học.Ta suy nghĩ đã một tiết cũng không ra được cái kết luận gì,cuối cùng không thể làm gì khác hơn là chạy tới chỗ Thi Thi cho cô một chầm dự phòng .Trong giờ học vẫn không có cơ hội cùng cô ấy gặp mặt,cho nên ta liền ở trong sách cô kẹp tờ giấy, hẹn cô sau khi tan học đến cửa sau trường học một mình gặp mặt. Sau khi tan học, ta đứng cửa sau Giáo Học Lâu ,nơi này rất an tĩnh, bởi trong ngày thường học sinh đều đi cửa trước,cửa sau cơ hồ để trung,nửa giờ mới có một người học sinh đi qua.Ta vốn tưởng rằng Thi Thi một mình đi gặp,không nghĩ tới bên người cô còn có Hạ Phi đi theo.Tiểu tử này theo phá hư à?Ta bắt mắt bĩu môi, trợn mắt nhìn Hạ Phi một cái, "Ta lưu tin nhắn không phải nói Thi Thi tới một mình sao? Tại sao người cũng cùng tới đây?"

"Đúng vậy đúng vậy, tên Hạ Phi này vừa nhìn thấy cậu lưu lại tờ giấy xong liền đi theo tới đây, cũng không biết nổi điên cái gì."Thi Thi buông tay , "Quên đi,cậu thần thần bí bí như vậy tới tìm tớ có chuyện gì?"

"A. Cái này. Thật ra thì." Ta do dự ,không biết nên làm sao cùng Thi Thi nói chuyện này. Vốn là rất rối,bây giờ còn có một tên dự tính (nghe kể),làm cho ta càng thêm khó có thể mở miệng, "Tôi muốn nói với cậu phải Tôi. Cậu."

"Uy, có đĩa bay kia." Hạ Phi bỗng nhiên chỉ ra sau lưng ta. Thi Thi cùng ta cũng một bên sững sờ, nhưng ngay sau đó quay đầu lại, tò mò ngóng nhìn, "Ổ đâu ở đâu?"

"Hai đứa ngốc." Hạ Phi rất là hài lòng tổng kết một chút biểu hiện ta cùng Thi Thi, sau đó kéo đồng phục của ta, "Đi thôi, người ngày hôm qua không phải đã đáp ứng chuyện của ta?"

"Ta đáp ứng người cái gì?"

"A nha, chính là chuyện đó chứ sao." Hạ Phi thần thần bí bí nói. Ta bị hấn khơi lên lòng hiếu kỳ, không thể làm gì khác hơn là theo đuôi cước bộ của hấn.

"Đến tột cùng là cái gì a?"

"Này, các người đem ta bỏ ở chỗ này à? Này! Hai người các người. . . . Ta trở về phòng đây." Bên tai còn quanh quẩn thanh âm Thi Thi nhỏ giọng oán trách. Ta có chút xin lỗi quay đầu lại, đối với cô cười cười, "Hôm nào, hôm nào rồi hãy nói."

"Không có hôm nào hết." Hạ Phi hừ một tiếng, rất là hàm hồ nói một câu, "Sẽ không cho người cơ hội."

"Cơ hội gì?" Ta chợt hiểu hiểu phui tay, "A, như vậy nửa ngày, người vẫn là thích Thi Thi a. Người có phải hay không cho là ta muốn thổ lộ cùng Thi Thi, cho nên mới chạy tới ngăn cản?"

"...." Giống như là bị chọc trúng hồng tâm, Hạ Phi lông mày trong giây lát động đậy một chút, vẻ mặt chợt dạ nghiêng đầu qua.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

"Chắc chắn, người nếu là thích Thi Thi, tại sao ngày nào cũng chọc cho cô ấy không vui?" Ta tò mò nhìn hấn một cái, "Chẳng lẽ giống như trong manga. Bé trai thích trên cột cô bé mình thích?"

"Ngớ ngẩn." Hạ Phi cực kỳ nghèo từ ngữ ném ra hai chữ này sau, liền chạy chậm đến sân bóng, giống như là phát tiết. Khụ, ta vẫn cảm thấy kỹ thuật dẫn bóng của hấn rất giỏi. Nhất là khi làm xong động tác giả, khoe miệng hấn có cong lên nụ cười nằm trong tay toàn cục. Còn rất đẹp trai, ta không tự chủ than thở một câu, nếu tiểu tử này tính cách khá hơn một chút nữa, đoán chừng người theo đuổi hấn cũng sẽ không ít như vậy.

Bất quá nữ sinh lớp mười, còn chưa cấp bách như vậy, mỗi ngày vẫn rất ngây thơ liếc mắt đưa tình, mức độ cuối cùng chính là nắm tay, tư định cả đời. Bất quá phải xem phong cách trường học, nếu là phong cách trường học bất chính, kia yêu sớm là nếp sống tiêu cực lấy xu hướng tốc độ sinh trưởng bội số. May mà ta hiện tại học cao trung, vẫn là nghiêm cấm nói chuyện yêu đương. Cái nội quy trường học này mặc dù không có ngăn cản những tên dũng sĩ có can đảm làm liều mà được lợi, nhưng vẫn đem không ít tình cảm say đắm này sinh chặt đứt từ trong trứng nước. Lại nói tiếp, lúc ở cao trung, hình như là có một ánh mắt của nữ đồng học hướng về phía Hạ Phi cạ tàu rảo mắt một hồi. . . .

"Này, cùng nhau chơi một trận a?" Hạ Phi quăng bóng về phía ta, ý bảo ta ném ba điểm*. Ta vuốt da bóng rổ bằng nhựa, ngửa đầu liếc nhìn cái rổ. Lúc vừa mới bắt đầu học chơi bóng rổ, năm giờ chiều mỗi ngày trên TV đều chiếu hai tập «cao thủ Slam Dunk». Khi đó ta liền mê Slam Dunk, cảm thấy động tác kia thật sự là đẹp trai đến vô pháp hình dung. [chẹp ta nhớ cao thủ bóng rổ mà ta, thời QT nó dễ vậy bik sao hơn :))]

*ném 3 điểm(3-pointer): cái này là thuật ngữ bên bóng rổ, ngồi mò cũng một chết người :)

[Sân có 2 phần cho 2 đội, 1 đường kẻ ở giữa để phân chia 2 phần sân. Mỗi phần có 1 cung tròn lớn, xung quanh cột rổ, còn gọi là vạch 3 điểm. Ở trong vạch 3 điểm là 1 hình thang cân dùng làm ranh giới cho các cầu thủ khi phải ném phạt, ngoài ra còn vòng tròn ném phạt, để cầu thủ ném phạt cần được vị trí ném.]

Nhưng là ngại từ chiều cao thân thể cùng cái rổ kém quá xa. Đừng nói là Slam Dunk, chính là chạy ba bước ném bóng đều có chút khó khăn. Cho nên ta di chuyển mục tiêu tốt đẹp, đến ném ba điểm. Thật ra thì ném ba điểm cũng rất đẹp trai nha, dĩ nhiên, cái này điều kiện tiên quyết là có thể ném bóng vào. Lúc chuyền bóng hay phải chuyền, nếu là sống chết phải ném mà không nắm chắc 3 điểm, vậy thì quá không có tinh thần đoàn đội.

Ta vừa suy nghĩ miên man, vừa ngắm chuẩn bóng rổ. Ừ, chính là cảm giác này, là góc độ này. . . . trái bóng được ta ném ra, trên không trung vẽ nên một đạo đường cung, bay vào rổ. Ổ dọc vành rổ xoay tròn sau một lúc hiem hiem tiến vào. "A, LUCKY." Ta đối với Hạ Phi làm cái động tác V.

"LUCKY? Người từ lúc nào cũng bắt đầu miệng đầy điều ngữ vậy." Hạ Phi có chút nghi ngờ nhìn ta một cái. Ta liếc mắt, hữu khí vô lực phiên dịch một lần, "À, vận khí ta thật tốt."

"Tiểu Xương." Hạ Phi bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm túc đem quả bóng ném qua một bên, đứng ở trước mặt của ta. Hấn hiện tại thân hình còn thấp hơn so với ta 1, 2 cm, nhưng ta biết, ba năm sau, người này sẽ giống như đôt cháy giai đoạn điên cuồng mà cao lên, thậm chí có cao hơn ta nửa cái đầu. Ta khề cúi đầu, cùng hấn nhìn thẳng, Hạ Phi vẻ mặt nghiêm túc hiem thấy đang đánh giá một trận, cũng thu hồi khuôn mặt cả lo phát phơ, một bộ đối đầu đại

địch trùng mắt nhìn, "Sao vậy sao vậy? Xây ra chuyện gì?"

"Người từ sau kỳ nghỉ, liền trở nên có chút không giống với lúc trước." Hạ Phi có chút do dự nói ra khỏi miệng, hần vô ý thức dùng cổ áo thun lau mồ hôi, đôi mắt như hắc diệu thạch lóe sáng. Trong lòng ta trầm xuống, nghĩ thầm chẳng lẽ mình bị lộ. Ta lúc đầu dứt khoát cùng anh Tô Văn lật bài, nói dối với hần rằng ta sau khi ngã bệnh mắt đi ký ức, cũng là bởi vì ta cảm thấy với trí tuệ của anh Tô Văn, chừng rất nhanh là có thể phát hiện được ta có cái gì không đúng. Cho nên còn không bằng thật sớm thêu dệt ra một lý do kém chất lượng, để ngừa hậu hoạn.

Ta vẫn không nói cùng Hạ Phi chuyện mình xuyên qua thời không, một là bởi vì không biết nên làm sao cùng Hạ Phi nói, hai là bởi vì Hạ Phi tiểu tử này từ trước đến giờ qua loa, đối với chi tiết thật nhỏ cũng không đáng kể. Thật không nghĩ đến, Hạ Phi thần kinh thô như vậy cũng chú ý tới có cái gì không đúng! Chẳng lẽ hành động của ta quá mức quỷ dị? Hay là ta lỡ miệng đem chuyện tương lai nói ra

"Người nhìn, bình thường người ghét nhất tiếng Anh, nhưng bây giờ ngay cả câu ngoài miệng cũng biến thành tiếng Anh." Hạ Phi vì chứng thật lời hần nói, học khẩu khí của ta nói một câu, "Good good study, Day days up!"

"A, ta ngắt. Cũng bởi vì cái này? Khụ khụ, ta gần đây đối với Anh ngữ đặc biệt cảm thấy hứng thú. Bởi vì. Bởi vì giáo viên phụ trách tiếng Anh lớp ta rất xinh đẹp."

". Thật?" Hạ Phi không có dễ lừa như ta nghĩ. Hần lập tức đưa ra ví dụ thứ hai, "Còn có, thái độ người gần đây đối với Thi Thi cũng rất kỳ quái."

"Làm sao kỳ quái? Ta bình thường không phải cũng như vậy sao." Ta chột dạ ho khụ khụ, lau mồ hôi trán, bắt đầu nói qua chuyện khác, "Cái kia, nếu không trở về phòng sẽ trễ, ta còn rất nhiều bài tập chưa làm"

"Người đang nói dối." Hạ Phi lời nói sắc bén vạch ra, hần khẽ hừ một tiếng, tiếp tục nói, "Điểm thứ ba, kể từ khi người nghỉ hè sau, thành tích học tập lại tốt lên thật không thể tưởng tượng nổi. Ta đã hỏi các bạn học trong lớp người, bọn họ đều cho rằng người ở trong đây lớp học thành tích ít nhất có thể xếp trong top 10. Thành tích học tập của người, ta luôn luôn hiểu rõ, như thế nào cũng chưa từng thấy qua chuyện tiến bộ nhanh như vậy."

"Cái kia. Ta bỗng nhiên thông suốt, đầu óc thông minh phát triển ra"

"Cùng người tiếp xúc ba năm rồi, ta nếu như không nhìn ra người đang nói dối, cái anh em ta đây thật đúng là vô dụng." Hạ Phi trợn mắt nhìn ta một cái, ý tứ rất rõ ràng: người lại cùng ta giả bộ ngốc ta liền không khách khí. Cho nên ta cúi đầu, thái độ nhận sai cực kỳ tốt đẹp nói ra, "Ta sai rồi."

"Sai chỗ nào?" Hạ Phi chỉ cao khí ngang ngạnh đầu lên. Mà ta giống như là gặp cảnh khốn cùng xấu hổ gãi cái ót, "Ta sai rồi. Ta không biết người thích chơi trinh thám như vậy. Sớm biết năm ngoái nên mua cho người một bộ trinh thám Conan làm quà sinh nhật." Sau đó ta bày một cái POSE, đầy mặt kiêu trên sống mũi, "Chân tướng chỉ có một!"

"Hồng Xương!" Hạ Phi thẹn quá hóa giận một quyền đập tới, "Người nghiêm túc một chút cho ta!"

"Được rồi. Ta nói, ta nói." Ta giơ tay lên đầu hàng. Nhìn chung quanh sân bóng một cái, bởi vì lúc trước ta cùng Hạ Phi lớn tiếng, dẫn tới không ít người ghé mắt. Ở cái địa phương này cùng Hạ Phi ngã bài hiển nhiên không phải là quá lý trí. Cho nên ta túm tay Hạ Phi, thần thần bí bí trừng mắt nhìn, "Đi, đi, tìm nơi yên lặng một chút."

"Ừ?" Hạ Phi khuôn mặt quỷ dị biến thành màu hồng phấn, hần cúi đầu nhìn một chút ngón tay ta cùng hần dặt cùng nhau, mím môi, thần sắc cực kỳ mất tự nhiên 'ừ' một tiếng. Ta chột hiểu hiểu buông tay ra, rất là xin lỗi cúi đầu, "Thật xin lỗi thật xin lỗi, ta gấp gáp, liền quên người thích sạch sẽ."

"Người nói đi. . . Không có chuyện gì."

"Ừ? Thật không thành vấn đề?" Ta nghi ngờ nhìn Hạ Phi một cái. Hạ Phi là tên thích sạch sẽ hạn chế cùng người khác tiếp xúc ngoài da. Nhớ có một lần chúng ta đi trên núi cắm trại, Hạ Phi chịu trách nhiệm vác bao quần áo, mà có một vị bạn nữ mến Hạ Phi đã lâu cứng đầu ánh mắt tàn bạo, nữ sinh ngồi xuống bên cạnh hần, cũng đưa ra mệnh vuốt xanh mét vì Hạ Phi xoa bóp. Ai ngờ Hạ Phi một chút cũng không cảm kích, đem nữ sinh 'hào tâm' kia đẩy ra xa hơn ba thước, sát khí văng khắp nơi nói, "Đừng đụng ta, ta thích sạch sẽ."

Ừm, đây cũng chính là lý do tại sao Hạ Phi không có gia nhập đội bóng rổ của trường. Bởi vì hần không muốn cùng cầu thủ khác có quá nhiều tiếp xúc thân thể. "Không có gì. Chúng ta đến. . . . Bên kia đi." Hạ Phi vội vã đi ra phía trước ta, thật giống như không muốn để ta thấy được khuôn mặt hần, hết sức tránh né lấy ta. Ta thờ hồng học theo sát phía sau hần, một đường tới bãi cỏ sân thể dục bốn phía không có một bóng người.

Lúc này, phần lớn học sinh đều trở về phòng, duy nhất vài người ở bên ngoài giáo học lâu đang chơi bóng rổ, có rất ít người ở chỗ này lưu lại. Ta cùng Hạ Phi sóng vai ngồi ở trên bãi cỏ, dưới ngón tay cỏ cây xanh tươi trát trát làm ta ngứa, bốn phía tức thì bị hơi thở bùn đất vây quanh. Mỗi một hơi hô hấp, là có thể ngửi thấy được nồng đậm hương bùn đất.

Ta trấn định một chút, bối rối xem mình nên như thế nào mở miệng, bắt đầu nói từ chỗ nào. Cũng không thể nói thẳng: 'ta đến từ năm năm sau, nên người mới cảm thấy hết thảy biểu hiện của ta gần đây rất không giống nhau' sao? Kìa Hạ Phi nhất định sẽ cảm thấy ta đang lừa hần. Người bình thường làm sao tin tưởng loại chuyện này a. Đổi lại ta, ta cũng sẽ không tin tưởng, nhưng kể từ khi đã trải qua hết thảy, ta cũng từ một người theo chủ nghĩa vô thần, trầm luân thành tín đồ tín ngưỡng Thượng Đế.

"Thật ra thì, chuyện này, nói rất dài dòng." Ta đau khổ gãi gãi đầu, còn có may mắn trong lòng liếc Hạ Phi một cái, "Nếu không, ta lần sau nói?"

"Người từ từ nói. Ta không vội." Hạ Phi về mặt bình tĩnh nhìn ta, trong mắt hiện lên một tia giao hoạt. Khá lắm, lại khi dễ ta. Biết rõ năng lực sắp

xếp lời nói của ta không tốt lắm, còn buộc ta thẳng thắn nói ra.

Ta giống như là bong bóng xì hơi,vô lực đem mặt vui vào trong hai đầu gối , "Ừm, được rồi. Vậy ngươi tin có người ngoài hành tinh không?"

"Đừng lảng sang chuyện khác."Hạ Phi cực kỳ tỉnh táo nói, "Không tin."

"Vậy ngươi tin Thượng Đế không?"

"Không tin."

"Kìa ta không có tiếng nói chung rồi."Ta thờ dài một tiếng, làm bộ phải từ trên bãi cỏ đứng lên. Lại bị móng vuốt của Hạ Phi lôi trở về, "Chờ một chút."

"Sao?" Ta bắt đầu đi bừa bãi, "Không phải là ta muốn gạt ngươi, nhưng là chuyện này, chuyện này, nó thật sự là không thể tưởng tượng nổi, ta sợ ngươi không tin."

"Ta không tin Thượng Đế, không tin người ngoài hành tinh.Nhưng không có nghĩa là ta không tin ngươi." Hạ Phi nói ra những lời này xong ,cũng sừng sốt hồi lâu, mặt nhậu hồng giống như trời chiều đang từ từ hạ xuống.Ta không có nhận ra khác biệt,chỉ cho đồ ửng mắt tự nhiên trên mặt Hạ Phi là hiệu quả ánh đèn đặc thù .Nhưng lời hắn nói lại làm cho ta suy nghĩ hồi lâu.

Anh em tốt. Ngươi thật là, rất có nghĩa khí .Thì ra ở trong mắt của ngươi, ta đáng được tín nhiệm như vậy ,ngay cả hai nhân vật to lớn người ngoài hành tinh cùng Thượng Đế hết sức quan trọng do văn minh loài người ghi chép cũng không sánh bằng một mình ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Anh em tốt. Ngươi thật là, rất có nghĩa khí .Thì ra ở trong mắt của ngươi, ta đáng được tín nhiệm như vậy ,ngay cả hai nhân vật to lớn người ngoài hành tinh cùng Thượng Đế hết sức quan trọng do văn minh loài người ghi chép cũng không sánh bằng một mình ta.

Cho nên tâm tình ta lúc này cuộn cuộn dâng trào, lấy tay vỗ vỗ bả vai Hạ Phi,về mặt chân thành tha thiết nói,"Phi Tử à,thật ra thì ta đến từ tương lai."

"Hong! Xương! Đùa bỡn ta rất vui?" Hạ Phi lông mày xinh đẹp nhíu lại thật chặt ,hắn dùng sức nhìn chăm chăm ta, thật giống như hận không thể ở trên người của ta đâm một cái hố .Xong, lần này là thật chọc trúng tổ ong vô vể rồi.Sớm biết lúc trước sẽ không đùa Hạ Phi, ngươi xem,hiện tại cho dù ta nói thật hắn cũng không chịu tin tưởng. Ta rốt cục hoàn toàn lĩnh ngộ ý nghĩa trong câu chuyện cổ ngụ ngôn ‘ sói đến rồi ’.Thật là biết vậy chẳng làm, lực bất tòng tâm.Khụ khụ, ta thế nào lại vẫn chương như vậy rồi,xem ra là thành quả tiết kiệm gần đây .

Dừng lại ý nghĩ ngồn ngộn ,ta đối với Hạ Phi đang khoa tay múa chân ra dấu định chỉ,nặng ra vẻ mặt nghiêm túc nhất của mình,"Có tin hay không là tùy ngươi. Nhưng ta có thể bảo đảm, ta bây giờ là đang nói thật."

"Nói đùa gì vậy." Hạ Phi nhíu mày, không hài lòng hất đầu,"Được rồi, ngươi nếu là tới từ tương lai , vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi là làm sao tới được? Ngươi tới ‘ nơi này ’ mục đích là gì?"

"Cái này. . . . Ta cũng không biết." Ta bắt đầu dĩ gãi gãi đầu, gần đây vô đầu nhiều lắm, nếu còn tiếp tục như vậy ta không trọc cũng lạ.Cho nên lập tức ta đem móng vuốt thu hồi, chau mày, "Nhưng mục tiêu ta trở lại hiện tại, thật ra có một."

"Là cái gì?" Hạ Phi nhíu mày, phối hợp tiếp lời, "Ngươi nếu là dám nói 'không sâu răng' , có tin ta cho ngươi một quyền hay không?"

"Tin, tin! Đương nhiên tin rồi!" Ta chột dạ xoa xoa mồ hôi trên trán,thật ra thì mới vài giây vừa rồi ta còn thật tính toán nói như vậy. Toàn bộ thế giới sẽ không có người thứ hai như Hạ Phi hiểu được con người của ta,quả thực so với con giun trong bụng ta còn đáng sợ hơn !

"Thật ra thì, ta à,là muốn tới thay đổi tương lai ." Ta vạch vạch ngón tay, ánh mắt khê rử xuống, thanh âm không chế không được trở nên tiêu điều, "Ngươi vĩnh viễn cũng đoán không được, tương lai chúng ta đây sẽ biến thành bộ dáng ra sao."

"Chúng ta. . . . Chúng ta làm sao?" Hạ Phi bỗng nhiên về mặt khăn trương nghiêng đầu sang chỗ khác, ngó chừng đôi mắt của ta. Giờ khắc này, hắn tựa hồ tin chuyện ta đến từ tương lai là thực.

"A. Tốt nghiệp cao trung xong,ngươi liền len lén chạy đến Thượng Hải học. Cũng không liên lạc ta." Ta đem oán khí dồn vào trên bãi cây bồ công vô tội ,bứt rễ chúng lên,lại thổi bay những cái mầm màu trắng ,lông xù xù kia.

"Ta sao lại như vậy?" Hạ Phi tức giận đứng lên, "Ngươi gạt người. Chúng ta không lâu trước đây ở sơ trung từng nói, cùng nhau học đại học , học cùng một khoa."

"Đúng a, ta cũng vẫn cho là chuyện có thể phát triển như vậy .Nhưng sau này ngươi lại đi Thượng Hải học kinh tế,ta học ở học viện ngoại ngữ vùng này." Ta khẽ thở dài một hơi, giống như cao tăng ngồi thiền,lắc đầu, "Đây hết thấy, đều là mệnh."

"Mệnh cái đầu ngươi, ta mới không cần nghe ngươi ở chỗ này vô căn cứ." Hạ Phi dậm chân, bỗng nhiên đưa ra bàn tay của hắn, cong lên ngón út, "Ngó tay thất cổ, trăm năm không đổi.Thay đổi thì người đó là tiểu Cầu. Ta mới không biến thành tiểu Cầu." Hắn vươn ra ngón út về mặt rất là thật tình, con ngươi màu đen thủy lượng thủy lượng ,ngoài miệng lại nói lời cực kỳ trẻ con kia.

Trong lòng ta nơi nào đó bị cái hình ảnh này hung hăng đánh vào,trong đầu hiện lên rất nhiều ký ức ta cùng Hạ Phi ở chung một chỗ ,hắn lúc cười tà tà câu lên khoe miệng,hết thấy tự tin lúc nắm trong tay quả bóng,dưới ánh dương chiều tà về mặt lười biếng gục ở trên bàn học lúc nghỉ trưa Ta đây mười mấy năm qua, chỉ có một người bạn là hắn, nhưng cũng đủ để ta cả đời hoài niệm.

"Biết rồi. Ta cũng không muốn thành tiểu cầu.Ngươi cần phải nhớ kỹ lời hôm nay ngươi nói . Nếu không ta không để yên cho ngươi !"Ta hi hã đứng lên, dùng nụ cười che dấu nội tâm cảm động của mình.Anh em nhiều lúc không cần nói cảm ơn , có đôi khi chỉ một ánh mắt cũng đủ rồi.

"Chờ một chút. Ngươi khoan đi,chuyện ta còn chưa có hỏi xong đâu!" Hạ Phi lần nữa chặn ta lại, "Được rồi, cho dù ta tạm thời tin ngươi tới từ tương lai.Kia trừ ta ra, người khác đâu? Như Ngươi cùng Tổng Thi Thi."

"A. Thi Thi a, cô ấy làm cho ta nhức đầu đây." Ta bày ra bộ mặt khổ qua, "Ta theo đuổi cô ấy nhiều năm như vậy, từ lúc tiểu học đã bắt đầu, cuối cùng vẫn là đánh không lại cái vừa gặp đã yêu.Cô ấy bỏ ta, theo. anh ta ở cùng một chỗ."

"Thật! ?" Hạ Phi nhíu mày, về mặt cổ quái, đoán không ra là đang nhìn ta khổ sở,hay là đang nhìn có chút hả hê. Khụ, ta không thể tưởng tượng Hạ Phi hư hỏng như vậy,như vậy không có hậu. Cho nên ta lúc này tin chắc, hắn nha hiện tại nhất định là sắp xếp từ ngữ an ủi ta đây. Thật không nghĩ đến câu tiếp theo của hắn là, "chia tay cũng tốt."

"Cái, cái gì?" Ta cắn răng, gắt gao trừng mắt liếc hắn một cái. Được rồi, cho dù hiện tại ta đây đối với Thi Thi đã không có suy nghĩ gì không an phận ,nhưng là bị nói như thế, mặt mũi vẫn không nín được giận. Cho nên ta lập tức phản kích nói, "Đúng đúng, ta ít nhất còn thất tình,không như ngươi, cả khoảng đời cao trung liền một cái MM cũng không của được ! Mọi người đều nói không có lãng lãng yêu thương,mà đang trầm mặc biến thái, ta xem ngươi đã hướng tới con đường kia đi ."

"Không có lãng lãng yêu thương,mà đang trầm mặc biến thái. Những lời này có chút ý tứ." Hạ Phi cười nhạt,tựa hồ không có để ý ta nói móc hắn biến thái. Hắn chuyển sang vấn đề kế tiếp, "Vậy ngươi bây giờ đối với Thi Thi là cảm giác gì?"

"Cảm giác gì? Chính là tình bạn thuần khiết chứ sao." Ta nghiêng nghiêng đầu, "Thật sự,Phi Tử, ngươi thành thực nói cho ta biết, ngươi có phải đối với Thi Thi có ý hay không ,sao gần đây ba câu sẽ phải hỏi ta một câu, Thi Thi làm sao như thế nào."

"Bởi vì lúc trước ta khẳng định, ngươi thích Tổng Thi Thi. Hiện tại ta không thể khẳng định." Hạ Phi cho ta một câu trả lời rất trừu tượng , ta nghe xong, khoe miệng co quắp ,đang muốn tiếp tục hỏi tiếp , lại bị tầng tầng ngăn trở. Hạ Phi nói sang chuyện khác - gọi là,ta nghiêng rằng nghiêng lợi lần nữa được lãnh giáo kỹ thuật Càn Khôn Đại Na Di . Trời chiều hoàn toàn chìm vào trục hoành, không khí mỏng manh thổi lên cát đá thao trường ,ta cùng Hạ Phi một bên mắng chửi, một bên sóng vai trở về phòng.

Ta không biết cuộc sống vui vẻ có phải hay không khi rời cao trung sẽ phải ngưng hẳn. Ta duy nhất có thể làm , chính là đem những ký ức này dung nhập vào trong máu của mình, như vậy cho dù đợi đến khi ta già rồi, cũng có thể lấy ra hồi tưởng lại.

= = lãng thức thiết cát tuyến = =+

"Vừa mới tựu trường không lâu, sẽ phải cử hành đại hội thể dục thể thao a."Ta đi vào trước phòng học, rất xa là có thể nghe thấy trong phòng học một đám lủ rủ thảo luận.Bây giờ là thời gian tự học, thầy giáo ghi đề trên bảng,người nhưng không thấy bóng dáng, nghe nói là đi hội nghị tạm thời .Thầy chân trước mới vừa đi, chân sau lớp học liền rùm beng không thể khống chế.Mọi người tâm tình sục sôi thảo luận đại hội thể dục thể thao tuần tới.

"Uy, ngươi muốn tham gia hạng mục gì?" Tên 'nhánh chân' ngồi cùng bàn hỏi, đây là biệt hiệu ta cho hắn,hiện tại hưng phấn mà dung quang toả sáng, thật giống như trứng gà thường lớn năm trăm vạn nguyên . Ta nghĩ đến tốc độ chạy trốn bất phạm của hắn,lập tức liền đoán nguyên nhân cho hắn hưng phấn như thế , "Chưa nghĩ ra .Ngươi có phải muốn triển khai tài nghệ không?"

"Hắc hắc, đúng vậy, ta tính tham dự hạng mục chạy cự ly ngắn.Năm ngoái, ta vô địch chạy cự ly ngắn đấy."

"Nga, vậy chúc mừng chúc mừng, thật ra thì hồi tiểu học ta cũng hạng nhất chạy cự li dài ."

"Hắc, thật đúng là nhìn không ra, ta còn tưởng rằng ngươi là cái loại chỉ biết ngốc ngốc học tập Khụ, ta xem ngươi rất gầy yếu , không nghĩ tới cũng là kiện tướng thể dục thể thao a."

Ta cùng tên ngồi cùng bàn tăng bốc lẫn nhau một trận, lòng hư vinh đều đạt đến trình độ thỏa mãn rất lớn .Cho nên khi ông thầy trở về, bắt đầu thống kê các hạng mục tranh tài ghi danh nhân số , tên ngồi cùng bàn chịu khó giơ tay đắc cử,dẫn tới ông thầy liền tiếp ghé mắt, thậm chí còn rất cảm khái nói một câu, "A,nếu trò khi học cũng có thể tích cực như vậy thì tốt rồi."

Ta ở phía dưới che miệng cười trộm, nhưng rất nhanh ta liền không cười được. Khi đó uỷ viên thể dục chúng ta hỏi, "Có ai nguyện ý ghi danh hạng mục 10.000m không?"

Học sinh bên dưới giả ngu giả ngu, làm bài tập làm bài tập, không một người nào, không một tay nào giơ lên.

"Các trò ,chúng ta phải tích cực tham dự hoạt động trong trường ,lần này đại hội thể dục thể thao cũng là cơ hội tốt đem tất cả gần nhau hơn.Đầu tiên là hữu nghị , thứ hai là tranh tài ,chỉ cần làm hết sức là được,trò nào muốn ghi danh không nhất định phải chạy rất nhanh, chỉ cần kiên trì chính là thắng lợi." Ông thầy ở trên bục cố gắng kích động chúng ta ghi danh, nhưng chúng ta vẫn giống như tượng đá,bất vì sở động viết bài tập.

10.000m,kính nhỡ ,đưa ngu mới thêm Thời tiết nóng như vậy ,chạy liên tiếp cho dù không có mất nước cũng chạy không quá xa.Ai mà rảnh ăn no rồi việc , nguyên ý đi báo danh cái hạng mục kia chứ?Ta vừa nghĩ như vậy, vừa lắc lắc bút máy sắp dùng hết mực. Nhưng vào lúc này,cái tên ngồi cùng ta lại một lần hăng hái giơ tay. Ánh mắt thầy giáo sáng lên, "trò Long Sáo,em muốn ghi danh hạng mục này à? Đáng tiếc, mỗi người chỉ có thể ôm bốn hạng mục,em đã đủ số Nếu không em tạm thời bỏ chạy cự ly ngắn?"

"Không không, không phải là em ghi danh, em vì Hồng Xương ghi danh!" Lời vừa nói ra, nhất thời đưa tới vô số ánh mắt ghé tới.Ta hoảng sợ nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn tên ngồi cùng bàn ,nghĩ thầm người a đây không phải là hại ta sao? Đối với tên ngồi cùng bàn đáp lại ta bằng vẻ mặt ‘ không cần cảm ơn ta ',ta thật sự dở khóc dở cười.

"Bạn Hồng Xương trước kia chạy cự ly dài đạt được thành tích không tệ ,cho nên em cảm thấy để bạn ấy ghi danh cái hạng mục này,hẳn là rất thích hợp."

"Như vậy à.Trò Hồng Xương ,em cũng là nghĩ như vậy sao?" Thầy giáo vẻ mặt ‘ hiền lành ' nhìn ta,hiện tại ta liền giống như cười trên đầu cọp,tiền cũng không được mà lui cũng không xong,chỉ có thể nuốt một ngụm nước bọt, ở trong lòng chửi bới mấy câu, nhưng ngoài mặt vẫn là khách khí đáp ứng, "Dạ."

"Tốt lắm. Chuyện đại hội thể dục coi như xử lý xong ,hiện tại chúng ta tiếp tục tiết học"

Cả tiết học này đều có tiếng nhỏ giọng nghị luận . Đại hội thể dục thể thao một năm một lần, cũng không còn cái gì ly kỳ ,nhưng vẫn làm cho bọn học sinh chúng ta lâu dài thiếu hụt kích thích lâm vào kích động. Ta cũng so với bình thường càng thêm mất bình tĩnh hơn,mỗi lần thấy tên ngồi ở bên cạnh một mình ha hả cười khúc khích ,cũng hận không được vuron ra móng vuốt bóp cổ hắn một phen.

Bất kể thế nào ,lịch sử cũng bị thay đổi rồi.Dựa theo kịch bản ban đầu,đại hội thể dục thể thao năm ta lớp 10 cái hạng mục gì cũng không có tham gia, cả ngày núp ở nơi râm mát gặm đồ ăn, uống nước lạnh.Nhưng lần này lại phải mình trần ra trận, chạy cái gì mà 10.000m.Đáng hận hơn chính là,đầu số Long Sáo hết thấy gây ra chuyện này ,thậm chí ngay cả một chút ý tứ sảm hối cũng không có, còn ở đây hi ha hỏi mượn ta cục tẩy để bôi.Quên đi quên đi,tà là đại nhân rộng lượng. Sau này không bao giờ khoe khoang bấy bạ,thật là hại người hại mình. Lần này coi như là mua một bài học.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Hồi tiểu học ta từng chạy cự ly dài là sự thật,nhưng dài nhất cũng chỉ có 800m 1500m, nhưng muốn 10.000m,đây chính là hoàn toàn chưa từng có kinh nghiệm . Vì dễ không mất thể diện ở đại hội thể dục thể thao chạy hạng nhất từ dưới đếm lên, ta sau khi tan học liền tăng thêm một cái hoạt động,chạy vòng quanh sân thể dục.Ta thật thích chạy bộ , cảm giác kia giống như bay lên ,tất cả sầu lo cũng quên mất. Trước mắt chỉ có kéo dài, không có điểm cuối,người vẫn hướng về phía trước chạy đi, bởi vì người biết, người luôn luôn muốn đạt đến điểm đến.Chính là lòng tin này chống đỡ đau nhức từ chân để người tiếp tục chạy.

Vừa nghĩ như vậy, ta mới phát hiện, chạy bộ cùng ta hiện tại thật giống .Biết điểm cuối tương lai ở nơi đâu, nhưng vẫn muốn dọc theo đường chạy lịch sử chạy đi, chạy đến điểm cuối xong, mới phát hiện, phong cảnh dọc đường chạy qua mới là thứ đáng giá được quý trọng nhất.

"Cố lên !" Thịnh thoảng Thi Thi cũng tới sân xem tập chạy, cô thậm chí ở trên đầu cột một cái dây lụa màu đỏ ,một bộ liệt sĩ cách mạng truy điệu một bên cổ động tinh thần cho ta.Ta điều chỉnh hô hấp, cố gắng cho cô ấy một khuôn mặt tươi cười, tiếp theo sau đó chạy tiếp.Hiện tại ta mới chạy mười hai vòng, còn ít nhất mười ba vòng. Ta dần dần mà nghĩ . Gần đây người càng tới sân tập chạy ngày càng nhiều, phần lớn đều là học sinh lớp mười, lớp mười một,ít nhìn thấy các học trường lớp mười hai. Cũng đúng, học trường lớp mười hai làm sao có thời giờ tới làm những hoạt động ngoại khóa này?Ta lớp mười hai vì thi đậu học viện ngoại ngữ ,thời gian học tập mỗi ngày cơ hồ là gấp bốn lần thời gian ngủ.

Con ác mộng hai mươi lăm vòng rốt cục chạy xong ,ta thiếu chút nữa trực tiếp không để ý ai,nằm ngửa lên trên bãi tập. Ta nghĩ mặt ta hiện tại nhất định hồng đến mức như phát sốt,bóng đèn dọa người, trong miệng âm tiết duy nhất có thể phun ra chính là, "Nước."

"A a a, nước đây." Thi Thi vội vàng đưa cho ta một chai nước khoáng. Ta ừng ực đổ vào,uống đến vội vã như vậy, không có sắc coi như là RP (nhân phẩm) không tệ. Hạ Phi ở một bên có chút bất mãn chẹp chẹp miệng, "Phải liều mạng như vậy sao? Cũng không phải là chạy hạng mục cự ly dài.Ta nhìn người như vậy chính là đem thân thể chạy tới hồng luôn ."

"Không có việc gì. Chạy, chạy,cự ly dài." Ta thở hổn hển mấy hơi ,rốt cục nói chuyện không còn đứt quãng , "Thật ra thì ta cũng không phải là muốn tranh hạng, chính là không muốn đoạt hạng nhất từ dưới đếm lên thôi."

"Di, vậy người hồi sơ trung suốt ngày thi đếm ngược tiếng Anh cũng không có nhìn thấy người khó chịu a?" Hạ Phi ‘ thẳng thắn ' chọt trúng chỗ đau của ta ,ta gượng đến thiếu chút nữa một hơi thở không ra.Thi Thi che miệng cười cười, "Đúng vậy, tớ nhớ tiếng Anh của Hồng Xương khi đó kém đến nỗi suýt

chút làm chủ nhiệm lớp tiếng Anh giận điên lên. Trả bài cậu cả tuần lễ mới làm cho cậu hiểu TOMATO cùng POTATO khác nhau thế nào. A, nếu là cô ấy biết học sinh không có thuốc nào cứu được kia hiện tại môn học tốt nhất chính là tiếng Anh, cô nhất định sẽ rút bẻ mất kiếng."

"Đầu chỉ là rút bẻ mất kiếng." Hạ Phi lạnh lạnh chen vào một câu, "Đường như người muốn tham gia thi đấu diễn thuyết Anh văn."

"Cái kia, là bọn hấn ép ta đi. Ta thật không muốn tham gia a." Nói đến chuyện diễn thuyết này, mặt của ta lại trầm xuống. Kiếp trước trình độ học tập ta đây trung bình trong lớp, nhưng trong trường điểm cao trung, chỉ cần không đạt tới trình độ bất trị, cũng đều có thể chen chân vào trường đại học. Cho nên khi đó ta cũng chưa từng được thầy cô giáo coi trọng qua, như là cái diễn thuyết, tranh tài gì đó, cũng tám sào tre như ta không hợp.

Nhưng kiếp này lại bất đồng, cũng không biết là chuyện gì xảy ra, nhân khí của ta cứ nước lên thì thuyền lên, lớp học có cái hoạt động gì ta liền phải hứng mũi chịu sào. Bất kể là tốt hay xấu, cũng giống nhau. Cho nên lần này tranh tài diễn thuyết tiếng Anh lần này, ta cơ hồ là dưới tình huống không biết chuyện, đã bị chọn lên danh sách. Thầy giáo làm theo tiền trạm hậu tẩu, đem danh sách nộp trước sau mới vô ý cùng ta nói ra một câu, "A, Hồng Xương a, diễn thuyết tiếng anh phải cố gắng lên a. Nếu như em đoạt hạng tốt, sẽ cho lớp học chúng ta về vang."

Hừ, người sợ nổi danh heo sợ mập, ta hiện tại đoán chừng chính là bị vấy vào thời kỳ xúi quẩy. Nhưng ta cũng không thể vênh vênh bởi vì chút chuyện này, liền có ý không hảo hảo học tập đi? Cho nên xui xẻo cũng chỉ có thể nhận.

"Cậu xem, đầu đầy mồ hôi, lại còn bùn đất, mau đi trở về tắm đi." Thi Thi săn sóc đưa lên một bọc khăn giấy, ta thổi dài huyết sáo, tà nhãn nhìn Thi Thi, "A nha, gần đây cậu tốt với tớ được nhưng có chút quá mức. Nói mau, cậu có phải có âm mưu gì không?"

"Âm mưu cái đầu cậu! Cái tên ngu ngốc này!" Thi Thi dậm chân, hung hãn trợn mắt nhìn ta một cái liền đoạn tuyệt mà đi, mép váy đồng phục màu lam đan xen khẽ lay động, tóc đuôi ngựa màu đen chiết xạ thất thải quang mang, những tia sáng kia càng không ngừng toát ra từ phía trên. Thật không hồ là cô gái mà nhiều năm ta thích, ngay cả bóng lưng cũng có sức hấp dẫn như vậy miên man bất định.

"Kỳ quái, ta không phải chỉ nói giỡn thôi sao, cô ấy bình thường cũng không có tức giận a." Ta từng mắt nhìn, có chút không rõ tự kiểm điểm. Hạ Phi nhú mày, tựa hồ như đoán được chuyện xấu gì, mặt không thay đổi nhìn bóng lưng Thi Thi. Ta nhún vai, đối với cử chỉ khác thường của người này chỉ thấy nhưng không thể trách. Thật ra thì tính cách Hạ Phi có chút quý dị, khụ khụ, người xa lạ hấn từ trước đến giờ lười phản ứng, cho dù phản ứng liễu cũng là rất lạnh nhạt cho có lệ.

Điểm này hấn và anh Tô Văn rất giống. Nhưng anh Tô Văn quan hệ đối đãi người rất tốt, hơn nữa khéo đưa đẩy, hấn bất kể đối với người nào cũng là một bộ khuôn mặt ôn nhu tươi cười. Người đoán không ra suy nghĩ trong lòng hấn, cho nên lầm tưởng hấn là người dễ dàng tiếp xúc. Nhưng trên thực tế, người cùng hấn tiếp xúc càng lâu, người lại càng khó thấy rõ ràng bản tính dưới lớp mặt nạ của hấn. Có thể lấy ra cái mặt nạ ấy xong, người mới chợt phát hiện ra, dưới lớp mặt nạ ấy không phải là bản tính của hấn, mà là càng nhiều là mặt nạ hơn. Nếu như nói Hạ Phi là trong nóng ngoài lạnh, thì anh Tô Văn chính là ngoài nóng trong lạnh.

"Phi Tử à, ta hiện tại cảm thấy đặc biệt thần kỳ, hai chúng ta năm đó rốt cuộc là làm sao trở thành bằng hữu vậy? Là ta chủ động hay người chủ động? Ta hoàn toàn nhớ không được."

"Người đều quên hết?" Hạ Phi trong khẩu khí mang theo một tia oán niệm, "Ta còn nhớ rõ ràng, người lại đều quên!"

"A. Ta nhớ là hồi lớp 7 do ngồi cùng bàn nên quen nhau a?" Ta gãi gãi đầu, cố gắng hồi tưởng. Nhưng là sau đó? Mà tính cách Hạ Phi này, người đoán chừng ngồi bên cạnh hấn mười năm hấn cũng không thêm nhìn nhiều người một cái. Ta lúc ấy là thế nào cùng hấn quen biết đây?

"Trước đó. Quên đi, người khẳng định đã quên." Hạ Phi thuận thuận sợi tóc trên trán, "Ta đưa ra gợi ý. Hai chúng ta có bình nước giống nhau."

"A! Ta nhớ ra rồi!" Ta vỗ tay lớn một cái, ngốc hề hề cười, "Sau đó ta liền thường xuyên dùng nhằm bình, không cần thận dùng của người. Sau lại mới phát hiện mình nhằm. Còn đem cảm mạo lây cho người nữa."

"Đúng. Sau đó người không phải là nói xin lỗi ta, suốt ngày quán lấy ta muốn ta 'trừng phạt' người." Hạ Phi con người dần dần mất tiêu cự, ta biết hấn đã đắm chìm trong hồi ức, đối với ta cảm giác thế nào đây?

"Cuối cùng chúng ta liền mặc danh kỳ diệu trở thành bạn thân!" Sau một lúc lâu, ta đem trọn sự kiện tổng kết khái quát một câu.

"Ừ. Không kém bao nhiêu đâu." Hạ Phi gật đầu, nhưng ngay sau đó khoe miệng hướng về phía trước giương lên, "Hắc hắc, mặt người bây giờ, so với mèo con bản hơn. Nhanh đến vòi nước dội một cái đi, nếu không quá hủy diệt hình tượng 'con một sách' gần đây người xây dựng."

"Ngừng, ta mới không phải con một sách!" Ta giả bộ tức giận mà đem Hạ Phi đẩy tới một bên, sau đó quý thần xui khiến nói một câu, "Phi Tử, người cười lên thật đúng là đẹp mắt. Sao không cười cười nhiều chút?"

"Kia gà đồng ăn rất ngon, người thế nào không ăn một ngày?" Hạ Phi tức giận thu liễm nụ cười.

Ta vội vàng nhận lầm, "Đúng đúng đúng, thật ra thì thịt cá ăn nhiều rồi, đối với thân thể một chút cũng không tốt. Xem, người bộ dáng bây giờ vẻ mặt buồn chán giống mi ăn liền, cũng vẫn hấp dẫn người, ha ha ha."

"Tiểu tử người." Hai người chúng ta đánh một trận, cuối cùng phong trần mệt mỏi cùng đến Thủy Long quán rửa mặt. Đây chính là có nạn cùng chịu a, ta có chút cảm thán thở dài, vừa thừa dịp Hạ Phi không chú ý đem móng vuốt mình dính đầy nước hương áo của hấn chùi chùi.

"Người ra sức như vậy. Ta cũng không thể hời hợt." Hạ Phi nhú mày, "Có muốn đánh cuộc hay không, xem hai lớp chúng ta, bên nào đoạt được hạng

nhất đại hội thể dục thể thao ?"

"Đánh cuộc!" Ánh mắt ta sáng ngời, nghĩ thầm Hạ Phi người thật sự là đâm đầu vào đầu súng a. Người đánh cuộc ta từ tương lai tới rõ hướng đi như lòng bàn tay ,người có thể thắng sao? Nếu như không có nhớ lầm lời ,năm đó lớp thắng không phải là Hạ Phi. Hôn nữa lần đó hạng mục chạy 10.000m lớp chúng ta bại không phải bởi lớp Hạ Phi. Cho nên , ta cơ hồ là không có khả năng đánh cuộc thua. Vừa nghĩ như vậy xong, ta lập tức đem băng giá đề cao, "Người thua phải khao ăn kem một tháng !" Sau khi suy nghĩ một chút lại cảm thấy quá ít, vội vàng sửa lời nói, "Khao một học kỳ!"

"Không. Người thua phải đáp ứng người thắng một yêu cầu." Hạ Phi mắt chớp chớp, trong con người tĩnh lặng như nước hiện lên một đạo quang thái lúc hẳn tính toán người khác mới có , "Yêu cầu gì cũng có thể."

"Này. Trừ giết người phóng hỏa ra." Mặc dù biết mình chắc thắng, nhưng bị Hạ Phi nói như vậy, trong lòng của ta cũng hơi sợ. Không thể làm gì khác hơn là thêm vào một câu.

"Yên tâm, yêu cầu sẽ không quá đáng." Hạ Phi hớn hở gật đầu, dùng biểu tình ‘ người thua chắc rồi’ nhìn ta một cái. Ta ở trong lòng cười trộm , trên mặt lại giả vờ làm ra một bộ không có nắm chắc . Hắc hắc, Hạ Phi , lần này người liên chịu thiệt đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Trước khi đại hội thể dục bắt đầu, ta mỗi ngày đều kiên trì đến bãi tập chạy mấy vòng. Ta đầy tinh thần ‘ vì vinh quang lớp học mà không tiếc lãng phí thời gian học tập quý giá của mình ’, đã động không ít bạn học nhiệt huyết , làm cho bãi tập vốn rộng thênh thang trong khoảng thời gian ngắn xuất hiện không ít người.

Mà phẩm chất của ta lần nữa mặc danh kỳ diệu có xu hướng tăng vọt lên, bên ngoài bãi tập xuất hiện một đám cổ động viên tự nguyện , lâu lâu huyết sáo kêu gào ta cố gắng lên. Ta nhìn, nhìn nhìn! Điều chỉnh tốt tâm tình, tiếp tục giữ chắc cước bộ chạy đi. Thi Thi lên lút nói cho ta biết, Hạ Phi kể từ khi cùng ta đánh cuộc xong, tự động đi tìm uỷ viên thể dục lớp họ, tham gia bốn hạng mục. Hay thật Cứ nhiên thật muốn cùng ta đối nghịch! Cho nên ta đáng lên cảm xúc mạnh mẽ chưa từng có chạy đi, vốn là toàn bộ hành trình 10.000m có thể chạy nhanh, nhưng bị ta bóp méo thành tốc độ chậm rì. Mỗi lần cảm thấy sắp không thể kiên trì, thì bóng dáng Hạ Phi kia có đầy quang mang chói lọi hiện ra trong đầu ta. Đồng thời còn xuất hiện một nắm phần kem kia. Vì chúng, liều mạng!

Đại hội thể dục ngày hôm ấy. Bầu trời bao la quang đãng, ngay cả chút gió cũng không có. Cho dù mặc đồng phục ngắn tay, cũng vẫn là nóng đến độ làm cho người ta chịu không được. Mặt trời giống như cái lò nung , nó chiếu lên mặt đất phứt chốc, mặt đất liền bị hun nóng, hận không thể đem chúng nó nướng thành tro bụi. A, có làm không vậy, trong thời tiết như vậy mà chạy 10.000m?

Ta ở trong lòng kêu thảm, trên mặt lại vờ một bộ trấn định , cùng mấy đứa bạn chung lớp cười cười nói nói . Bởi vì ta cùng Hạ Phi không chung lớp, cho nên cũng không thể ngồi ở chung một chỗ. Dù sao hai bên cũng không cùng phe, ta hiện tại muốn chạy đến lớp bọn họ, nhất định sẽ bị lớp ta mắng to là phản đồ.

Đang lúc ta đứng ngồi không yên, đại hội thể dục chính thức bắt đầu, một MM* nhóm tin thời sự giương cao Microphone, chạy tới bên cạnh ta, “Bạn Hồng Xương , hôm nay bạn là một trong những tuyên thủ được coi trọng, có thể tiếp nhận phỏng vấn của nhóm tin thời sự chúng tôi chứ ?”

Ta tò mò liếc nhìn Microphone kia, do dự một chút liền hỏi, “Cái này là giả hồ?”

“À. Kinh phí trường cấp cho nhóm không nhiều lắm.” MM nhóm tin tức cũng không hề cố kỵ mà nói thật ra, cô đối với ta trừng mắt nhìn, lộ ra một nụ cười thẳng thắn , “Cho nên, bạn có tiếp nhận phỏng vấn của chúng tôi chứ?”

“A , không sao cả. Cậu có vấn đề gì cứ hỏi .” Ta cũng là lần đầu từ lúc chào đời tới nay bị phỏng vấn, nhất thời chân tay luống cuống , thất lưng thẳng tắp mắt nhìn phía trước, người không biết còn tưởng rằng ta tới thời khắc chuẩn bị vì quốc gia hiến thân .

“Thật tốt quá! Ừm, vậy vấn đề đầu tiên.” Cô hưng phấn từ trong túi áo móc ra giấy bút, “Nghe nói sở trường của bạn là chạy cự li dài, như vậy lần này bạn có nắm chắc mình đoạt được giải nhất hay không?”

“A. Đương nhiên là không . Ai cũng không nắm chắc trước khi tranh tài mà đoán ra kết quả.” Trừ phi cô cũng tới từ tương lai. Ta ở trong lòng nhỏ giọng bổ sung.

“Bạn Hồng Xương thật là khiêm nhường. Thật ra thì chúng ta mỗi ngày đều có thể bắt gặp cảnh tượng bạn tập chạy sau khi tan học. Không ít người cũng bị tinh thần vô tư hướng về phía của bạn bị thuyết phục, cùng tập chạy theo. Xin hỏi là niềm tin nào đã ủng hộ bạn mỗi ngày không ngại phiền toái chạy tiếp 10.000m đây?”

Vì kem Được rồi, cái này tuyệt đối không thể nói , nếu không hình tượng của ta bị thiệt hại. Ta đem lời nuốt xuống cổ họng, nặn ra một nụ cười như có như không, “Mỗi lần tôi cảm thấy mệt mỏi, sắp chống đỡ không nổi , chỉ cần nghĩ đến các bạn học trong lớp tương thân tương ái cùng các thầy cô

giáo vất vả cần cù ,sẽ không cảm thấy mệt mỏi.”

“A. Thật không hổ là bạn Hồng Xương !Thật sự là làm cho người ta thật cảm động! Khó trách bạn Hồng Xương lại được các bạn cùng lớp yêu quý .” MM nhóm tin tức viết lên cuốn tập xoet xoet xoet,khoé mắt đã tràn ra một giọt nước mắt trong suốt long lanh .A này,cô thuộc nhóm tin tức chứ không phải trong nhóm diễn kịch sân khấu, không ngờ có thể không cần hành tây cũng khóc được ! Khoé miệng ta co quắp,từ trong túi móc ra một bọc khăn giấy đưa cho cô, “Cậu không sao chứ?”

“A, cảm ơn, không có gì, tôi là bụi bay vào mắt. À,còn có một vấn đề cuối cùng .”Ánh mắt của cô vừa chuyển , làm gì còn dấu vết vừa khóc nào? Ta cảm giác mình bị hung hăng đùa bỡn một trận,nhưng chỉ có thể mặc kệ trừng mắt, “Còn vấn đề gì?”

“Ừm, bạn Hồng Xương. Bạn đã có người trong lòng chưa?”

Ta đầu đầy hắc tuyến nhìn cô, “Cái này, cùng đại hội thể dục hôm nay có quan hệ gì?”

“Không có quan hệ gì hết, tôi chính là muốn biết.” MM nhóm tin tức thời sự hai mắt toát ra ánh sao màu vàng , giống như phát hiện tân đại lục ngó chừng ta, “Bạn Hồng Xương có biết, hiện tại bạn đã được xếp hạng chỉ đứng sau học trưởng Tô Văn lớp 11 đấy.Trên vạn người, dưới một người nha !Chúng ta tự nhiên đối với cuộc sống riêng tư của bạn Cảm thấy rất hứng thú.”

“Vậy cậu đi mà phỏng vấn Tô Văn. Học trưởng đi !”Đầu ta đau vuốt vuốt huyết Thái Dương, “Trước khi thi đấu tôi cần nghỉ ngơi dưỡng sức, xin cho tôi an tĩnh nghỉ ngơi một chút.”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề! Tôi tuyệt đối sẽ vì cậu cố vũ !”MM nhóm tin tức cũng không nổi giận, lập tức liền sinh long hoạt hổ túm lấy Microphone, chạy đến tận ngồi cùng bàn bên kia lủi rủi . Xong, từ cái miệng của tên ngồi cùng bàn kia, miệng đầy thuốc nỏ, từ trước tới nay bí mật qua miệng hẳn sẽ không còn là bí mật,đoán chừng đều không cần hỏi sẽ nộ vũ khí đầu hàng .Hiện tại chả muốn quản tên kia nữa,bởi vì đại hội thể dục đã chính thức khai mạc.

Mắt liếc qua lớp bên cạnh,Hạ Phi về mặt cả lợ phát phờ ăn kem hộp ,cùng Thi Thi cảm bình nước đối với ta cười đến cảnh xuân rực rỡ,tâm tình nóng rang nhất thời được áp chế. Ta tìm chỗ tương đối mát mẻ ngồi xếp bằng,gióng như lão tăng ngồi thiền hai mắt nhắm nghiền. Đáng tiếc ta còn chưa nghỉ ngơi bao lâu, cảm giác trên vai của mình bị vỗ, mở mắt ra, chỉ thấy uỷ viên thể dục mang theo cái mũ đối với ta hắc hắc cười một tiếng, chào hỏi ta bảo ta chạy khởi động làm nóng người.

“Tôi tôi nhanh như vậy?” Ta bất khả tư nghị hỏi, “Truyền thanh không phải mới nói tuyển thủ nhảy cao xuống chuẩn bị sao?”

“À, 10.000m phải chạy lâu,cho nên trường học liền quyết định cho các cậu chạy trước,thi đấu nhảy cao cùng nhảy xa đồng thời tiến hành. Như vậy chờ bọn họ nhảy xong, các cậu cũng không kém vừa kịp.”

“Như vậy à.Nhà trường thật đúng là biết quan tâm” Ta hơi châm chọc nói một câu, “Trời nóng như vậy,vạn nhất bị cảm nắng làm sao bây giờ?”

“Đừng vậy, mới vừa rồi không ít tuyển thủ chạy nước rút cũng ngất ngay đích đến.”Ủy viên thể dục lòng vẫn còn sợ hãi chỉ chỉ, “Xem,may mà hội học sinh sáng suốt,trước đó băng ca cũng chuẩn bị xong.”

“Phốc! Đến lúc đó tôi hôn mê, cậu phải tới vác tôi à nha.” Ta cùng uỷ viên thể dục đập đập tay,coi như là đạt thành chung nhận thức. Vận động làm nóng người đơn giản chính là áp áp chân,giang rộng sườn cánh tay một chút. Khoé miệng ta sụp xuống nhìn những tuyển thủ chạy 10.000m khác.Bọn họ ai cũng sầm mi khô kiêu, giống như từ nhô ăn hoàng liên lớn lên .Hm,người tại giang hồ tung bay, ai có thể không bị chém a. Ta quảng cho bọn họ một ánh mắt ‘anh em,cực khô các ngươi rồi’ , bọn họ nhưng lại coi thường mục đích trong lòng ta, thân thể cứng ngắc làm động tác áp chân .

Vốn thi đấu cũng là dựa theo lớp. Nói thí dụ như, tuyển thủ nhảy cao lớp mười cùng lớp mười một cũng là tách ra .Nhưng là bởi vì 10.000m tiêu hao thời gian thật sự quá dài ,cho nên trường học dứt khoát đem tất cả tuyển thủ chạy 10.000m tụ tập ở chung một chỗ, một lần cho xong.

Mục tiêu ban đầu của ta chẳng qua là không chạy về bết mà thôi, nhưng kể từ khi cùng Hạ Phi đánh cuộc sau, cái mục tiêu này liền sửa đổi thành: cố gắng tranh thủ đoạt được hạng nhất.Nhưng nếu là cùng học trưởng cao trung tranh giành hạng nhất,so với cùng tuổi tranh giành càng phải cố sức hơn.Bọn họ dù sao có ưu thế cao lớn,chân dài cơ hồ phân nửa ta,nói cách khác hẳn chạy một bước, ta phải chạy ai bước nhỏ. . . . Trời ạ, thật không công bằng.Như vậy xem ra, ưu thế duy nhất của ta là sự chịu đựng.

Ta thờ dãi, đi theo các binh sĩ tới đường chạy ,truyền thanh thỉnh thoảng phát ra, “Bây giờ là hạng mục chạy 10.000m của nam.” Không ít người xem nhảy cao nhảy xa bị truyền thanh hấp dẫn tới đây, tò mò ghé vào lan can nhìn xuống chúng ta. Ta thế nào có cảm giác mình là động vật cấp thấp bị nhốt trong vườn thú bị loài người xem xét đây?Cảm giác này thật đúng là không dễ chịu. Quá nhiều người, thanh âm vừa quá ồn, ta tìm hồi lâu cũng không tìm được bóng dáng Hạ Phi cùng Thi Thi,cũng nghe không được thanh âm cổ vũ của bọn họ .

Trọng tài mang súng đứng ở bên tay phải của ta .Hắn nhìn đồng hồ một chút, sau đó đem súng giơ cao lên, chỉ lên trời,”Chuẩn bị! Bắt đầu!”

Cũng không biết tiếng súng vang lên khi hắn nói ‘ bắt đầu ’ mới nổ , hay là trước khi ‘ bắt đầu ’ liền vang lên, dù sao không ít người lúc trọng tài nói xong ‘ chuẩn bị ’ sau liền xông ra ngoài. Oa,tốc độ kia, quả thực so với chạy nước rút trăm mét còn phải khen. Ta trong nháy mắt liền rơi vào vị trí cuối cùng.Phía trước đường chạy bụi đất tung bay, trên không trung cát đá bay bồng tạo thành một đạo chấn màu nâu nhạt .Đám người kia, cũng thật là độc ác. Ta cắn răng, tiếp tục giữ vững tốc độ của mình cùng tần số hô hấp ,ở trên mặt đất mỗi một bước đều đều giống như máy móc.

“Cố lên! Cố lên!” Các cổ động viên các lớp rất nhanh liền kêu lên ,giống như cổ hòng người nào lớn người đó liền thắng. Những thứ tạp âm này cũng bị ta chặn bên ngoài, ta duy nhất nhìn qua, chính là đường chạy màu trắng dưới chân .Duy nhất nghe được , chính là tiếng tim bang bang mình nhảy lên cùng

thanh âm mùi chân rơi xuống đất .Duy nhất nghĩ đến , chính là Hạ Phi nắm chặt hai cây kem không tình không nguyện đối với ta cười khổ.

Chút ít này cũng cho ta khích lệ lớn lao ,đáng tiếc khích lệ là khích lệ ,ta vẫn đang ở hàng ngũ cuối cùng. Đám người kia căn bản không đến chạy cự li dài , mà đến ra oai. Một đám như mãnh hổ hạ sơn liều mạng vọt về phía trước. Đội ta chạy bốn vòng , đã có người nhanh chóng vượt qua ta. Nói cách khác, ta bây giờ cách người chạy nhanh nhất chênh lệch đến 400m,hơn nữa cái chênh lệch này có thể càng kéo càng lớn, bởi vì hấn tốc độ vẫn nhanh trước sau như một , thoải mái mà lách qua ta.

Không được, không được, ta phải bình tĩnh. Ta nắm thật chắc quả đấm. Cảm giác cho ta biết ,ta mỗi buổi chiều chạy đến bãi tập khổ luyện 10.000m,kết quả là muốn chạy sau một gã áp chót sao? Nếu như ta hiện tại nóng nảy, nói không chừng liền áp chót thật. Ta nhất định phải nhìn xuống , đợi đến khi bọn họ không còn khí lực sau đó mới làm cho họ trở tay không kịp.

Đội cổ động sau khi nhìn chúng ta chạy sáu, bảy vòng ,bắt đầu cảm thấy không thú vị, tiếng gào cũng nhỏ đi không ít. Dù sao cũng còn tới mười bảy, mười tám vòng mới có thể phân ra thắng bại .Hiện tại bọn họ gào lên làm cho cổ họng khản đi,kia đợi đến thời khắc cuối cùng ,tuyển thủ vẫn đang dẫn đầu bỗng nhiên bị vượt qua,đây chẳng phải là lãng phí tình cảm cả nửa buổi trời sao? Cho nên bọn họ lại quay về phía bên kia đang thi đấu nhảy cao cùng nhảy xa,khi thế ngất trời gào lên.

Dường như đội cổ động vừa rút lui,đám tuyển thủ trên đường chạy mới vừa rồi còn như hổ như sói, cũng mất đi ủng hộ tinh thần ,từng chút từng chút ỉu xiu . Tốc độ bọn họ dần dần chậm đi, từ tốc độ chạy nước rút biến thành chạy vừa, cuối cùng biến thành chạy chậm. Đến vòng thứ 15,rất cục có người bỏ cuộc, chỉ thấy về mặt mặt mũi, cước bộ lảo đảo rời sân .Có người khoi dòng, liền thêm nhiều người lục tục bỏ cuộc .

Cuối cùng vốn là hơn ba mươi người thi đấu, chỉ còn lại chừng mười người. Ta hiện tại ít nhất không còn áp chót nữa.Ta có chút phẫn nộ mà nghĩ .Lọn tóc đã hoàn toàn bị mồ hôi thấm ướt, ướt sũng rù ở trên trán của ta. Nhưng đồng thời, ánh nắng cực nóng đem hơi nước trên người của ta còn thừa không nhiều lắm bốc hơi lên .

Bởi vì khí nóng tăng cao,đường chạy cũng trở nên vắn vẹo , giống như một cái gương biến dạng ,thình thoảng lại biến hóa hình dáng. Người đang trong sa mạc thấy ảo ảnh , sẽ kích phát ra tất cả tiềm năng hướng nó phóng tới.Đáng tiếc giờ phút này ta chỉ cảm thấy hoa mắt choáng váng ,thân thể mỗi nơi đều giống như đang thiêu đốt .A, không sai, hiện tại thân của ta đang đốt mỡ. Thầy giáo sinh vật từng nói qua :nếu như người tiêu hao năng lượng quá độ, cũng không đủ đường glu-cô cung cấp , thân thể sẽ trực tiếp đem mỡ trong cơ thể để dùng,đem mỡ đốt đi.

Nhưng tại sao ta còn có thời gian suy nghĩ những thứ loạn thất bát tao này chứ.

A đúng, ta đang dòi đi mục tiêu. Để trong đầu tràn đầy chuyện tình,như vậy sẽ tạm thời quên đi khó chịu trên thân thể ,cũng không biết như vậy có được hay không .Dù sao. Cẩn thận cũng phải tiếp tục kiên trì.

Còn lại, năm vòng. bốn vòng. ba vòng.

Mỗi một bước đều giống như đạp trên bông vải, ta đã không cảm giác được hai chân của mình, chỉ biết chúng nhất định phải bước về phía trước,không chút nào để ý phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Khi chỉ còn lại hai vòng ,phía trước ta chỉ còn lại có hai người.Nhân viên nhà trường căn thời gian quả thật rất chuẩn,hạng mục nhảy cao cùng nhảy xa vừa vặn vào lúc này kết thúc. Đội cổ động lần nữa dòi đi mục tiêu ,kêu gào đám tuyển thủ còn đang trên bãi tập kéo dài hơi tàn , “XX, cố lên! XX, cố ~ lên !”

Sau đó ta lại còn nghe được không ít người gọi tên ta, ”Hồng Xương, xông lên đi !Ngươi nhất định làm được!”

“Hồng Xương ! Hồng Xương !”

“KAO*, tên cơ bắp không nên chắn phía trước Hồng Xương nhà chúng ta nữa!”

(*):Trùng tự với F*ck trong tiếng Anh

“. Lúc nào thành nhà các ngươi hả? Rõ ràng là của mọi người !”

Tình cảnh một mảnh hỗn loạn, mà ta cuối cùng cũng rút lại khoảng cách người phía trước chừng ba mét,nhưng nam sinh kia ngoan cố không để cho ta vượt qua .Nam sinh chạy đầu tiên cách ta ước chừng 50m. Mà cự ly cuối cùng cũng chỉ còn dư lại một vòng .Lúc này, nên tăng tốc không?

Hiển nhiên nam sinh ở phía trước ta cũng suy nghĩ đến vấn đề này. Lúc ta đang do dự ,hắn đã bắt đầu chạy nước rút .

Khoảng cách 50m trong nháy mắt lại bị kéo dài, đội cổ động vây quanh ở hai bên sân thấy cảnh này, càng thêm kích động gào thét. Đại não ta hỗn loạn giống như là chợt bị đánh vào trở nên thanh tĩnh, tứ chi ta đã sớm thoát khỏi khống chế nhún nhẩy lệnh xong về trước. Chỉ thấy hai cái chân mảnh khảnh của ta không muốn sống bước về phía trước, ngay đích đến xuất hiện ảo ảnh, ta thấy dừa hâu, táo, lê lớn, còn có một bình nước suối tinh khiết . . .

“Ồ !Hai vị tuyên thủ cũng bắt đầu chạy nước rút rồi! Bọn họ đều giữ lại thực lực vào phút cuối cùng trước mắt ! Đây chính là chạy cự ly dài 10.000m !

“Thật bất công, chạy đầu tiên rõ ràng là học trưởng lớp mười hai, hơn nữa hần còn từng được lên báo thể thao trường.”

“Hong Xương đã rất tuyệt rồi, có thể kiên trì chạy tới hạng thứ hai . . .”

Ta không biết chân của ta di chuyển thế nào, nhưng hiện tại ta rốt cục cảm thấy ngực đau đến kịch liệt. Thật bức, đây là cái RP* gì vậy, lại đang ở thời điểm chạy nước rút mà sức hồng nữa. Ta không thể dừng lại, bởi vì ta biết, một khi dừng lại, có lẽ ta sẽ trực tiếp té xỉu. Ta thậm chí không xác định mình có thể chống chọi được tới đích hay không. Thật nhiều người cũng bồi hồi trước cánh cửa thành công cuối cùng, thủy chung không có dũng khí đẩy nó ra. Hiện tại ta không phải là không có dũng khí, mà là không có sức lực

(*): Nhân phẩm

Ta ở chỗ này thờ hồng học hỗn hển, thân thể vừa run rẩy vừa chạy đi, thật giống như tùy thời đều có thể ngã trên mặt đất. Nhưng ông anh chạy ở phía trước ta cũng không tốt hơn bao nhiêu. Hần vì chạy nước rút quá sớm, hiện tại sức lực đã không còn, tốc độ từng chút chậm lại. Vốn là hần có thể vào lúc này đổi thành đi nhanh để tiết kiệm thể lực, nhưng do hần vì hình tượng chói sáng, cùng đội cổ động ra sức tán dương, hần chỉ có thể cắn răng tiếp tục từ từ mà chạy. Lúc này, nếu như một con ốc sên bò qua, đoán chừng cũng có thể cùng hần liều mạng một phen. Ta chậm rãi rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Năm mươi, bốn mươi, ba mươi mét.

Cách đích đến chỉ còn lại nửa vòng, ta còn cơ hội vượt qua hần không? Mặc kệ thế nào. Cũng phải thử một lần.

“Các người mau nhìn! Hồng xương đang đuổi theo !”

“Là thật nha !”

“Hong Xương! Cố lên a! Chúng tôi yêu cậu chết mất !”

Ặc, những lời này thiếu chút nữa làm ta lao đảo một cái ngã nhào trên đất. Mặt xoẹt cái lên, bất quá xét thấy ta lúc trước mặt đã hồng thâu, cho nên cũng nhìn không ra cái gì khác nhau. Ta vừa chạy, vừa nhanh chóng nghiêng đầu sang chỗ khác, liếc về phía nơi phát ra thanh âm mặc danh kỳ diệu kia, lại cũng không xa lạ. Quả nhiên, ở phía sau ta, MIM nhóm tin tức cầm lấy Microphone giả vừa vặn đang cười thần nhiên vung gậy cổ động. Ô, cô nàng có biết hay không, cô thiếu chút nữa hại chết ta.

“A, Hồng Xương hần vừa rồi giống như cùng người bốn mắt chạm nhau, thâm tình nhìn chăm chăm.”

“A a a a a, không được, người trâu già gặm cỏ non ! Câu dẫn học đệ !”

“Hoa hồng đến chết, thành quỷ cũng phong ngư mà.”

Cái quỷ gì với gì đây ?

Ta liếc mắt, tuyệt vọng cảm thụ trên tinh thần cùng trên thân thể đồng thời hồng mất. Chậm rãi chạy tiếp học trưởng lớp mười hai thoát nhìn cách ta gần như vậy, nhưng cũng vừa xa như vậy không thể chạm. Ta hiện tại rất may mắn mình không phải dẫn đầu, bởi vì dẫn đầu, luôn có loại cảm giác tùy thời cũng có thể sẽ bị người khác vượt qua. Mà bị vượt qua, sẽ rất khó vượt lên lại.

Khi ta bước chân nặng trĩu xuất hiện bên cạnh học trưởng lớp mười hai, quả thực làm học trưởng lớp mười hai giật mình. Hần vốn là cảm chắc hạng nhất rồi, còn nửa vòng cuối, thế nào nghĩ đến còn có thể xuất ra một Trình Giáo Kim* ? Bước tiến của hần nhất thời rối loạn, hô hấp cũng trở nên không quy luật. Cho dù hần có ý gia tốc, mà cơ thể đã muốn vượt ra khỏi khả năng chịu đựng. Hần không có cách nào, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn ta vượt xa hần.

(*) Trình Giáo Kim: ý chỉ người chen ngang vào

Nhưng ta lúc này, tình huống cũng không tốt bao nhiêu. Hết sức miễn cưỡng nện mỗi một bước về phía trước. Bộ ngực cảm giác đau đớn hướng toàn thân của ta khuếch tán ra ngoài, hiện tại cho dù ta dùng não suy nghĩ một chút vấn đề rất đơn giản, huyết Thái Dương cũng mơ hồ cảm thấy đau đớn. Cho nên may mà ta không suy nghĩ chuyện gì, chẳng qua là dùng ánh mắt mất đi tiêu cự thẳng tắp nhìn về phía trước.

“Hong Xương!” Ta có lẽ đã thay đổi, đúng không? Khi ta ở đích đến xé rách miếng gấm, nghe từ trên sân bốn phương tám hướng truyền đến tiếng hoan hô, ta miễn cưỡng giơ tay lên, đối với khán giả nhiệt tình cho một cái động tác V. Sau đó giống như trên TV, liệt sĩ cách mạng đêm trước bình minh đã định ngã xuống, thẳng tắp ngã xuống.

A này, là ai chụp hình ta vậy, loang loáng đèn cũng quá chói mắt đi?

Từ nhỏ đến lớn, ta vẫn là lần đầu tiên tại trước mặt nhiều người như vậy té xỉu. Cái hạng nhất này trong mắt ta, cũng không có bao nhiêu vinh quang. Nhưng ở trong mắt nhiều người khác, là ý nghĩa phi phàm. Đến khi ta một lần nữa tỉnh lại, ta đã bị mang vào phòng y tế trường trên đỉnh đầu là

trần nhà màu trắng bạch cùng mùi nước khử trùng làm cho ta trong lúc giật mình cho là ta trở lại lúc Thi Thi nằm viện .

“Tỉnh rồi tỉnh rồi.” Bà cô trong phòng y tế sau khi thấy ta tỉnh lại, lắc lắc thân hình như rần nước từng bước từng bước mà đi tới đây, “Không có vấn đề gì quá nghiêm trọng ,em chỉ là bị cảm nắng,đổ mồ hôi quá nhiều, đại não thiếu dưỡng khí.Cũng khó trách vì em đã gắng gượng kiên trì chạy xong cuộc thi.Bất quá xem bộ dáng em bây giờ, đầu óc còn chưa bị cháy hòng. Bất quá hai ngày nữa em có thể sẽ sốt.Nhớ uống nhiều nước.” Bà chỉ chỉ túi chườm nước đá trên đầu ta ,”Chờ cái kia tan thì gọi tôi ,tôi đổi cái khác lại cho em”

“Dạ,cám ơn.” Ta nằm ngang ở trên giường, cảm giác nhiệt độ lạnh lạnh của túi chườm nước đá trên trán truyền tới từng góc thân thể .Hay rồi,ta liệu chết chạy về nhất, ngay cả cái POSE đẹp trai cũng không có liên hôn mê .Thật sự là quá lãng phí cơ hội. Mà ta không nghĩ tới chính là, ta ngất, so với hiệu quả POSE còn tốt hơn vô số lần.

Khi túi chườm nước đá trên đầu ta mất đi nhiệt độ vốn có,trong phòng y tế một đám học sinh ồn ào tràn vào .Có người ta biết,cũng có người ta không nhận ra . Trong đó người không nhận ra chiếm đa số = =! Bọn họ giống như động vật đói bụng mấy ngày chưa ăn,ánh mắt nhìn ta làm ta tâm lạnh.Nếu không phải bởi vì hành động bất tiện ,ta đã sớm chạy trốn chết.

Chỉ thấy bọn họ đầy nhiệt tình nhào về phía ta , “Hồng Xương ,bọn tôi đến thăm cậu đây !”

Thăm liền thăm đi, hưng sư động chúng hao tài tổn của như vậy làm chi ?

Ta phần nộ mà nghĩ, khóe miệng vừa vẽ ra nụ cười mỉm Mona Lisa ,khụ, chiều này là từ trên người anh Tô Văn học được , “Cám ơn sự quan tâm của mọi người. Tôi đã không có việc gì.”

“A! Ta bị điện giật rồi!” Không ít nữ sinh bắt đầu tròn mắt,giống như cá chết vùng vẫy. Khóe miệng ta không để lại dấu vết vừa kéo, vội vàng nói sang chuyện khác, “Cái kia, trận đấu thế nào?”

“A, cậu đương nhiên là giành giải nhất của hạng mục 10.000m rồi.”Bọn họ lừ rừ nói, ta hồi lâu mới có thể từ đó tìm được tin tức đối với ta hữu dụng , “Hiện tại đang trao giải .Lớp 10-3 đoạt giải nhất.”

“Cái gì? !” Ta quá sợ hãi, không thể tin được lỗ tai của mình mà hỏi thăm,”Các cậu xác định? !”

“Đúng vậy. Một điểm cũng không sai.” Bọn họ bày ra một bộ tiếc nuối, “Lớp 10-2, cũng chính là lớp cậu,kém hai phần là có thể thắng bên lớp đó.”

. Lịch sử quả nhiên bị thay đổi. Ta vô lực cúi đầu, cảm giác mình giống tên ngốc dưới ánh nắng chói chan làm một việc cực kỳ vĩ đại là chạy 10.000m, quả thực là quá. Ngu ngốc rồi! Kết quả là, ta cũng không thắng được cái đánh cuộc cùng Hạ Phi,một năm phần kem không thấy bóng dáng. Mà ta còn vô điều kiện thiếu Hạ Phi một cái yêu cầu. Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy? ! Chẳng lẽ cái thế giới này chính là thế giới bị thấm trong truyền thuyết sao?

Ta về mặt bị phần lập tức bị những đám người không có việc gì lý giải thành : Hồng Xương vì vinh quang lớp học, tỉnh lại chuyện đầu tiên là hỏi thăm ‘kết quả’ lớp của mình .Biết được lớp mình thua xong, lộ ra vẻ mặt xúc động bi thương ,một màn này làm mỗi một vị ở đây đều cảm động !

“Bên đó có một người thực lực không lường được à. Hạ Phi,cậu biết Hạ Phi không? Một mình hắn đoạt bốn cái hạng nhất .”

“A, trước đây cũng không biết có nhân vật như thế.”

Hào tiểu tử. Người! Người thật đúng là thâm tàng bất lộ !Khóe miệng ta động dậy , từ trên giường bệnh bò dậy, xuyên qua tầng tầng bức tường người, thấy được một khuôn mặt quen thuộc. Ủy viên thể dục lớp chúng ta, hắn đang ngốc ngốc cười với ta .Nghĩ đến ước định trước khi thi đấu của bọn ta ở sân ,ta vội vàng đối với hắn nói cảm ơn, “Là cậu đem tôi tới đây à? Thật rất cảm ơn .”

Ủy viên thể dục mặt liền biến sắc, có chút xấu hổ gãi gãi đầu, “Thật ra thì không phải tôi, khi đó tôi thật cao hứng, đã quên chuyện mang cậu”

“Hmm? Nha. Vậy là ai mang tôi tới? Tôi ít nhất cũng phải cảm ơn hắn một chút .”

“Hình như là hội học sinh .”

“Đúng, là Phó hội trưởng hội học sinh !” Một nữ sinh bỗng nhiên chen vào ,cô nàng hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt say mê nhìn về trần nhà, “Là học trưởng Tô Văn tự mình đem cậu tới đây.”

“A? ! ! ! !” Ta hoảng sợ kêu to, “Cậu nói đùa phải không? !”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

“A? ! ! ! ! !” Ta hoảng sợ kêu to, “Cậu nói đùa phải không ? !”

“Không phải là nói giỡn . Tất cả mọi người tận mắt thấy mà.” Nữ sinh kia có chút bất mãn nhíu nhíu mày, đối với vẻ mặt ta đây như gặp quỷ từ chối cho ý kiến, “Khi đó Tô Văn học trưởng đang tuần tra chung quanh sân ,cách gần chỗ cậu ngã xuống ,cho nên liền thuận tay đưa cậu đến đây. Anh ấy làm việc gọn gàng,quyết đoán,lúc chúng ta còn sống sờ tại chỗ ,anh ấy đã đặt cậu lên băng ca rồi.”

“Oh.” Ta thở phào một cái, có chút xin lỗi bản thân vừa mới kinh ngạc, “Là như vậy à,vậy tôi còn thật phải cảm ơn Tô Văn. học trưởng rồi .”

“Hắc hắc hắc, tốt nhất thừa dịp lúc này, thắt chặt quan hệ hơn một chút.”

“Này,ngươi lại đang nghĩ XE* gì đó, đừng có phối hợp cùng bên kia loạn có được hay không!”

(*) XE: tà ác

“Được rồi được rồi! Mấy đứa các ngươi,có lời gì đi ra ngoài nói!” Bà cô phòng y tế cầm trong tay một cái ống tiêm cỡ lớn,rất là hung hãn vỗ cái bàn. Hiển nhiên lời nói của bà rất có lực rung động , phòng y tế lập tức yên lặng như tờ, nên tán đã tán, nên đi đã đi, ta cũng đặt túi chườm nước đá để qua một bên, đi xuống giường bệnh.

Bởi vì trước một tuần ta xé chiều mỗi ngày đều chạy 10.000m,cho nên ta cũng không cảm thấy mệt mỏi cho lắm.Lần này ngất đi cũng chỉ là do khí trời quá nóng .Đúng thôi, bình thường ta luyện chạy ,đều là thái dương lạc sơn (mặt trời xuống núi),gió nhẹ từ từ thổi,mà không phải buổi trưa nóng chết người không đèn mạng. Sau này đánh chết ta, ta cũng không tham gia hạng mục thể dục nào có tiêu chuẩn đòi hỏi sức mạnh mà không thu được kết quả tốt.

Nhưng đầu vẫn còn có vũng vũng túi chườm nước đá mới từ trên đầu lấy ra sau, ta liền cảm thấy toàn thân một trận nóng rang. Ta bỏ lỡ lễ trao giải ,hiện tại trên sân người người bề bộn thu dọn rác rồi trở về phòng ngủ, túi nhựa màu trắng bay đầy trời, tình cảnh hết sức đồ sộ. Ta mấp máy miệng, lấy tay che cái trán, từng bước từng bước đi về phía lớp của Hạ Phi cùng Thi Thi.Một ý niệm đáng sợ hiện lên trong đầu của ta: Thi Thi sẽ không lúc anh Tô Văn đem ta đặt lên băng ca,đối với hân vừa thấy đã yêu đi?

Như vậy vừa nghĩ, cước bộ của ta lại nhanh không ít, lao đảo chạy đi.Thi Thi à, cậu sẽ không nhanh như vậy liền rơi vào tay giặc đi ?Lúc này mới lớp mười mà thôi.

“Hong~ Xuong ! Cậu không có chuyện gì rồi?” Thanh âm Thi Thi từ đỉnh đầu của ta truyền đến, trong tay cô xách một bao rác lớn, trên mặt lóe ra hai mắt đỏ ửng, ta đối với cô gật đầu, sau đó nghe cô có chút suy yếu hô, “Cậu. . . . Mau tới giúp đi !”

“A ! Tới đây , tới đây !”Ta bước nhanh nhảy lên mấy tầng bậc thang, nhận lấy túi rác trong tay Thi Thi ,tiểu tâm dục dục đánh giá Thi Thi. Cô ấy cái bộ dáng này, tựa hồ là chưa có đối với anh Tô Văn có cái ‘ cảm xúc ’ gì khắc sâu .Có thể lúc ấy quá nhiều người ,tình cảnh quá hỗn loạn, cô nàng cũng không đi chú ý anh Tô Văn . Ta có chút may mắn thở ra một hơi, quay đầu hỏi cô ấy, “Hạ Phi đâu?”

“Hân à,mới vừa đến phòng y tế tìm cậu. Có thể vừa lúc cậu đi ra.”Thi Thi mấp máy miệng, mắt cậu thành một cái hình trăng lưỡi liềm,rực rỡ nở nụ cười, “Chúc mừng cậu,đạt được giải nhất 10.000m của nam !”

“A. Hắc hắc, đây không phải là bữa ăn sáng sao.”Ta khoa trương đầm đẩm lồng ngực của mình, bày ra một bộ không ai bì nổi,sau đó vừa ừ ừ cúi đầu, “Aiii,nỗ lực hồi lâu, lớp tớ cũng không có đoạt được hạng nhất.”

Thi Thi an ủi hai câu sau, bỗng nhiên vẻ mặt cười xấu xa chớp chớp mắt, “Cậu cũng không biết, lúc trước cậu té xỉu , Hạ Phi rất kích động đó.Thiếu chút nữa trực tiếp từ lan can nhảy xuống.”

“Tên này Thật ra thì có đôi lúc rất có tình có nghĩa.” Ta có chút cảm động phát ra cảm khái. Thi Thi từ trong túi tiền móc ra chiếc khăn tay thêu hoa,đưa tới trong tay của ta, “Cậu trên đầu vừa xuất mồ hôi, mau chùi một chút đi.”

Tây Thi Thi vẫn bảo dưỡng vô cùng tốt, móng tay sơn một lớp bóng,ngón tay cũng là thon dài trắng nõn, làm cho người ta không nhìn được nhìn nhiều hơn chút.Cho nên khi cô ấy khoác lên tay của ta ,ta cảm giác trong lòng mình nơi nào đó bị hung hăng lôi xuống. Nhớ lại trước kia đối với cô ấy yêu say đắm cùng thổ lộ vụng về,mãnh liệt đem ta cắn nuốt. Còn chờ ta thương cảm chưa lâu, thanh âm Hạ Phi đem chúng ta sinh sinh cắt đứt.

“Ồ. Hai người các ngươi đang làm gì đó? Trao đổi tin vật đính ước hả?” Hạ Phi thanh âm lưu manh vô lại từ xa truyền tới. Lập tức, ta cùng Thi Thi liền trở lại bãi sân, tập trung vào những người khác nhằm chán quét rác.Bọn họ đang lo không có chuyện làm ,hiện tại cũng vui vẻ phải xem một màn diễn xuất miễn phí ngẫu hứng tại chỗ.

Ta mặt tối sầm, nghĩ thầm người nha nói giỡn cũng phải có chút tiết chế a. Thanh danh của ta mất hết cũng không sao cả,nhưng là Thi Thi ?Cô ấy là nữ sinh a! Làm sao người có thể không có kỳ cảm thụ người khác như vậy . . . Ta vừa định quay đầu đối với Thi Thi nói xin lỗi , nhưng ngạc nhiên phát hiện, Thi Thi căn bản là không thèm để ý, thậm chí còn háng hái ngẩng cao đầu đáp lại, “Rất đáng tiếc, đây là lễ vật đơn phương.Không thể tạo thành điều kiện trao đổi tin vật đính ước .”

Hai người bắt đầu lăm lăm lời,ta cũng mừng rỡ ngồi ở một bên,quan sát bọn họ đấu võ mồm . Đầu của ta vẫn còn có chút vũng,cũng không biết cảm giác như vậy lúc nào mới có thể biến mất, chỉ mong ta ngày mai sẽ không như bà cô phòng y tế nói,bắt đầu phát sốt.

“Này,Hạ Phi . Lần này coi như là ta thua. Nguyên đánh cuộc chịu thua, ngươi có điều kiện gì liền nói ra đi !” Ta trong giây lát nhớ tới đánh cuộc giữa mình và Hạ Phi .

“Ta còn chưa nghĩ ra. Trước giữ lại.” Hạ Phi rũ mắt ,về ra nụ cười làm ta tâm kinh đảm hàn.”Cơ hội khó có được như vậy , ta dĩ nhiên phải hết sức lợi dụng mới được.” Hần dừng một tí có chút không giải thích được ném ra một câu, “Sau này đừng quá miễn cưỡng mình.”

Ta đột nhiên cảm thấy, có lẽ mời ăn kem cả đời,cũng so với điều kiện hần tùy tiện nói ra mạnh hơn gấp trăm lần! Hiện tại thật biết vậy chẳng làm. Quả nhiên, lịch sử là không thể tin tưởng , chúng ta phải nhìn về phía trước,tạo ra lịch sử mới.

Học kỳ đầu tiên cứ như vậy vội vã trôi qua,học sinh ở phòng ngủ bọn ta cũng bắt đầu đóng gói, chuẩn bị về nhà. Ta nghĩ cùng anh Tô Văn về nhà, dù sao đường xá xa xôi, có người làm bạn luôn là có còn hơn không chứ sao. Hạ Phi nhà hần cùng nhà ta bây giờ là hai phương hướng, cũng không thể để cho hần theo ta cùng về nhà ,mặc dù sau khi theo ta về nhà, tự mình ngồi hơn nửa giờ ở xe ta-xi về nhà chuyện này cũng không quá để ý, nhưng lương tâm ta áy náy .

Cho nên ta suy tính hồi lâu, cuối cùng quyết định vẫn là đi tìm anh Tô Văn thử thời vận. Ta cũng xuyên việt về hơn nửa năm rồi, nhưng ‘ tình cảm ’ cùng hần vẫn là không có chút nào tiến triển. (các ngươi không nên hiểu sai , ta đây nói đúng là tình, thân tình!) hơn nữa, lần trước ở đại hội thể dục ,hần đưa ta tới phòng y tế,còn chưa cảm ơn hần đây.

Cho nên ở đạo tiếng chuông cuối cùng của học kỳ một phá vỡ yên tĩnh sân trường ,ta động tác nhanh chóng mà đứng lên, nhắc tới trước đó chuẩn bị xong cặp sách,hướng ngoài cửa phóng đi. Cô giáo dạy Anh vẫn còn muốn dặn dò ta vài câu có liên quan đến chuyện thi đấu diễn thuyết Anh Văn,đem ta ngăn ở cửa nói đầu đầu một trận, lại bị sở trường ta từ trước đến giờ ‘ừ à à a,cô giáo tạm biệt’ lừa bịp cho qua.

Anh Tô Văn ở lớp 11- 4, phòng hần học ở lầu hai, không cùng tầng ta,đây cũng chính là lý do vì sao cho dù ở trong trường học chúng ta cũng rất ít chạm mặt .Học sinh lớp 10 không có chuyện gì chạy lên lầu trên làm gì chứ? Trừ phi WC lầu dưới không đủ dùng.

“Xin hỏi, học trưởng Tô Văn có ở đây không?” Ta từ cửa lớp 11-4 nhòai người vào ,nhỏ giọng hỏi nam sinh ngồi bàn gần cửa ra vào đang thu dọn cặp sách.

“A? cậu ta đi họp hội học sinh rồi.Hắc, cậu chính là Hồng Xương đi ?Người ở đại hội thể dục té xiu ?”

Ta đầu đầy hắc tuyến. Kể từ khi ta ở đại hội thể dục xiu,ta liền nhiều hơn một tước hiệu ‘người ở đại hội thể dục té xiu ’. OI,thật là mất mặt mà. Ta miễn cưỡng lộ ra nụ cười,”Ừ. Kia cảm ơn anh.” Sau đó hoa rơi nước chảy chạy đến phòng họp dành riêng cho hội học sinh .

Thật ra thì ,ta vẫn đều cảm thấy, hội học sinh là để trang trí,hơn nữa trong trường điểm cao trung này, mức độ hội học sinh có thể làm được cũng chỉ là tổ chức một, hai lần chơi xuân, bàn bạc một chút phương pháp vận hành đại hội thể dục ,cắm trại các loại .Nhưng là ,hào quang hội học sinh chính là rất to,ngay cả đồng phục bọn họ cũng cùng bọn ‘bình dân’ như chúng ta khác nhau.

Bọn họ còn có phòng họp riêng,hội nghị tại trường thì có chỗ ngồi riêng. Cho nên không ít người có thùng đầu cũng muốn tham gia hội học sinh .

Ta đứng ở ngoài phòng họp hội học sinh , trông mòn con mắt nhìn cái cửa sơn màu hồng.Cũng không biết cuộc họp bọn họ lúc này muốn mở bao lâu, quên đi, ngoan ngoãn chờ .Ta nhàm chán nhìn mình chăm chăm đồng hồ trên cổ tay ,cho dù cách một tầng thủy tinh, cũng có thể nghe rõ ràng tiếng kim đồng hồ tí tách qua lại.A, thừa dịp lúc này có thể gọi điện thoại cho mẹ.Ta móc ra điện thoại trong túi quần,thuần thục bấm lên dãy số.Không ai bắt máy.Đoán chừng mẹ lúc này còn đang làm việc.

Đã lâu không nghe thanh âm mẹ,lúc trước cũng không có cảm giác gì, hiện tại vừa nghĩ như vậy ,lại bắt đầu không thể chờ được.Cũng không biết cái hội nghị này của anh Tô Văn có xong chưa. Lúc ta lần thứ hai mươi lăm đi lặp lại lời này,cái cửa màu hồng bỗng nhiên mở ra. Một đoàn học tỷ học trưởng vừa nói vừa cười từ bên trong cửa nối đuôi nhau bước ra.

“Kỳ nghỉ này hội học sinh chúng ta cùng đi xem phim chiếu bóng thế nào?”

“. Tô Văn, cậu có muốn đi chung hay không?”

“Không được.” Nếu như không đoán sai, thanh âm này là của anh Tô Văn .Chỉ nghe hần nhàn nhạt hồi đáp, “Kỳ nghỉ này tôi có chút bận .”

“A nha, Tô Văn không có rãnh đâu !Hơn nữa khi cậu hẹn hần đi ra ngoài xem phim thì là lúc hần bận rộn nhất.”

“Này,cậu đó của cậu là có ý gì!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

Ta đứng ở một góc hành lang không ai thấy,cố gắng cùng vách tường dung nhập vào một chỗ, trở thành một bối cảnh hài hòa. Khi các thành viên khác của hội học sinh cũng thừa thốt đi,ta mới đứng dậy,hàng vạn hàng nghìn lần kêu to một tiếng, “Anh Tô Văn ,muốn cùng về nhà không?”

“Tiểu Xương. Làm sao em ở đây?” Anh Tô Văn có chút kinh ngạc nhú mày, sau đó lập tức trấn định lại hỏi đáp, “Không được. Anh còn có chút giấy tờ phải xử lý. Em không cần chờ anh.”

“Không có gì, dù sao em cũng chờ đã lâu, cũng không kém bao nhiêu.” Mặt dày cười một tiếng với anh Tô Văn, ta tỏ vẻ một bộ ‘anh có biện pháp bắt em đi ? Em liền bám theo anh’, tùy chỗ xếp chân ngồi xuống.

“.” Anh Tô Văn góc mặt khế vừa kéo, mặt nạ ôn nhu rốt cục có vết rách, “Từng gặp qua mặt dày, chưa từng thấy kiểu như em”

“Ha ha. Đó là vinh hạnh của em” Ta ngẩng đầu lên, vạn phần vô tội chớp chớp mắt.

“Vào đây chờ đi. Phòng chừng nửa giờ là xong.” Anh Tô Văn không nói thêm gì nữa, thuận tay đem cặp sách của ta xách lên, đi vào phòng họp. Ta vẫn là lần đầu tiên đi vào bên trong phòng họp của hội học sinh, ức chế không được tò mò của mình, bắt đầu khắp nơi đánh giá. Anh Tô Văn ra hiệu cho ta ngồi trên ghế sa lon, chờ hắn đem chút giấy tờ làm cho xong.

Phòng họp lớn như thế, chỉ nghe thấy tiếng gõ bàn phím lộp cộp của anh Tô Văn. Ta ngáp một cái, cả thân thể ngã vào trong ghế sa lon, cơn buồn ngủ bắt đầu ập đến. Mở mắt ra lần nữa, anh Tô Văn đã tắt máy vi tính, đang chuẩn bị khóa cửa rồi đi. Ta vội vàng ngồi dậy, đuổi theo cước bộ của hắn, có chút xấu hổ lau miệng, xác định trên khoe miệng không có nước miếng linh tinh gì đó xong, mới quay đầu cười khúc khích nói, “Ghế salon của bọn anh thật đúng là mềm nha, ha ha, ha ha, làm em không kim được liền ngủ mất tiêu.”

“Ồ.” Lại là ngữ điệu không mặn không nhạt. Ta có chút nhụt chí gãi gãi đầu, “Anh Tô Văn, cái kia, chuyện đại hội thể dục, anh đưa em lên phòng y tế. . . . Em vẫn chưa có nói cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí.”

Anh Tô Văn, anh cũng quá tàn khốc đi. Dem lời thoại tiếp theo ta chuẩn bị nhiều như vậy đánh nát hết ! Vốn đang muốn thừa cơ hội này cùng hắn hào hào trao đổi một phen. Ai ngờ, qua một học kỳ, hắn đối với ta vẫn là trước sau như một không có hào cảm.

“Kia. . . . Kỳ nghỉ anh có kế hoạch gì không?”

“Không có.”

Ta híp mắt, “Vậy thì vừa rồi, anh cự tuyệt lời mời đi xem phim của học tỷ. Chẳng lẽ anh nói dối?”

“Thì sao chứ.”

Được. . . . Được ! Người điên rồi ! Ta đối với anh Tô Văn trước mắt coi như là hoàn toàn hết cách, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn về mặt phong khinh vân đạm kia.

“Anh ! Anh có phải còn oán hận em không ?” Ta túm góc áo hắn, có chút không cam lòng nói, “Anh nói đi, em chỗ nào làm không tốt, em sẽ cố gắng hay đổi.”

“Em không có làm sai cái gì.” Anh Tô Văn mặt không thay đổi nói, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn ta một cái, “Nhanh về nhà một chút đi. Mẹ em lo lắng.”

“Mẹ đi làm, không vội.” Ta bắt đầu dĩ thờ dài, “Chúng ta ở bên ngoài mua chút gì ăn đi. Em lười nấu cơm.”

“Em có thể làm cơm sao?” Anh Tô Văn quay đầu nhìn. Ta nghe ra châm chọc trong ngữ điệu hắn, trong lòng lại trầm xuống. Người nói, người đây không phải là xem thường người khác sao? Được rồi, mười lăm tuổi ta đây quả thật vẫn không biết nấu cơm, nhưng sau khi lên cao trung ta liền chuyển ra ở riêng, làm chút thức ăn đơn giản đã trở thành một loại trụ cột kỹ năng sống. Ta có thể sẽ không biết sao? Bất quá ngay lúc đó ta, thật đúng là không thể làm cơm. Từ thức ăn chỉ cần dùng nước nóng chế vào là xong.

“Không tin hả? Không tin em làm cho anh coi !” Ta thẳng thẳng thân mình, vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh Tô Văn, cố gắng bảo vệ lòng tự ái của mình.

“Tùy ý.”

Hai chữ này của hắn mặc dù có chút đá kích tính tích cực của ta, nhưng vẫn làm ta nhiệt huyết sôi trào một trận. Trước khi về nhà, ta tới siêu thị gần đây mua nửa cân trứng gà cùng một chút rau dưa, tính toán về nhà thi thố tài năng một phen. Thật ra thì, ta cũng chỉ biết làm hai món ăn một món canh như cơm xào cà chua, sườn xào chua ngọt cùng canh rong biển, còn lại ta cũng làm không ra như tài nghệ siêu sao.

Cho nên sau khi về đến nhà, ta vội vàng đem cặp sách ném đi, mặc lên tạp dề sắc sỡ của mẹ, ở trong phòng bếp xử lý cả buổi, cuối cùng đem món ăn bung lên bàn. Thật lâu không làm, không quen tay, cho nên trứng có chút khét, canh rong biển có chút mặn, sườn xào chua ngọt lại càng chua hơn. Bất quá cũng không ảnh hưởng gì. Cũng vẫn có thể ăn với cơm.

Ta trong lòng thấp thỏm nhìn anh Tô Văn cầm cái muỗng sứ trắng, nhìn hắn ưu nhã ăn cơm, sợ hắn không nể mặt đem ăn đồ phun ra. Khụ khụ, bất quá lấy giáo dưỡng của anh Tô Văn cao như vậy, hắn là sẽ không làm ra loại chuyện đó. Cho nên anh Tô Văn ăn xong một chén cơm, ta mới dám can đảm mở miệng hỏi thăm, “Như thế nào? Cái mùi vị kia. . . . Được không?”

“Xới thêm chén cơm.”

“A! Em, em biết rồi!” Đôi mắt của ta sáng ngời, sau đó luống cuống tay chân nhận lấy chén cơm của anh Tô Văn, cho hắn thêm một chén đầy. Hi hi, anh Tô Văn ngoài miệng không nói, nhưng trên thực tế vẫn là rất hài lòng đi! Ta hài lòng mà nghĩ, cảm giác mình rốt cuộc tìm được điểm đột phá giữa ta và anh Tô Văn. Cùng anh Tô Văn bồi dưỡng quan hệ tốt, tựa hồ cũng không phải là không có khả năng như vậy.

Cho nên ta thừa dịp anh Tô Văn ăn cơm, bắt đầu kể những chuyện lý thú của mình trong trường học, cũng không quản hắn có nghe vào hay không, ta như cũ nói theo ý mình, tiến vào trạng thái vô ngã. Cuối cùng anh Tô Văn trong chuyện này làm một tổng kết: nếu như thi đấu diễn thuyết Anh văn của em cũng là loại trạng thái này, kia trên căn bản tiến vào top 3 không phải là vấn đề gì.

Cả kỳ nghỉ, ta đều càng chiến càng bại, càng chiến càng bại nhiều lần. Quan hệ ta cùng anh Tô Văn cải thiện rất lớn. Ít nhất ta cho là như thế. Thành thạo dụng phải đề số học quá khó, cho dù mình suy nghĩ một chút là có thể làm ra, ta cũng cố ý chạy tới chỗ anh Tô Văn, để cho hắn giải.

Anh Tô Văn rất giỏi về bài tập giải thích phức tạp, biến đổi thành một đường đơn giản như chơi. Thanh âm hắn giảng bài luôn rất êm tai, giống như không bao giờ dùng hết kiên nhẫn. Người như vậy, cho dù hắn bình thường đối với người hư tình giả ý, động một chút là ‘mim cười Mona Lisa’, nhưng người có thể chán ghét hắn sao? Ta là không thể.

Mẹ thấy ta cùng anh Tô Văn quan hệ có thay đổi thật lớn, đầu tiên là cả kinh, sau đó liền cao hứng lên. Bất quá làm bà cao hứng, đoán chừng chính là thành tích học tập của ta. Ta cho bà xem một chút phiếu điểm toàn điểm tốt, cùng bằng khen giải nhất chạy 10.000m, bà đem đó liền làm cho ta một mâm đồ ăn, thậm chí còn đốc xúc ta uống bia.

= =! Thật sự là dạy hư học sinh mà. Bất quá ta nhìn ra được, mẹ rất vui vẻ. Bà cả đời bận bịu, còn chưa có sống vì mình. Cái gì ăn ngon, mặc tốt cũng lấy ta làm chủ. Bà đem tất cả tinh thần cũng ký thác trên người của ta, hi vọng ta có một ngày hơn người.

Nhưng hơn người sau, có thể thế nào đây? Ta đối với mình sau này học đại học chuyên ngành gì cũng không để ý, bất quá nếu là ý nguyện của mẹ, ta đây cố gắng làm hết sức mình đi. Thừa dịp hiện tại mình trong học tập có một chút ưu thế những người khác không bằng, liền sức yếu phải lo trước một bước đi!

“Anh Tô Văn, ngày mai có muốn cùng ra ngoài chơi không?” Cũng không biết hôm nay là lần thứ mấy ta hỏi những lời này rồi, nhưng câu trả lời của anh Tô Văn trước sau như một chấp nhất, “Không.”

“A nha, suốt ngày buồn bực ở nhà làm gì a! Anh Tô Văn bộ dạng tốt như vậy, làm trạch nam* rất đáng tiếc.” Ta về mặt tiếc nuối lắc đầu, “Khó trách hiện tại trên đường rộng lớn các phụ nữ đều như lang tựa hồ, thì ra là người đẹp trai đều ở nhà không ra khỏi cửa.”

(*): người suốt ngày ru rú ở nhà.

“Vậy em đi ra ngoài giảm bớt tình trạng hiện giờ đi.” Anh Tô Văn mặt không đổi sắc nói.

“Em? Em nào đủ. Nhiều nhất đủ cho các nàng nhét nhét kẻ răng, làm món ăn khai vị thôi. Không xuất sắc như ngài có thể ăn được!” Ta ra sức tán dương anh Tô Văn, kiễng chân trong lòng hắn có thể hỏi tâm chuyển ý, đáp ứng ngày mai cùng ta đi ra ngoài.

Đáng tiếc anh Tô Văn cứng mềm không ăn, dứt khoát quay đầu, đi vào gian phòng của mình, ta còn chưa kịp cùng theo vào, liền đem cửa đóng, cho ta ăn một cái bẻ môn tạ khách*.

(*): không cho khách vào nhà

Quên đi quên đi, không đi thì không đi! Ta bĩu môi, giống như hô ly ăn không được nho trấn an tâm linh thụ thương từ trong túi lấy điện thoại ra, gọi cho Thi Thi, “A lô, Thi Thi sao? Ngày mai chúng ta cùng đi ra ngoài chơi không? Ừm, có tớ, cậu, cùng Hạ Phi.”

“Được.” Thi Thi một tiếng đáp ứng, sau mới hỏi, “Chúng ta đi đâu chơi?”

“Đi trượt băng đi. Trước kia còn chưa có cùng các cậu đi qua.”

“Được! Thực ra tớ còn chưa đi thử qua.”

“Có tớ cùng Hạ Phi ở đấy. Cậu sợ cái gì!”

“Hong Xương. Cậu rốt cục có chút khí khái của nam tử hán rồi.”

“Hắc hắc. Kia có muốn đi thân tương hứa * không?”

(*) lấy thân mình làm điều kiện trao đổi, lấy thân báo đáp (k chắc nữa =))

“Xuống địa ngục đi!” Thi Thi cúp điện thoại. Ta hắc hắc cười cười, sau đó gọi tới Hạ Phi. Thanh âm hắn lười nhác rất nhanh liền truyền tới, “A lô. Có việc cứ nói, không có việc thì cúp.”

“Phi Tử. Người sẽ không phải vừa mới rời giường chứ?”

“A. Là người à.” Hạ Phi thanh âm rốt cục có chút lực, “Mới một giờ chiều mà thôi, đợi lát nữa ta lại đi bồi bổ cảm giác.”

“Người là heo hả? Như vậy cũng có thể ngủ! Cái kia, ngày mai chúng ta đi trượt băng không?”

“Chúng ta? Người và ta?”

“Dĩ nhiên còn có Thi Thi nữa!”

“Stop!”

“Được rồi, đến lúc đó ta lại gọi cho người. Nhớ buổi tối đi ngủ sớm một chút! Thiệt là, kỳ nghỉ vừa tới người liên sáng ngày đảo lộn, cũng không biết người buổi tối làm cái gì”

“Buổi tối là. . .” Hạ Phi thanh âm bỗng nhiên trở nên cực kỳ khàn khàn, làm tim ta hẫng một nhịp. Câu tiếp theo của hắn càng làm cho ta mặt đỏ tím đập, “Nhớ người.”

“A! Xuống địa ngục đi!” Ta tức giận cúp điện thoại.

Trời ạ, câu chót của ta cùng Thi Thi, lại không hẹn mà nên! Nói cách khác, ta ngoài miệng ăn đậu hủ Thi Thi, kết quả lại bị Hạ Phi ăn trở lại! Cảm giác như vậy. Rất phức tạp. Duy nhất đáng được ăn mừng chính là, ta còn chưa bị thảm suy bại tới trình độ bị nữ sinh chọc ghẹo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Tên Hạ Phi này, gần đây thật là lạ, thường xuyên nói với ta một ít lời kỳ quái. Trong trí nhớ, hắn cũng không phải như vậy. Chẳng lẽ là ta lúc ấy một lòng một dạ đều đặt trên người Thi Thi, cũng là không có chú ý tới dị thường của hắn. Không nghĩ tới ta cũng là tên thấy sắc quên bạn, thật sự là xấu hổ xấu hổ. Nói không chừng tên này kỳ thực có thể đang quen bạn gái đây! Ngày mai ta nhất định phải hảo hảo mà chất vấn chất vấn hắn, cho dù từ trong miệng hắn hỏi không ra cái gì, cũng phải hòa nhau một trận, đem miếng đậu hủ mà chọc ghẹo!

Sau khi ngồi ở trên ghế sa lon suy tính một lúc, ta liền bắt đầu bắt tay vào làm vì ngày mai xuất hành mà chuẩn bị. Ta kỹ thuật trượt băng không tính là cao, bắt quá dạy Thi Thi trượt vẫn là dư sức có thừa. Huống chi Hạ Phi trượt băng trơn vô cùng giỏi nữa! Chỉ cần chúng ta hai người liên thủ, không có trở ngại nào không thể vượt qua. Bất quá chuyện này ngày mai hẳn nghĩ, trước hết ta phải ôn một lần bản thảo diễn thuyết Anh văn

Ta hẹn Hạ Phi cùng Thi Thi đến sân trượt băng, vào một cửa hàng bách hóa khổng lồ bảy lầu. Bên trong phòng trượt tuyết, phương tiện đầy đủ, tất cả dụng cụ trượt tuyết đều có thể trực tiếp thuê trước bàn. Có không ít tay mới đang vịn lan can dọc theo bên ngoài sân, cẩn thận từng li từng tí chèo chống, sợ không cẩn thận liền ngã xuống. Thi Thi thấy tình cảnh này xong, có chút lui bước, càng không ngừng hỏi ta, “Ngã xuống có đau hay không?”

Ta do dự một chút. Nói đau, đoán chừng cô nàng sẽ phải ảm ỉ nói không muốn trượt. Nói không đau, liền rõ ràng cho thấy đang nói dối. Giống như là học chạy xe đạp, người luôn phải té hai cái mới có thể học xong. Cái gì? Người nói người chưa từng té khi học? = = được rồi, ta đây cũng chỉ có thể thừa nhận té bảo vận động của mình không đủ phát triển.

Cho nên ta cân nhắc hồi lâu quan hệ lợi hại sau mới cấp ra đáp án này, “Tớ sẽ tận lực không để cho cậu té.”

“Thật?” Thi Thi cười vui vẻ. Ta đặc biệt thích nhìn cô cười, bởi vì cô lúc cười lên ánh mắt có loan thành một cái trăng lưỡi liềm, giống em bé trong anime đáng yêu.

“Ồi ôi, tên nào đang nói khoác đấy.” Hạ Phi lúc này liền đứng ra, đem không khí tốt đẹp của ta cùng Thi Thi trong lúc thật vất vả thành lập đánh vỡ, “Đến lúc đó không biết làm được không à.”

“Hừ hừ!” Ta khiêu khích hất hất đầu, “Nhớ năm đó, vẫn là ta dạy cho người trượt băng đây mà!”

“Đúng. Người đi lên trước té một cái, sau đó nói với ta, xem, khó giữ được cân bằng nhất định sẽ ngã nhào giống người.”

“A này! Sao người có thể đem chuyện của ta nhớ được rõ ràng như vậy!” Ta đỏ mặt trừng mắt liếc hắn một cái, không có chú ý tới trong giọng điệu của mình có chút làm nũng. Thi Thi một bên cười trộm, ta thật quá hóa giận, “Thi Thi! Chúng ta đi! Cậu cười cái gì, không cho cười!”

Hạ Phi đứng tại chỗ, sau đó lấy lại thần trí lặng yên đuổi theo cước bộ bọn ta.

Phía trước bàn ghi danh một chút, lấy được giày cùng bao cổ tay của mình. Ta chỉ Thi Thi đem những thứ đồ phức tạp kia mặc lên, sau đó dắt tay cô ấy, từ từ hướng sân trượt băng đi tới. Cũng may người ta cùng Thi Thi đều có mang bao tay, nếu không hai người nắm tay như vậy, thân mật đứng chung một chỗ. Thấy thế nào cũng giống một đôi tình nhân. Được rồi, hai người mang cái bao tay nắm tay nhau, tựa hồ cũng có chút mập mờ. Nhưng xin

tin tưởng ta, đây hết thầy cũng là phù vân a phù vân !

Thi Thi không có sợ sệt như ta nghĩ,rất nhanh là có thể tự mình tiếp tục dọc theo lan can màu vàng lấy ốc sên tốc độ đi tới. Tuổi trẻ ,học đúng là mau mà.Ta không khỏi cảm thán một trận, đứng cách Thi Thi không xa không gần .Như vậy nếu vạn nhất cô ấy ngã,ta cũng có thể kịp thời mà cứu cô ấy.

Hạ Phi này coi như là hoàn toàn không chịu trách nhiệm rồi, hấn kể từ khi vào cái sân trượt băng này,liền như cá gặp nước ở trên sân trượt vài vòng.Các loại động tác có độ khó cao được hấn ưu nhã biểu diễn ra, thấy vậy trong lòng ta thẳng ngửa, hấn mình không thể vui vẻ trượt một trận.Không được không được, ta tại sao có thể không chịu trách nhiệm mà đem một mình Thi Thi ném ở nơi này đây? Ta vội vàng bỏ đi ý nghĩ này.

Đang lúc ta nghĩ ngợi,Thi Thi bên kia cũng xuất hiện tình trạng,lúc này ,cô nàng cố gắng buông tay ra khỏi lan can,bằng vào trọng lực nghiêng mình về phía trước đi vòng quanh. Kết quả trượt là trượt,nhưng dừng lại không được. May mà bọn ta tới sớm,trượt băng trên sân còn chưa tới mấy người ,nếu không cô nàng từ đoạn đường này đi xuống, đã sớm đánh bay vô số người. Ta nỗ lực toàn bộ khai hỏa, rốt cục trượt tới,gắt gao kéo lấy áo lông của Thi Thi,cũng lớn tiếng nói với cô ấy,”Còn nhớ tớ dạy cậu thế nào chứ !Hai chân hợp lại, trong bát tự (八) !”

Đáng tiếc Thi Thi lúc này vô cùng thất kinh, đầu còn thời gian để ý những thứ này. Trước kia không phải từng có người, bởi vì quá độ gầy dựa, cuối cùng chết đuối trong ao so với mình thân còn cao hơn ao sao ?Cho nên ta mất sức chín trâu hai hổ, cuối cùng đem Thi Thi ngừng lại, thân thể của cô đã mất đi thăng bằng, hướng về phía sau ngã xuống. Vì thực hiện lời nói khoác lúc trước,ta chỉ có thể anh dũng hy sinh, biến thành cái đệm thịt người ,lót phía dưới Thi Thi.

Thi Thi đề ở ngang hông ta kinh hoàng địa hô, “Hồng Xương, Hồng Xương! Cậu không sao chứ?”

“Không có chuyện gì. Chính là thất lung sắp gãy.”Ta hữu khí vô lực trả lời cô.

“Thật thật xin lỗi.”

“Không sao. Nhưng cậu có thể nhanh lên một chút không? Tớ chịu không được.” Lúc trước cũng không biết Thi Thi nặng như vậy a.

“Tớ, tớ cũng muốn, nhưng tớ dậy không nổi !”Thi Thi giằng co một trận,bởi vì cô ấy chân mang giày trượt băng,cho nên ở trên băng đứng không vững, đối với tay mới mà nói, một khi té xuống, trừ phi đem giày cởi xuống, hoặc là có người hỗ trợ ,nếu không sẽ rất khó ngồi dậy.

A ô, thật là trời vong của ta mà !Ta ở trong lòng lớn tiếng reo hò. Nhưng vào lúc này, sức nặng ngang hông bỗng nhiên giảm bớt. Miễn cưỡng ngẩng đầu, chỉ thấy Thi Thi cau chặt chân mày được Hạ Phi kéo lên. Đáng ghét,bộ dạng chật vật như vậy lại bị hấn thấy được. Chẳng lẽ cả cái câu chuyện này ,phần diễn của ta liền không một lần có thể hoàn toàn quán triệt nam tử hán đại đầu hủ sao?(mỗ lãg: nếu như người bóp chân cho ta ,ta liền suy nghĩ một chút)

“Hai người các người thật là khó nhìn.” Hạ Phi không chút khách khí nói,thật là nói dễ hơn làm !Người cũng thừa một chút tới dạy một tay mới trượt băng a! Ta về mặt không cam lòng trừng mắt nhìn trở về, bất mãn đối với hấn bĩu môi.

“Hiện tại để ta dạy cô ta cho.Người đợi lát sẽ được thấy hiệu quả tốt.” Hạ Phi sau khi nói xong hấn một chút cũng không thương hương tiếc ngọc túm cái mũ áo lông của Thi Thi ,”Đi đi đi,nghe kỹ, trọng điểm ta chỉ nói một lần, ngã xuống coi như người đáng đời.”

Thi Thi nước mắt bao quanh khóe mắt đối với ta vron tay, “Đừng mà ! Tớ không muốn hấn dạy! Hồng Xương! Hồng Xương a. !”

Cái này, để Hạ Phi dạy,thật không vấn đề sao? Khóe miệng ta co quắp , không đành lòng xem tình huống bi thảm của Thi Thi,không thể làm gì khác hơn là nghiêng đầu đi,vui sướng trượt băng. Thật lâu chưa có tới trượt băng,nó có thể đem lại cảm giác không phải tốt bình thường.Quên mình ở trên băng trượt đi,cảm giác lạnh của gió từ lộn tóc nhẹ nhàng mà quét qua. Mặc dù là bên trong phòng trượt băng ,nhưng nhiệt độ cũng không cao.Nhiệt độ nếu cao, dưới chân băng dĩ nhiên là tan. Đáng tiếc mặc áo áo lông xù xù,cho ta anh tuấn động tác của ta cũng chìm cánh cụt chạy trốn giống nhau đến buồn cười !Thực tại làm cho ta thất vọng không dứt.

“Tốt lắm, người xuất sư .”Khi ta đang trượt về phía Hạ Phi cùng Thi Thi,văn nghe được câu này. Đừng nói, này hiệu suất còn rất cao . Thi Thi có chút u oán nhìn ta một cái, sau đó chân vừa đạp, mặc dù thân thể có chút không yên, tư thế cũng khó nhìn chút, nhưng vô luận như thế nào, cô ấy rốt cục có thể một mình trượt đi. Cô nàng rất nhanh liền thuần thục , đem hai người chúng ta quăng đi,tự mình trượt xung quanh.

Ta có chút nhụt chí cúi đầu, “Ài,xem ra người cái gì cũng so với ta mạnh hơn a. Ngay cả dạy Thi Thi trượt băng cũng dạy nhanh hơn ta.”

“Người vừa bắt đầu liền quá nuông chiều nhỏ đó,không để cho nhỏ đó ngã thì sao có thể học xong?” Hạ Phi dương dương tự đắc nhún vai. Ta dưới đáy lòng phun : ê này,người ta là một nữ sinh a, làm sao người có thể tâm địa sắt đá như vậy !

“Mang con gái ra ngoài chính là phiền toái.” Hạ Phi bên tay phải của ta lướt đi , tốc độ cùng ta ngang hàng, cho nên hai người chúng ta liền vừa nói chuyện phiếm vừa đi tới, không ít người mới ghen tị đi chưa tới hai bước liền bị té.

“Cái gì ,tiểu tử người hiện tại cũng già bộ một dạng thanh cao.Chờ, sau này lúc người đi của gái MIM mang cô nàng đi hẹn,ta tuyệt đối sẽ đem lời người nói hôm nay hết thấy, một lần !”

“Ta nghĩ người đợi không được ngày đó đâu.” Hạ Phi nhìn như cực kỳ nghiêm túc hồi đáp. Ta bĩu môi, không đem chuyện này để trong lòng. Dù sao cũng là con trai mới lên cao trung,đối với chuyện này cũng không gấp.Bất quá ở cao trung nói chuyện yêu đương, từ loại trình độ nào, chưa tính là yêu sớm ,mà là tình yêu tuổi hoàng hôn.A nha,ta nhưng không nên suy bại tới ngay cả tình yêu tuổi hoàng hôn cũng không có trình độ vượt qua .

Hoạt động trượt băng kết thúc mỹ mãn, Thi Thi đối với lần này cực kỳ hài lòng, càng không ngừng nói lần sau đi ra ngoài chơi phải tới trượt băng. Chúng ta mỗi người mua một xâu bạch tuột nướng nóng hôi hổi. Thật ra thì bạch tuột nướng ta không ăn ra mùi vị, duy nhất có mùi vị chính là mặt trên bọc tầng tầng tương cùng bột hồ tiêu. Bất quá chúng ta ba người vẫn ăn rất sảng khoái. Giống như ba người chúng ta lúc cùng nhau, cũng chưa có ngày nào không vui. Ngay cả ánh mặt trời cũng lộ ra vẻ so với bình thường rực rỡ hơn.

Mùa đông mặt trời phần lớn đều thích ngượng ngùng ẩn núp sau đám mây, không chịu thò đầu ra, nhưng hôm nay nó nhưng phá lệ chiếu sáng tỷ số cực cao, đem ấm áp chiếu đến xương cốt, đều đều vẩy vào khuôn mặt trẻ tuổi cùng áo lông thật dày của bọn ta.

Ta cùng Thi Thi đều mặc áo lông màu trắng, chỉ có Hạ Phi là mặc màu đen, đi ở trong đám người giống đặc công FBI, phá lệ bắt mắt. Cũng phá lệ cô đơn. Bóng dáng của hắn cùng cả cái thể giới không hợp nhau, nếu như không cùng hắn nói chuyện, con người sẽ mất đi tiêu cự nhìn thẳng phía trước. Nếu như người chỉ xem tướng mạo hắn, rất khó tin tưởng, từ hình dạng hắn tuần tú cùng khỏe miệng giương lên, sẽ lại nhớ ra rất nhiều câu văn làm người phát điên.

“Chúng ta bây giờ có thể ở cùng nhau, thật tốt.” Trong miệng ngậm trà sữa khoai môn nóng hằm hập, ta phát ra một tiếng cảm khái. Hôm nay ta thật giống như phá lệ văn nghệ. Có lẽ là di chứng cảm nắng về sau đi, được dương quang mùa đông chiếu vào.

“Ừ. Ba người chúng ta, hình như từ nhỏ đến lớn đều ở cùng nhau.” Thi Thi cũng có cảm mà phát, cô nàng hôm nay xoa tóc, ở phía trước trán kẹp một cái kẹp tóc hình ngôi sao, thoát nhìn khá ái cực kỳ. Nếu như ta không phải từ năm năm sau xuyên qua. Ta đây làm sao cũng sẽ không tin tưởng, Thi Thi trước mắt tràn đầy sức sống, cười lên ánh mắt mê thành một cái trăng rằm, sẽ vì anh Tô Văn tự sát.

“Vậy chúng ta hẹn ước, sau này bất kể phát sinh chuyện gì, cũng không tách không rời, cả đời là tỷ muội!” Thi Thi vẻ mặt sục sôi nói ra những lời này. Ta gãi gãi đầu, rồi rầm hai chữ phía trên tỷ muội, “Chờ chút, tỷ muội là không xong, vẫn là huynh đệ lọt tai hơn.”

“Hừ.” Hạ Phi rừ mắt, tầm mắt của hắn cùng ta trên không trung ngăn ngừ giao tiếp. Ta đây mới phát hiện, tiểu tử này trong lúc vô tình bắt đầu cao lớn. Mặc dù ta hiện tại đã cố gắng rèn luyện thân thể, buổi tối còn muốn uống một chai sữa tươi từ trước đến giờ không thích. . . Nhưng Hạ Phi đang lấy kiểu tốc độ áp đảo vượt xa ta, hiện tại đã cao hơn ta 3 cm rồi!

Hạ Phi có chút mắt tự nhiên dờ đi tầm mắt, giống như trẻ con quyết miệng, “Tùy hai đứa ngó ngăn các người nói thể nào cũng được.”

“Ôi, để ăn mừng tình bạn chúng ta biển cạn đá mòn, kinh thiên động địa, tiền mua trà sữa do Hồng Xương cậu trả ~”

“A, vậy ta còn muốn một ly nữa.”

“Ê, ê! Ta không mang theo hai người các người khi dễ ta à! Ta, ta không mang nhiều tiền đi ra ngoài à!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tinh bì lực tấn cộng thêm túi tiền trống trơn sau khi về đến nhà, ta vốn định không ăn cơm tối, chỉ cần vội vàng rửa mặt một cái liền lên giường ngủ. Nhưng suy nghĩ của ta hiển nhiên là lầm rồi. Bởi vì là mùa đông, cho nên trời tối vô cùng sớm, ngay cả mẹ từ trước tối giờ chưa hạn định giờ về cho ta nay cũng giới hạn, nhưng ta lần này trở về đích thực hơi trễ. Ta vừa đi vào cửa nhà, đã nhìn thấy anh Tô Văn nghiêng người tựa trên ghế sa lon tại phòng khách, đối với ta lộ ra vẻ mặt cảnh sát xét xử kẻ phạm tội.

Giống như có tật giật mình, trước lúc anh Tô Văn mở miệng hỏi, ta lập tức liền đem hành trình cả một ngày trình báo ra, “. Sau bọn em đến tiệm buffet. Đề không thiết, bọn họ uống trắng xong muốn uống hồng, uống xong hồng lại muốn uống trắng, cuối cùng của tiệm muốn đóng cửa bọn họ mới đi ra ngoài. Cho nên cũng có chút muộn.”

Anh Tô Văn rất có kiên nhẫn nghe ta nói chuyện tào lao một đường trôi chảy, cuối cùng chọc trúng trọng tâm hỏi ra vấn đề hắn muốn biết đáp án, “Tại sao không mở điện thoại?”

“Hả? Em rõ ràng có mở mà.” Nghi ngờ gãi gãi đầu, ta từ trong túi móc ra điện thoại, phát hiện nó bởi vì đã lâu không sạc pin, dẫn đến chưa già đã yếu. Khụ khụ khụ, tóm lại, nó tự động tắt.

“Thật xin lỗi, là điện thoại hết pin, lần sau em nhất định chú ý, chú ý!” Để cường điệu sự hối lỗi sửa sai của mình, ta còn cố ý lặp lại hai lần từ ‘chú ý’.

“.” Anh Tô Văn miệng vẫn nhếch, nét mặt thanh tú trước đèn huỳnh quang ở đại sảnh lộ ra vẻ đẹp dễ khác thường. Chờ chút, đẹp ư? Từ này làm sao có thể dùng trên người Đại lão gia Tô Văn? Ta vội vàng lắc đầu, đem tư tưởng quý dị ném qua một bên, như là đang nịnh nọt tiếp cận anh Tô Văn, “Cái kia, anh ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

“Em làm chút thức ăn nhé?Ủm,anh muốn ăn cái gì? Thật ra thì em chỉ biết làm vài thứ”

“Com chiên cà chua.”

“Ủm, ừm,trong nhà còn trứng gà không?”

“Có, ở trong tủ lạnh.”

Ta có chút dờ khóc dờ cười bung lên cái cháo, ở phía trên đồ một tảng dầu ăn, đem hôm bắt đầu làm chút thức ăn sở trường ít ỏi. Thật thật kỳ quái, ở kiếp trước, rõ ràng là anh Tô Văn chăm sóc ta, đốc xúc ta ít kiêng ăn, đủ thứ. Nhưng bây giờ thế nào lại đầu đuôi lẫn lộn hoàn toàn đây ?! Ta trong nháy mắt sinh ra một loại tự giác của bảo mẫu bên người miễn phí Quên đi ! Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục! Dù sao ta ngay từ đầu cũng tính đối với anh Tô Văn tốt hơn một chút,không phải sao?

“Biết hôm nay là ngày mấy không?” Lúc ta đang đem com chiên cà chua bung lên bàn ăn ,anh Tô Văn bỗng nhiên mở miệng hỏi ta một câu. Ta ngẩn người ,bắt đầu xòe ngón tay đếm,”Hôm nay. Hôm nay là ngày nghỉ thứ mười bảy, nói cách khác, chúng ta còn dư lại.”

“Quên đi,Nói cho em cũng là đàn gảy tai trâu.” Anh Tô Văn có chút không nhịn được đứt lời của ta. Ta có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái, bởi vì tối nay anh Tô Văn,cùng hình tượng bình thường chệnh lệch có chút quá lớn rồi ! Từ trước tới nay hắn lúc bình thường cũng là kiên nhẫn mười phần chờ đợi đối phương đem lời nói hết mới mở miệng.Nhưng tối nay hắn, không thêm bày ra mặt nạ ôn nhu,gìọng điệu hùng hổ dọa người.

Anh Tô Văn như vậy làm ta có cảm giác sợ hãi.Nhưng có lẽ, hắn như thế,mới là chân thật nhất .

“A,anh Tô Văn ,có vấn đề gì thì cùng em giao lưu trao đổi a, một mình buồn bực ở trong lòng, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.”

“Em đây là đang hoài nghi anh mắc chút bệnh tâm thần phân liệt sao?”

“Không có! Tuyệt đối không có.” Ta chợt dạ đem ánh mắt chuyển dời đến bên cửa sổ ,”Vậy. . . . Em đi ngủ đây. Anh từ từ ăn .”

“Bình thường không phải quán lấy anh ư, hiện tại ở cùng anh một chút thì không được.”

“Nào có. A nha, em thật không có ý này. Được ! Em đêm nay liền quên mình bồi quân tử! Em bồi tới khi không thể bồi nữa được chứ ?”

“Hư tình giả ý, không cần cũng được.”

“.” Người trước mắt ta đây thật là anh Tô Văn phong khinh vân đạm, cho dù Thái Sơn ở trước mặt hắn ầm ầm sụp đổ trước mắt một chút cũng không chớp mắt sao? Người này quả thực so với trẻ con còn không thể nói lý hơn !Nhất định,đây chính là chứng nhân cách phân liệt trong truyền thuyết !Hơn nữa còn là thời kì cuối !

“Vậy anh nói làm sao bây giờ ?” Ta như sụp đổ gục ở trên sàn nhà, về mặt đáng thương nhìn anh Tô Văn .

“Rau trộn. Em trở về ngủ đi.”

“Ai? Rau,rau trộn?Anh Tô Văn Thì ra anh cũng sẽ nói những lời như vậy .”

“Bản thảo diễn thuyết Anh nghĩ em chuẩn bị thể nào?”

“Tạm tạm”

“Đọc một lần cho anh nghe.”

Những lời này không giống yêu cầu, càng giống ra lệnh hơn.Ta cũng không dám trễ nãi, vội vàng lẩm nhẩm.Anh Tô Văn vừa nghe ta đọc vừa giúp ta sửa đúng phát âm từ đơn riêng lẻ.Lặp đi lặp lại nhiều lần, cho đến khi ta một phát âm cũng không còn sai,anh Tô Văn mới hài lòng gật đầu. Nhưng hắn không có đáp ứng để cho ta trở về phòng, cho nên ta chỉ có thể lúng túng đứng ở tại chỗ, nhìn anh Tô Văn đem một hột com cuối cùng ăn xong. Thật giống như nắm khớp thời gian,đồng hồ treo tường trong phòng khách vừa lúc chỉ nửa đêm mười hai giờ .Anh Tô Văn đứng dậy, rất cục hạ lệnh trực khách, “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Ta phun !Lúc trước là ai không để cho ta đi ? Hiện tại trả đũa, để cho ta đi ngủ sớm một chút! Aiiz,này thật đúng là. Ta ủ rũ hướng về phía phòng,bất mãn nói thầm .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Kì nghỉ luôn trôi qua rất nhanh. Bọn ta vừa mới bắt đầu nửa học kỳ lớp mười, còn chưa từ trong trạng thái lười nhác ở kì nghỉ chật đút, thì từng trảng từng trảng kì thì thử liền đập vào mặt, đem chúng ta đánh đến ứng phó không kịp. Cũng may ta không phải là cái loại học sinh chờ nước tới chân mới nhảy, nếu không thành tích nhất định sẽ phải giảm xuống trên diện rộng. Gần đây thầy cô giáo sắc mặt cũng phá lệ khủng khiếp, mỗi ngày liền nghiêm mặt, ở trên lớp có một câu trả lời không được, sẽ bị phạt đứng. Khiến ta cũng không dám ngán người, nghĩ vớ vẩn.

Cuộc thi diễn thuyết Anh văn cũng như đổ dầu vào lửa theo. Bất quá may mà ta đã đem bản thảo diễn thuyết thuộc nằm lòng, cũng không cần dùng phần lớn thời gian bận tâm nó. Lúc diễn thuyết, bùm bùm đọc ra một lần là được, chẳng qua là phải chú ý trên mặt mình phải luôn luôn lộ ra vẻ sục sôi. Không có biện pháp, diễn thuyết của ta chủ đề là ‘bảo vệ môi trường chúng ta người người làm lên’. Cho nên mỗi lần nói đến ‘For we all live in one world and there is to be one world only. Those people who do not respect the environment, is disrespecting themselves and.’ ta đều phải làm làm ra một bộ cảm phần, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ trích những tên ném loạn vô dụng.

Có trời mới biết, thật ra thì ý thức môi trường của ta cũng không cao. Chỉ có thể bảo đảm hai điểm mình không vứt rác lung tung, không khạc nhổ mà thôi. Ta làm sao quản được người khác ném rác rồi bảo họ nhặt lên lại được? Aiz, nhưng mà nếu ta không làm chủ đề này, sẽ phải làm cái ‘tôi yêu tổ quốc tôi’ mất. Cân nhắc một lúc sau, ta vẫn quyết định làm cái này. Danh hiệu người yêu nước thật sự là. Có chút quá xuẩn ngốc. Huống chi. Điện thoại cùng MP3 của ta cũng không phải là sản phẩm trong nước.

Ta đối với cuộc thi diễn thuyết tiếng Anh này hoàn toàn không coi trọng, bởi vì là bị không trâu bắt chó đi cày, cho nên đối với nó ta thậm chí có chút ít mâu thuẫn trong lòng. Cho nên ta tại buổi diễn thuyết đọc lèo lèo bản thảo, ở trong lòng cầu nguyện: nhanh một chút cho ta đi xuống đi! Nhanh một chút cho ta đi xuống đi!

Đáng tiếc trời xanh không có nghe được ta đáng vốc tiều tụy khấn cầu, sừng sốt làm cho ta bốn bề ngổn ngang trăm mối, ta đoạt được giải nhất.

Thật ra thì điều này cũng rất không công bằng, ta dù sao cũng ở đại học chuyên Anh tu hết hai năm, những học sinh cao trung cùng lứa tự nhiên là không đuổi kịp ta. Bất quá ta ở đại học kia hai năm thật ra cũng rất hồ đồ, suốt ngày chính là ăn ngủ ngủ ăn, cuộc sống một chút mục tiêu cũng không có. Vô ích lãng phí khoảng thời gian hai năm thật tốt. Cho nên ta nói tiếng Anh, có chút từ phát âm vẫn chưa lưu loát. Mà anh Tô Văn nha, hẳn mới lớp mười một, tiếng Anh so với ta hai mươi tuổi còn muốn lợi hại hơn.

Hắn từ lâu đã bắt đầu muốn đi nước ngoài mà chuẩn bị sao? Cho nên Anh văn mới tốt như vậy.

Khi ta nhận lấy tiền thưởng cùng bằng khen cuộc thi diễn thuyết, đầu nghĩ đúng là những thứ này không có chút ý nghĩa nào. Ta quả nhiên là thô tào chi vương mà, ha ha. Chuyện gì cũng đều thích buồn bực ở trong lòng, ngoài mặt giả vờ đạo mạo trang nghiêm. Thật ra thì ta sợ nhất chính là cùng người khác trò chuyện, sợ đắc tội người khác, cho nên thường làm ra chuyện mà mình một chút cũng không thích nhưng cố giả bộ ra vẻ thích.

Aiz, đời trước người duy nhất đắc tội chính là anh Tô Văn, kết quả báo ứng đã tới rồi. A, ta quả nhiên trời sinh ra cũng không phải để làm người xấu.

“Mời trò Hồng Xương nói một chút những gì đã trải qua để đoạt được giải thưởng này.” Ta ngây ngốc nhìn Microphone trong tay mình, bị hiệu trưởng đẩy vào hố lửa. Lúc trước lĩnh thưởng, cũng không có người nói với ta muốn thảo luận những gì đã trải qua để đoạt được giải thưởng a! Cứ nhiên lại để ta lâm trận phát huy!

Đầu ta tê dại đi về phía trước hai bước, trong lòng không biết đem hiệu trưởng ở một bên cười đến cảnh xuân rực rỡ cùng khuôn mặt kiêu ngạo của chủ nhiệm lớp Anh văn mắng bao nhiêu lần. Rũ mắt nhìn lại, con mắt dưới chân lông cờ hàng ngàn mà tính rất hiếu kỳ đang hướng một mình ta bắn tới. Ta nuốt một ngụm nước bọt, bị trận thế lớn như vậy khiến cho có chút mộng, bất quá hiển nhiên miệng của ta so với đại não còn linh quang hơn, bùm bùm liền dùng tiếng Anh nói một trận, trong ánh mắt nghi hoặc cùng khuôn mặt mờ mịt hay là sùng bái của các bạn học ở dưới kết thúc nói: We can be human beings, not human wishing.

Sau đó dưới sự cổ vũ của các thầy cô giáo, mọi người vừa thông suốt nhiệt liệt vỗ tay. Ta như người mang gánh nặng đi xuống vực, chạy đến nơi không có ai mở ra phần thưởng, phong thư kia thật mỏng, chỉ thấy bên trong đang kẹp một thẻ hội viên công viên chơi trị giá hai trăm nguyên. Hừ. Còn tưởng rằng có thể đưa chút gì thực tế hơn cái này. Ta một năm rồi cũng chưa đi tới công viên trò chơi một lần. Quên đi, ngày nào đó mang theo bọn Hạ Phi cùng đi, có chút gì còn hơn không.

Đối với chuyện ta đoạt được giải thưởng này, phần lớn mọi người cảm thấy đương nhiên, cũng thật lòng chúc mừng cho ta. Nhưng là có người vì lần này mà tức giận, nói thí dụ như đại diện lớp tiếng Anh của lớp ta. Cô nàng đối với chuyện ta được thưởng, tựa hồ oán niệm trong lòng.

Vốn cô nàng là tuyển thủ hạt giống, đối với giải nhất cầm chắc trong tay, nếu như không phải ta tham gia vào, cô nàng nhất định là người đoạt huy chương tiền thưởng của cuộc thi diễn thuyết Anh văn lần này. Ta cảm giác mình cũng có chút lỗi đối với cô, giống như ăn cướp, đoạt đi giải nhất của cô. Dù sao ta là xuyên việt qua nha, giống như gian lận trong game, luôn cùng người chơi bình thường có chút khác nhau. Ta không cho là mình có quyền lợi dùng cái ‘gian lận’ này để thay đổi vận mệnh người không liên quan tới mình, bất kể chuyện này là lớn hay nhỏ.

Cho nên ta hiện tại mỗi lần thấy đại diện tiết Anh văn, đều lộ ra một nụ cười áy náy, ý đồ nhận được sự lượng thứ của cô nàng. Đáng tiếc cô ấy lại coi nụ cười này hiểu lầm thành một loại khiêu khích, ngược lại càng tròn mắt với ta. Dẫn đến một đoạn thời gian, cô nàng kiểm bài tập ta đặc biệt chuyên cần! Ta thật là bị khiến cho khổ không thể tả, nghĩ tới rất nhiều lần đền bù cho cô nàng.

Tỷ như, ta mời cô nàng đi ra ngoài ăn kem. Gặp phải từ chối. Ta bắt đắc dĩ.

Nửa như, xin cô giảng cho ngữ pháp Anh văn. Thì được cô nàng mãnh liệt châm chọc. Ta trầm mặc.

Lại tại tỷ như, ta chủ động yêu cầu thay cô trực nhật, thì gặp phải khinh thường cùng vô số tiếng huýt sáo từ các học sinh bốn phía trong lớp. Ta hắc tuyến.

Ăn vô số cái đình mềm sau,ta rút cục buông tha ,không thể làm gì khác hơn là cách xa cô nàng ra,sợ không cẩn thận chọc cho cô tức giận. Sau khi tan lớp cũng không dám đợi ở trong lớp nữa,chi đành phải chạy đến lớp cách vách đi tìm Hạ Phi cùng Thi Thi kể khổ.

Cũng không biết là chuyện gì xảy ra, tin đồn một vài chuyện này của a, bị truyền khắp trường học. Sau đó các lời đồn đãi đủ phiên bản nhằm nhí liền lưu truyền ra ngoài. Làm cho đông đảo nam sinh cùng đồng môn tin phục phiên bản này: Hồng Xương trường chúng ta,đúng, chính là người té xỉu trên sân, hần đoạt được giải nhất cuộc thi diễn thuyết xong,liền phát điên theo đuổi đại diện tiết Anh văn lớp hần.Cũng may nhà gái người ta ý chí kiên định, đối với Hồng Xương quán quýt tới chết chẳng thèm ngó tới. Hồng Xương theo đuổi mấy lần xong thất bại liền nản lòng thoái chí, đại trào tội ác bắt đầu dòi mòi về phía trên người Tổng Thi Thi lớp bên cạnh.

Mà phiên bản của đông đảo nữ đồng bào thì càng thái quá hơn: Hồng Xương nhà chúng ta cũng biết tấn công nhưng bị ngốc ,vì để càng thêm sâu sắc hiểu rõ trạng huống lạc hậu của bạn cùng lớp,cũng thích hợp cho bọn họ trợ giúp,hy sinh rất nhiều.Tinh thần của hần đáng giá mỗi người chúng ta đang ngồi nơi đây học tập. Nga, mặc dù ta hi vọng hần cũng có thể cho ta chút trợ giúp. Hồng Xương! Hẹn ta đi ra ngoài ăn kem đi !Học tý ta mời khách!

“Chắc,ngươi đã nổi tiếng rồi.” Hạ Phi khui ra một lon cola, có chút nín cười.

“Tôi địa ngục đi!” Lòng ta phiền muộn đối với Hạ Phi trùng trùng mắt, lấy tay chống cằm mắt của mình, “A. Quả thực phiền chết ta.”

“Thế nào thế nào?Tư vị nổi tiếng không tốt sao?” Thi Thi khó có được cùng Hạ Phi chung một chiến tuyến, nói móc ta,”Tớ nhớ được cậu lúc nhỏ vẫn ầm ĩ muốn làm mình tỉnh mà.”

“Thi Thi! Tớ hiện tại không có tâm tình đi đùa !”

“Được rồi được rồi, không nói giỡn nữa. Vậy cậu muốn cho bọn tớ làm gì?”Thi Thi che miệng, cố nén mới không có cười ra tiếng. A,xem ra cô nàng khẳng định không đáng tin cậy .Ta quay đầu, mang theo ánh mắt kỳ vọng nhìn hướng Hạ Phi.Làm anh em đã nhiều năm như vậy, không có đạo lý hần không biết ta bây giờ đang nghĩ cái gì.

“Ngươi muốn cho bọn ta giúp ngươi bác bỏ tin đồn?” Hạ Phi nói trúng tim đen nói ra điều trong lòng ta muốn.Ta kích động đứng lên, “Ừ. Ngươi có cái ý kiến gì hay sao?”

“Thật ra thì phương pháp tốt nhất cũng không phải là bác bỏ tin đồn. Phương pháp tốt nhất là tìm ra một tin đồn có lực sát thương hơn,đem ngươi che dấu đi.”

“Được a, kia tới chỗ nào tìm được tin đồn có lực sát thương hơn?”

“Nói thí dụ như, ngươi công khai một chút bạn gái của ngươi thật ra là một người khác?”Thi Thi bỗng nhiên chen miệng nói, cô nàng sau khi nói xong, có chút mất tự nhiên dùng chân vẽ vòng tròn trên mặt đất ,”Chỉ là một đề nghị .”

“Cái đề nghị này cũng không tệ. . . . Nhưng là danh dự của tớ?Còn có hình tượng tớ bằng thanh ngọc khiết đâu?”Ta khoa trương làm một POSE tự kỷ,làm Thi Thi cùng Hạ Phi nhin không được cười lên. Hạ Phi thờ dãi, “Còn nói bọn ta giỡn,ta xem người không để ý chuyện này nhất chính là ngươi đi.”

“A, ta đây cũng là bị đề nén đã lâu, cần phát tiết phát tiết.” Ta tiện tay bút một đóa hoa màu tím ,đem nó giầy xéo một phen sau ném trở về trên mặt đất. Thi Thi lập tức liền lên án nói, “Cách làm của cậu một chút cũng không bảo vệ môi trường.”

“Tớ vốn là không.”

“Họ Hồng ! Ngươi tới đây cho ta!”

Ta cùng Thi Thi ngưng cãi nhau, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn nữ sinh chẳng biết từ lúc nào xuất hiện ở phía sau chúng ta .Đặc thù của cô nàng : tóc dài, mắt hai mí, vảy cao hơn đầu gối mười phân. Giờ phút này đôi mắt cô nàng lớn mà hữu thần đối diện ta phóng hỏa, thật giống như ta thiếu nợ cô mấy ngàn mấy vạn đồng .Trong đầu của ta chỉ hiện lên hai ý nghĩ. Thứ nhất là: mỹ nữ. Thứ hai là: dường như ta chính là họ Hồng .

Thi Thi khẽ dựa vào ta, đối với ta nói nhỏ một câu, “Hồng Xương, cậu biết cô ta à?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18

Thi Thi khẽ dựa vào ta, đối với ta nói nhỏ một câu, “Hồng Xương, cậu biết cô ta à?”

Ta về mặt mờ mịt lắc đầu. Kiếp trước cộng thêm kiếp này, ta đối với nữ sinh trước mắt này hoàn toàn không có một tia ấn tượng! A, thật ra thì ta có từng thấy qua cô nàng,nhưng này cũng chỉ là ở hành lang gặp thoáng qua, ngay cả ánh mắt cũng không có giao nhau .Ta hoàn toàn không nhớ rõ mình có

đắc tội qua nhân vật số một này a.Hạ Phi giống như gà mẹ bảo vệ gà con đem ta cùng Thi Thi che ở phía sau, giọng điệu quai đản hỏi lại, “Tim Hồng Xương có chuyện gì.”

“Tên của người gọi là Hồng Xương sao? Không phải liền tránh ra cho ta!” Mỹ nữ mắt to khí thế không chút nào thua Hạ Phi ,đôi mắt đẹp của cô trừng, cả khuôn mặt trở nên vạm vỡ phần dữ tợn. Ta cùng Thi Thi cũng không khỏi tự chủ lui hai bước, núp ở phía sau Hạ Phi xem kịch vui.

“Tim Hồng Xương trước qua cửa ta đây.”Hạ Phi ngẩng đầu lên, không chút nào nhượng bộ nói. Hắn nhẹ híp mắt, giống như con báo tràn đầy lực uy hiếp .Vẻ mặt kia làm trong lòng ta không khỏi run lên. Cái này làm ta nhớ lại lần đầu tiên, nhìn thấy Hạ Phi bộ dạng khí phách đại nam tử hán .Đúng là ! Được hắn làm như vậy, ta làm sao lại giống con rùa rút đầu a,còn muốn anh em giúp mình che chắn. Chẳng lẽ ta lại sợ một mỹ nữ tức giận sao?Được rồi Thật ra thì ta rất sợ , nhưng núp phía sau Hạ Phi như vậy cũng không phải là cách a.

Cho nên ta vội vàng đứng thẳng sống lưng, muốn tự mình giải quyết chuyện trước mắt. Tuy nhiên nó một phen bị Thi Thi lôi trở lại, cô vẻ mặt lo lắng nhìn ta,“Cậu đừng đi gây chuyện nữa.Cậu đi chỉ có thể khiến Hạ Phi thêm phiền. Vạn nhất làm không được ,cậu lại bị thành con tin uy hiếp, vậy làm sao bây giờ?”

“Thi Thi.” Ta vẻ mặt cảm động vỗ vỗ vai của cô,sau đó sắc mặt trầm xuống, “Ồ trong lòng cậu ,tớ liền không đáng tin như vậy à.”Không nói lời gì đứng lên, đẩy Hạ phi đang ngăn đỡ ở trước mắt ta qua một bên,hướng về phía nữ sinh kia mặt đầy vẻ giận dữ cười cười, “Tôi chính là Hồng Xương. Xin hỏi tìm tôi có chuyện gì không?”

Tục ngữ có câu quyền đầu bắt đả tổng lễ nhân. Ta vốn tưởng rằng sau khi bày ra một bộ mỉm cười Mona Lisa ,nữ sinh mắt to trước mắt sẽ bớt giận, bình tĩnh hòa nhã một chút. Thật không nghĩ đến cô vẻ mặt lộ ra một nghi ngờ sau, liền không nói hai lời vung lên nắm đấm,gầm thét hướng ta vọt tới, “Ta tìm được người!”

Quân tử động khẩu bất động thủ !Nhưng người trước mắt này hiển nhiên không phải là quân tử.Động tác ra quyền phải gọi là linh hoạt,cay độc. Ta vốn trong lòng ôm ý nghĩ ‘để cô ta đánh một quyền cho bớt giận’,nhưng là đợi đến quả đấm vung tới cằm của ta , ta mới phát hiện, mình hoàn toàn không tránh thoát!

Ta sống hai mươi tuổi, trừ bỏ bị mẹ cho bạt tai ra,cũng chưa từng bị ai đánh.Hiện tại lại bị nữ sinh không có danh tiếng gì quát một cái tát? !

“Người thật quá mức .”

Quả đấm dừng lại ở trước mắt của ta hai li .Nắm tay rít rít lay động sợi tóc của ta .Lòng ta sợ hãi mở ra một con mắt, thấy Hạ Phi đang một tay nắm quả đấm của nữ sinh kia.Thanh âm của hắn thấp đủ đáng sợ, ta đã thật lâu chưa nghe được thanh âm hắn tức giận như vậy .Lần trước nghe đến ,lúc đó hình như là ta dẫu hắn lên lên chạy đi đi làm, kết quả tiền không có kiếm được bao nhiêu, khi về nhà còn phát sốt ngã bệnh. Hạ Phi giống như núi lửa ngủ say ,không lên tiếng thì thôi mà lên tiếng thì ai nấy đều kinh ngạc.Kinh khủng hơn chính là, hắn sẽ không quản cái loại điều gì như ‘ nam sinh không nên bắt nạt nữ sinh ’Này nếu để cho hắn tiếp tục nháo,không biết còn có thể xảy ra chuyện gì!

“Đau quá đau ! Người buông tay!” Nữ sinh mới vừa rồi còn bốc lửa ,nhưng bây giờ giống như con mèo nhỏ,nước mắt lưng tòng đang đưa cổ tay mình.Thật làm cho ta thấy thương xót,làm người ta không nhịn được thương hương tiếc ngọc. Nhưng hiển nhiên Hạ Phi đầu gối này chính là không có bất kỳ giác quan cùng tình thú nào.Hắn giờ phút này đang gắt gao nắm cổ tay nữ sinh kia ,sát khí văng khắp nơi.

“Phi Tử, Phi Tử! Đừng kích động, trước buông tay trước buông tay.” Ta cùng Thi Thi vừa nhìn tình thế không đúng, vội vàng bắt đầu chỉ đạo giáo dục tâm lý,vừa đám vừa xoa, cuối cùng đem tay Hạ Phi so với kim sắt còn chắc hơn buông ra.Nhưng cảm xúc Hạ Phi vẫn rất không ổn định, nếu không phải ta lôi hai cái móng vuốt của hắn,đoán chừng hắn sẽ phải ăn miếng trả miếng cho cô bé kia thành hai mắt gấu mèo .

“Sao người lại tới trêu chọc Hồng Xương ?Đừng tưởng rằng Hồng Xương dễ khi dễ, người tùy ý có thể khi dễ hắn! Nói cho người biết, người đắc tội Hồng Xương ,ta cùng Hạ Phi cũng sẽ không bỏ qua cho người!”Thi Thi vẻ mặt tức giận hai tay chống nạnh, bày ra tư thế tiêu chuẩn của người đàn bà chanh chua chửi bóng chửi gió,chông lại nữ sinh mắt to này.Ta được bọn họ liều mạng để bảo vệ tinh thần của ta như vậy thấy cảm động,cho nên cũng không có so đo cái câu kia của Thi Thi ‘ đừng tưởng rằng hắn dễ khi dễ, là có thể tùy ý khi dễ hắn ’.

“Quên đi quên đi,chúng ta không thể bình tĩnh ngồi xuống nói một chút sao?” Ta hào tâm đề nghị, nhưng bị mọi người xem thường. Cho nên ta chỉ có thể lui đến trong góc buồn bực vẽ vòng tròn.

“Người cùng Hồng Xương rốt cuộc có cái ân oán gì ? Nói mau!” Thi Thi, người có phải xem phim kiếm hiệp nhiều quá không, nói chuyện cũng mang theo một cô sát khí hiệp nữ đặc biệt .Ta vừa nhúc nhích đầu vỗ trán,vừa muốn trấn an Hạ Phi,“Cô ta có thể chính là cùng ta đùa ,người đừng quá kích động .”

“Chính là đùa giỡn cũng có phần quá mức rồi.”Hạ Phi lạnh lùng nói, “Ta cũng chưa từng đánh mặt người à,”

“Này uy, lúc này cũng không phải là lúc tốt để cười lạnh đâu.”

“Không thể tha thứ! Các người hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của ta sao? A a a! Các người đều nghe rõ ràng cho ta,bà đây tìm đến Hồng Xương nguyên nhân là.” Mỹ nữ mắt to tựa hồ cũng nổi giận, xé cao giọng nói,đem tiếng đả luận của chúng ta toàn bộ áp đảo, “Ta là vì học muội ta báo thù !”

“Học muội?” Ba người chúng ta đều là vẻ mặt mờ mịt.

“Đúng. Học muội ta nói,lớp nàng có một nam sinh gọi Hồng Xương , ý vào mình có chút đẹp, liền ca ngày quấy rầy nàng.Nàng thật sự không có cách nào mới đến tìm ta, thỉnh cầu giúp đỡ.”Nàng nâng nâng đầu,lộ ra vẻ mặt chán ghét , “Ta xem người một bộ dạng chó hình người , tại sao chỉ vênh vênh đi quấy rối học muội của ta?”

“A. . . . Xem đi, phiên toái một tên tiếp một tên tới a.” Ta bắt đầu đi lác đác, rất thành khẩn nói với cô, “Mời nói cho học muội kia của chị biết. Tôi đối với cô ta, thật không có ý tứ kia! Lúc trước chẳng qua là cô ta hiểu lầm, tôi thật ra Thật ra thì đã có người trong lòng.”

“Hmm? !” Học tỷ kia cả kinh. Ta vốn tưởng rằng cô nàng hài lòng câu trả lời này, thật không nghĩ đến đáp lại của cô cũng là, “Tên nhóc nguoi lợi hại a, lại muốn bắt cả hai tay!”

“Ta, ta ngất! Không phải.” Thật là tú tài ngộ thượng bình, có ý không thể nói rõ Khóe miệng ta động đậy, gặp loại người trước mắt này đầu óc được mở mang, xúc động muốn nhìn một chút bên trong có cái gì.

“Được rồi được rồi. Dù sao nguoi đối học muội ta không có ý gì là tốt. Nguoi nếu dây dưa nàng nữa Ta liền!” Cô giờ giờ quả đảm, không cần nói cũng biết. Ta cười khò gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, em không dám đối với học muội chị có ý nghĩ gì không an phận đâu, lại càng không dám có cớ ghê đòi ăn thịt thiên nga. Xin đại hiệp sau này hạ thủ lưu tình.”

Nữ sinh kia hừ nhẹ, tựa hồ nói một câu, “Coi như tên nhóc nguoi thức thời.” Sau cô nàng trừng mắt Hạ Phi, dậm chân, liền quay đi. Cuối cùng ôn thần mặc danh kỳ diệu cũng dời đi, ta thật sâu thở ra một hơi, xụi lơ ở trên bãi cỏ.

“Hong Xương, cậu đối với cái loại nữ nhân không biết tốt xấu này, sao lại khách khí như thế.” Thi Thi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn chằm chằm ta.

“Hừ. Lời này của cậu phải đợi cô ta đi xa rồi hãy nói a.”

“Cậu chính là bởi vì cái loại tính cách nhẩn nhện này, mới có thể bị các ả khi dễ!”

“Được rồi được rồi, tớ cũng không sao. Hơn nữa, người ta là nữ sinh.”

“Hừ, nữ sinh.” Đây là Hạ Phi.

“Cho dù tớ bị bắt nạt, hai người đều bảo vệ tớ mà, có cái gì đáng sợ.” Lời này có chút buồn nôn, ta nói xong sau cũng đánh cái run. Bất quá hai người bọn họ cũng là không có cảm giác cái gì, một bộ đương nhiên gật đầu, “Đúng vậy. Nếu không có chúng ta, nguoi sớm đã bị khi dễ tới chết.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Tin đồn ta theo đuổi đại diện khóa Anh văn rất cực được áp xuống, cũng không phải bởi vì có cái tin đồn nào chấn động hơn được truyền ra, mà là bởi vì gần tới thi giữa kỳ. Bất Quái* quả nhiên là lúc người ta nhàm chán tán gẫu mới có thể tạo nên kết quả, hiện tại gần đến kỳ thi, bọn họ cũng sẽ không có dư hơi mà tiếp tục.

*:có nhiều nghĩa lém như: tin nhảm, linh tinh, nhiều chuyện. . .

Gần đây cuộc sống trôi qua hết sức áp lực, duy nhất đáng giá ta vui vẻ chính là trên hành lang thỉnh thoảng gặp anh Tô Văn, hẳn sẽ không đối với ta làm như không thấy nữa, mà là sẽ đối với ta gật đầu, hoặc là trao đổi ánh mắt. Đây là một loại tiền bộ, ta tin chắc, cho nên mỗi lần thấy hắn, cũng sẽ nặn ra nụ cười rục rờ nhất của mình.

Nhưng Hạ Phi kia từng nói qua, ta cười lên bộ dạng đặc biệt ngu ngốc. Cho nên hi vọng ở trong mắt anh Tô Văn, ta không phải là ngu ngốc như vậy. . . .

Thi giữa kỳ liền cứ như vậy không mặn không nhạt trôi qua, dán danh sách lên bảng, ta theo thói quen từ hạng cuối cùng tìm kiếm tên mình, cái này mất không ít thời gian. Ta tìm mười phút đồng hồ mới từ hạng mười tìm được tên của mình. Ta đối với thứ hạng này rất hài lòng, bởi vì ta trước khi thi cũng không có quá dụng tâm học tập, chỉ toàn vì chịu trách nhiệm vệ sinh lớp học mà bận tới bận lui.

Không sai, chức vị của ta chính là ủy viên quản lý trực nhật vệ sinh. Trên thực tế tất cả đều hoạt động dưới tay ta. Ngày người nào trực ta liền có quyền đi quản người đó. Có sức không lấy lòng cô hết sức không lấy lòng. Ta phát hiện ta sau khi sống lại, cơ hồ mỗi ngày đều làm chuyện có hết sức không lấy lòng! Loại tính cách này có phải hay không cũng nên thay đổi một chút đây? Ta buồn buồn nghĩ tới, cầm cây chổi cỡ lớn trong tay, trong phòng học không có một bóng người quét dọn. Hôm nay người trực tạm thời trong nhà có chuyện, về sớm rồi, cho nên ủy viên ta đây hoàn toàn xứng đáng động thân, thay thế lãnh trách nhiệm của hắn.

Nhưng là, một mình quét dọn phòng học, thật nhàm chán mà. Có lẽ, ta hẳn nên tìm Hạ Phi. Nhưng hắn hiện tại khẳng định bề bộn nhiều việc, gần đây hẳn tham gia đội bóng rổ của trường, hiện tại đoán chừng đang trên bãi tập luyện ném 3 điểm. Chuyện Hạ Phi tham gia đội bóng rổ trường, có lẽ là ta kéo hắn vào. Tiếp trước hẳn không có tham gia, bởi vì hắn luôn miệng nói mình có cái bệnh khiết phích gì đó.

Nhưng kiếp này,sau khi nhìn ta tham gia đội bóng rổ ,hắn không nói hai lời cũng gia nhập. Ta kỹ thuật chơi bóng rổ không tính là đặc biệt yếu kém, trừ bỏ điểm mạnh ném 3 điểm ra,các kỹ xảo khác thì vô cùng dã man.Nhưng Hạ Phi bất đồng ,hắn chuyển bóng cùng úp rổ cũng rất lợi hại, ném bóng cũng không chỗ nào kém.Cho nên ta vào đội bóng rổ sau,cũng vui vẻ ở một bên làm người thay thế,khi nhóm tuyển thủ chính chơi bóng , bản thân chạy đến chỉ luyện ném rổ. Hít thở không khí mới mẻ cũng không tệ , vốn so với vẽ tranh phác họa giò trái cây thoải mái hơn.

Đúng, kiếp trước ta vì để thêm tiếp cận Thi Thi,dám chọn vào nhóm phác họa mà mình từ trước đến giờ không am hiểu.Cả đời này ta chịu không được tàn phá kia,rất tự biết chọn nhóm thích hợp cho mình.

“Còn chưa đi ?”Cũng không biết là ai hỏi một câu, làm ta đây đang chìm đắm trong thế giới của mình ,cơ hồ theo bản năng hỏi đáp, “Đúng vậy, còn chưa quét dọn xong” Trả lời xong mới cả kinh, cuống quýt ngẩng đầu. Ta cho là người trước mắt sẽ là Hạ Phi hoặc Thi Thi. Nhưng ngoài dự tính ,đứng trước mặt ta , thật là anh Tô Văn .

“Tô Văn. học trưởng?”

“Gọi là anh cũng không sao.”

“A. Anh,tìm em có chuyện gì?”

“Di Thẩm gọi điện thoại đến . Nói gần đến sinh nhật em”Anh Tô Văn nói xong cũng tùy tiện tìm cái ghế ngồi xuống, thần thái không có một tia nào không tự nhiên. Trái lại ,ta hoàn toàn không hiểu giữa hai cái ‘ sinh nhật sắp tới của ta ’ cùng ‘anh Tô Văn tới tìm ta ’ có được tí xú liên hệ nào, về mặt mờ mịt ‘ ừ ’ một tiếng.

“Cụ thể còn kém mấy ngày?”

“A, ừm ! Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Ngày mười sáu .”

“Vậy là.” Ta xòe xòe ngón tay, khoa học mặc dù không phải là thế mạnh của ta ,nhưng tính toán đơn giản ta còn biết nha! Nhưng bị anh Tô Văn vừa hỏi như vậy ,đầu óc ta liền không dùng tốt nổi sao?Ta nhỏ giọng đếm lấy, “24 trừ đi 16. 16, 17, 18. chín ngày !”

“A.” Anh Tô Văn mắt rũ xuống,tựa hồ tâm tình rất tốt .Sau đó từ trong miệng của hắn ném ra một câu, đem lo lắng non nớt của ta lòi ra ngoài, “Em cái bộ dáng này, rất đáng yêu đấy.”

Đáng, đáng yêu? ! ! ! Có làm hay không!

Anh Tô Văn Anh thần trí hoàn toàn thanh tỉnh sao? Em chính là em trai không chung huyết thống với anh đó !Anh lại dùng cái từ đáng yêu này để hình dung em.

“Hừ. Heo cũng rất đáng yêu.” Đang lúc ta suy nghĩ viễn vông ,Hạ Phi không biết lúc nào xuất hiện ở trong phòng học. Cũng không biết hắn đi vào đã bao lâu, nghe lén nội dung chúng ta nói bao nhiêu.Nhưng cái câu ‘ điểm tình chi bút ’ kia hắn nhất định là không có bỏ sót! Ta cảm thấy thể diện ta cũng muốn vứt xuống cầu luôn ,mặt bùm cái liền đỏ lên, quơ lấy cái chổi liền hướng hắn đánh, “Người nói người nào là heo?Xem ta trị người thế nào !”

Hạ Phi nhìn ta khí thế hung mãnh lướt tới,nhưng ngay cả động cũng không có nhúc nhích, ánh mắt gắt gao hướng anh Tô Văn nhìn lại, “Đây không phải là Phó hội trưởng hội học sinh sao? Tìm Hồng Xương nhà chúng ta có chuyện gì?”

“Này !Sao giọng điệu người nói chuyện,giống mẹ ta thế.” Ta có chút oán trách nhỏ giọng làm bầm một tiếng, “Người quản nhiều như vậy làm chi,ta cũng có chuyện riêng.”

“Người cùng ta mặc một cái ống quần lớn lên , còn còn có cái gì riêng tư mà nói !”

“Nè,nhìn tình huống, cho ta chút mặt mũi có được hay không!”

Ta cùng Hạ Phi ở bên kia nói đến bất đắc dĩ nhạc hồ *,anh Tô Văn cũng đã đứng lên, treo lên chiêu bài mỉm cười hiệu Mona Lisa ,”Anh chỉ là trước chúc em sinh nhật vui vẻ, sẽ không quấy rầy hai người.”

*không biết trời đất

“A, anh Tô Văn Cảm ơn anh,đã tới vì chuyện này.”

“Có cái quà sinh nhật gì đặc biệt muốn ,có thể nói cho anh biết.”Anh Tô Văn sau khi nói xong rồi rời đi phòng học. Ta hưng phấn mà quơ cây chổi trong tay ,có chút khoe khoang hiềm nghi, “Nhìn thấy không nhìn thấy không,kia là anh ta ,hắn chính là rất chiều ta đó.”

“Người cũng thật không suy nghĩ tới hiềm khích lúc trước.” Hạ Phi hừ hừ, cũng không biết là do ánh đèn hay sao,sắc mặt của hắn lộ ra vẻ cực kì khó coi, cùng vẻ mặt ta dung quang toả sáng trở thành so sánh rất chuẩn.

“Người làm sao vậy,người nào vừa chọc giận người không vui rồi?” Ta tò mò đi tới,chọc cánh tay của hắn, “Chẳng lẽ trong nhóm tuyển thủ chính đội bóng rổ quá mãnh liệt, đem người đánh tới hoa rơi nước chảy?”

“Làm sao có thể.” Hạ Phi trợn mắt nhìn ta một cái, sau đó lộ ra một bộ vẻ mặt nhứt đầu, “Tất cả đều là bởi vì ngươi tên ngu ngốc này.”

“Ta làm sao?Đúng rồi, Thi Thi đâu? Làm sao không thấy cô cùng ngươi.”

“Ta vì cái gì phải quản cô ta ở đâu!” Hạ Phi một bộ không đếm xỉa đến lạnh lùng ,sau đó hất sắc mặt trầm xuống, “Ngươi sau này ít cùng lui tới với cái anh Tô Văn gì kia .Ta thấy hắn không đúng lắm.”

“Anh Tô Văn tác phong sinh hoạt rất tốt mà.Làm sao có cái gì không đúng?”

“Không phải nói cái kia. Dù sao ta chính là có một loại trực giác.”

“Nam nhân cũng có trực giác a?” Ta che miệng, cố gắng chịu đựng không cười ratiếng, “Trực giác đã tính?”

“Dù sao ngươi không nên cùng hắn lui tới nữa.”Hạ Phi tức giận kéo ống tay áo của ta ,về mặt thành thật nói. Ta trừng mắt nhìn, nghĩ thầm đây là không có khả năng, bởi vì anh Tô Văn là người nhà của ta a,ngươi bảo ta làm sao không cùng hắn lui tới? Ngoài miệng nhưng lại có lệ nói, “Biết rồi biết rồi, nếu là xảy ra chuyện gì ,ta khẳng định trước hết báo cho ngươi.”

“Gặp chuyện không may mới cho ta biết, đã muộn.” Hạ Phi mặc dù đối với câu trả lời của ta rất là bất mãn, nhưng miễn cưỡng đón nhận. Ta cùng hắn hàn huyên một hồi chuyện của đội bóng rổ ,cho đến khi ta đem phòng học quét dọn xong, sau đó cùng nhau kê vai sát cánh trở về phòng ngủ. Lúc đi tới cửa phòng ngủ ta mới nhớ tới một vấn đề thật nghiêm trọng ,vội vàng hỏi thăm hắn, “Nè,ngươi không phải kiêu khích sao?Ta đây chạm ngươi,không sao chứ?”

Hạ Phi bị ta hỏi cũng là sững sờ,dường như hồi lâu mới nghĩ đến trả lời như thế nào ,chậm rì rì nói, “Ta chỉ không thích người xa lạ đụng chạm. Người quen ,liền không sao cả.”

“Như vậy a.” Ta gãi gãi đầu, có chút nghi ngờ nghĩ tới: đây là triệu chứng kiêu khích à?Làm sao tới bây giờ chưa từng nghe nói qua .

== cần gì phân cách tuyến ==

“Phi tử a, trong lớp các ngươi hôm nay có phát sinh chuyện gì thú vị không?Lớp bọn ta thật sự là quá nhàm chán, ngay cả mọi người cùng ta một tiếng nói chung cũng không có.Tất cả đều là tới xin ta dạy ,A,ta cũng không phải là gia sư miễn phí.”

“A.Lại nói. Hôm nay trong lớp ta,có một nữ sinh thổ lộ với ta.” Hạ Phi nhẹ nhàng bâng quơ nói, quả thực so với ‘ com tới hôm nay lại là bánh bao trắng ’ còn muốn bình thường hơn.

Ta hồi lâu mới đưa lời nói hạ Phi hoàn toàn tiêu hóa .Đại não đập mạch một trận mới giật mình phát ra thanh âm than thở ,”Chết tiệt !Thật hay giả? Làm sao không sớm cùng anh em nói a.”

“Chú ý dùng từ.” Hạ Phi cố làm ra vẻ ho nhẹ .Hắn cẩn thận đánh giá vẻ mặt kích động của ta một chút ,sau đó liền quay đầu qua,giống như là có chút thất vọng hừ một tiếng, “Đương nhiên là thật. Cô ta ở trước cửa nhà vệ sinh nam thổ lộ Bị ta cự tuyệt.”

“Wow, cô nương này thật là thẳng thắn.” Ta ở trong lòng vì cô nương đáng thương kia làm dấu thánh giá .Thích ai không thích, thích tên Hạ Phi như đầu gối này.Ồ đâu tỏ tình không tốt,lại chạy trước cửa nhà vệ sinh nam, rất không tư tưởng a. Bất quá nếu tỏ tình đối tượng là Hạ Phi,thật ra thì ở đâu tỏ tình cũng không khác nhau về chất cùng lượng .Ta hắng giọng một cái, tò mò hỏi, “Cô bé kia ta biết không?”

“Biết. Chính là cái bà bạo lực lần trước có ý đồ đánh ngươi một quyền.”

“Wow. Thế giới này thật đúng là nhỏ.” Thân thể của ta run lên, sau đó kích lệ vỗ vỗ bả vai Hạ Phi,”Anh em,làm rất khá, ngươi nếu chấp nhận lời thổ lộ của cô ta Ta đây sẽ không sống tốt.”

“Ngươi cũng cảm thấy như vậy ?”Hạ Phi mắt híp lại,gọi lên nụ cười mưu tính thoáng hiện, “Ngươi xem,anh em ta đây ,ngươi có phải hay không cũng nên hồi báo ta một chút gì đó?Nếu không liền quá ít công bằng.”

“Ặc Làm sao bỗng nhiên liên quan tới ích lợi?Chúng ta so với thân anh em còn thân hơn, cũng đừng có so đo những thứ kia đi?” Ta chột dạ xoay đầu.Sự thật lần nữa chứng minh, lĩnh vực nói sang chuyện khác của Hạ Phi ,quả nhiên là vượt ra khỏi trình độ chuyên gia .

“Thân anh em lại càng phải tính rõ.” Hạ Phi không nói lời gì , “Ta yêu cầu không nhiều. Như vậy đi. Sau này ta không nhận lời quen bạn gái,ngươi cũng không quen.Phải cùng nhau cô độc,như thế nào?”

“Cái này, cái này không được” Ta cố gắng từ chối . Trời mới biết đầu gối ngươi lúc nào sẽ thông suốt! Ta mới không muốn mấy chục năm sau, làm một con gà tơ bốn mươi tuổi.

“Ta thật nhìn lầm ngươi, thậm chí ngay cả điểm chuyện nhỏ này cũng phải suy nghĩ lâu như vậy!” Hạ Phi làm một bộ vô cùng đau đớn ,tâm tư ta chưa quyết định ,cuối cùng phải nghiêng về ‘ tình hữu nghị’ .

“Được !Một mình liền một mình !Cùng lắm thì ông đây không lập gia đình ,cả đời cùng ngươi.”

“Có những lời này là đủ rồi!” Hạ Phi bịt cái miệng khê vung khê hợp lại của ta, giống như thỏa mãn câu lên đôi môi cười cười, “Không cho bội ước à, nếu không ta khiến ngươi. . . . Sống không bằng chết!”

“Oa !Ngươi về mặt này cũng quá giống thật đi ?Thật giống như muốn đem ta sinh tiên hoạt bác(*) vậy.” Ta tâm kinh đảm hàn chụp bộ y phục trên người mình,lời thề cả đời cô độc rất nhanh đã bị ta xem như nói đùa,ném ra sau đầu.

*hic, câu ni mình cũng không rõ, nhưng đại khái là oánh cho te tua

Ta chưa từng nghĩ tới,lời nói đùa hời hợt lúc ấy ,lại bị làm thành một loại hứa hẹn, thật lâu thật lâu sau mới bị một lần nữa moi ra. . . .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

“Thi Thi, muốn tớ giúp cậu ôn tập không?”Ta vuốt vuốt bàn tay đau nhức ,ôm một đồng bản tài liệu và bài vở chuẩn bị tốt, ngồi bên người Thi Thi .Bọn ta bây giờ đang trong thư viện trường,nơi này sáng sủa như bất cứ lúc nào cũng sáng rõ đến lóa mắt. Trong thư viện tràn ngập một cổ mùi vị,cổ mùi vị này làm cho người ta không khỏi buồn ngủ. Không biết có phải trên người nhân viên quản lý thư viện thoa nước hoa mùi hoa hồng hay không,trộn với mùi mực trong các loại sách ,sinh ra mùi.

“Muốn!” Thi Thi đẩy mắt kính trên sống mũi của cô nàng. Cô chỉ lúc đọc sách mới đeo kính, bình thường đều ngại nó cản trở mà đem nó tháo xuống.Cô bé thích đẹp, đây là một loại bản tính không cách nào thay đổi .Bất kể người khác nói như thế nào, bản thân ta cảm thấy Thi Thi lúc đeo mắt kính rất có phong cách.

“Bài vở tớ cũng viết cho cậu xong rồi.Ừ, cậu một quyển, Hạ Phi một quyển.Của Hạ Phi tớ trực tiếp đưa hần là được.”

“Cám ơn cậu nha, Hồng Xương. . . . Luôn giúp đỡ tớ như thế.”Thi Thi tựa hồ là bộc phát cảm xúc,một đôi mắt ngập nước đối với ta chớp chớp.Cô nàng mặc dù dự định vào đại học nghệ thuật,thành tích yêu cầu không cần như vậy, nhưng dù sao vẫn là phải vượt qua mới được. Kể từ khi cô nàng thi giữa kỳ không có thành tích lý tưởng ,ta liền nhiều hơn một nhiệm vụ hạng đầu, vì cô sắp xếp lại kiến thức trọng điểm trên lớp .Thi Thi thật ra không ngốc,chẳng qua là lúc học thích đầu cơ trục lợi, đều bỏ bớt phần học bằng cách nhớ trên lý luận.

“Oa,cậu lại cùng tớ khách khí à !Hiếm thấy hiếm thấy.”

Ta cùng Thi Thi ở thư viện lưu lại chừng một giờ, phát hiện thời gian không còn sớm, chuẩn bị mua nước ngọt trở về phòng riêng của mình.Căn tin trường lúc này vắng lạnh đến đáng sợ, hồi lâu cũng không trông thấy một người. Ta đi mua đồ uống, Thi Thi ở một bên trên ghế chờ ta, cô nàng tựa hồ có tâm sự gì,nhìn chằm chằm vào mũi chân của mình ngăn người, ta gọi cô nhiều lần cô mới phản ứng lại.Kỳ quái hơn chính là, cô nàng né tránh ánh mắt của ta , thật giống như có tật giật mình .

Khi ta đưa chai Fanta tới tay Thi Thi ,rót cục không nhận được hỏi một miệng, “Thi Thi, trong nhà cậu có phải xảy ra chuyện gì? Sao tớ cảm giác cậu hôm nay là lạ .”

“Không có chuyện gì. Chính là, cái kia, chủ nhật cậu đi ra ngoài một chút có được hay không? Tớ có việc muốn nói với cậu.”

“Chủ nhật à Chủ nhật là sinh nhật tớ, tớ cùng mọi người trong phòng hẹn nhau ăn mừng . Cậu sẽ không quên chuyện này chứ?”

“A. Đúng rồi ha.Vậy thì chủ nhật tới?”

“Cậu nếu là có việc gấp ,hiện tại liền nói cho tớ biết luôn đi !”

“Không có, không có gì! Tớ trở về phòng ngủ !Vậy,chủ nhật tuần sau, hai người chúng ta,tại cửa hàng nhỏ ngoài trường học gặp mặt.” Sau khi nói xong, Thi Thi liền vội vàng chạy về phía phòng của mình.Lá cây ngô đồng rụng dưới chân của cô nàng phát ra ‘ lẹt xẹt ’ rên rì.

Ta có chút khó hiểu gãi gãi đầu, nhỏ này đến tốt cùng là bị gì?Chẳng lẽ đến thời kỳ phản nghịch thuộc về tuổi trẻ của cô nàng,rót cục việc muộn này đã tới rồi sao?

== +—— sinh nhật phân cách tuyến ——

Bởi vì ký túc xá trường học bọn ta toàn bộ bị quản thúc,cho nên chủ nhật ta cũng chỉ đành phải vượt qua ở trường học .Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng có thể cùng các bạn học trong trường mình loạn thành một ổ trong phòng ,cùng nhau ăn mừng sinh nhật của mình, cũng có một phen cảm thụ.Cũng không biết bọn Hạ Phi làm sao giấu được, lại có thể đem bánh sinh nhật lớn như vậy giấu dưới mí mắt ta cả một tuần lễ, cũng không bị ta phát hiện. Nhưng vấn đề là, bánh kem này để một tuần lễ, còn có thể ăn sao?

Cho nên khước miệng ta co quắp nhìn lông xanh trên bánh kem trước mặt,lớn tiếng rống lên, “Mấy người các ngươi! Một hai người cả đám chút thưởng

thức cũng không có sao? !Bánh kem không để tủ lạnh dĩ nhiên là hư rồi,coi như mùa đông cũng giống nhau!”

“A. Dù sao người cũng không thích ăn đồ ngọt. ý nghĩa ý nghĩa là được.”Các bạn học có chút không lập tức đem đầu xoay qua một bên, mồ hôi lạnh chảy ròng, “Người đâu! Mau mang nến ra,để cho Hồng Xương trước tiên cầu nguyện!”

Ta hướng về phía mười sáu cái cây nến nom nớp lo sợ mà than thở, trên mặt mặc dù giả vờ làm ra một bộ không hài lòng, nhưng thật ra thì trong lòng vẫn bị bọn họ ngốc ngốc hăng hái làm cho cảm động.”Thật mong vĩnh viễn cũng có thể cùng bọn ngốc này ở chung một chỗ.” Ước xong, ta đem cây nến toàn bộ thổi tắt, lòng bàn tay lớn nhỏ trong phòng ngủ, vang lên một trận tiếng hoan hô. Lớp học quan hệ cùng ta có chút thân thiết, còn có trường lớp, cũng tới đây tham gia náo nhiệt. Chúng ta vốn là trong phòng, một ít tên thằng yêu cầu cùng ta giữ vững khoảng cách một thước, hiện tại cũng không để ý vấn đề đó, cầm một lon coca chung quanh nhảy loạn, múa hát bài ca sinh nhật.

Thật tốt. Sinh nhật mười sáu tuổi có nhiều người như vậy cùng ta trải qua. Sinh nhật hai mươi tuổi, cũng chỉ có mình ta cô đơn trong phòng trống, yên lặng đếm tiếng kim đồng hồ di chuyển. Vừa nghĩ như vậy, những khuôn mặt trước mắt lần lượt từng cái một trẻ tuổi, hoặc quen thuộc, hoặc xa lạ, đột nhiên trở nên vụn vặt khả ái. Ta cảm giác một cô chất lỏng ấm áp, không được khống chế từ trên ánh mắt của ta rơi xuống.

Quá mất mặt, ta đã lớn người như vậy, lại còn khóc nhè? Ta vội vàng đem mặt ngược lên trần nhà, mắt dùng sức nhắm, “Cái kia, ta đi rửa tay, ha ha. Các người ăn trước.”

“Ăn cái gì chứ, người không phải là thật định cho chúng ta đem bánh kem này tiêu hóa, sau đó tập thể ngộ độc thức ăn chứ?” Ta thối lui khỏi căn phòng lộn xộn, loạng choạng chạy về phía toa lét. Vì không để cho người đối diện thấy bộ mặt ta chật vật như nước canh, ta cũng không dám ngẩng đầu, chỉ đành phải nhìn mình chằm chằm phiến đá dưới chân, sai bước sai bước đi tới. Cho đến khi. đụng vào một bộ ngực cứng rắn.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi.” Ta vẫn duy trì tư thế cúi đầu, vừa nói xin lỗi, thân thể vừa lui về phía sau. Ai ngờ đến người bị ta đụng vào nhưng không có ý thả tay, hần dùng tay bắt được cổ áo đồng phục ta, “Ồ trên hành lang chạy, sẽ bị trừ điểm.”

“A. Nhưng, bây giờ là chủ nhật mà.” Ta nước mắt mông lung ngẩng đầu, xuyên qua mắt kính đọng lại nước mắt mờ mờ, thấy vẻ mặt anh Tô Văn tự tiếu phi tiếu. A phi, ta đây là cái RP gì vậy, lại đụng vào anh Tô Văn! Không ngờ lấy bộ dạng chật vật như vậy đụng vào.

“Sao vậy, sao khóc thành như vậy.” Anh Tô Văn trái lại sẵn sàng vụn vặt tháo xuống mắt kính của ta, từ trong túi móc ra một bọc khăn giấy đưa cho ta. Ta vội vàng dùng khăn giấy xoa xoa lỗ mũi, sau đó mới bắt đầu lau đi nước mắt của mình. Anh Tô Văn thấy một loạt động tác của ta sau, có chút buồn cười nhún mày, “Chỗ này của anh có đầy đủ khăn giấy. Em không cần phải gấp.”

“A. Nha. Cái kia, anh Tô Văn. Thật là tình cờ a.” Lau dấu vết nước mắt trên mặt xong, ta nhất thời cảm thấy bầu không khí khó xử. Một đại nam nhân, cảm tính như vậy có P* chỗ nào dùng được a? Lại sẽ vì loại chuyện nhỏ nhặt sinh nhật mà chảy nước mắt! Ta thật sự là thái quá không có tiền đồ! Nhớ năm đó, cho dù Thi Thi cùng ta chia tay, ta cũng không có ở tại chỗ khóc lên à. Mặc dù sau đó ta suy sụp hơn nửa năm.

*P: thí thí. =]]

“Anh đúng lúc muốn đến tìm em.” Anh Tô Văn nghiêng nghiêng đầu, nhìn về ngoài cửa sổ, “Hôm nay là sinh nhật em. Sinh nhật vui vẻ.”

“A. Thật ra thì nếu anh Tô Văn không muốn, không cần đối với em tốt như vậy. em biết, thật ra thì từ khi mới bắt đầu, chính là Tô thúc thúc yêu cầu anh chăm sóc em đi? Anh không muốn, cũng đừng miễn cưỡng mình nữa. Em đây mạnh mẽ, cho dù không có ai chiều cổ cũng sống tốt, ha ha.”

Có lẽ là lúc trước uống quá nhiều coca, khiến cho ta lúc này, trong máu bị tiêm vào quá nhiều đường, hiện tại chạy đến trước mặt anh Tô Văn nói xằng nói bậy. Nói chuyện cũng bừa bãi, quả thực ngu ngốc muốn chết! Hồng Xương, quả thực hết thuốc chữa! Tại cuộc sống vui vẻ như vậy, cùng anh Tô Văn nhắc tới những thứ chuyện vớ vẩn này. Anh ta. nhất định không vui đi?

Ta cẩn thận đánh giá vẻ mặt Tô Văn. Đáng tiếc anh Tô Văn trước đến giờ thích giấu diếm tình cảm chân thật của mình, cho người ta đoán làm sao cũng đoán không ra. Hần lúc tức giận, có thể cười đến vẻ mặt phong khinh vân đạm. Nhưng lúc vui vẻ, ngược lại sẽ giả vờ một bộ bất vi sở động. Hiện tại trên mặt hần vẻ mặt mờ mịt, lại càng làm người ta suy nghĩ không ra!

Mờ mịt nhất hần là ta đi, tại sao anh ta bày ra vẻ mặt như thế?

“Tiểu Xương, em còn nhớ rõ những gì lúc trước anh nói sao?”

“Gi, nói cái gì?” Anh Tô Văn đột nhiên cùng ta kéo gần khoảng cách, làm ta có chút khó chịu co lại thân thể.

“Chính là câu cái gì em cũng đều không thể bù đắp lại cho anh.”

“A. Câu kia. Nhớ chứ.” Mặt anh Tô Văn cách ta thật quá gần rồi, cơ hồ tầm mắt ta có thể thấy, đều bị khuôn mặt tuần tú của hần ngăn trở. Da tay của hần thật là tốt à, liền một cái lỗ chân lông thô to tìm khắp nơi cũng không ra. Ngừng ngừng, bây giờ không phải lúc nghĩ những thứ đó. Ta vội vàng lắc đầu, từ trong hàm răng nặn ra một câu, “Cái kia, anh, anh cách em không phải là quá gần rồi chứ. Hai đứa con trai tựa vào nhau, cảm giác rất kỳ quái.”

“Anh muốn nói là. Kỳ thực anh thay đổi chủ ý.” Anh Tô Văn lui về phía sau mấy bước, đối với ta cười cười. Mặt cười này lại làm cho ta sờn gai ốc, sống lưng phát lạnh, thật giống như bị thợ săn nhìn ngắm con mồi.

“Kia, kia. Anh đây là tính toán muốn em làm gì? Lên, lên núi đao, xuống biển lửa, em.”

“Cái này cũng không vội. Ừm, quà sinh nhật của em.” Anh Tô Văn đưa cho ta một hộp quà lớn cỡ lòng bàn tay. Hộp quà phía trên có nơ bướm màu tím tinh xảo làm cho người ta hít thở không thông. Lòng ta bất an đem hộp quà kia nhét vào trong túi quần, dùng bàn tay loạn xạ xoa xoa mặt, đã nghe đến phía sau mình truyền đến tiếng kêu quen thuộc .Hồng Xương! Làm gì đó! Tất cả mọi người chờ ngơoi đấy!”

“Cái này !” Ta vội vàng chạy tới. Trong đầu nhưng còn không ngừng mà nghĩ : câu nói sau cùng của anh Tô Văn rốt cuộc là có ý gì? Hẳn thay đổi chủ ý, tính toán để cho ta bù đắp hẳn?Kia muốn từ chỗ nào bù đắp chứ?Tại sao ta lại có loại dự cảm thật không tốt đây? Có lẽ chẳng qua là ảo giác đi

Ta lừa mình dối người mà nghĩ , sau đó giờ lên ly coca,tâm tình khẽ kích động, “Cám ơn mọi người tới ăn mừng sinh nhật ~ cho nên cạn ly!”

Ăn xong quà vật, uống xong đồ uống ,phần lớn mọi người rút lui. Phần nhỏ còn ở lại trong phòng ,có chút ít có còn hơn không đánh bài, cắn hạt dưa. Ta tại nguyên chỗ ngăn người kiểm quét dọn rác bên cạnh .

“Sao vậy,nhìn ngơoi một bộ dạng không yên lòng .”Hạ Phi không biết khi nào thì đến phía sau người ta,vỗ vỗ bờ vai của ta. Ta nhìn hẳn, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là lắc đầu, “Không có gì, ta đúng là đang nghĩ chút chuyện.”

“Ngơoi đây là đang giả bộ thâm trầm sao?” Hạ Phi hẹp hòi rút cười cười. Lòng ta phiến nghiêng đầu sang chỗ khác, “Không có, ta là thật đang suy nghĩ một ít chuyện.”

“A. Lúc nào có chuyện cũng muốn gạt ta?” Hạ Phi nửa cười nửa giỡn nghiêm túc hỏi, “Không phải là có liên quan tới người anh ngơoi nửa đường nhận thức kia đi?”

“Ai? ! Làm sao ngơoi biết!” Thoáng cái đã bị đoán được trọng điểm, ta có chút không thể tin mở trừng hai mắt, làm bầm cảm thán, “Thì ra là trực giác nam nhân thật tồn tại a.”

“Ngơoi thật đúng là nghĩ chuyện anh ngơoi .”Hạ Phi sắc mặt trầm xuống, híp mắt,”Ngơoi cùng cái anh Tô Văn gì đó. Đến tột cùng là có chuyện gì?”

“Cái gì xảy ra a, chính là vậy chứ sao.” Ta nhún vai, một tay sờ cằm, “Ta cuối cùng cảm giác mình cái gì cũng không cải biến được. Coi như là biết tương lai sẽ như thế nào, liều mạng cố gắng. Nhưng hiện hướng vẫn là một mớ hồng bét. A,cứ như tên ngốc.”

“Ngơoi sẽ không còn đang suy nghĩ chuyện ngơoi xuyên qua đây chứ?”Hạ Phi có chút trách trách vì vì nói. Ta trừng mắt liếc hẳn một cái, đối với hẳn cho cái thế tay ‘ nhỏ giọng một chút ’.Hạ Phi buồn cười lắc đầu, ta vốn không trông cậy vào hẳn sẽ nói ra cái lời gì an ủi người,thật không nghĩ đến lần này hẳn ngoài dự liệu của ta.

“Cho dù biết tương lai thì thế nào? Ngơoi có thể thay đổi là hiện tại, không phải là tương lai. Ta không biết, tương lai trong miệng ngơoi ,chúng ta sẽ biến thành cái dạng gì, nhưng đối với ta ,tối trọng yếu chính là, không nên ở hiện tại lưu lại một tia tiếc nuối.”

“. Hạ Phi ,ngơoi thật đúng là có chút giống triết học gia .” Ta đem những lời này của hẳn suy nghĩ lại ,cảm thấy rất hợp lý. Nhất thời dùng vẻ mặt sùng bái nhìn Hạ Phi.

“Không nên đi theo con đường theo lịch sử ,ngơoi chỉ cần đi con đường của mình là được.” Hạ Phi nổi bật nét chính tổng kết một câu. Ta híp mắt, thận trọng gật đầu, “Ta hiểu được. Phi tử. Cám ơn ngơoi.”

“Ta đây sẽ không tặng ngơoi quà sinh nhật .Hắc hắc.” Hạ Phi đắc ý dương cằm,một bộ tiểu nhân đắc chí. Trong lòng ta một mảnh cảm động, biết hẳn hành động khác thường như vậy ,hoàn toàn là vì chọc ta vui vẻ mới làm ra .Thật ra thì ở tuần trước, ta liền phát hiện hẳn giấu hộp quà dưới gối rồi,chẳng qua là làm bộ như không biết thôi.

“Lừa ngơoi thôi, đồ ngốc !”Hạ Phi từ dưới gối đầu móc ra một hộp quà màu lam nhạt ,dương dương đắc ý đối với ta quơ quơ.

“Đồ ngốc,ta đã sớm biết.” Ta cũng rốt cục không nhịn được, cười ra tiếng. Trong phòng mảnh khí thể ngát trời, thanh âm let phet lúc bài rơi xuống đất phát ra ,bọt khí ở trong ly thủy tinh bễ tan tành ,và tiếng cười không chút kiêng kỵ, không pha một tia sầu lo sinh nhật mười sáu tuổi của ta,cuối cùng hạ màn hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Anh Tô Văn tặng ta, thế nhưng là một đôi bông tai thập tự giá .Món quà này làm cho ta buồn bực hồi lâu, ta không có xỏ lỗ tai,lấy hiểu biết của anh Tô Văn đối với ta ,không thể nào không biết điểm này đi. Bất quá nếu là anh Tô Văn tặng,vậy ta cứ cất là được,nói không chừng một ngày nào đó có thể dùng tới.

Hạ Phi tặng ta một cái đồng hồ đeo tay SWATCH màu đỏ. Cái này ngược lại thực dụng hơn nhiều, mặc dù giá tiền của nó rất làm cho người ta đau lòng. Ta ngày hôm sau liền đeo đồng hồ lên tay.

Duy nhất làm ta thất vọng, chính là Thi Thi. Cô nàng năm nay thế nhưng không chuẩn bị quà cho ta. Được rồi, thật ra thì không chuẩn bị cũng không vấn đề gì, dù sao bạn bè tặng quà cũng bắt quá là vì bày tỏ một loại chúc mừng. Tặng hay không cũng không sao cả. Nhưng bình thường cô nàng hàng năm đều sẽ tặng quà cho ta mà. Không lý nào năm nay ngay cả thiệp chúc mừng đều không tặng ta a.

Gần đây chuyện kỳ quái đến liên tiếp, giống như bão tố giữa biển, ta rất nhanh cũng liền quên mất chuyện này. Sau một tuần sinh nhật ta, ta bận tới choáng váng, sau khi tan lớp cũng không có thời gian đi tìm Thi Thi cùng Hạ Phi nói chuyện phiếm. Thật vất vả tới Chủ Nhật, có thể thông thả một hơi. Thi Thi cũng vừa đúng giờ ở nơi này hẹn ta trước quán hàng rong ngoài trường ‘đơn độc’ gặp mặt.

Khi ta đứng ở quán hàng rong ngoài trường học, miệng ngậm cây ống hút, không có chút nào tự giác hút, mới đột nhiên cảm thấy rất không được tự nhiên. Đây là lần đầu tiên, không có mang theo Hạ Phi, một mình cùng Thi Thi ra ngoài. Ta thế nào có loại cảm giác tội ác phản bội Hạ Phi đây? Hẳn rõ ràng là không thích Thi Thi, không phải sao? Lại nói, Thi Thi tìm ta, rốt cuộc có chuyện gì.

Đang lúc ta khổ não, Thi Thi mặc một thân áo lông màu hồng nhạt cùng váy ca-rô xuất hiện trong tầm mắt ta. Ta đối với nàng cười cười, sau đó cúi đầu nhìn đồng hồ một chút. Thi Thi đã tới chậm 30 phút, đoán chừng là dùng để ăn mặc đi. Thi Thi cực kỳ thực nữ bước đi, chậm rãi đi tới phía ta.

Nàng đến gần ta mới nhìn đến, cô nàng hôm nay trên mặt tự nhiên cũng toa một tầng mỹ phẩm thật mỏng. Mặc dù chỉ là son môi nhạt màu cùng quệt một tầng lông mi đen như mực, nhưng vẫn là cho gương mặt thanh tú của nàng thêm không ít sắc thái. Lại nói, Thi Thi vốn là bộ dáng cũng không kém, ăn mặc như vậy, thì càng hơn người. Chẳng qua là nàng ăn mặc cùng trang điểm xinh đẹp như vậy, cùng ta thân bạn bè nghiêm túc đi ra đường. Cái này có chút kỳ quái.

Ta đầu cũng không đàn, hiểu con gái chắc là sẽ không vô cớ mà đem mình ăn mặc nổi bật. Nhớ lại năm đó ta cùng Thi Thi chung một chỗ lâu như vậy, cũng chưa thấy cô nàng tỉ mỉ trang điểm như vậy à. Chẳng lẽ nàng đối với ta.

Cái ý nghĩ này lập tức liền bị ta lật đổ. Làm sao có thể, đùa gì thế! Ở kiếp trước, ta theo đuổi Thi Thi hơn ba năm, cô nàng cũng không đối với ta có cảm giác gì vượt qua bạn bè. Kiếp này, ta ngay cả một chút ý tứ thích cô ấy cũng không có biểu lộ ra, cô nàng tự nhiên là càng sẽ không nghĩ như thế.

“Đi thôi.” Thi Thi rất tự nhiên nắm lấy tay của ta. Lần này hai ta ai cũng không có mang bao tay, ta không tự nhiên a, ngay cả đi bộ cũng cả nhấc. Thi Thi phớt cười một tiếng, “Hong Xiong, cậu đây là đang làm gì? Đường cũng không đi.”

“Cái đó, tớ không quá quen, nhất định phải nắm tay đi sao?” Ta nhăn nhó đem mặt xoay qua một bên. Nắm tay con gái, xúc cảm quả nhiên hết sức tốt đẹp. Dẫn tới đầu óc của ta bắt đầu bãi công, cả đầu chỉ còn lại đồng ngôn ngang.

“Tớ con gái đây không đề ý, cậu đề ý cái gì?” Thi Thi rất là khả ái bừa bãi, hai mắt xinh đẹp quay một vòng, “Hong Xiong. . . . cậu chẳng lẽ, thật ngay cả một người con gái cũng chưa gặp gỡ qua?”

Ta bình thường đều cùng với hai người các người chung một chỗ, làm sao có thời giờ đi quen bạn gái?

Trong lòng ta muốn nói như vậy, nhưng vì bảo vệ lòng tự ái ít đến thương cảm kia, “Có quen qua! Chỉ có một, rất phức tạp!”

“Oh. . . . Cũng đúng, Hong Xiong cậu rất được các cô gái hoan nghênh. Tớ nghe bọn họ nói. Cậu mỗi ngày đều nhận được một lá thư tình?”

“Ặc, quả thật. Thế nhưng chút thư tình kia tớ ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn. Lại nói, cậu khi nào lại đối với chuyện tình cảm của tớ quan tâm như vậy?”

“Sao không xem?” Thi Thi trực tiếp bỏ quên vấn đề của ta, cứ thế hỏi.

“Hắc, bởi vì nữ sinh cao trung quá trẻ con. Tớ thì ưa thành thực.” Ta nửa giỡn nửa nghiêm túc cho qua. Nói thật, ta không xem những thư tình kia, nguyên nhân lớn nhất thật ra là ta chẳng muốn đi bóc thư. Vừa bắt đầu nhận được còn có chút mới mẻ, nhưng sau lại càng ngày càng chán, cũng không thèm nhìn tới liền đem chúng để qua một bên.

“Vậy cậu thích tớ chứ?” Thi Thi thoả cả phê nóng trong tay, con ngươi lơ lửng sương mù có vẻ ướt át. Bọn ta đang ngồi ở trong quán cà phê GLORIA BEANS, bốn phía khắp nơi đều là cà phê hòa lẫn sữa tươi phát ra mùi thơm tinh khiết. Bối cảnh âm nhạc đang để một bài hát Âu Mỹ, thanh âm nam ca sĩ rất đặc thù, hiện tại đang hát đến phần nhỏ, càng không ngừng tái diễn một lời ca ‘Cry me a river’.

Ta nghĩ có lẽ vừa rồi, lỡ tai ta nghe nhầm một câu cực kỳ hoang đường, vì vậy ta trừng mắt nhìn, mặt mờ mờ nhìn về phía Thi Thi, “Cậu mới vừa nói cái gì?”

“Cậu thích tớ không?”

Được rồi. Đó cũng không phải là nghe nhầm. Ta kinh ngạc nhìn nhìn Thi Thi ngồi cái bàn đối diện, cô rũ xuống lông mi, giống như cánh bướm, ta trước mắt kích động biên độ nhỏ. Cô nàng tốt đẹp như vậy, ta theo đuổi cô suốt ba năm cao trung. Hiện tại cô nàng ngồi đối diện ta, dùng giọng điệu có chút mong đợi hỏi thăm ta, “Cậu thích tớ không?”

Nếu như ta còn không hiểu tình huống trước mắt, vậy ta thì không phải là nam nhân. Nếu như đổi lại mấy năm trước, ta nhất định sẽ mất đầu không chớp một cái, dứt khoát hồi đáp, “Tớ dĩ nhiên thích cậu.”

Nhưng là bây giờ. Ta lại không làm được. Ta chỉ có thể ngồi yên tại chỗ, nhìn mặt cô ngẩn ngời, tỉnh táo phân tích. Nếu như đáp ứng, có lẽ hai người chúng ta, sẽ ở cùng một chỗ. Nhưng ở chung một chỗ thì sao? Thi Thi vẫn là sẽ đối với anh Tô Văn vừa thấy đã yêu, còn sẽ giống như đối với đồ bỏ đi đem ta vứt bỏ qua một bên. Có lẽ trải qua cố gắng, đoạn lịch sử này cũng sẽ bị ta thay đổi, nhưng ta không có dũng khí đi đối mặt kết quả thất bại

Huống chi, ta đối với Thi Thi, đã không phải là loại cảm giác đó. Cô nàng lúc này càng giống như đứa em gái cần ta hết lòng chăm sóc, mà không phải thanh mai trúc mã ta thâm mến mấy chục năm.

Nếu như ta nói ‘ không ’, vậy có thể đã thương lòng của cô ấy hay không?

Ta đau đầu suy nghĩ, trên trán chẳng biết lúc nào, cũng rơi xuống một giọt mồ hôi. Ta tay run run, bung lên tách cà phê, nhọt nhọt liếm liếm. Cà phê không có thêm sữa tươi hoặc đường, chỉ còn lại mùi vị đắng chát, giống như màu sắc của nó, đen thuần túy. Ta thở dài, cuối cùng vẫn ngẩng đầu lên, chống lại vẻ mặt Thi Thi một nửa ngưng ngưng, một nửa mong đợi.

“Thi Thi. Cậu đùa gì thế.” Không thể đáp ứng, cũng không có thể cự tuyệt. Ta chỉ có thể lựa chọn giống như hèn nhát, trốn tránh.

“Hong Xương. Tớ không phải là đang nói đùa!” Thi Thi có chút tức giận đem tách đập trên bàn, phần nhỏ chất lỏng bắn ra tách cà phê, mặt bàn một mảnh hỗn độn. Ta cúi thấp đầu, cố gắng bày ra một vẻ mặt vô tội, “Thi Thi à, đừng tìm ‘bạn thân’ cậu giỡn cái chuyện này ha ha. Tớ nhưng trải qua không nổi đã kích này.” Ta có ý nhấn mạnh hai chữ bạn thân, hy vọng có thể để Thi Thi hiểu, thật ra thì ta đối với cô nàng chỉ có tình bạn mà thôi.

“Cậu.” Thi Thi từ trước tới giờ cũng không ngốc. Cô rất nhanh liền nghe ra ý tứ của ta. Cô rất miễn cưỡng cười cười, “Như vậy à. Cậu cũng nhìn ra tớ đang nói đùa nữa?”

“Thi Thi.” Ta đứng ngồi không yên gãi đầu, không biết nên nói cái gì mới có thể an ủi cô, “Chúng ta không phải ước hẹn sao, tớ, cậu, Hạ Phi, ba người vĩnh viễn cùng một chỗ. Nếu như hai chúng ta ở cùng một chỗ, kia Hạ Phi nên làm cái gì bây giờ?”

“Hạ Phi hẳn từ lúc vừa mới bắt đầu liền căn bản không quan tâm tớ. Hắn chỉ quan tâm một mình cậu!” Thi Thi từ túi xách móc ra một băng phác họa màu đen A4, trong thanh âm mang theo nức nở rõ ràng, “Quà sinh nhật của cậu.” Nói xong cô liền phát tay áo rời đi. Ta vốn là muốn đuổi theo, nhưng ở cửa lại bị phục vụ ngăn lại, yêu cầu tính tiền. Chờ ta trả xong, Thi Thi đã sớm chạy đi không thấy bóng dáng. Ta nản lòng thở dài, lại một chuyện bị ta làm hỏng. Ta thật sự là quá tệ. Rõ ràng thế nói muốn bảo vệ Thi Thi cùng Hạ Phi, nhưng cuối cùng thế nhưng biến thành xúc phạm tới Thi Thi.

Mở ra bản phác họa trong tay, cơ hồ mỗi một tờ đều có ta xuất hiện. Có cái họa pháp trừu tượng, có cái đường nét nhọt nhọt, còn lại là một khoản vẽ một cái, cho dù ta đây cái không hiểu về tranh, cũng có thể nhìn ra hao tổn rất lâu mới có thể vẽ ra một bản phác họa.

Sau đó tờ cuối cùng viết một hàng LOGO thật to: Tặng cho Hồng Xương cực kỳ hoàn mỹ nhất của tớ. Chúc cậu sinh nhật mười sáu tuổi vui vẻ. Hy vọng có thể cùng cậu vượt qua mỗi một cái sinh nhật, nha!

Thi Thi. Lòng của ta bị hung hăng bóp chặt. Cô là lúc nào thì thích ta? Tại sao không sớm một chút, ở kiếp trước ta thích cô như vậy? Tình cảm nếu như biến mất, cũng sẽ không sống lại. Hiện tại lịch sử bị đảo ngược, Thi Thi thích ta, ta cũng không thích cô ấy nữa. Thật là nực cười tới tận cùng. Đây chính là vận mệnh trong miệng mọi người thường nói sao? Luôn lần lượt đánh mất, luôn không chiếm được cái mình muốn.

. Hoặc giả, ta hiện tại lần nữa thích Thi Thi, cũng còn không coi là trễ. Như vậy, mọi người chúng ta đều sẽ vui vẻ. Có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Ta không mục đích đi ở trên đường, trước ngực siết chặt bản phác họa. Nó lạnh như băng bị ta ôm đi. Mùa hè gần tới, không khí từng chút ôn hòa. Người xem, bốn mùa vĩnh viễn sẽ không làm một người dừng lại, bất kể phát sinh chuyện gì cũng đều giống nhau.

Một cái một cái phở, khuôn mặt muôn hình muôn vẻ, vội vàng sát qua bả vai của ta, nghịch hướng mà đi. Cả buổi chiều cứ như vậy trôi qua ở đường phố. Nhưng suy nghĩ hỗn loạn không có hòa hoãn, đại não ngược lại càng thêm mờ mịt. Cuối cùng không thể làm gì, ta chỉ có thể trở về trường học.

Trở về phòng ngủ, ta đặc biệt chạy tới phòng nữ sinh hỏi thăm một chút, xác định Thi Thi đã đi về, mới yên lòng. Thi Thi từ trước đến nay là một nữ sinh tình cảm rất yếu ớt, rất nhạy cảm, đây cũng chính là lý do tại sao cô cùng anh Tô Văn chia tay xong, sẽ không chút do dự lựa chọn tự sát. Ta sợ cô sẽ làm tiếp cái loại chuyện điên rồ đó.

Lúc này biết cô đã trở về phòng ngủ, ta có thể tạm thời xác định tâm tình cô ấy lúc này không có tồi tệ như thế. Vậy cũng coi như là trong xui xẻo có may mắn. Ta thở sâu một hơi, hướng phòng ngủ mình đi tới. Hạ Phi như cũ nằm ở trên giường, giống như từ lúc sáng ta đi. Hai người khác trong phòng cho hẳn một biệt danh, mỹ nam đi ngủ.

Bản thân ta cũng cảm thấy biệt danh này rất thích hợp. Giống như hán có thể từ ngủ sáng tỉnh mơ tới tối muộn, ăn bữa cơm, lại ngủ từ trễ tới sớm, nhân tài thật sự là ít thấy. Ta leo lên giường mình cố gắng đem tiếng ồn bảo trì ở mức thấp nhất, nhưng Hạ Phi vẫn là bị ta đánh thức. Hán mở mắt ra, có chút mờ mịt cúi đầu, nhìn xuống hỏi ta, "Người trở lại. A, trời còn tối như vậy, chẳng lẽ bây giờ còn chưa sáng?"

"Người đã ngủ suốt một ngày một đêm." Ta có chút vô lực nói, "Này. . . . Người ở đây không buồn không lo mà ngủ, ta lúc này đang chịu khổ chịu khó, chịu đủ hành hạ tâm linh."

"Thế nào?" Hạ Phi ngồi dậy, tựa hồ thanh tỉnh một chút.

"A. Nói rất dài dòng." Lòng ta phiền nằm ở trên giường, tự hỏi mình đến tột cùng có muốn đem chuyện Thi Thi nói cho Hạ Phi hay không. Lúc nào cũng cảm thấy, bị Thi Thi làm thế này, ba người chúng ta chỉ thấy tình cảm biến chất. Vốn là một cái đầm nước trong suốt, hiện tại bị đánh vào một tảng quý xanh biếc quý dị, không bao giờ trở lại như ban đầu trong suốt thấy đáy nữa.

"Người lại có chuyện gạt ta." Hạ Phi bất mãn nhướn mày, "Khi còn bé người có chút chuyện, ta loại nào không rõ ràng? Thế nào kể từ khi lên cao trung thì thường xuyên có chuyện gạt ta? Là không tin được ta sao?"

Mặc dù biết Hạ Phi dùng phép khích tướng, dẫn dụ ta nói ra chân tướng. Nhưng ta còn rất ngốc ngay thẳng nói, "Thật ra thì. . . . Chiều này, Thi Thi tỏ lộ với ta."

". . . . Oh. Ra là như vậy." Hạ Phi sau khi nghe cư nhiên không có ra vẻ kinh ngạc bao nhiêu, chẳng qua là khẩn trương hề hề hỏi ta, "Vậy người trả lời sao?"

"Ta. . . . Xem như từ chối cô ấy." Quay đầu đi, ta nhìn vách tường trắng phau ngăn người, sau mới phát hiện chỗ không đúng, "O, người cũng không kinh ngạc sao? Thi Thi đối với ta thô lộ."

"Kinh ngạc cái gì chứ, toàn thế giới đều biết, cũng chỉ có người người trong cuộc không nhìn ra." Hạ Phi miệng vẫn là trước sau như một lạnh lợi, hần giễu cợt ngoác ngoác môi, "Ta vừa bắt đầu còn tưởng rằng, người đối với Thi Thi cũng là có chút ý. Hai người các người ở chung một chỗ, cũng vẫn còn ở trong phạm vi ta tiếp nhận."

"A. . . . Vậy còn thật là, cô phụ kỳ vọng của người." Ta buồn buồn hồi đáp.

"Không. . . . Ta chỉ không muốn ghét nữ nhân hơn." Hạ Phi nói phân nửa liền ngừng lại, đột nhiên chuyển dời đến trên người của ta, "Nói chuyện một chút đi, người tại sao phải từ chối Tống Thi Thi?"

"Ta chính là đối với cô ấy. . . . Không có cái loại tình cảm đó." Thật ra thì tự ta cũng rất mâu thuẫn, cự tuyệt Thi Thi cơ hồ là một loại bản năng, ta không nghĩ ngợi liền tuân thủ.

"A? Bỏ tình cảm không đề cập tới, Tống Thi Thi nhưng là hoa hậu lớp ta đấy, người không thấy một cuộc tranh giành người đẹp sao?"

"Đi chết đi ! Ta là cái loại người đó à?" Ta cắn giận trừng mắt nhìn Hạ Phi một cái, nhứt đầu không ngừng vuốt ve huyết Thái Dương của mình, "Ta không muốn tổn thương cô ấy. . . . Thật ra thì làm bằng hữu có cái gì không tốt? Chúng ta ba người một chỗ không phải thật vui sao? Tại sao phải thành người yêu mới được đây?"

"Bởi vì người, từ trước đến nay đều tham lam." Hạ Phi sâu kín nói, "Khi người chỉ cho hán bánh bao, hán sẽ thỏa mãn với hiện trạng. Nhưng người cho hán bánh ngọt sau, hán cũng không tình nguyện tiếp tục ăn bánh. Hồng Xương, người cho người khác quá nhiều, cho nên bọn họ liền không nhận được yêu cầu nhiều hơn."

"Người thật sự là càng ngày càng có phong phạm của nhà triết học." Ta tức giận đáp lời nói, "Theo như lời của người, ta đối với Thi Thi tốt, đối với người tốt, đối với anh Tô Văn tốt. . . . Từ lúc mới bắt đầu, chính là một loại sai lầm sao?"

"Sai không ở người, chỉ là những thứ tham lam trên người kia." Thanh âm Hạ Phi giống như là dây điều vượn dài, trên không trung bắt an đúng đưa, hán tựa hồ dùng rất lớn khí lực mới đem lời nói ra, "Người chẳng qua là gặp được sai người. Nhưng nếu gặp được. Cũng không nguyện buông tay."

"Được rồi. Vậy ta bây giờ nên làm gì?" Ta nghe được rơi vào trong sương mù, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt hỏi. Lịch sử một khi thoát khỏi quỹ đạo, cũng không theo không chế của ta. Không biết tương lai làm cho ta sợ hãi, giống như là một hắc động không nắm chắc, người không ngừng rơi xuống, không biết lúc nào thì sẽ bị ngã tan xương nát thịt.

"Thuận theo tự nhiên là được rồi. Tống Thi Thi cũng còn chưa hãm sâu như vậy, rất nhanh sẽ khôi phục."

"Người thật nghĩ như vậy?" Ta ở đây lòng cũng chờ đợi, bây giờ nghe Hạ Phi nói, cũng cảm thấy chuyện này không phải là không thể nào như vậy, "Chỉ hy vọng như thế. Thật ra thì Thi Thi nên tốt hơn. Cô ấy tìm một người không có tế bào nghệ thuật như ta, thật sự là lãng phí."

"Người cũng đáng được tốt hơn." Hạ Phi hiếm khi không có bỏ đá xuống giếng, lại an ủi ta. Ta cảm động hít mũi một cái, "Thật ra thì ta của MM yêu cầu cũng không cao. Chỉ cần so với ta lớn tuổi hơn một chút là tốt rồi, tốt nhất thành thực chút."

"Ồ à, người thấy mẹ ta như thế nào?"

"Đi chết đi ! Đó là lớn ‘ một chút ’ sao? Không nên lấy thanh xuân người khác nói giỡn a này !"

Ngày hôm sau,ta thấp thỏm bất an tới thư viện tìm Thi Thi. Ta vốn tưởng rằng ở cùng cô,sẽ có chút lúng túng, hoặc giả cô cũng bối vì chuyện ngày hôm qua ghi hận ta.Nhưng ta hiển nhiên là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử , Thi Thi ở thư viện chỗ cũ chờ ta, nụ cười sạch sẽ mà rục rờ, một chút cũng không nhìn ra bộ dáng tiêu tụy mà những đồng bào thất tình thường thấy. Ngược lại ta,vành mắt có một vòng tím bầm ,cũng may có mắt kính che lại,mới có vẻ bình thường.

Giống như sự kiện tỏ tình ngày hôm qua hoàn toàn không có phát sinh qua,Thi Thi vẫn là cùng một dạng bình thường ,nên nói giỡn thì nói giỡn, vô tâm vô phé trông rất loan loan. Thấy cô nàng bộ dáng như vậy ta cũng yên lòng, ngược lại vì mình tự tìm phiền não cảm thấy buồn cười. Có lẽ Thi Thi vốn là không có đem ta gặng hỏi,ngược lại ta buồn lo vô có quan tâm ở nơi nào .

Nhưng khi giải hoàn tất cả đề số học thì Thi Thi chợt nắm vạt áo ta,nhỏ giọng nói một câu, "Hồng Xương.Cám ơn cậu,vẫn quan tâm như vậy."

"Kìa, nào có!" Ta hốt hoảng lắc lắc tay. Không biết làm sao nhìn Thi Thi khoe mắt đầy nước mắt.

"Tớ không sao. Thật ra thì tớ trở về suy nghĩ một chút, cảm thấy cậu nói đúng, ba người chúng ta giữ vững hiện trạng là tốt nhất. Còn có, thật ra thì Hạ Phi cũng rất tốt, tớ ngày hôm qua nói có chút quá mức."

"Không có sao. Tiểu tử kia quả thật đối với con gái quá không khách khí, cậu nói không sai."

"Ừ. Vậy tớ trở về phòng." Thi Thi lau khô nước mắt trên mặt, lộ ra ánh mắt kiên định. Đứng, kiên định, không có chút nào dao động mê mang. Ta muốn cô tìm được mục tiêu sau này.

Ta không có quyền đi ngăn cản cô ấy thích người nào, không có quyền lợi đi thay đổi số mạng chính mình cũng còn không rõ ràng. Ta duy nhất có thể làm là khi cô ấy cần ta, đứng ở bên cạnh cô ấy. . . . Đây chính là trách nhiệm của bạn bè.

"Xem vẻ mặt ngươi này. . . . Làm xong chưa?"

"Làm xong." Ta như trút được gánh nặng thở ra một hơi, trong lòng giống như là vô số lọ đựng tâm tình ,chỉ muốn hung hăng phát tiết một phen. Vì vậy không nói lời gì khoắc bả vai Hạ Phi,, "Đi, đồng chí đội tuyển chính, giúp ta đánh bóng dự bị đi!"

"Ngươi trừ bóng ba điểm ra,còn có cái gì có thể thắng qua được ta? Thêm nữa,ngươi thắng ta thì cũng là ngươi vận khí đặc biệt tốt mà thôi."

"Thật sao, chính tuyển xong liền đem ta đây thường vất vả cần cù đề cao ngươi kỹ thuật chơi bóng giờ đá văng dự bị ta à?Xem ta có đập chết ngươi không!"

"Này,bên kia !Chúng ta là ở đội bóng rổ,không phải là đội bóng chuyền. . . Mau để bóng trong tay ngươi xuống!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Khoảng thời gian cao trung trôi qua rất nhanh. Thường chỉ đang chớp mắt liền qua một năm. Mà ngươi cẩn thận hồi tưởng một năm này ngươi đã làm gì thì đại não cũng sẽ hiện ra một mảnh trống không đáng sợ .Ngươi còn chưa kịp xem lịch,cũng đã phải xé tờ đó xuống, đổi tờ mới.Nhưng bây giờ học sinh cao trung mỗi ngày đều như nước sôi lửa bỏng, hận không thể sớm ngày thoát khỏi bể khổ này,như thế mới phát giác được sống một ngày bằng một năm.

Tiệc liên hoan qua đi, tất cả mọi người nhớ nhà tựa như mũi tên đóng gói mà trở về.Phần lớn người còn trầm mê với thành tích thi của mình,có vui vẻ, có khổ sở, nhưng mỗi gương mặt đều mang theo một nỗi nồng đậm.Ta vẫn như thường lệ ở ngoài cửa hội học sinh chờ anh Tô Văn cùng về nhà. Năm sắp ngoài cửa sổ hành lang nhìn xuống phía dưới ,mới giặt mình kinh ngạc phát hiện bên ngoài chẳng biết lúc nào lại có tuyết rơi,bởi vì chênh lệch nhiệt độ , kính cửa sổ hành lang bị đồ xoát lên một tầng sương mù nồng nặc .

Còn nửa năm, anh Tô Văn sẽ phải tốt nghiệp cao trung .Mà thời gian ta sống lại, cũng đã hơn nửa năm.Cuộc sống hiện tại của ta rất yên tĩnh, chính xác theo tính toán ban đầu của ta. . . . Cái chuyện kinh thiên động địa cũng không có làm. Duy nhất cùng kiếp trước bất đồng, trừ bỏ thành tích học tập kiếp trước kém cỏi biến thành mũi nhọn trong lớp ,cùng người trong nhà quan hệ chặt chẽ hơn một chút. Thật sự,không có khác biệt gì quá lớn.

Cũng không biết là ai cho ta cơ hội này, để ta sống lại.Ta đoán chừng biểu hiện của mình khẳng định làm ‘ nó ’ thất vọng đi,bởi vì cho dù ta chuyển kiếp ,thời gian này cũng vẫn như cũ là bình bình đạm đạm, không có một chút hồi hộp.Bất quá ta vẫn rất cảm kích ‘ nó ’ cho ta cơ hội này,để ta lần nữa lĩnh hội quãng thời gian cao trung tốt đẹp cùng tình bạn nồng nồng nhiệt huyết.

“Đi thôi.” Đang lúc ta ngăn người ,anh Tô Văn đã xong chuyện hội học sinh .Quên nữa,anh Tô Văn đã từ Phó hội trưởng chuyển thành hội trưởng, trên căn bản hẳn chính là lão đại trong trường chúng ta .Khụ khụ,người đứng đầu trường còn một người không cần nói cũng biết. Ta cười cười với anh Tô Văn ,như nói nhảm thốt một câu, “Anh, cùng về nhà đi.”

“Ừ.”

Chân đạp trên tuyết phát ra tiếng gì đó rất nhẹ rất nhẹ. Nhìn dấu chân ta in trên tuyết trắng, làm ta cảm thấy có chút chói mắt, vì vậy ta đặc biệt chọn đường khác đi, một hồi sôi nổi, cũng tự giải trí. Vừa mới rồi, anh Tô Văn vẫn nghiêng ánh mắt nhìn ta, làm ta có chút nghĩ không ra, quay đầu nhìn anh Tô Văn thì hắn lại đem tầm mắt kéo ra. Ta cùng anh Tô Văn ở phương diện trao đổi, vẫn tồn tại chứng ngại rất lớn. Đi đi, anh Tô Văn chợt ho nhẹ một tiếng. Ta vội khăn trương nghiêng đầu, “Anh, anh không phải bị cảm chứ? Có phải có chút lạnh? Nếu không, Em đem khăn quàng cổ cho anh?”

“Không cần. Em mang là được rồi.” Như ta nghĩ vậy, anh Tô Văn dứt khoát cự tuyệt.

Ta không cam lòng nhịu mảy, “Thật không lạnh?”

“Ừm. Thật ra thì cũng có chút.” Anh Tô Văn tựa hồ là có chút hao tổn tinh thần gật gật đầu. Ta thầm nghĩ, rốt cuộc có cơ hội cho ta biểu hiện! Vội vàng nhắc lên khăn quàng cổ của mình, muốn đem nó tháo xuống. Nhưng câu tiếp theo của Anh Tô Văn lại làm ta ngưng động tác trên tay.

“Tay có chút lạnh.”

“A, tay lạnh à” Lần này ta thật hết cách. Bởi vì ta vừa vặn cũng không mang cái bao tay, hiện tại tay cũng y chang như khối băng co rúc trong tay áo. Cũng khó trách anh Tô Văn sẽ nói lạnh. Thời tiết quý quái này, rơi tuyết một cái là có thể làm chết rét một con gấu Bắc Cực.

“Đưa tay em đây.” Anh Tô Văn ngoắc ngoắc tay. Ta nghe xong ngơ ngác vươn tay. Cũng không biết là thế nào, anh Tô Văn nói cái gì ta liền làm theo cái nấy. Nay đã thành một loại thói quen, đại não ta chưa tiến hành bất kỳ suy tính nào liền kim lòng không dặng làm ra ngoài. Sau ta mới ý thức Anh Tô Văn là muốn dùng tay của ta sưởi ấm. Nhưng tay ta lạnh như thế, làm sao có thể làm ấm cho anh Tô Văn chứ? Nói không chừng so với anh Tô Văn còn lạnh hơn. Lập tức ta liền muốn thu tay về.

Nhưng trước khi ta kịp thu tay, anh Tô Văn cũng đã bắt được bàn tay của ta, áp vào trong tay của mình.

Thật ra thì. Tay anh Tô Văn rất ấm áp, ta có chút mờ mịt nghĩ. Dừng dừng! Ta đây không phải đang bóc lột nhiệt độ của anh Tô Văn chứ? Rõ ràng là ta muốn làm hắn ấm, thế nào kết quả lại biến thành hắn làm ấm cho ta?

“Tay thế nào lạnh như vậy?” Anh Tô Văn lấy tay bao quanh móng vuốt đang đông cứng của ta, có chút không vui hỏi.

“Quên mang bao tay.” Ta chợt dạ trả lời. Thật ra thì cái bao tay kia, đã sớm không biết bị ta nhét vào trong cái góc nào của phòng bị chuột tha đi. Ta len lén ngẩng đầu lên, nhìn anh Tô Văn buông xuống mi mắt, không chút để ý quay mặt. Người trước mắt này, giống như anh Tô Văn kiếp trước, đem ta chiếu cố cẩn thận.

Kiếp này, ta cùng toàn bộ thế giới của hắn không có quá nhiều giao tiếp. Có thể là bởi vì ta đã học được cách tự chăm sóc bản thân đi, vì vậy hắn cũng không cần tốn hao tinh lực tới chiếu cố ta nữa. Chẳng lẽ ta nhất định phải bị thâm chú, anh Tô Văn mới có thể cùng ta chủ động thân cận? Ta buồn cười nghĩ, cảm thụ ấm áp từ lòng bàn tay anh Tô Văn truyền tới.

Sau đó ta quỷ thần xui khiến hỏi một câu, “Anh Tô Văn, anh đây là đang quan tâm em à?”

Anh Tô Văn chẳng nói đúng sai hỏi đáp, “Tay em đông hư. Ai nấu cơm cho anh?”

“A.” Hắn. Vẫn là quan tâm ta đi? Cho dù phương thức biểu đạt tương đối kín đáo.

Ta lừa mình dối người an ủi mình. Tự khích lệ bản thân, phương diện tự mình khích lệ, ta chưa tính là cái chuyên gia, cũng coi như có chút thành tựu.

Cùng anh Tô Văn không nói một lời cả một đường trở về nhà. Cùng anh Tô Văn chung một chỗ thì cho dù không nói hay nói cũng sẽ không cảm thấy không khí lúng túng. Trên người hắn luôn có loại khí chất làm cho người ta an tâm. Không biết loại khí chất này có phải là giả tạo bên ngoài hay không. Sau khi về đến nhà, ta làm một mâm thức ăn đơn giản rau xào và canh bí đao. Nhờ phúc anh Tô Văn, hiện tại trù nghệ của ta có thể nói là phải thay đổi cách nhìn. Ngay cả mẹ ta ăn thức ăn ta làm cũng khen không dứt miệng. Thuận tiện nói luôn, bà lúc còn trẻ là đầu bếp đó.

Cơm nước xong ta trở về phòng ngủ. Phòng có mở lò sưởi, cho nên dù ngoài cửa sổ gió chặt đứt bao nhiêu nhánh cây, tuyết đọng trên đá xanh dày bao nhiêu tầng, trong phòng cũng ấm áp như mùa xuân. Ta nằm ở trên giường, ở trong bóng tối nghe MP3, cảm giác cả người nóng rang. Đem chăn bông đá văng ra một bên, từ đầu giường lăn lộn đến cuối giường. Nhưng vẫn là một dạng không thoải mái. Loại cảm giác này ta chưa từng có qua, ừm, thật ra thì cũng có, nhưng là. lúc nào đây? Ta lơ mơ suy nghĩ, cảm giác toàn thân đều giống như răng nanh gặm cắn, ngứa một chút, cũng không đau.

“Tiểu Xương, em chưa ngủ sao?” Đang lúc ta không ngừng xoắn xuyến, thanh âm anh Tô Văn kèm theo tiếng gõ cửa rất có tần suất, cùng gõ vào màng nhĩ ta. Ta trở mình, không thoải mái hừ một tiếng, “Còn, còn chưa ngủ. Anh Tô Văn có chuyện gì?”

“Sữa tươi em còn chưa uống, cũng chưa đánh răng. . . . Em xem em có phải chưa đánh răng hay không?”

“Ngày mai, ngày mai nhất định đánh.” Ta lười biếng nằm lỳ ở trên giường, ôm giường chết sống không chịu rời trong đầu chợt nghĩ híp mắt. Nóng quá, thật nóng quá. Chẳng lẽ ta phát sốt? Thế nào nhiệt độ dọa người như vậy.

“Không được. Di mới vừa gọi điện tới bảo, nhất định phải xem em đánh răng mới được.” Nói xong, anh Tô Văn liền đẩy cửa tiến vào. Ta thống khổ phát ra một trận rên rỉ, nửa nằm úp sấp rời giường. Anh Tô Văn ở trong bóng tối lục lọi hai bước, sau rất nhanh tìm ra đèn đầu giường ta, “Nhanh lên đi đánh

một chút”

Lời anh Tô Văn nói đến một nửa liền ngừng lại, tựa hồ là bị dằn vế ta lúc này dọa cho sợ đến không rõ, một chút cũng không nói được.

Ta hít một hơi, vì đạt tới mục đích của mình, khẩu khí làm nũng cũng mang ra, vì tìm kiếm cảm giác an toàn càng thêm vươn tay ôm cái gối hình đậu hũ, “Anh~ngày mai có được hay không. . . . Em hiện tại không muốn đứng lên.”

“Em thế nào áo ngủ mặc lộn xộn thế này?Nút áo đều không cài nút.”Anh Tô Văn tựa hồ có chút thẹn quá thành giận nói, “Em cái bộ dáng này, đơn giản chính là đang. . . .”

“Anh. . . . Em khó chịu.Anh sờ sờ em xem có phải sốt không?” Ta chủ động nắm tay anh Tô Văn ,thả vào trên trán của mình.Bình thường ta thần chí thanh tỉnh ,nào dám không nhìn anh Tô Văn chỉ trích ?Nhưng là bây giờ ta, một là thân thể không thoải mái, hai là đại não đang mơ mơ màng màng, trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh ,cho nên mới làm ra một loạt hành động như vậy .

“Còn. . . tốt,không phải sốt.”Anh Tô Văn nhú mồm một cái, nhìn chăm chăm ta khuôn mặt thiên hồng mấy giây,sau đó giống như nghĩ tới điều gì, khoe miệng cười ra một mặt nụ cười không cách nào nắm lấy .

“Tiểu Xương. Em không phải là cũng đến cái tuổi đó chứ?”

“Cái tuổi đó?”Ta nghi ngờ trừng mắt nhìn, sau đó giật mình hiểu ý anh Tô Văn .Anh Tô Văn là đang nói, ta tới kỳ tư xuân? ! ! Ta, ta ngất! Trải qua nhắc nhở của anh Tô Văn, hơn nữa ta đủ loại ‘ triệu chứng ’, hai cái liên hệ,khụ, thật đúng là rất có thể Ta thật là mất thể diện chết đi, chuyện như vậy cư nhiên cũng bị anh Tô Văn phát hiện.

Mặt của ta đã hoàn toàn ngẹn hồng, nói chuyện cũng bắt đầu lắp ba lắp bắp, ở một bên chết vệt mạnh miệng , “Ha ha, làm sao có thể. Anh Tô Văn anh ở đây nói cái gì đó? Em đánh răng, em đây phải đi đánh răng !”

Sau đó ta ngồi dậy, giống như phía sau mình có mãnh thú đuổi theo ,hướng nhà vệ sinh chạy tới. Dùng nước lạnh tát hai gò má, ý đồ đem khô nóng áp xuống.

Nhưng. . . . Không có tác dụng. Ta ngoài miệng vừa nói ‘ không sao không sao, ngủ một giấc là tốt ’ lại lừa gạt không được thân thể của mình.Quên đi Bây giờ không nhịn được, mình DIY là được,trước đây ta cũng dựa vào một đôi tay cần cù này thôi.Khụ khụ,ta vặn nước ,chạy về phòng mình.Đầu giường đèn đã bị dập tắt, đoán chừng anh Tô Văn nhìn ta đi đánh răng sau cũng liền công trình viên mẫn mà rút lui. Ta lao đảo sờ lên trên giường, thật dài thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị giống như nhân dân lao động học tập thì lại hoảng sợ phát hiện, bên cạnh mình, lại còn nằm một người!

“Anh Tô, Tô Văn ?Anh ở trên giường em làm gì?” Ta hết hồn hết vía hỏi, có tật giật mình mà đem tay của mình dẩu ra phía sau.

“Tiểu Xương.”Thanh âm anh Tô Văn so với bình thường,càng thêm khàn khàn, giống như rượu hoa quế được nhường,làm cho người ta nghe xong mơ màng muốn say.

“Ừ. ?” Ta trong miệng cũng phát ra thanh âm vỡ vụn.

“Anh giúp em cho.”

“Giúp, giúp em cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Anh Tô Văn không trả lời, gian phòng tối tăm có khoảnh khắc tĩnh nịch Nhưng một lát sau, anh Tô Văn liền đưa tay về phía quần ngủ của ta,ta kinh hô một tiếng, bắt đầu vùng vẫy. Ta lần đầu tiên phát hiện không cách nào kháng cự thân thể hần.Bình thường ở trường mặc áo sơ mi ,cánh tay nhìn qua cảm giác cực kỳ gầy yếu ,so với trong tưởng tượng có khí lực hơn mấy chục lần, giáo hoạt tránh thoát ta chống cự, còi ra quần ngủ của ta.

“Không, không muốn!” Ta hốt hoảng lắc đầu, toàn thân cũng bắt đầu gầy dựa,”Em tự mình làm, em làm ! Không cần anh. . . . A!” Đó không phải là thanh âm của ta không phải thanh âm của ta !Không phải là nơi đó bị đụng một cái sao. Ta cần gì phải vậy?Nam tử hán đại trượng phu, Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh, sắc tức thị không không tức thị sắc.

“Em thật sẽ làm?” Anh Tô Văn ở bên tai ta nhỏ giọng nói,trong ngữ điệu tựa hồ mang theo một chút đắc ý. Hần hô hấp đánh vào bên tai ta,mà có chết hay không chứ,chỗ tai ta là nơi nhạy cảm nhất Bộ vị ta ở nhiều phương diện bị trêu đùa ,rất bị thảm hưng phấn lên.

“A, không, không cần, a” Ta thật sự là tưởng tượng không ra, hiện tại đang nằm úp sấp nằm ở trên người của ta, giúp ta DIY*,lại là cái tên đối với chuyện gì cũng không quá quan tâm đề ý, thỉnh thoảng ôn nhu thỉnh thoảng tàn nhẫn – anh Tô Văn.Hần trong lòng ta rõ ràng Thiên Sứ không thể vậy

bản,ngoại trừ Thiên Sứ khuyết thiếu đôi cánh

(*) DIY: thủ d*~_~

Nhưng Thiên Sứ ngày xưa , so với ác ma còn muốn tà ác hơn ! Hơn nữa kỹ thuật của hắn, đáng chết. Rất tốt. Rất nhanh ta liền bị làm cho choáng váng ,hoàn toàn bỏ qua chống cự, quá chú tâm đầu nhập khi hắn mang đến cực lạc .Cuộc sống là một cuộc QJ*, không thể phản kháng ,học hưởng thụ đi.Những lời này từ trước đến nay là châm ngôn của ta,điều này cũng giải thích tính tình ta nhẫn nhục chịu đựng.

(*) QJ: cưỡng gian =]]

“Anh, anh,anh,anh buông tay.” Khi ta sắp đạt tới đỉnh cao cực lạc thì nơi xuất ra lại bị tàn nhẫn bịt lại.Ta cúi đầu, không cách nào không chế than nhẹ ,thình cầ anh Tô Văn.

“Thoải mái không?”

“Nếu như anh buông tay liền thư thái.” Ta rất thành thực hồi đáp. Hoàn toàn là phản ứng tự nhiên của thân thể.Đối với vấn đề cùng yêu cầu của anh Tô Văn liền vô điều kiện giải đáp hoặc phục tùng.

“Ha ha. Lúc này em rất thức thời.”Anh Tô Văn hoàn toàn ẩn vào bóng đêm,ta chỉ có thể loáng thoáng thấy ánh mắt hắc bạch phân minh của hắn ,so với ban ngày càng thêm sáng ngời. Hắn từ từ bên giường rút ra miếng khăn giấy mỏng trong hộp ,sau đó nằm ở bên tai ta, nhẹ nhàng hừ một câu, giống như mẹ khi ta còn bé ở bên tai ta hát ru ,ôn nhu đến tận xương, “Tốt lắm”

Sau đó, sau đó ta cứ như vậy mất thể diện nộp vũ khí đầu hàng .Thân thể của ta đơn giản chính là tên phản đồ, hoàn toàn không nghe sự chỉ huy của ta,dưới câu nói đơn giản như vậy của anh Tô Văn, liền. !

Thân thể của ta hơi co quắp, ánh mắt ngẩn ngui mất đi tiêu cự, nặng nề hô hấp, giống như là động vật nhỏ sắp chết .Một khắc kia, trong lòng ta tất cả lòng tin cũng bị đánh nát, hận không thể đem mình chôn điạ, sau này ta còn thể nào đối mặt anh Tô Văn ?Trời ạ trời ạ trời ạ.

“Tốt lắm, ngủ đi.” Anh Tô Văn vuốt vuốt tóc của ta, ta phản xạ có điều kiện co rúc thành một đoàn, tránh né tay của hắn. Không phải là bởi vì sợ, chẳng qua là cảm thấy rất. Không được tự nhiên. Tại sao anh Tô Văn sau khi làm chuyện như vậy còn có thể tiếp tục mặt không đổi sắc, chuyện trò vui vẻ đây? Tại sao tại sao tại sao.

“Anh. Anh tại sao phải đối với em như vậy?” Ta mang theo nước nờ nói. Sau khi nói xong tự ta cũng buồn bực .Thế nào cảm giác ,ta đây như là bị cưỡng XXOO sau đó lên án đây? Đường như anh Tô Văn cũng không có đối với ta thể nào đi. Hơn nữa hắn làm chuyện này trước, từng rất dứt khoát nói với ta, “Anh giúp em”

Chẳng lẽ hắn thật sự ôm chân thành cộng thêm tình cảm chân thành tha thiết Tới trợ giúp ta đây làm ?!Ta không phải là con nít,anh Tô Văn !Chuyện như vậy không cần người giúp cũng có thể theo bản năng đi?

Ta trong đầu thoáng qua các loại ý tưởng ngổn ngang ,chỉ cảm thấy lại buồn cười lại thật đáng buồn.Anh Tô Văn từ trên giường đứng lên, hắn hô hấp cũng có chút nặng nề, trong thanh âm cũng mang theo giọng mũi nặng nề .Ta thậm chí có chút hoài nghi anh Tô Văn có phải là bị cảm hay không, có chút lo lắng cần cần đôi môi. Đang lúc này, chỉ nghe anh Tô Văn hồi đáp, “Em là em trai anh,anh có trách nhiệm phải giúp em.”

Hắn cho ra đáp án cùng suy nghĩ ta như nhau,nhưng nghe lời của hắn xong,trong lòng ta chợt trầm xuống. Anh Tô Văn đối với ta làm hết thảy, cũng là vì trách nhiệm mới làm ra .Trước đây vì ta,chăm sóc cuộc sống ta hàng ngày, đến bây giờ. Thậm chí làm ra loại chuyện đỏ mặt tim đập này. Chẳng lẽ hắn cũng sẽ không mất tự nhiên sao? Coi như hắn không cảm thấy mất tự nhiên, ta cũng sẽ cảm thấy không đúng a! Anh Tô Văn luôn tự cho là đúng mà đem trách nhiệm của hắn, áp đặt ở trên người của ta, hoàn toàn không để ý tới cảm thụ của ta.

“Em ghét chuyện như vậy. Sau này không cần như vậy.” Ta hít mũi một cái, cảm giác mình ủy khuất sắp khóc lên. Có thể là bởi vì mới vừa rồi đã làm loại chuyện đó, ta cả đại náo cũng chóng mặt, ý tưởng cũng thay đổi phá lệ cực đoan .Nếu như anh Tô Văn không rời đi, ta sợ mình sẽ không nhận được, nói ra lời càng thêm lời khó nghe .

“Em làm sao có thể ghét chuyện như vậy ?”Đứng ở cửa phòng anh Tô Văn hí hóp mắt,bởi vì đèn phòng khách chiếu xuống,cho nên ta mơ hồ có thể thấy mặt anh Tô Văn.Ta nghĩ ta vĩnh viễn cũng không quên được nụ cười hắn khi đó .Vô cùng tà ác, vô cùng mê hoặc,g giống như Thiên Sứ sa đọa,không hề có một tia khí tức nhân gian .Ta ngây ngốc nhìn nụ cười anh Tô Văn tà quái tới cực điểm ,trong giây lát cảm thấy sống lưng lạnh cả người, cả người giống như là bị làm pháp chú không thể động đậy.Câu tiếp theo của anh Tô Văn ,càng làm cho ta ngốc lăng ở trên giường, sau một lúc lâu chưa hồi thần, “Chẳng lẽ Tiểu Xương em. Tính lạnh nhạt?”

Thứ nam nhân không cách nào nhận được nhất , chính là những lời này! Coi như ta thật tính lạnh nhạt, cũng không thể như không có việc gì đồng ý,huống chi ta là thiếu niên cả người khỏe mạnh 28 năm hoa tiền đồ vô lượng nhiệt huyết đây?Vì vậy ta phục hồi tinh thần lại sau, căng thẳng liền phản bác, “Ai nói ! Em mới không phải. Tính lạnh nhạt! Anh ,anh cũng không nên xem thường em !”

“Nha. Vậy anh an tâm.” Anh Tô Văn giả bộ một bộ thoải mái ,nhưng khóe miệng lại treo nụ cười hẹp hòi.Hắn rõ ràng là biết! Biết ta không phải TMD cái gì lạnh nhạt! Lại cố ý chọc giận ta. Đây không phải tác phong anh Tô Văn? Đây rõ ràng là mách khóe của tên Hạ Phi kia thường đùa bỡn ta !Hơn nữa thật bất hạnh , phép khích tướng dùng ở trên người của ta, bách phát bách trúng.

“Vậy sau này có cần, nói cho anh là được rồi.”Anh Tô Văn nói xong, liền đóng cửa.

“” Ta buồn buồn mân mê miệng, thanh âm cảm ở trong cổ họng, cuối cùng cũng không nói gì. Đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Mặc dù ta biết anh Tô Văn dường như là có bệnh tâm thần phân liệt, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua hắn điên cuồng như vậy à ! Cái gì gọi là ‘ có cần, nói cho hắn biết là được rồi ‘? Loại chuyện như vậy cũng có thể nội bộ giải quyết sao?

Chẳng lẽ là ta quá lạc hậu. Bây giờ nam sinh thật ra thì đều thích để cho bạn cùng lứa tuổi giúp hắn làm. ? Được rồi, ta thừa nhận, anh Tô Văn hẳn mới vừa. Quả thật so với ta DIY một mình thoải mái hơn, thế nhưng cũng không đại biểu, sau này ta cứ bị kích thích sẽ phải đi tìm anh ta giải quyết đi?

Chuyện này bình thường sao? Chuyện này thật bình thường sao? Ta thấy thế nào cũng cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nhưng biểu hiện anh Tô Văn bình thường như vậy, làm ta cũng bắt đầu nghi ngờ, mình là không phải là có chút kinh ngạc. Ta, ta cũng không phải là tính lạnh nhạt, cái bộ vị đó bị vuốt ve. Tự nhiên là có cảm giác, mà anh ta vì không để cho ta từ thời kỳ trưởng thành đối với chuyện như vậy lưu lại ám ảnh, mới bảo giúp ta giải quyết.

Nghĩ như vậy, tựa hồ cũng rất có Logic. Nhưng anh Tô Văn à phạm vi anh quản được cũng quá rộng rồi đi? Anh thuần khiết, vô tư, hoàn toàn không quan tâm mà vì em làm gì đó. Nhưng em sẽ cảm thấy mặt đỏ tím đập, thậm chí ngay cả dùng khí nhìn mắt anh cũng không có!

A.Đều là lỗi ta.Lúc nào tư xuân không chịu,lại chọn vào hôm nay.

Ta đem đầu nóng hôi hộc ở gối đầu cùng cái mền, hận không thể đem mình có thể hít thở không thông mà chết. Như vậy sáng sớm ngày mai, cũng không cần đối mặt anh Tô Văn. Đáng tiếc trạng thái ta có thể đem mình hít thở không thông. Ta cũng rất mất thể diện, ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Sáng hôm sau.Mẹ cùng Tô thúc thúc còn chưa đi làm.Học trò bọn ta mặc dù nghỉ, nhưng công việc của bọn họ vẫn là trước sau như một phải tiếp tục tiến hành, chỉ có gần mùa xuân thì mới có thể nghỉ mấy ngày. Cả nhà, chỉ còn lại ta cùng anh Tô Văn. Bình thường bản thân ta cảm thấy không có gì, nhưng trải qua sự kiện tối qua xong. Ta có chút không dám cùng anh Tô Văn một mình ở chung.

Ngày thường ta mặt dày mày dạn quấy rầy anh Tô Văn, hiện tại ta tránh hắn như trốn mãnh thú. Cả buổi sáng ta đều núp ở trong phòng của mình làm bài tập, sau đó lại đối bụng đến không chịu nổi, mới đi tìm chân đi ra khỏi gian phòng, như bay xông về phòng bếp. Qua loa từ tủ lạnh lấy ra sủi cảo đông lạnh, vào lò vi sóng vài phút cho bằng tan, đang đợi bằng tan, ta ở trước ngực không ngừng vẽ hình thánh giá: anh Tô Văn ngàn vạn lần đừng ra ngoài, ngàn vạn lần đừng tới phòng bếp!

Khi lò vi sóng làm tan bằng xong, phát ra hai tiếng ‘ tích tích ‘, cửa phòng anh Tô Văn cũng ứng tiếng mà mở. Thời gian bấm đốt ngón tay cũng quá đúng đi ! Ta tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, lần nữa mở ra thì trên mặt đã chất đầy nụ cười không tự nhiên, “Tô, anh Tô Văn, chào buổi sáng.”

“Không còn sớm. Cũng mười hai giờ rồi.” Anh Tô Văn trên người còn mặc áo ngủ màu lam nhạt, trên cổ áo không có thắt hai cái nút, lộ ra chút da trước ngực. Tóc của hắn có chút loạn, có thể là bởi vì mới vừa rời giường, mà có vẻ phá lệ rồi bù, phần mái bất quy tắc đem con mắt trái của hắn che kín.

Bình thường anh Tô Văn nào có ‘không đúng mực’ như vậy ? Ta cơ hồ đều không nhớ hắn mặc quần áo nào ngoài đồng phục. Hơn nữa đồng phục học sinh đều bị hắn ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ, cả vật chưa từng lệch qua. Nhưng anh Tô Văn trước mắt, so với bình thường càng có lực chấn động hơn. Tim ta, không khỏi nảy lên một cái. Không đúng không đúng, cái lực chấn động gì chứ, anh Tô Văn coi như đáng đáp khá hơn nữa thì cũng cùng ta không liên quan, ta cũng không phải nữ sinh mê trai, sẽ vì tên đẹp trai ven đường có một động tác lơ đãng mà mặt đỏ tím đập.

Nhưng mà anh Tô Văn, hắn dù chỉ đứng ở nơi đó, cái gì cũng không làm, liền đủ hoàn mỹ, làm ta thật sự không bỏ được ánh mắt từ trên người của hắn dời đi.

“A, a, đã, đã trở thế này.” Ta đập đầu nói lắp ba lắp bắp, cuối cùng đem tầm mắt trên người anh Tô Văn thu lại.

“Ngủ như thế nào?” Anh Tô Văn giọng điệu cùng bình thường có chút khác biệt. Hắn tổ chức tâm lý tốt đẹp làm ta bội phục tới cực điểm. Nhìn coi, trải qua sự kiện tối hôm qua, ta bên này xoắn xuýt cả một ngày. Nhưng anh Tô Văn lại một dạng như không có chuyện gì. Có lẽ ta thật quá làm lớn chuyện. Bình tĩnh, ta phải học được bình tĩnh!

Ta hít một hơi thật sâu, nói chuyện rất cuộc cũng khôi phục bình thường, “Tốt vô cùng.”

“Ồ.” Anh Tô Văn ý vị thâm trường kéo dài chữ ‘Ồ’ này, mắt phượng một bên nhìn có vẻ phá lệ dài hẹp hơi nheo lại, cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Hắn đang nghĩ gì ta không rõ lắm, ta không khỏi tự chủ lại tối hôm qua. Sau đó mặt liền xuất một cái đỏ lên, trong đầu càng thêm vang lên báo động cấp một, các loại giác quan bị ta phong tỏa lại một lần nữa cuốn tới. Không được, không thể nhớ lại nữa!

Ta dùng sức lắc đầu một cái, một mặt suy yếu đem sủi cảo đông lạnh từ trong lò vi sóng bung ra ngoài, trong lúc tay run run, cái bọc sủi cảo trong chén

sứ nguy hiểm đang đưa. Thật sự là thật mất thể diện! Ta vội vàng dùng hai cái tay ổn định chén sứ, ánh mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm dếp mình, không dám nâng lên mắt cùng anh Tô Văn nhìn thẳng.

“Chúng ta ăn cái này?” Anh Tô Văn tựa hồ không có phát hiện được ta không bình thường. Coi như hắn phát hiện. Hắn cũng là đang giả bộ làm như không thấy. Ta hít sâu, nhẹ nhàng gặt đầu một cái, “Trước ăn đồ đi. Buổi tối mới làm cơm.”

“À. Tiểu Xương, em thế nào vẫn cúi đầu?”

“Em. . . . Chảy máu mũi! Đang chảy máu mũi!” Tùy tiện đưa một lý do ra.

“Như vậy à.” Anh Tô Văn trong ngữ điệu mơ hồ cất giọng cười, “Vậy anh bung vào phòng ăn.”

“Cảm! Cứ cảm!” Ta như trút được gánh nặng đem sùi cảo đông lạnh đẩy về phía anh Tô Văn, nghĩ thầm mình rốt cục có thể thoát vị thần xúi quẩy này. A, mặc dù ta không ngừng đối với mình nói: Đừng làm quá lên, chuyện tối ngày hôm qua chẳng qua là một hiểu lầm. Chẳng qua là con đường tình cảm anh em thành lập hơi bị bóp méo. Nhưng ta lại không làm được chuyện hồ hững tiếp nhận sự thật này.

Có lẽ ta cần nhiều thời gian hơn, để tiêu hóa chuyện này đi.

“Tiểu Xương, em vẫn để ý chuyện ngày hôm qua sao?” Đang lúc ta buông lỏng cảnh giác, chuẩn bị trở về phòng tiếp tục học. . . . Anh Tô Văn trong tay bưng sùi cảo đông lạnh, đang hướng gian phòng của mình đi tới, chợt nghiêng đầu sang chỗ khác, cùng ta nhìn một cái. Hắn cặp mắt lưu quang lóe lên, giống như động sát tất cả tư tưởng ta. Một khác kia ta đột nhiên cảnh giác, mình ở trong mắt anh Tô Văn, rất có thể là trong suốt, hoàn toàn không có bất kỳ nguy trang che chở. Coi như là nguy trang, cũng bị tàn nhẫn lột xuống, hoàn toàn tránh không khỏi Hỏa Nhân Kim Tinh của anh Tô Văn.

“Em. . . . Dạ” lần nữa bị thăm bị thân thể phản bội. Thật ra thì ta càng muốn làm bộ như không có việc gì trả lời: nào có. Nhưng há mồm. đại nào ta không suy nghĩ trước liền thay ta trả lời.

“Tiểu Xương mới chút kích thích vậy không chịu nổi sao? Thật là so với trong tưởng tượng anh còn ngây thơ hơn.” Anh Tô Văn nghiêng người dựa bên cửa phòng, cả người khí chất mới vừa ôn nhu bỗng nhiên biến chuyển thành tà ác. Không, không phải tà ác, càng giống như là một loại hấp dẫn.

A a a, xuất hiện rồi! Nhân cách thứ hai của anh Tô Văn! Bây giờ ban ngày ban mặt, hắn liền chạy ra khỏi chiếm lĩnh thân thể anh Tô Văn? Không thể tha thứ không thể tha thứ! Nhưng ta trừ nhìn chăm chăm, còn lại cái gì cũng không làm được.

Đây cũng không phải là Quỷ Hồn Phụ Thể, ta kêu mấy tiếng: ‘ thái thái Lão Quân cấp cấp như luật lệnh! ’ là có thể giải quyết. Kia, vậy ta bây giờ nên làm gì? Ta đầu đầy mồ hôi suy nghĩ, vì tìm kiếm cảm giác an toàn, thậm chí nhặt lên cái nĩa sắt trên bàn ăn che ở trước ngực, “Người, người không nên nói bậy. Trả anh Tô Văn ôn nhu đáng yêu so với Thiên Sứ còn hoàn mỹ hơn cho ta !”

“Ha ha ha ha !” Anh Tô Văn lần đầu tiên cười như vậy không chút kiêng kỵ. Bình thường thấy được nhiều nhất, chính là chiêu bài của hắn ‘ Nụ cười Mona Lisa ’, tiêu chuẩn cười không lộ răng. Nhưng lần này, hắn cư nhiên cười đến vui vẻ như vậy, thậm chí ngay cả thân thể cũng đứng không vững, mềm nhũn dựa vào khung cửa.

Ta tròn mắt há mồm, nhìn anh Tô Văn trước mắt. Do dự một hồi, nĩa sắt nắm chặt trong tay, liền bị ta thả lại trên bàn ăn. Ta không thể, thật dùng nĩa sắt đâm anh Tô Văn, hiện tại cảm ở trong tay hoàn toàn không có ý nghĩa.

“Ôn nhu đáng yêu, anh Tô Văn so với Thiên Sứ còn hoàn mỹ hơn?” Anh Tô Văn một bên cười, một bên tái diễn lời ta vừa nói. Ta mới vừa lúc nói còn không có cảm thấy như thế nào, hiện tại được anh Tô Văn lặp lại một lần sau, ta mới hậu tri hậu giác phát giác được, ta mới vừa rồi buồn nôn đến cỡ nào. Sách sách, trên cánh tay nổi da gà.

“Cái đó. . . . Dùng từ sai chút đỉnh.” Ta có chút tức giận gãi gãi đầu, không phải là câu anh Tô Văn, mà là câu bản thân. Thế nào trước mặt anh Tô Văn, ta cuối cùng luôn sẽ phạm một chút sai lầm cấp thấp đây? Tần số cao, trên căn bản đạt tới trình độ nói một câu đập một mình.

“Anh ở trong mắt Tiểu Xương ra là hình tượng như vậy.” Anh Tô Văn từng bước từng bước đi về phía ta. Sùi cảo đông lạnh bị hắn tùy ý bỏ qua một bên, ta đột nhiên cảm giác được một loại áp bách chưa bao giờ có, cuốn tới! Vì vậy lập tức ta lại nhặt lên cái nĩa sắt, nom nớp lo sợ hai bước, “Anh đừng tới đây, có lời gì nói là được. Tục ngữ có câu, cự ly sản sinh mỹ. Anh Tô Văn, em sai rồi! Anh không thích sùi cảo đông lạnh vậy em hiện tại liền làm cho anh ớt xanh khoai tây mà ăn !”

“Ha ha.” Anh Tô Văn giống như là nhìn món đồ chơi quét mắt tới nĩa sắt trong tay ta, cước bộ không dừng lại chút nào, trực tiếp đến trước người ta. Hắn không nhìn ta kháng cự, vừa đến gần vừa từ từ nói, “Anh vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái, Tiểu Xương, kể từ khi em bỏ nhà ra đi, em liền thay đổi rất nhiều. Tính cách em không có đổi bao nhiêu, nhưng thái độ đối với anh, đối với cái nhà này, cũng thay đổi rất nhiều.”

Trong lòng ta cả kinh, cũng quên mất gãy giữa, cố gắng bày ra nụ cười mờ mịt, “Cái đó, em không phải đã nói rồi sao, phát sốt liền mất trí nhớ.”

“Mất trí nhớ? Cái lời nói dối này quá kém, kinh nghiệm một chút, phải nói cái gì càng có thể tin để gạt anh.” Anh Tô Văn một tay nắm lên cổ tay của ta, ngữ điệu mang theo bất mãn, “Cũng lúc này, còn muốn gạt anh à? Thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Ta không biết hắn muốn làm cái gì. Nhưng cái loại cảm giác nguy cơ làm ta rợn cả tóc gáy nhưng không cách nào bị sao lãng. Vì vậy ta vội vàng lắc đầu một cái, “Em nói, em nói!”

Anh Tô Văn hài lòng gặt đầu một cái, “Nói đi.” Nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ là không có ý định buông tay ta ra. Thiệt là, ta lại không thể chạy án, nơi

này chính là nhà của ta. Từ từ,ta lúc nào thì thành tội nhân? Coi như ta đã từng lừa gạt anh Tô Văn,cũng không cần hưng sư động chúng như vậy đi? Mỗi người đều có lý lịch cùng bí mật mình mà.

Nghĩ như vậy, ta chưa quyết định lập trường hẳn nữa dao động. Len lén liếc anh Tô Văn,bị mặt hấn càng dựa vào càng gần ,cùng khước miệng hơi hướng bên phải nhọt nhọt hù dọa.

Anh Tô Văn ,em nói, em nói còn không được sao. Có thể hay không cầu anh xin nương tay cho. Đừng cười với em như vậy nữa?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Trời sinh ta tài tất hữu dụng theo tính cách ta như thế,nếu là đời đến thời kỳ chiến loạn ,sẽ là nhân tài Hán gian ! Ta thờ sâu một hồi,đem chuyện mình chuyển kiếp ,từ đầu tới đuôi nói cho anh Tô Văn.Chờ ta kể xong , sùi cảo cũng lạnh, nĩa sắt bị ta nung tới nóng hổi .

Giao phó xong hết thảy , ta có loại cảm giác tháo xuống trách nhiệm nặng nề ,xui lơ ở trên sàn nhà. Anh Tô Văn sắc mặt bất định,tựa hồ đang suy nghĩ cái gì cái gì, sau một lúc lâu mới đỡ ta đứng lên. Ta có chút không được tự nhiên từ dưới đất bò dậy, sờ sờ cái bụng đang rên rỉ ,đang muốn cầm nĩa đâm vào sùi cảo ,lại bị anh Tô Văn cường chế nâng cầm lên, chống lại ánh mắt anh Tô Văn .

Ta kinh ngạc trừng mắt nhìn, trong lòng thiên hồi bách chuyển, nghĩ: anh Tô Văn sẽ không coi ta là quỷ hồn muốn đem ta tại chỗ giải quyết đi.Vì vậy vội vàng lấy lòng bày ra nụ cười, “Anh. Bất kể như thế nào, em đều là Tiểu Xương không thể giả được.”

Nhưng anh Tô Văn không có đáp lời, hấn chẳng qua là hờ hững nhìn chằm chằm đôi mắt của ta, giống như có thể từ nơi đó thấy linh hồn của ta .Ta nghĩ anh Tô Văn nhất định sẽ thôi miên ta,hai mắt của hấn giống như nước xoáy, đem lý trí của ta cướp đi.

“Tiểu Xương,Em đối với anh quan tâm, đều là cam tâm tình nguyện , có đúng không?” Anh Tô Văn từng chữ từng câu hỏi, hấn nói rất chậm, giống như nói nhanh ta sẽ nghe không hiểu .Ta mím môi, có chút kỳ quái anh Tô Văn tại sao phải hỏi ra vấn đề như vậy, “Đương nhiên .Thật ra thì, em cũng chưa làm gì,khụ, chẳng hạn như nấu cơm,đều là chuyện em nên làm.”

“Anh cho là, em vẫn còn diễn đây.”Anh Tô Văn híp mắt.Ta chợt cảm thấy hấn trước mắt ,càng giống như là một con hồ yêu biến thành người ,’Đột nhiên già bộ hiểu chuyện đối tốt với anh,thái độ càng biến chuyển thêm 180 độ .Em muốn cho anh lệ thuộc vào em,sau đó sẽ hung hăng bỏ anh phải không?”

“Sao, làm sao có thể? !” Ta giống như bị kinh sợ ,thân thể chợt run lên, có chút thụ thương nhìn anh Tô Văn ,’Em là loại người như vậy sao? Thì ra ở trong mắt anh,coi em là loại người như vậy.”

“Anh chỉ là không xác định.” Anh Tô Văn rũ mắt ,”Anh không muốn lại bị lừa gạt.”

“Anh?Anh từng bị lừa?Ai lớn gan như vậy? ! Để em dạy dỗ cô ta !”Ta hô hoán một trận,sau đó lại héo rũ xuống, “Bất quá đánh con gái quả thật có chút không ôn.”

“Cũng đã là chuyện quá khứ mười mấy năm trước.Cũng không cần em báo thù cho anh.”

“A? Nha.” Ta ngẩn người, quan sát sắc mặt anh Tô Văn.Hấn hiển nhiên không phải là rất nguyện ý đem đề tài này tiếp tục, vì vậy ta ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Thật ra thì. Tiểu Xương em cũng đủ ngu ngốc. Cũng bởi vì ‘ tương lai ’ anh đối tốt với em,nên hiện giờ phải đối với anh?Nói không chừng cái tương lai em nói,chẳng qua là phát sốt,mà xuất hiện ảo tưởng.”Anh Tô Văn híp mắt,tâm tình của hấn tựa hồ không tệ, đối với ta không trả lời cái vấn đề này cũng không sao cả.Nhưng ta vẫn vẽ rắn thêm chân phân bác,”Đó là không thể nào. Hơn nữa. Trước kia vẫn là tư tưởng của em quá mức cực đoan , chúng ta rõ ràng là người một nhà, tại sao phải đối địch .”

“Vậy em sẽ vẫn tiếp tục như vậy ?”

“. Vẫn tiếp tục cái gì?” Ta u mê gãi gãi đầu, mặt không hiểu nhìn về phía anh Tô Văn.

“Chính là. Em sẽ vẫn đối tốt với anh, nấu cơm cho anh,không lừa anh nữa. luôn ở cùng một chỗ với anh?”

Ồ, lời này thế nào cứ như dùng lời thoái trước giáo đường nghiêm trang ,hai người đứng trước cha xứ thành kính nói ‘ ta nguyện ý ’ vậy ?!

“Em,cái này. nghiêm túc như vậy làm gì ?”Ta có chút không được tự nhiên quay mặt,rủ xuống nhìn về phía sàn nhà.

“Chẳng qua là xác nhận vật sở hữu mà thôi.”Anh Tô Văn nhún vai một cái, phong khinh vân đạm nói.

“Vật sở hữu?!”Ta hoài nghi lỗ tai mình lần nữa nghe nhầm,vì vậy vội vàng bắn phá khắp phía,tìm kiếm ‘vật sở hữu’ trong miệng anh Tô Văn .Đang nhìn hơn nửa ngày cũng không thấy cái gì kỳ lạ ,ta rốt cuộc hiểu rồi ,vật sở hữu trong miệng anh Tô Văn ,chính là ta.”Đùa gì thế, em cũng không phải là đồ vật!”

“Ừ. Em thật sự không phải là đồ vật.”Anh Tô Văn hiện tại lại còn có lòng cùng ta chơi chữ.Ta chỉ cảm thấy đầu óc một mảnh hỗn loạn, không biết mục đích anh Tô Văn đến tột cùng là cái gì, chỉ có thể vạn phần cảnh giác trọn to đôi mắt, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của anh Tô Văn.

“Đừng dùng vẻ mặt tiêu sái này nhìn anh.”Anh Tô Văn bỗng khoác tay lên vai ta,giấy kẻ tiếp lại xuất hiện ở hàm dưới của ta,cằm bị nâng lên,từng chút một đến gần anh Tô Văn , “Nếu không anh sẽ không nhìn được. Khi dễ em”

Này, đây là hát bài gì đấy?!. Bởi vì kích thích vượt quá trong phạm vi tiếp nhận của đại não,thần kinh của ta bắt đầu hỗn loạn lên,trong loại thời điểm máu chột này, trong đầu không phải là liễu chết giãy giụa, mà là. . . . môi của anh Tô Văn thật gọi cảm

Má ơi, là oan hồn thiếu nữ ngu ngốc nào ám trên người ta? Ta làm sao có thể có ý nghĩ như vậy? Nhất là vào thời điểm này. nụ hôn đầu của ta đây một đời tồn trữ mười mấy năm sẽ phải khó giữ được !

Nghiêm khắc mà nói,đây không phải là nụ hôn đầu của ta, thật ra thì ta có hôn qua nữ sinh . Về nụ hôn đầu, ta thật ra đã quên mất tiêu,khi đó ta còn ngây thơ.Thật, so bây giờ còn ngây thơ hơn.Hôn đầu là chuẩn chuẩn lướt nước,đôi môi hai người trên không trung đựng một cái mà thôi. Dù sao,hôn môi cảm giác vẫn rất tuyệt ,với điều kiện đối tượng của người không được ăn hành trước khi hôn.Ta vẫn cho là, môi nữ sinh mềm hơn so với nam sinh rất nhiều, nhưng sự thật chứng minh. . . . môi của anh Tô Văn so nữ sinh còn muốn mềm hơn !

A, người hỏi ta tại sao có thời gian nghĩ mấy chuyện này?Không phải là đã sớm nói,thần kinh nào ta đã sớm rồi mù sao.

“Ừm. . . .” Thanh âm không hài hòa từ trong miệng ta tràn ra. Anh Tô Văn thừa dịp mà vào, đầu lưỡi hấn một mực mô tả đường nét răng môi ta,hiện tại lại càng táo tợn nuốt vào. Cộng thêm trí nhớ kiếp trước,ta rõ ràng so với hấn lớn hơn bốn tuổi, nhưng vì cái gì kỹ thuật của hấn lại tốt như vậy?Ta bị đặt tại trên tường, hai đầu gối hơi cong , giống như cá mất nước một dạng khẩn cấp thở hổn hển,tay anh Tô Văn chống đỡ thân thể ta.

Nếu như hấn thả tay xuống ,không nghi ngờ chút nào, ta một giây kế tiếp sẽ thoát lực té xuống đất. Đầu óc giống như hồ dán,khuấy thế nào cũng không ra,g giống như là ta nắm tay áo anh Tô Văn .Ta biết chuyện hai người chúng ta hiện tại làm ,nhất định là sai lầm, nhưng lại không có khí lực đẩy anh Tô Văn ra.Cuối cùng anh Tô Văn cắn cắn môi ta,kết thúc nụ hôn này. Bản thân ta ở trên sàn nhà miệng to hút không khí. Cả phòng bếp cũng chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề cùng tiếng đồng hồ treo tường không lúc nào ngừng.

Ta ngo ngắc sờ lên môi của mình, có chút sưng, ngứa một chút,noi anh Tô Văn hôn qua giống như là đóng dấu khắc vào phía trên. Ta ngo ngắc ngồi ở tại chỗ, trong lòng nghĩ :thì ra là cùng nam sinh hôn ,là tư vị này Khó trách trên thế giới này có nhiều đồng tính luyến ái như vậy .Khoái cảm từ cái hôn này ,so với ta từ bất kỳ từ trên người nữ sinh có được, nhiều hơn gấp mấy lần.

“Tiểu Xương,sau này em là của anh.Nhớ điểm này. Nếu như em lại đi trêu chọc những người khác. Đừng trách anh không có nhắc nhở em.”Cho dù trải qua vận động vô dưỡng với thời gian lâu như vậy ,anh Tô Văn lúc nói chuyện đều không một tia dừng lại, còn bình thản trước sau như một .Đừng là !Đừng là !Này là cái gì đây ! Anh Tô Văn hôn ta = ta biến thành người của hấn = sau này tự do ngôn luận cộng thêm tự do nói yêu thương toàn bộ bị tước đoạt.

“Anh !Anh điên rồi!” Ta tức giận từ trên sàn nhà bò dậy ,trong mắt bắt đầu đầy máu, “Em là Hồng Xương! Là em trai anh !Cho dù không phải là hôn thì đầu gì em cũng là em trai anh có được hay không!”

“Anh biết.” Anh Tô Văn mặt không thay đổi gật đầu một cái, “Điểm này không cần em nhắc nhở anh.”

Anh Tô Văn trước mắt lãnh tĩnh như vậy ,còn là người mới vừa rồi động tình mà đè ta ở trên tường mà hôn lưỡi à?Trong này nhất định là làm chỗ nào !Có phải ta thật bất đầu rồi loạn thần kinh cộng thêm già nua si ngốc hay không ? Nếu không làm sao có thể? Anh Tô Văn làm sao có thể.

“Là em trai cũng thế.Em nếu trêu chọc tới anh,cũng đừng nghĩ chạy trốn.” Anh Tô Văn híp mắt,anh mắt nhìn ta giống như là đang nhìn con mồi đã sa lưới ,”Nếu như em ban đầu không đối tốt với anh, có lẽ anh sẽ không lưu luyến phần tình cảm này.Nguồn gốc cũng do em,dĩ nhiên phải do em kết thúc.”

Tình cảm ta là tự làm tự chịu, gieo gió gặt bão sao? Ta đột nhiên nhớ tới Hạ Phi từng nói với ta ,‘ khi người chỉ cho hấn bánh bao , hấn sẽ thỏa mãn với hiện trạng. Nhưng khi người cho hấn bánh ngọt,hấn cũng không tình nguyện tiếp tục ăn bánh . Hồng Xương,người cho người khác quá nhiều, cho nên bọn họ liền không nhìn được yêu cầu nhiều hơn.

Chẳng lẽ anh Tô Văn biến thành như vậy, cũng là sai lầm của ta ?Quả thực, theo quá khứ,anh Tô Văn chưa từng ra vẻ, đối với ta có bất kỳ tình cảm vượt qua trách nhiệm,nhưng bây giờ.

Có phải ta hại anh Tô Văn hay không?Hấn rõ ràng là không thích nam sinh , chẳng lẽ cũng là bởi vì ta làm cho hấn mấy lần com, cùng hấn nói chuyện phiếm, hấn liền thích ta? Sao, làm sao có thể? !

“Anh Tô Văn ,anh nhất định là tối hôm qua ngủ không ngon, bây giờ còn mơ mơ màng màng .”Ta xấu hổ cười, cố gắng vì anh Tô Văn tìm bậc thang xuống,”Em là nam sinh a, anh cũng là nam sinh. Sau này đều phải thành gia lập nghiệp lấy vợ sinh con.Em làm sao có thể là vật sở hữu của anh? Anh nói vậy nếu để cho Tô thúc thúc cùng mẹ em nghe, kia thế nào cũng hù chết bọn họ .”

Bất đắc dĩ, ta chỉ có thể mang Tô thúc thúc cùng mẹ ta ra,y đồ dùng danh hiệu bọn họ tới trấn áp anh Tô Văn. Nhưng anh Tô Văn chẳng qua là hơi nhịu này, hết sức theo chủ nghĩa đại nam tử nói một câu, “Chuyện này anh sẽ xử lý.”

Xử lý? ! Anh thật đúng là tính cùng mẹ em nói? ! Anh Tô Văn ,anh điên rồi sao !Điên rồi cũng đừng lôi em nhảy lều chung chứ.Ta cả kinh dùng sức lắc đầu, “Anh xử lý như thế nào ?Chẳng lẽ thật muốn cùng bọn họ nói?”

“Bọn họ có thể tiếp nhận mới tốt.Không tiếp nhận. Chúng ta liền ra ngoài ở.”Anh Tô Văn hỏi hột nói, câu kể của hắn làm ta cả khuôn mặt cũng 囧 lên, “Anh nuôi em.”

Anh. . . . Nuôi. Em ? !

“Em không cần người khác nuôi!” Ta gian nan từ hàm răng thốt ra những lời này, “Rất cảm ơn anh Tô Văn giúp đỡ.Nhưng em không cần!”

“Ha hã. Em giận về mặt cũng thật đáng yêu .”Hình tượng anh Tô Văn trong lòng ta,sau một giây đó,hoàn toàn hủy diệt! Khẩu khí của hắn đơn giản so với đại thúc quái dị còn làm cho người ta giận sôi hơn !Một đại nam nhân, bị thường xuyên nói là đáng yêu,ngươi kêu ta làm sao chịu nổi? !

“. Em không phải là đồng tính luyến ái.” Cuối cùng hết chiêu,ta mới nói ra miệng. Trước không nói là sợ thương tổn lòng tự ái anh Tô Văn.Ta mặc dù không bài xích đồng tính luyến ái, nhưng luôn cảm thấy một quần thể người, rất bệnh hoạn.Vừa nghĩ tới đồng tính luyến ái liền liên tưởng đến kẻ cơ bắp ăn mặc phải trang điểm lộng lẫy. Đừng hỏi ta tại sao, thế nhưng kẻ cơ bắp chính là tác phẩm tiêu biểu trong cảm nhận về đồng tính luyến ái của ta. Khi đó, gọi đồng tính luyến ái, cơ hồ có chút ý nhục mạ .

Vì vậy ta có chút thấp thòm bất an dịch dịch thân thể, nhìn về phía anh Tô Văn, một lần lặp lại ,”Em không phải là đồng tính luyến ái. Cho nên không cùng anh chung một chỗ. Sau này cũng xin anh Tô Văn đừng làm ra loại chuyệnbiến thái đó.”Nói xong lời này, ta cả khuôn mặt cũng đỏ lên.

“Đồng tính luyến ái Anh sẽ cố gắng để cho em đổi cái nhìn .” Anh Tô Văn trả lời, làm ta mở rộng tầm mắt. Cái này, câu trả lời của hắn hoàn toàn cùng lời ta râu ông nọ cắm cằm bà kia sao! Anh Tô Văn ôm chầm bà vai của ta, cũng không trông ta về mặt lúc này là cỡ nào kinh ngạc,”Tốt lắm, hôm nay chúng ta đã nói lâu rồi. Nên làm cơm tối .”

“Muộn, cơm tối?” Lúc này ai còn nhớ tới cơm tối này!Anh Tô Văn anh còn là người địa cầu sao? Ta kinh ngạc há miệng, cuối cùng vẫn là cúi đầu,dời bước đi về phía phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Vì vậy ta không giải thích được, cùng anh Tô Văn ‘quan hệ’ cộng thêm ‘ ở chung ’. Thật ra thì chúng ta những năm gần đây luôn luôn ở chung, chỉ bất quá bây giờ ‘ chính thức ’ lui tới . Gì, người hỏi cảm nhận của ta?Được rồi. Ta mỗi ngày đều không ngại phiền toái, thái độ cực kỳ thành khẩn đối với anh Tô Văn nói, “Hai chúng ta thật không được.”

Nhưng mỗi lần ,anh Tô Văn cũng sẽ dùng môi chặn miệng ta lại,đem ta hôn tới nỗi không có chút lực phản kháng nào,cực khóc ném xuống một câu, “Quá ồn.”

A này !Đây cũng quá ác đi! Là tên khốn kiếp nào đặt ra ? (mỗi lần qua một bên vẽ vòng trònừ? Người ta là có thể nghĩ tới đây,ngươi liền ráng chịu chút đi. Mỗi tiểu bạch thỏ: Hồn đàn!)

Cùng anh Tô Văn quan hệ,hình như cũng không kinh khủng như ta nghĩ.Phương thức bọn ta chung sống cùng trước kia không có gì khác nhau,trừ bỏ thỉnh thoảng anh Tô Văn dùng miệng chặn ta(có một từ gọi là hôn môi- -!), thỉnh thoảng sẽ ôn nhu quá mức, thỉnh thoảng lại bá đạo làm cho người ta phát điên ,thú thật,không có gì nữa.

Có thể là tất cả mọi chuyện đều bị ta phức tạp hóa đi. Nhìn anh Tô Văn như vậy, nói không chừng ngày nào đó hắn liền thông suốt,hoàn toàn tỉnh ngộ phát hiện trò đồng tính luyến ái cũng cũng không vui giống như trong tưởng tượng ,ngược lại đối với MM cùng lừa hững thủ hơn.

Đúng thôi, nam sinh ôm cọc gỗ cứng ngắc,một chút co dãn cũng không có. Kia sao được với nữ sinh. Được rồi, ta thừa nhận. Nam sinh hôn tư vị không chê được chỗ nào.Nhưng chẳng qua là khá tốt mà thôi! (mỗi lần: kỳ thực, thừa nhận đi,ngươi đã dao động.)

“Anh Tô Văn ,cơm tối anh muốn ăn cái gì?” Trong tay ta nắm trứng gà, đứng ở trước bếp,xoay người hỏi thăm anh Tô Văn ở trên ghế sa lon .Trong tay hắn cầm một quyển tiểu thuyết nguyên bản Anh,cũng không ngừng đầu lên hỏi đáp, “Làm mì đi.”

“Ừh. . . .” Ta gạt đầu một cái, chột có chút hắc tuyến phát giác. Ta cùng anh Tô Văn phương thức chung sống ,thật rất giống cảm giác lão phu lão thê .Cuộc sống như thế cũng không tệ. Ít nhất ta biết anh Tô Văn mỗi ngày đều rất vui vẻ , cũng sẽ không ở trước mặt ta có ý giả vờ một bộ Đại ca ca ôn nhu nhà bên .Đây là bản tính hắn.Thật ra thì gần đây ta mới biết, anh Tô Văn hắn căn bản không có nhân cách thứ hai,bình thường ngoan ngoãn tất cả đều là giả vờ qua mặt người khác !Tính cách chân thật ẩn núp của hắn thật ra là phúc hắc! Phúc hắc cộng thêm bá đạo. Gạt người ngay cả mặt đều không nháy một cái.

Người nói xem ta nhiều năm như vậy, thế nào cũng không nhìn ra bản chất của hắn? Nói không chừng ta biết, cũng sẽ không tới tưu chọc tôn đại thần này. Bất quá. Coi như ta đã sớm biết tính tình thật của anh Tô Văn rất ác liệt, có thật nhiều khuyết điểm người khác không biết. Tại trong lòng ta, anh Tô Văn vẫn là cùng trước kia một dạng, không người nào không thích hắn, chiều cố hắn. Có lẽ chỉ có thiếu sót mới có thể khiến cho một người hoàn mỹ đi. Nếu như hắn đối với ta có ham muốn chiếm hữu, có thể ít chút. Vậy ta sẽ càng thêm cảm kích! Vì vậy cả nghỉ đông cũng bị buồn bực ở nhà, không được phê chuẩn cùng Hạ Phi và Thi Thi đi ra ngoài chơi, chỉ có thể cả ngày nằm ở trên ghế sa lon nhàm chán đổi kênh tivi, làm cơm sáng chiều tối cho anh Tô Văn.

Ta từ chối bọn Hạ Phi lần thứ 10 sau, bọn họ rất cuộc cảm thấy có cái gì đó không đúng, bắt đầu hỏi ta trong nhà đã xảy ra chuyện gì. Ta cũng không biết chuyện này phải nói từ đâu, cho nên mỗi lần bọn họ hỏi thì ta cũng chỉ có thể úp mở, ấp úng ứng phó. Ai ngờ đến. Bọn họ cuối cùng vẫn không yên lòng, quyết định tới nhà của ta dò hỏi một phen. Ta đem chuyện này báo lên cho anh Tô Văn, có chút thấp thỏm chờ anh Tô Văn trả lời.

Thật ra thì ta hiện tại đầu óc cũng rối loạn. Thi Thi sẽ không giống quá khứ, đối với anh Tô Văn vừa thấy đã yêu. Bởi vì hiện tại cô đã quen bạn trai. Mà người cùng cô lui tới, tuyệt đối làm ta ngã rớt kiếng! Lại có thể là thằng hư hỏng cùng lớp, Tề Tử Hi. Hai người bọn họ đang trong giai đoạn tuần trăng mật, cho nên lúc này để Thi Thi tới nhà chúng ta, thuận tiện đem cô giới thiệu cho anh Tô Văn. Hắn là sẽ không sinh ra phản ứng hóa học không cần thiết.

“Cho nên. Bọn họ có thể tới sao?” Ta lấy lòng đem cháo củ sen trong tay đưa cho anh Tô Văn, cũng nặn ra một nụ cười sáng lạn.

“Bạn em. Có phải là người hay quần lấy em.” Anh Tô Văn suy tính sau một lúc lâu, hỏi ta một vấn đề như thế.

Ta có chút không vui nhũn mày, “Cái gì gọi là quần lấy em. Bọn em từ nhỏ cùng lớn lên, ai quần ai cũng chưa biết à. Anh nói Hạ Phi như vậy là sao.”

“Biết, OK, em để cho bọn họ tới. Anh vừa vặn giải quyết tên côn trùng cứ thềm thường em suốt.”

“Anh Tô Văn! Anh đây là thái độ gì! Bọn họ là bạn tốt nhất của em mà!” Ta lần này là thật có chút tức giận, thái độ cứng rắn khó được đoạt lấy cái muống trong tay anh Tô Văn, “Anh nếu là đối với bọn họ không khách khí, chính là đối với em không khách khí! Anh nếu khi dễ bọn họ, chính là đang khi dễ em!”

“Anh bộ ít khi dễ em hả?” Anh Tô Văn không chút để ý hỏi đáp. Bất quá hắn phương diện dụ dỗ người hiển nhiên là có thiên phú, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, lúc nào thì dừng chỗ cực hạn người có thể chịu được, hắn rất nhanh liền thì ngược lại trấn an ta, “Biết, Tiểu Xương Cho anh chút trà sữa.”

“. A.” Bạn Xương nào đó cuồng cuồng nhận lệnh.

Không biết anh Tô văn đến tốt cùng có tính toán gì, trong lòng ta thấp thỏm không dứt. Nhưng Thi Thi cùng Hạ Phi thỉnh thoảng lại gọi điện thoại tới, làm cho ta cũng có chút thần kinh suy nhược, cuối cùng vẫn đáp ứng để cho bọn họ tới. Vì vậy hẹn một ngày, Hạ Phi và Thi Thi xách theo bọc lớn, bình bình lon lon tìm tới cửa, nhìn thấy giống như là muốn đánh nhau lâu dài. Ta ngăn ở cửa, bộ mặt hắc tuyến nhìn hai người này, “Hạ Phi ngươi muốn tới qua đêm còn chưa tính. Tại sao Thi Thi cũng quậy theo? Cậu là nữ sinh à! Dì chẳng lẽ đều không lo lắng sao?”

“Không lo lắng.” Thi Thi tự nhiên mà đem ta từ cửa đẩy ra, đổi lại dép, “Mẹ tớ vừa nghe là tới nhà cậu qua đêm, ngay cả nghỉ cũng không liền đáp ứng.”

“. Dì thật đúng là tin tưởng tớ à.” Đầu ta đau lấy tay che mắt, đem bọn Hạ Phi dẫn vào trong nhà. Cơ hồ có một tháng không thấy bọn Hạ Phi, mặc dù trên mặt ta giả bộ không hài lòng, nhưng trên thực tế, ta rất vui vẻ. Trước kia quá lâu không thấy bọn họ sẽ cả người không thoải mái, hiện tại tình huống này ngược lại. Có thể là bởi vì có anh Tô Văn ở bên cạnh ta, cũng không có thời gian nghĩ tới bọn họ, cả ngày vội vàng vì anh Tô Văn nấu cơm, mãi rách miệng lưỡi ý đồ đem anh Tô Văn trên con đường đồng tính luyện ái rồi xa cộng thêm vấn đề bảo vệ trinh tiết của mình.

“Hai người ngày nghỉ thế nào?” Ta cho bọn họ mỗi người một tách trà sữa, ánh mắt mắt tự nhiên nhìn về phía gian phòng anh Tô Văn. Chỉ mong anh Tô Văn có lòng từ bi ngoan ngoãn đợi ở trong phòng của mình. Dù đi ra cùng bọn Thi Thi gặp mặt, cũng ngàn vạn lần đừng lộ ra bản tính a a a! Nhất là đừng ăn mặc quần áo xốc xếch, thần chí không rõ nhào ra chào hỏi.

“Hoàn hảo a. Chúng tớ muốn hẹn cậu ra ngoài chơi, nhưng luôn bị cậu từ chối. Cuối cùng nơi nào cũng không đi được.” Thi Thi rất thẳng thắn tỏ cáo ta. Hạ Phi quét một vòng phòng khách, “Không tệ lắm, cái phòng này so với lúc trước rộng rãi không ít. Khó trách người thích ở nhà ngày ngốc làm trạch nam.”

“A. Một lời khó nói hết a.” Ta nhấp một miếng trà sữa ấm áp, đi bộ tới ban công, làm ra một vẻ mặt buồn bã. Phối hợp bông tuyết là tả ngoài cửa sổ cùng ta áo sơ mi đơn bạc bằng phẳng, thật đúng là có chút giống cảnh anh hùng mặt lộ.

“Thế nào?” Hạ Phi và Thi Thi cũng rất quan tâm hỏi. Ta cảm khái đủ rồi, vội vàng lắc đầu một cái, “Không có gì, thật ra thì gần đây có chút lười, trước còn bị cảm. Không muốn ra cửa.”

“Như vậy à.” Hai người bọn họ tựa hồ còn thật hài lòng ta trả lời. Hạ Phi giả vờ gõ tách trà, ánh mắt híp một cái, có chút xấu xa nói, “Bản thân ta là cảm thấy, hình như mấy ngày không thấy, người liền thay đổi. Bắt đầu theo con đường hiền thê lương mẫu.”

“Cái gì a.” Trong lòng ta cả kinh, nghĩ thầm Hạ Phi này nha trực giác thật đúng là nhạy bén, cư nhiên liếc thấy nội tình ta bị áp bách thành nữ đầu bếp. Vì vậy ta cuống quýt giải thích, “Ta nhưng là đại nam nhân, làm sao có thể theo con đường hiền thê lương mẫu!”

“Hắc hắc, thật ra thì tớ cũng có loại cảm giác này đây.” Thi Thi ở một bên nói giúp vào, ánh mắt cong cong híp lại. Ta vốn là còn lo lắng cô tỏ tình với ta bị cự tuyệt sau, sẽ cùng ta sinh ra khoảng cách, nhưng hiển nhiên là ta quá lo lắng. Hiện tại Thi Thi như cá gặp nước, không gì kiên kỵ cùng ta đùa

giờn.Hiện tại cô chậm rãi nói,”Thật ra thì tớ luôn cảm thấy Hồng Xương cậu rất có bộ dáng của thụ.”

“Cậu . . .cậu hủ rồi sao !” Ta tròn mắt há mồm nhìn Thi Thi, thân thể lui về phía sau mấy bước, giống như là sợ bị lây ôn dịch ,tay run run chỉ chỉ hướng cô, “Làm sao như thế?Thế nào mới mấy ngày nghỉ không thấy cậu lại bị độc sâu như vậy?”

“Là chị họ tớ, chị ấy cùng tớ trao đổi kinh nghiệm, sau đó tớ cảm thấy con đường BL này mới là vương đạo a! Cái gì BG, GL, GB cũng đánh không lại nó!” Thi Thi một tay nắm quyền, một bộ vạn phần căm phẫn , như sắp vị quốc vong thân .Ta tuyệt vọng lắc đầu một cái, trong lòng nói : lại một cô gái thể kỷ mới bị hủ ! Thật sự là đáng thương,làm lòng người đau không dứt a!

Bởi vì liên quan tới anh Tô Văn,ta đây cái nghi hê liên cùng đồng tính luyến ái, BL này,làm không ít nghiên cứu. Cho nên cũng liên biết thì ra cội đời này vẫn tồn tại một loại sinh vật được đặt tên là ‘ hủ nữ ’.Đối với người thế nào cũng không nghĩ đến, ‘ hủ nữ ’ trong truyền thuyết cư nhiên đang ở bên cạnh ta! Ta cầu cứu đưa mắt đưa về phía Hạ Phi.Hắn ngược lại rất bình tĩnh tiếp tục uống trà sữa, hoàn toàn không để ý chuyện Thi Thi biến chuyển .A,này thật đúng là việc không liên quan đến mình thì bỏ mặc.

Đáng tiếc Hạ Phi hứng quá sớm. Hắn lập tức cũng bị Thi Thi dụ dỗ, chỉ nghe Thi Thi không coi ai ra gì nói, “Thật ra thì ,tớ hiện tại mới phát hiện. Thì ra Hạ Phi có tiềm chất của biệt nữ công !Cậu cùng Hồng Xương là thoát tuyến thụ chung một chỗ, thật sự là tuyệt phối!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

“Phốc!” Hạ Phi một bên ho khù khụ, trực tiếp đem trà sữa trong miệng phun ra ngoài. Ta đem mặt xoay qua một bên, che miệng nhỏ giọng cười. Vốn tưởng rằng Hạ Phi sẽ lừa giận ba trượng phẫn bác Thi Thi một trận, cũng không nghĩ đến hắn sẽ phun trà sữa xong,liền giả bộ như không có chuyện gì xảy ra ,khóe miệng thậm chí còn treo một mạt nụ cười miễn cưỡng coi như là ngượng ngùng .

Đây là thế nào? Đầu óc rút gân sao? ! Ta ở trong lòng nói thầm , rút ra khăn giấy trên bàn ăn ,vì Hạ Phi chùi chùi.Hạ Phi ngoan ngoãn để cho ta lau, mà Thi Thi trong mắt đang tàn phát ra lục quang khủng bố

“A. Tiểu Xương, bạn em tới thế nào cũng không nói cho anh biết một tiếng” Thanh âm này là Anh Tô Văn !

Ta chậm rãi ngẩng đầu lên, khóe miệng hơi co quắp. Anh Tô Văn nửa hí ánh mắt, đối với bọn ta rất là ‘ thần mật ’ cười, “Tiểu Xương em cũng thiệt là, không gọi anh một tiếng. Tiếp đãi không chu đáo,thật sự có lỗi.”

Anh Tô Văn mặc trên người không phải là áo ngủ, mà là áo sơ mi cùng kiểu dáng trên người ta ,chẳng qua bên ngoài áo sơ mi hắn còn có một cái áo len màu trắng, thoát nhìn rất. Mặt người dạ thú!

Bất quá chỉ cần hắn không ăn mặc quá lộ liễu,ta liền cảm ơn trời đất.

Ta vội vàng cúi đầu, chủ động nhận sai , “Thật xin lỗi, anh Tô Văn,em cho là anh còn đang ngủ.”

Anh Tô Văn không nói gì, chính là như ám hiệu mắt liếc đồng hồ treo trong phòng khách ,cây kim giờ đang chỉ số 1.Hắn cho ta một nụ cười ‘ rục rờ ’ ‘ Tiểu Xương, em lại nói dối ’, sau liền sai bước về phía bọn Hạ Phi, “Tôi thường nghe Tiểu Xương nhắc tới mấy em.Mấy em vất vả rồi, phải chăm sóc Tiểu Xương.”

“Không khổ cực không khổ cực!” Thi Thi nháy cặp mắt lợm lợm ,giống như là phát hiện tân đại lục nhìn chăm chăm anh Tô Văn.Trong lòng ta trầm xuống, nghĩ thầm hồng rồi,Thi Thi sẽ không giống quá khứ ,đối với anh Tô Văn vừa thấy đã yêu chứ.

“Thi Thi! Cậu ,cậu có bạn trai rồi đó !”Ta do dự nói, chỉ sợ Thi Thi thật dẫm lên vết xe đổ.Thi Thi mặt không giải thích thu hồi tầm mắt, “Đúng vậy. Tớ có bạn trai, thế nào?”

“Không có. Không có gì! Tớ chính là sợ cậu quên.” Ta lúng túng gãi gãi đầu. Tách trà sữa thật ra thì sớm bị uống sạch, cậu vẫn tiếp tục duy trì tư thế uống sữa .Mặt thể diện chết! Ta đây phản đối , hình như Thi Thi đã bắt đầu nghiệp lớn bắt cá hai tay .Thi Thi tựa hồ cũng nhận ra được ta có cái gì không đúng,ánh mắt nhìn chăm chú anh Tô Văn cũng không nóng bỏng như mới vừa rồi,ngược lại mặt lo lắng ngồi vào bên cạnh ta, “Tiểu Xương có phải hay không thân thể còn không thoải mái? Mặt thế nào lập tức liền trắng vậy.”

“Tớ không sao.” Suy yếu gật gật đầu, ta thấp thỏm bất an đem vật cầm trong tay thả lại trên bàn ăn, “Anh Tô Văn Em một mình chiều đãi họ là được.Anh trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Hôm nay khí trời rất tốt.”Anh Tô Văn râu ông nọ cắm cằm bà kia đáp lại ta.Hắn đứng lên, ưu nhã bước đến cửa sổ, vuốt ve bồn hoa ven cửa sổ ,sờ lên cây xương rồng , “Anh muốn tưới nước cho Tiểu Hồng.Các em cứ tự nhiên. Ha ha.”

“= ! Chớ để ý, anh Tô Văn thật ra thì rất dễ thân.”Ta khóe miệng co quắp, trong miệng lại nói lời ngay cả ta cũng không tin ,”Chúng ta mới vừa nói tới

đâu rồi à, hai người nghỉ hè có làm gì không?”

Ba người vốn là không khí còn hòa hợp, nhưng bây giờ anh Tô Văn vừa xuất hiện. Không khí cũng trở nên quý dị. Ta tức thủ vô sách mím môi, Hạ Phi sắc mặt khó coi rừ mắt, Thi Thi không yên lòng dùng remote đổi kênh, nhưng ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn bóng lưng anh Tô Văn.

Thừa dịp anh Tô Văn ra phía sau viện tưới cây thì ba người chúng ta liền như sét đứng lên. Thi Thi đứng mũi chịu sào, vẻ mặt cũng là kích động nhất, “Hong Xiong, không nghĩ tới anh cậu thật sự chính là Phó hội trưởng hội học sinh trường ta ! Lúc trước Hạ Phi nói với tớ, tớ cũng không tin, lần này cuối cùng cũng tận mắt chứng kiến !”

“À. . . .” Ta gật đầu có lẽ, đối với Hạ Phi quảng ánh mắt, muốn giúp ta thoát khỏi đề tài lúng túng này. Nhưng mà, bình thường cùng ta ăn ý rất cao, nhưng là hôm nay cũng không biết làm sao, bỗng dưng đề cập tới, “Người cùng anh Tô Văn của người, quan hệ thật không tệ. Hoàn toàn không nhìn ra người cùng hẳn giữ một khoảng cách.”

“Hắn là anh ta, giữ khoảng cách căn bản là không được.”

“Giữ một khoảng cách, Tiểu Xiong tại sao muốn cùng anh giữ khoảng cách ?” Anh Tô Văn ? ! Anh không phải ở vườn sau sao ? Tại sao trở về nhanh như vậy ? ! Chiêu thức hồi mã thương của anh Tô Văn đánh thật đẹp ! Đánh cho ba người chúng ta ứng phó không kịp a.

“Tiểu Xiong. Tới đây.” Anh Tô Văn đối với ta vẫy vẫy tay, cười cười ôn hòa. Ta trong đầu lần nữa vang lên báo động cấp một. Nguy hiểm, cái nụ cười này, cái độ cung này. ! Nhưng chân của ta vẫn không tự chủ được di chuyển về phía trước, giống như không thể chờ đợi trở về tổ quốc bước về phía anh Tô Văn.

“Anh vừa mới nhớ tới, tối hôm qua quên hôn ngủ ngon cho em. Hiện tại bù lại.”

“Cái gì? Bù cái gì, a, um!”

Anh Tô Văn anh điên rồi! Cự nhiên ban ngày ban mặt, trước mặt mọi người, ngay trước mắt hai thanh mai trúc mã, không chút kiêng kỵ gặm cắn môi ta như vậy. A. Tên điên này. Buổi tối hôn là đủ rồi, hiện tại ảnh hưởng nhiều không tốt. Không, buổi tối cũng không nên hôn! Không không không, vấn đề trọng yếu nhất là, hiện tại ta nên làm cái gì bây giờ! OMG, ta sống lâu như vậy, vẫn lần đầu tiên cảm giác không đất dung thân như vậy !

Anh Tô Văn buông tay nắm cầm ta, hướng về phía Hạ Phi khẽ mỉm cười, “Tiểu Xiong nó chính là khẩu thị tâm phi, không chút ngoan được thì không được. Giống như những người khác cứ ma ma thặng thặng, chẳng qua không công lãng phí thời gian mà thôi.”

Hạ Phi tức giận đứng lên, tách trà sữa nhanh như chớp lặn xuống trên sàn nhà, nhưng người đang ngồi, không có một chút thừa lực bận tâm điều đó. Hẳn hướng phía trước nhảy hai bước, nhanh chóng giống như động tác trên sân bóng rổ luyện tập hơn trăm lần, hồ một cái chớp mắt liền đứng ở trước mặt anh Tô Văn. Ta bị thân thủ hấn dọa sợ hết hồn, trợn to hai mắt ngây ngốc nhìn hấn, “Hạ, Hạ Phi ?”

“Người tên khốn kiếp này!” Hạ Phi vung tay, khuôn mặt tuần tú này lại tràn ngập kinh ngạc cùng tức giận, dữ tợn làm ta phát run. Hạ Phi hấn điên rồi. Ta không cách nào không không chế mà nghĩ. Người trước mắt trong mắt hiện đầy tia máu, một chút của bộ dáng ngày thường lười nhác tìm không thấy.

“Bình tĩnh chút, Hạ Phi.” Ta lớn tiếng khuyên, nhưng quả đấm của Hạ Phi vẫn không có chút nào dừng lại về phía anh Tô Văn. Anh Tô Văn cười lạnh, hơi quay đầu đi. Không biết là ta ảo giác hay gì, ta cuối cùng vẫn cảm thấy anh Tô Văn là cố ý không có né tránh quả đấm của Hạ Phi.

Vì vậy quả đấm thật rơi vào bụng anh Tô Văn, anh Tô Văn lui về sau hai bước, thân thể giống như là chiếc lá cuối cùng chấp chôn, hơn nửa gương mặt cũng chôn xuống. Ta tức giận đứng lên, đem Hạ Phi đẩy ra, lấy tay giữ lấy bả vai anh Tô Văn, vội vàng hỏi, “Anh Tô Văn ! Anh không sao chứ ?”

Anh Tô Văn rất là miễn cưỡng cười cười, hấn không có nhìn ta, mà là ngẩng đầu lên nhìn về phía Hạ Phi, “Cảm ơn cậu nhiều năm ‘chiếu cố’ Tiểu Xiong nhà chúng ta như vậy. Cậu đánh tôi một quyền này, coi như trả sạch nợ Tiểu Xiong thiếu cậu đi.”

“Người nói gì ?” Hạ Phi đánh ra một quyền kia sau, lui về sau mấy bước, dùng một bộ không thể tin nhìn ta. Mà ta cảnh giác giang hai tay, hộ ở trước người anh Tô Văn, chỉ sợ Hạ Phi tâm tình mất thăng bằng lại cho anh Tô Văn thêm một cú.

“Tiểu Xiong, là ta không đúng, thật ra thì ta cũng không biết tại sao ta lại hành động như vậy, vừa rồi đại não cũng trống không. Tô Văn học trưởng, thật sự xin lỗi!” Hạ Phi tựa hồ là khôi phục bình thường, thần sắc hẳn phức tạp nhìn nhìn ta, cùng với anh Tô Văn ở trên sân nhà.

“Đừng giả ngu. Còn có, Tiểu Xiong chỉ một mình ta được gọi.” Anh Tô Văn híp mắt, từ từ dựa vào tường bò dậy, “Tiểu Xiong, bạn em đi anh không tiễn. Còn có, buổi tối anh muốn ăn lẩu.”

“. Anh Tô Văn, anh thật không sao?”

“Không sao. So với cái này, em vẫn là nên quan tâm cái tên bên cạnh một chút đi.” Anh Tô Văn rất rộng lượng khoát tay. Ta không khỏi ở trong lòng thở dài nói: bị người khác đánh còn có thể giữ vững phong độ như vậy. Thật không hổ là anh Tô Văn. Lại nói, nếu quan hệ anh Tô Văn và Hạ Phi bé tấc, vậy ta sẽ rất khổ não. Bên kia cũng không bỏ được, bên này cũng không dám đắc tội.

“Hạ Phi, cậu mới vừa rồi làm tớ giật cả mình. Cũng may học trưởng không cùng cậu so đo, nếu không đã có thể phiền toái.” Anh Tô Văn sau khi trở lại phòng của mình, Thi Thi hướng về phía Hạ Phi le lưỡi một cái, có chút sợ nói. Ta trầm mặt, tựa đầu xoay qua một bên.

“Oa. Thì ra quan hệ hai người thật sự là cái loại đó .” Trong đại sảnh ngồi ba người, cũng chỉ có Thi Thi đang nói, “Tớ mới vừa đã cảm thấy, thái độ học trường Tô Văn đối với Hồng Xương, tựa hồ rất không thích hợp.”

Ra cảm tình cô nàng mới vừa rồi mặt tràn đầy lực quang cũng không phải là bởi vì cô đối với anh Tô Văn vừa thấy đã yêu ! Thì ra là vì phát hiện JQ mới mà kích động như vậy.

Ta vô lực lấy tay che cái trán, con tức do bị cô nàng nói nhảm mà trấn áp xuống, có chút dập đầu nói lắp giải thích, “Tớ cùng anh Tô Văn Không phải như hai người nghĩ .”

“Không phải loại quan hệ đó, vậy người sẽ để cho hấn tùy tiện hôn người?” Hạ Phi gất gao nhìn chăm chăm môi ta. Ta bị hấn ánh mắt hấn hù dọa, vội vàng hướng sau rút thân thể một cái, “Cái đó, là anh Tô Văn thích đùa. Còn có, hôn ngũ ngon bên nước ngoài không phải là bình thường sao.”

“Nhưng bây giờ chúng ta ở trong nước !”

“Kia. Anh Tô Văn nói là vì trước hội nhập quốc tế”

“Đây là cái lý do vớ vẩn gì? ! Lừa gạt con nít hà !”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Ta cùng Hạ Phi bắt đầu lớn tiếng rùm beng. Ta rất ít khi kích động như thế, bình thường cũng sẽ không tùy tiện lớn tiếng thét người khác, giống như bây giờ cùng Hạ Phi cãi vã. Kiếp trước thêm kiếp này, đây là lần đầu gặp phải. Nhưng bây giờ ta cũng đang nổi nóng.

Dù sao ta cũng tận mắt thấy Hạ Phi ra quyền đánh anh Tô Văn. Ta cố gắng, bảo vệ anh Tô Văn, lại do người anh em tốt nhất của ta đánh. Điều này thật sự là châm chọc. Mặc dù Hạ Phi đánh anh Tô Văn, rất có thể là hiểu lầm, cho là anh Tô Văn đang khi dễ ta. Cũng đúng. Hai đại nam nhân hôn, ở trong mắt người khác là rất quái dị đi, nhất là người thẳng thắn như Hạ Phi.

Nghĩ như vậy, con tức ta cũng chậm lại. Bây giờ ta cùng Hạ Phi tâm tình còn quá kích động, không thích hợp tiếp tục đề tài này nữa, còn không bằng đợi tất cả mọi người tỉnh táo lại, tỉ mỉ ngồi xuống nói chuyện với nhau một phen. Vì vậy ta khoát tay áo, có chút suy sụp ngồi trở lại ghế sa lon, “Tớ hôm nay mệt. Không muốn cùng các cậu nói gì. Hôm nào bàn lại đi. Không tiễn.”

“Hồng Xương! Cậu không thể cứ như vậy mặc cho anh cậu. Cũng đừng bởi vì anh Tô Văn của cậu từng đối với cậu tốt.” Hạ Phi không thuận theo không buông tha nói. Đầu ta đau che lỗ tai, dùng sức lắc đầu, “Tớ không muốn nghe, thật. Để tớ yên tĩnh một chút, sau hấn nói chuyện này, có được hay không?”

“Đúng vậy đúng vậy. Hạ Phi, Hồng Xương bệnh nặng mới khỏi, cần nghỉ ngơi. Chúng ta cũng không nên quấy rầy. Hẹn gặp hôm khai giảng.” Thi Thi nửa đẩy nửa lôi Hạ Phi ra cửa. Cô biết ta nhiều năm, rất rõ tính cách của ta, biết ranh giới cuối cùng của ta ở nơi nào.

Thấy bọn họ đi, ta như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng trong nháy mắt, phòng khách tràn đầy cười vui, liền bị hư không thay thế. Luôn cảm thấy, lần này, quan hệ ba người chúng ta, hoàn toàn biến chất. Luôn cảm thấy, lần này, chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không giống như trước nữa, vô tâm vô phé chung một chỗ vui vẻ. Có lẽ là ta lại bắt đầu buồn lo vô cớ, nhưng dự cảm mãnh liệt không rõ này, lại đem lòng của ta tóm thật chặt, khiến cho ta khô sở hít thở không thông.

= = +

“Anh Tô Văn. Chúng ta nói một chút đi.” Nồi lẩu bốc lên hơi nước, mùi cay phiêu tán khắp phòng bếp, rốt cuộc có dừng khí mở miệng.

“Nói chuyện gì?” Anh Tô Văn cơ hồ cũng phát hiện ta lần này nghiêm túc, không có giống trước kia dùng. Mỹ nam kế tới chặn lại miệng ta.

“Chính là, quan hệ hiện giờ, của hai chúng ta.” Thật vất vả có cơ hội có thể cùng anh Tô Văn nói thì ta lại bắt đầu nói lắp. Như vậy không thể được! Ta cần rằng, cố gắng khiến cho mình bình tĩnh.

“Có vấn đề gì không?” Anh Tô Văn nhìn như vô ý dùng chiếc đũa đụng chén sứ, đầu hơi nghiêng. Đáng vẻ thật là. mê người không nên lời. Dừng! Chẳng lẽ tư tưởng của ta cũng hù theo? Cứ nhiên sẽ có ý tưởng quý dị như vậy !

“Anh, anh cũng thấy đấy. Hôm nay anh trước mặt bạn em. Làm loại chuyện đó sau, tâm tình bọn họ rất kích động!”

“Ha ha. Vậy thì như thế nào?”

“Cái gì gọi là vậy thì như thế nào. a, dù sao cũng là có vấn đề !” Ta nghèo từ ngữ giải thích. Nhưng anh Tô Văn chẳng qua là nhọt nhọt cười cười,

“Được rồi được rồi, Tiểu Xương tương đối xấu hổ, không thích anh ngay trước mặt người khác hôn em? Anh biết, sau này chú ý.”

“Vấn, vấn đề không phải là cái này!” Ta phát điên đem đĩa ném tới trên bàn ăn, dùng sức nhu loạn tóc của mình, “Dù sao, có cái gì đó không thích hợp! Bất kể ở trước mặt người hay không cũng không nên hôn em!”

“Cái gì, đây chính là độc quyền của anh. Không hôn chẳng phải là lãng phí.” Anh Tô Văn hiện tại giống như là con nít, giáo hoạt trừng mắt nhìn. Hoàn toàn không thấy vẻ mặt ta sắp hồng mắt .

“Đều do anh ! Anh có biết hay không, bởi vì anh làm như vậy, em cùng bạn em cũng xa lánh? Bọn họ khẳng định cho em là biến thái, sau này cùng em giữ một khoảng cách.” Ta cắn răng, nghĩ đến ánh mắt Hạ Phi nhìn ta trước khi rời đi. Thất vọng như vậy, bị thương như vậy. Thật giống như ta tự tay dùng dao đâm vào ngực của hắn. Nếu như không phải anh Tô Văn ‘tâm huyết dâng trào’ hôn ta một cái, Hạ Phi sẽ không kích động như vậy.” Ban đầu rõ ràng nói hay lắm, em dẫn bạn đến, anh sẽ không làm gì họ. Anh nuốt lời!”

“Anh xác thực không có làm gì họ. Anh chỉ đối với em như vậy.” Anh Tô Văn thoải mái mà đem lời tố cáo của ta bác bỏ. Ta không thể làm gì trừng mắt nhìn anh Tô Văn một cái, tuyệt vọng đâm vào sàn nhà, “Gạt người. . . . Anh Tô Văn thể nào tính tình ác liệt như vậy! Tại sao bị anh ăn gấu gao? Rõ ràng em cộng thêm trí nhớ của kiếp trước so với anh còn lớn hơn.”

“Bởi vì em không buông anh ra.” Anh Tô Văn đem ta từ trên đất ôm lấy. Đúng, hắn chính là ôm, cũng không biết là ta quá nhẹ hay là hắn thật ra thì ở trong bóng tối rèn luyện cơ bắp, cứ nhiên cứ như vậy thoải mái mà đem ta từ trên đất kéo lên. Ta nằm ở trong ngực của hắn, cánh mũi tràn đầy mùi thơm trà sữa làm người ta quen thuộc. Anh Tô Văn có mùi giống như trà sữa. Mùi này làm cho không người nào thanh tỉnh lại. Vì vậy ta quấy người một cái, liền té nhào vào ống quần anh Tô Văn.

“Tựa như anh không buông em ra. Bất được, cũng không muốn buông ra.” Anh Tô Văn lấy tay vuốt vuốt tóc ta, ta nửa hí mắt, đàn độn nghĩ đến: tối nay cứ như vậy ngủ ở trên sàn nhà cũng không phải chủ ý tồi, dù sao có cái lò sưởi anh Tô Văn đây. Sau thời gian dài trầm mặc, anh Tô Văn chợt nói một câu, “Tóc mái nên cắt một chút.”

“Ừm. Nghe anh vậy, ngày mai cắt.” Ta ngáp một cái, mắt nhắm ngủ mông lung gật đầu.

“Em nếu lúc nào cũng nghe lời như vậy thì tốt rồi.” Trong lúc mơ hồ, anh Tô Văn hình như đối với ta nói một câu như vậy. Ta ngay cả ánh mắt cũng không mở ra được, duy nhất có thể cảm giác được, chính là trong ngực anh Tô Văn truyền tới âm áp cùng nhàn nhạt hương trà sữa.

Có lẽ. Cứ thế này qua cả đời cũng không tồi. Cái thế giới này, sạch sẽ, giống như nhiệt độ anh Tô Văn. Không cần quan tâm trời sắp xuống. Bởi vì luôn có hắn chống trời.

Anh, em nguyện ý, vẫn đối tốt với một mình anh. Ai bảo anh. . . . Chỉ nguyện ý ở trước mặt em tháo xuống mặt nạ ôn nhu kia?

Cả buổi tối, ta mắt phải đều không ngừng giật giật, làm ta không cách nào ức chế tâm hoảng lên. Mắt trái nhảy tãi, mắt phải nhảy tãi, cả buổi tối mắt phải đều nháy. Thật là điềm xui. Mặc dù ta theo thuyết vô thần. Nhưng kể từ khi không giải thích được trở lại quá khứ, ta đối với những thứ này, bắt đầu ôm lấy thái độ thờ ơ tin còn hơn không tin.

Buổi tối ăn món mình thích nhất, ta vẫn không khỏi tự chủ dần ra, trong miệng ngậm một đôi dưa ánh mắt vô thần nhìn chăm chăm trần nhà, giống như linh hồn xuất ra. Anh Tô Văn nhìn ra tình trạng ta rõ ràng không có ở đây, bình thường hắn có thể sẽ dùng bất mãn ‘trùng phạt nhỏ’ ta một cái, nhưng lần này anh Tô Văn cũng không nói gì thêm nữa, chẳng qua là ý vị thâm trường đối với ta cười cười, “Đi ngủ sớm một chút. Chớ suy nghĩ quá nhiều. Kia không thích hợp với em”

Anh Tô Văn anh đây là ý gì? Em không thích hợp suy tư sao. Thật sự là quá đã kích người.

Ta không yên lòng suy nghĩ, một tay che mắt phải mình, ở trong phòng bếp tràn đầy không mục đích bước đi. Chẳng lẽ Hạ Phi và Thi Thi xảy ra vấn đề gì? Nhất là Hạ Phi. Hắn thấy ‘việc làm vĩ đại’ của ta cùng anh Tô Văn hôm nay ở trong đại sảnh sau, tâm tình kích động giống như là một người khác. Vạn nhất tên này đầu óc không thông, làm ra cái gì việc ngốc.

Càng nghĩ càng cảm thấy bất an, ta đưa tay hướng túi áo mình, lấy ra điện thoại, còn chưa kịp mở ra điện thoại, điện thoại liền bắt đầu kịch liệt rung lên. Dọa ta thiếu chút nữa tay run lên, đem điện thoại mới mua quăng xuống mặt đất. Kèm theo tiếng chuông, mắt phải ta chợt ngừng giật.

Màn hình báo tới: trạng thái mưa – Thi Thi

“A lô? Thi Thi? Trễ như thế.” Ta còn chưa kịp nói xong, Thi Thi bên kia vội vàng gào thét, liền đem thanh âm của ta nuốt hết.

“Tiểu Xương! Cậu mau tới quán bar XX! Hạ Phi hắn uống say, uống say sau cùng người khác nùm beng!” Thi Thi vội nói, giống như muốn khóc .

Trong lòng ta hoảng hốt, huyết Thái Dương thỉnh thoảng nhức nhích, “Hạ Phi hắn thế nào? Tại sao phải tới quầy bar?”

“Đừng hỏi! Cậu mau lại đây đi. Chỉ có cậu đến hắn mới có thể bình thường chút. Ô ô.” Tín hiệu không rõ, chỉ có thể mơ hồ nghe tiếng Thi Thi khóc lóc kể lể. Sau đó ‘ba’ một tiếng, tất cả thanh âm cũng yên lặng. Ta bên tai chỉ còn lại tiếng nước nóng hồ từ phòng bếp phát ra tiếng kêu bên nhon.

“Anh ! Em đi ra ngoài một chút!” Vội vã từ cạnh cửa túm qua áo khoác lông, mang giày CONVERSE, trong tay nắm chặt điện thoại, phát điên chạy về phía cửa.

“Trề như thế, nhất định phải đi ra ngoài sao?” Tốc độ anh Tô Văn làm ta chặc lưỡi. Hắn không biết từ khi nào ra ngoài gian phòng của mình ,đưa tay khoác lên trước cửa, chặn lại ta .

“Đúng vậy! Rất khẩn cấp .” Ta hốt hoảng nói, không có ý thức đẩy anh Tô Văn ngăn ở trước mắt mình ,”Là Phi Từ.hắn và Thi Thi đã xảy ra chuyện. . . .”

“Vậy em thay quần rồi đi.”Anh Tô Văn híp mắt,không thuận theo ngăn ở trước mắt ta.

Cái gì Lúc này, làm sao có thời giờ cho ta đi đổi quần ? Anh Tô Văn anh hoàn toàn cũng không hiểu sự tình có bao nhiêu nghiêm túc!

Ta băng vào thân hình so với anh Tô Văn có vẻ hơi ‘nhỏ xinh’,dùng một động tác trong bóng rổ,nhanh chóng vòng qua anh Tô Văn ,hoang mang rối loạn hướng ra phía ngoài chạy đi.

“Tiểu Xương.” Phía sau là giọng anh Tô Văn so với bình thường thấp xuống gấp mấy lần. Cái loại giọng điệu đó,không giống như là bởi vì tức giận, cảnh cáo ,ngược lại càng giống như bi thương. Cảm giác thật giống như ta lúc này không quay đầu lại, sẽ bỏ qua cái gì. Nhưng không được . Nếu như ta quay đầu lại, có lẽ quyết tâm bước đi sẽ không còn. Hạ Phi và Thi Thi,vẫn chờ ta đi cứu đây. Đây là một loại cảm giác không thể giải thích được,thật giống như ta làm bất kỳ động tác liền biết trước tương lai .

Cho nên. Ta không thể quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Ta cắn răng, đem thanh âm của anh Tô Văn chắn ra ngoài tai, rất quyết tâm,hướng ngoài cửa phóng ra. Từ trong miệng thờ ra một hơi,biến thành một đoàn sương trắng,bốc lên cao, cuối cùng cùng hòa làm một thể cùng khoảng đêm đen nhánh .Mới ra còn chưa cảm thấy lạnh,cho là bên ngoài cũng giống như trong phòng ,vĩnh viễn duy trì khí ẩm mùa xuân .Trên thực tế,đêm mới vừa có tuyết lớn,lạnh đến nỗi không hợp tình hợp lý.Dưới chân tuyết đọng hoàn toàn không có khuynh hướng hòa tan .Nói cách khác, nhiệt độ bên ngoài lúc này dưới 0 độ.

Chân thật lạnh quá Chỉ mặc một cái quần jean liền chạy ra,quả nhiên là ta quá đánh giá cao mình sao?

“Bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này.” Ta nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu, hai tay đông cứng không ngừng xoa xoa, sưởi ấm nhau. Bọn Hạ Phi ở quầy rượu cách ta còn một khoảng,đi bộ tới hiển nhiên là ý tưởng rất không thực tế .May mắn bất kể khi nào, chúng ta cũng có thể ở đại lộ thấy bọn tài xế taxi chẳng phân biệt ngày đêm chiến chiến căng căng .Bởi vì là buổi tối, chịu chờ ta vượt đèn đỏ,đem xe taxi như cùng phi cơ ,phong cảnh ngoài cửa xe nhanh chóng quay ngược lại về phía sau .Mặc dù tốc độ xe đã nhanh đến cực hạn, đối với người lái hận không thể mau hơn một chút.

“Đến. Mười sáu đồng tám. Muốn hóa đơn không?”

“Không cần .”Ta ném ra hai mươi nguyên tiền mặt duy nhất ,động tác nhanh chóng từ sườn xe bước xuống.Hai mươi nguyên này là Hạ Phi cho ta Trước quên trả hắn.Không nghĩ tới lúc nguy cấp này dùng đến.

Chưa từng đi bar qua,có chút co quắp đứng ở trước quán bar XX.Ánh đèn neon màu tím nhạt trong bóng đêm sáng lên, giống như hút hồn ma quỷ ,không nhận được hấp dẫn bản lĩnh mọi người ,dẫn dụ bọn họ sa đọa.

Cửa quán bar có hai người mặc tây phục canh giữ,như trong phim xã hội đen Hồng Kông ,buông xuống suy nghĩ, cho dù mặc Tây phục cơ bắp của bọn họ vẫn rõ ràng hiển hiện ra. Ta nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ nghĩ thanh âm lo lắng của Thi Thi ở trong điện thoại ,sau đó không xác định về phía trước cất bước. Ta còn vị thành niên. Nhưng nơi quán bar hay internet,cũng sẽ không đối với số tuổi quản chế nghiêm.

Thi Thi cùng Hạ Phi cũng trà trộn vào,không có đạo lý ta không vào được. Sửa sang lại áo lông mình một chút ,rũ tóc mái xuống,ngăn trở hai mắt của mình. Ánh mắt này,dễ dàng lộ tuổi ta nhất. Hai tên canh cửa liền đem ánh mắt dời đến nơi khác. Phù,xem ra quán bar này rất dễ.Ta đi nhanh,lăn vào bên trong quán.

Quán bar này hiệu quả cách âm cũng không tệ lắm. Mới vừa rồi đứng ở cửa, thanh âm gì cũng không nghe được, nhưng là vừa bước vào cửa kiếng hoa lệ kia,tiếng trống kịch liệt cùng âm nhạc TECHNO ,cộng thêm tiếng gào của DJ ,liền bắt đầu rung động màng nhĩ của ta.Giống như sàn nhà dưới chân cũng nhảy theo,đi không cẩn thận sẽ té xuống đất.Các cô gái ăn mặc hở hang ,nam nhân ăn mặc không ra người.Nơi này không có hạn chế số tuổi ,bọn họ sẽ chỉ ở trong sàn nhảy điên cuồng vũ động thân thể của mình. Ta giờ phút này chóng mặt ,trong đầu nhất thời xuất hiện bốn chữ to màu vàng kim :quần ma loạn vũ.

Mặc dù không thể gọi là biển người,nhưng trong quán bar nhỏ như vậy ,lại giống hộp cá mòi ,chứa nhiều người như vậy. Đây muốn ta thế nào tìm ra Thi Thi cùng Hạ Phi?Âm nhạc chói tai nhức óc làm ta lúc này phá lệ phiền lòng ,hận không thể đem điện thoại trong tay ném tới trên đất. Đáng giận. Không ai nghe điện thoại. Chẳng lẽ bọn Thi Thi thật sự xảy ra chuyện gì?Bị người xấu bắt cóc? Bị cướp. ?

Đang lúc ta buồn lo vô cớ ,sau lưng chợt bị vỗ một cái. Ta bị cường bách cắt đứt suy nghĩ , tâm tình cũng tồi tệ theo.Nhanh chóng nghiêng đầu sang chỗ khác, chỉ thấy một nữ sinh ăn mặc đẹp đẽ đối diện ta ném ra một đôi mắt quyến rũ cực kỳ mập mờ, “Một mình sao?Bôi em đi.”

“Không được. Tôi đang tìm người.” Ta cố đề xuống chán ghét cùng sốt ruột trên mặt ,không dấu vết vung ra tay khoác lên vai ta.

“Ha, đến quầy rượu tìm người sao? Kia thật vừa vặn, em là người được tìm.” Hiện nhiên cô hiểu lầm ý của ta, cư nhiên ngày càng táo tợn quẩn lên. Móng tay dài màu đỏ thắm vẽ loạn không nói lời gì khoác lên trên cổ ta,cô cả người giống xương sụn ngã trên người của ta.

Này, coi như nơi này là bar,nhưng là đâu gì cũng là một nơi công cộng đi? Mặc dù bây giờ không phải là ban ngày ban mặt giữa đường giữa sá. . . .
Nhưng bà cũng đừng quá mức như vậy đi? Nhất là, bà mang giày cao gót , so với ta còn cao hơn một cái đầu, bà té ở trên người của ta,người ngoài nhìn vào ,cực kì buồn cười.

Ta cũng lười cùng cô ta dây dưa, thật nhanh lách người, bước nhanh vào sân nhảy .Vốn tưởng rằng nữ sinh kia sẽ buông tha, không nghĩ tới cô cư nhiên đạp giày cao gót bước đi như bay theo sát ,”Này anh chờ một chút! Em không có ý gì khác, anh đừng hiểu lầm! Em cùng bạn đánh cuộc , anh chỉ cần cùng em nhảy một bản là tốt rồi.”

Đôi môi màu mật ong mở ra khép lại, ánh đèn dính vào ra sắc thái bất đồng .Cô không phải là đang nói chuyện, mà là đang gào thét.Bởi vì trong quán bar,nhạc nền ừng ực ,thanh âm bình thường sẽ bị hoàn toàn át đi.Coi như cô gọi lớn tiếng như vậy nhưng ta vẫn còn không có nghe hết,chẳng qua là mơ hồ nghe được mẩu chốt .

“Xin lỗi, tôi không có thời gian như vậy.” Ta cũng không quan tâm cô có nghe thấy hay không,và liền hướng trong sân nhảy chạy đi. Cô ta không thuận theo theo sát tới đây, bám dính theo kiểu ‘càng bị áp chế lại càng hăng’. Trời ạ. Ta thật không có thời gian lãng phí ở nơi này. Thế nào mới có thể hoàn toàn bỏ lại cô ta đây?A, ta biết.

==++

Toilet nam.

Hiệu quả cách âm của Toilet quả nhiên rất tuyệt. Âm nhạc điệp tai nhức óc rốt cục tạm thời nghỉ, ta đứng ở bồn rửa tay ,hướng về phía kính sáng ngời hít một hơi.Nơi này mặc dù khắp nơi bị phun nước hoa mùi chanh, nhưng ở trong không khí , luôn có hỗn hợp cổ mùi rượu cùng mùi nôn mửa .Quên đi, so với WC bên ngoài ,chút mùi này ta còn có thể chịu được.Ở đây, cô ta cuối cùng không vào được .Ta thoải mái thở phào nhẹ nhõm, sau đó có chút bị ai nghĩ đến: ta đường đường một đại nam nhân, lại vì tránh né nữ sinh đến gần trốn vào toilet nam. Thế giới này thật sự là. Quá bi thảm .

Việc cấp bách giờ là,liên lạc với Thi Thi !Ta lần nữa mở ra điện thoại .A, có MISS CALL, là số anh Tô Văn.Anh Tô Văn Là lo lắng ta đi. Cũng gần mười hai giờ, hẳn còn chưa ngủ. Phải ở nhà chờ ta .Nghĩ như vậy, một cổ xấu hổ không khỏi từ trong lòng ta bay ra.bám số Thi Thi,trong lòng vì bọn họ an toàn mà cầu nguyện.

Nghe điện thoại đi, tại sao. Còn chưa nghe điện thoại? Tại lòng ta phức tạp, lo lắng vô đầu thì giống như là trời cao nghe được ta khấn cầu, điện thoại rốt cục có người bắt.

“A lô?Thi Thi?” Thanh âm của ta bởi vì kích động mà hơi run rẩy, “Tớ tới rồi,cậu nói quán bar. Các cậu hiện tại ở đâu? Hai người có khỏe không?”

“A,Hồng Xương, thật ra thì.” Thi Thi ập a ập ứng ,tựa hồ có cái gì khó nói .Lòng của ta căng thẳng, nghĩ thầm bọn họ sẽ không thật bị bắt cóc chứ?

“Đừng nói gì khác ,nói cho tớ biết cậu ở đâu.” Lòng ta hoảng đem lời của Thi Thi cắt đứt.

“A. Chúng ta đang ở lầu hai phòng 9 .Cái đó, thật ra thì chúng ta thật.”

“Tớ lập tức đi tới.” Tất máy,ta từ mục tiêu chạy thẳng tới lầu hai phòng 9 .Vì đạt tới hiệu quả chấn động bất ngờ , ta đầu óc nóng lên,đem quan niệm lễ phép cùng đạo đức bình thường ném ra,một cước đá văng cửa ra,khí thế hét to, “Các người có chuyện liên hướng về phía ta !Thả bọn Thi Thi ra!”

“Ừ? Đây không phải là Hồng Xương sao. Aha ,cậu thật đúng là tới a.”

Cảnh sắc đập vào mắt làm ta một trận choáng váng đầu .Mẹ nó,đùa gì thế. Ta vốn tưởng rằng trong phòng không khí sẽ giương cung bạt kiếm,coi như không có súng AK47 để ngay huyết Thái Dương, cũng có ít nhất mấy con dao lờ lờ sáng.Nhưng là trước mắt, hoàn toàn không phải tình hình đó.Trừ chai rượu cùng thức ăn vặt bày đầy trên mặt bàn ,những thứ hung khí ta một chút cũng không thấy. Thi Thi trốn mất há hốc mồm đứng ở giữa gian phòng ,trong tay của cô cầm cái Micro phổ biến ,màn ảnh lớn đang phát MV ‘ đạo hương ’ của Chu Kiệt Luân .Mặc dù trong phòng ánh đèn âm ỉ, nhưng trên mặt Thi Thi ,trừ một tầng phấn bên ngoài, một chút ‘ ta đang bị người uy hiếp ’ cũng không có.

Thật ra, là một mảnh hài hòa a

Ta toàn thân cứng ngắc thu hồi đuôi phải giờ cao,cắn chặt khóe miệng ,”Đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra! Tổng Thi Thi!”

Cả buổi tối lo lắng ,thậm chí ngay cả làm anh Tô Văn lo lắng, cư nhiên bắt quả là một hồi đùa giỡn.Chuyện này làm ta trong nháy mắt như núi lửa bộc phát ,hung hăng đập bàn.Bình thường Thi Thi thích đùa bỡn ta, ta cũng cảm thấy không có gì lớn .Bàn bẻ,chính là để chọc nhau.Nhưng này lần cô ấy

cũng quá quá mức đi!

Thi Thi có chút lúng túng nghiêng đầu, Microphone trong tay rơi xuống đất, “Hồng Xương. Thật xin lỗi a. Thật ra thì tớ muốn cùng cậu giải thích. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

“Vậy tớ gọi điện thoại cho cậu cậu thế nào không nhận ?Cậu có biết tớ lo lắng bao nhiêu không?”Ta lần này coi như là hoàn toàn bị Thi Thi chọc điên,nói chuyện cũng phá lệ dữ tợn.Tên bám theo ngồi ở bên cạnh Thi Thi ,Tề Tử Hi bất mãn đứng lên, đem Thi Thi hộ sau lưng, “Này, người nói chuyện với con gái gì kì vậy.”

“Ta.” Giọng điệu trì hoãn,liếc xéo Thi Thi còn đang núp sau lưng Tề Tử Hi .Cô đang cẩn thận nhìn ta, phảng phất như ta là mãnh thú ăn thịt người không chớp mắt .Được rồi. Có lẽ thái độ ta hơi ác liệt .Phải ! Nhẫn ! Nại !

“Được rồi. Vậy hai người ai nói cho tớ biết. Hết thầy tốt cùng là xảy ra chuyện gì ?”Ta ngồi lên ghế sa lon, cố gắng đè ép cơn tức nảy lên cao .Thi Thi mặt lầy lòng đưa lên một ly coca ướp lạnh,sau đó đẩy Tề Tử Hi ,chớp chớp mắt nhờ giúp đỡ .Tề Tử Hi rất là bất đắc dĩ lắc đầu một cái, bình thường ánh mắt chỉ dùng trừng người,gì phút này lại ôn nhu như nước, thấy thế ta da gà bụp cái đầy người,cuối cùng một chút cơn tức cũng bị hai người bọn họ làm nguôi đi.

Hai người này, thật là mới không nhìn chút,liền bắt đầu liếc mắt đưa tình.

“Thật ra thì. Thi Thi cũng là ý tốt.”Tề Tử Hi vừa nói, vừa cho Thi Thi ánh mắt ‘ anh hiểu em thân ái ’ .. Ta phiền não gãi gãi đầu, nhiệt độ trong quán bar nóng,ta mới vừa rồi nóng máu,không còn kịp chờ thang máy ,trực tiếp bò trên thang lầu hai,hiện tại đã là đầu đầy mồ hôi .Đem áo lông vút qua một bên trên ghế sa lon, ta bất đắc dĩ thở dài, “Hai vị, xin trả lời vấn đề tớ hỏi trước đã. Sau đó mấy người ân ái ái tiếp có được không.”

Sau khi nói xong, ta lại không nhận được ỏi thêm một câu,”Hai người đã cũng như nước son tựa như keo,làm gì còn tìm tớ đảm đương chức vụ bóng đèn?Chẳng lẽ hai người nhất định phải vui vẻ trên sự đau khổ của người khác hả?”

“Không phải vậy. Hồng Xương.Tớ không có ý đó.” Thi Thi hé miệng, có chút chột dạ phản bác, “Thật ra thì chuyện là, là vậy.Cậu cũng biết đó, chuyện sáng nay Chính là cậu cùng anh cậu Chuyện đó,kích thích tới Hạ Phi.”

“Cái này. Cái này tớ biết. Nhưng chuyện này cùng chuyện cậu kêu tớ tới có quan hệ gì sao?” Ta dừng một chút, hết sức không hiểu hỏi.

“Có quan hệ chứ.”Thi Thi bĩu môi, chỉ vào trong một gian phòng, “Khụ khụ,phòng nơi này thật đúng là khá tốt, còn làm một gian phòng ngủ nhỏ.Khụ. . . Ý tớ là, Hạ Phi đang ngủ bên trong .”

Thi Thi nói lung tung,ta phải nửa ngày mới có thể miễn cưỡng hiểu ra,”Hạ Phi ngủ ở chỗ này ?Tại sao?”

“Hắn á,tâm tình không tốt . Tớ kéo hắn rời nhà cậu xong,liền cùng hắn cùng tới quán bar,gọi mấy ly nước trái cây. . . Nhưng quán bar này ,ngay cả trong nước trái cây đều có thêm rượu.Khụ, Hạ Phi tên này uống mấy ly,cuối cùng say ngã.”

“Đùa gì thế.” Ta bỗng nhiên dừng lại. Không sai, theo kinh nghiệm kiếp trước của ta .Hạ Phi tửu lượng quả thật rất kém .Dính vào một chút rượu còn là có thể say, ngay cả Thi Thi con gái không thể nào đụng rượu cũng không sánh bằng. Cho nên hắn rất ít đụng vào rượu, ngay cả chút bia cũng không dám đụng một cái. Uống rượu cóc tai. Hắn quả thật sẽ say.

“Cho nên, cậu liền gọi tớ tới?”Ta đại khái hiểu rõ tình huống cụ thể. Thật có chút chi tiết chưa ráp lại xong,”Chờ xíu, tớ nhớ là, cậu ban đầu gọi điện cho tớ, bảo Hạ Phi cùng người khác cãi vã. Còn dùng giọng nức nở nói với tớ !”

“Cái này ,thật ra thì tớ muốn cho cậu nhanh tới một chút. . . . Cậu thấy đó,cả nghi đồng cậu đều không ra cửa. Tớ không nói khoa trương một chút, cậu khẳng định cũng sẽ không được anh cậu cho đi. Cho nên không thể làm gì khác hơn là ra chủ ý này. . . .” Thi Thi giả hoạt chớp chớp mắt,”Cậu xem,tớ cũng biết,lời này vừa ra, cậu lập tức sẽ chạy tới.”

“Chết, chết tiệt !Vậy tớ lúc trước gọi điện thoại cậu tại sao không bắt máy ? !”

“Cái đó. Người ta mới vừa hát ,thanh âm để rất lớn Điện thoại để chế độ rung.Vừa vặn hát xong một bài mới nhận được điện thoại.”

“A. . . .” Ta toàn thân vô lực dựa vào trên xô pha, bất đắc dĩ đến mức tận cùng nói, “Cậu quả thực là hại người .Tớ thiếu chút nữa bởi vì chuyện này bị cậu lừa qua lần lại.”

“Thi Thi cũng là có ý tốt thôi.”Tề Tử Hi đưa ra chiêu bài ‘khéo hiểu lòng người’,đem ta cả đêm lo lắng bị dọa sợ xem như không có.

“Lần sau không được viện lý do này nữa.Sau này có chuyện như vậy, cậu nói thẳng với tớ,đừng đùa cái trò quỷ này nữa.” Ta bắt đầu dĩ lắc đầu một cái, từ ghế sa lon đứng lên, “Hạ Phi hẳn còn ngất?”

“Ừ. Cậu mau đi xem một chút đi.” Thi Thi trong mắt chợt thoáng qua một đạo ánh sáng cực kỳ sắc bén, “Hồng xương. Thật ra thì cậu cũng tìm cái thời gian, hảo hảo cùng Hạ Phi nói một chút. Hẳn kể từ lúc thấy chuyện đó,tâm tình cũng rất không ổn định. Tớ lo”

“Biết.” Ta cực kỳ gật đầu tán thành, sau đó tâm tình lại thấp xuống, “Như thế nào cùng hẳn nói đây, thật ra thì tớ cũng không biết tớ cùng anh ta đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.”

“Sách sách. Không hổ là ngọc manh hệ.”Thi Thi chớp chớp mắt,nói mấy từ ngữ ta hoàn toàn không hiểu ,thậm chí bắt đầu lâm vào thế giới chính cô. Ta khòe miệng rút lại chuyện qua trên người Tề Tử Hi,“. Thi Thi cậu ấy,gần đây vẫn luôn như vậy phải không? Cậu ấy rốt cuộc đang nói cái gì vậy?”

“Cụ thể ta cũng không rõ lắm, nhưng người không cảm thấy lúc nàng làm bầm lều bầu rất khả ái sao?” Lại là một tấm gương điển hình cho tình nhân trong mắt ra Tây Thi .Ta khòe miệng rút rút ,rất miễn cưỡng gật gật đầu. Cái gì chứ. Năm đó Thi Thi làm ta đắm chìm,là thanh thuần khả ái, làm việc lành lại,rất có cá tính .Mặc dù hiện tại cũng rất có cá tính, nhưng cá tính ra mặt đi? Quên đi,cô ấy hạnh phúc là tốt rồi. Kiếp này, cô ấy so với trong trí nhớ có sức sống hơn nhiều. Nay tạm thời coi như là một chuyện tốt đi.

“Tốt lắm, tiếp theo bài gì đây?”

“Hai chúng ta cùng song ca đi,Hôm nay em sẽ gả cho anh “

“A. . . . Anh anh này.”

Trong không gian tĩnh lặng đó anh em em,ta bây giờ không cam lòng hy sinh bản thân làm bóng đèn chiếu sáng khắp nơi, vội vàng chui vào phòng ngủ nhỏ .Vẫn như cũ là cách âm hiệu quả,âm nhạc phía ngoài KTV hóa thành nhỏ xíu không đau không nhức .Thỉnh thoảng trong không khí bụi bặm sẽ tùy theo bay lên, hạ xuống.

Hạ Phi nằm nghiêng ở đó đối với hẳn mà nói giường có chút nhỏ .Ta tâm tình phức tạp đi về phía trước mấy bước.Nếu là hiện tại hẳn tỉnh, ta còn thật không biết làm như thế nào đối mặt hẳn. Thật ra thì Thi Thi nói rất đúng. Nếu như không phải do sự tình khoa trương một chút. Ta tám chín phần mười chắc là sẽ không hơn nửa đêm từ trong nhà đi ra ngoài.

Thật ra thì coi như đối mặt Thi Thi, ta cũng cảm thấy rất không tự nhiên.Dù sao cô ấy nhìn thấy,ta bị người khác hôn, còn là cưỡng hôn .Hơn nữa mình còn xấu hổ bởi vì bị hôn quen cho nên quên mất giấy giả.

A a a. Đơn giản là hông hết rồi !Càng nghĩ thì càng nhức đầu. Nhất là, anh Tô Văn bên kia,ta luôn miệng muốn đem tính hướng anh Tô Văn bề thẳng,nhưng đến bây giờ cũng không nghĩ ra cái biện pháp gì hữu hiệu .Tiếp tục như vậy nữa, nói không chừng tự ta đều phải.

Cái ý nghĩ này trong nháy mắt gõ chuông báo động trong ta.Làm sao vậy, ta tại sao có thể ý chí không kiên định như vậy ,bị anh Tô Văn hôn là thành đồng tính luyến ái? Không thể nào không thể nào. Phải là không thể nào đi?

Xoắn xuyết đến cuối cùng, ngay cả ta cũng không xác định .

Ta cúi đầu, nhìn Hạ Phi nằm ở trên giường, lúc này đang đưa lưng về phía ta ,trong lòng dần dần mềm hoá. Cái tên này bình thường luôn là bày ra một bộ khóc khóc , việc không liên quan đến mình , nhìn đến ta bị ‘ khi dễ ’ sau, phản ứng thế nhưng kịch liệt như vậy!

“Này, Phi tử, người sẽ không thật còn ngất đi?” Ta tự nhủ ,vươn tay chọc,nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc trên trán Hạ Phi, “Người luôn là nói ta không dùng được, hừ. Thật ra thì chính người cũng vậy. Vừa đụng rượu cồn cứ như vậy.”

Ta buồn cười lắc đầu một cái, trong giây lát nhớ tới trong nhà mình còn có một anh Tô Văn ‘ gào khóc đòi ăn’.Nguy rồi, lúc trước anh Tô Văn điện thoại ta cũng không bắt.Nếu cho là ta xảy ra chuyện gì, nói không chừng sẽ trực tiếp gọi điện thoại báo cảnh sát. Không không không, anh Tô Văn cũng không phải là người xúc động.Nhiều nhất chỉ biết. Cả đêm không ngủ chờ ta trở về thôi.

Cho nên, gọi điện thoại báo bình an sau, ta liền sớm về nhà đi.

Ta đang muốn rút ngón tay trên trán Hạ Phi về thì lại bị tên rõ ràng đang say ngủ níu lại cổ tay. Hết hồn, cái tên này vừa rồi đang yên tĩnh,hết lần này tới lần khác đột nhiên cử động. Quả thực giống như xác chết vùng dậy !Trái tim của ta một trận phanh phanh nhảy loạn, nửa giờ sau mới hồi thần.

“Này,tình cũng đừng giả bộ ngủ chứ. Cái trò bịp bợm của con nít,người cho rằng có thể hù dọa ta sao?” Ta giấu đầu lòi đuôi tỏ cáo nói. Trên thực tế, ta thật bị giật mình.

“. Hồng Xương?” Hạ Phi không xác định hỏi. Hẳn miễn cưỡng mở ra một con mắt, đang nhìn đến ta sau, thở nhẹ một tiếng, “Đây không phải là đang nằm mơ đi.”

“Người thật đúng là ngủ , ngay cả thực tế cùng mộng cũng phân không rõ.” Ta vô lực lắc đầu một cái, “Không thể giả được,chính là ta Hồng Xương. Còn có, người không phải là đang nằm mơ. Hiện tại đã hai giờ sáng , chúng ta đang trong quán bar.”

“A, là Tổng Thi Thi gọi người tới?” Không hổ là Hạ Phi.Không cần ta giải thích đầu đề ‘ta tại sao lại xuất hiện ở quán bar’,liền đoán ra một cách đại

khái. Ta rất là tán thưởng gật gật đầu, “Ừ, người say, cho nên Thi Thi gọi ta đi ra. Thấy các người không có sao ta an tâm, ta đang định về nhà đây.”

“Trẻ như thế một mình người về nhà?” Hạ Phi lập tức tiến vào tình trạng báo động cao, “Gặp phải người xấu thì làm sao?”

“Ha ha, gặp phải người xấu, hần là cướp tiền còn là cướp sắc đây? Tiền, ta một phen không có. Sắc, trừ phi ta gặp chính là nữ lưu manh, nếu không ta an toàn.” Ta cười hi hi nói. Thật tốt. Tựa hồ Hạ Phi cảm xúc đã hoàn toàn ổn định lại, chúng ta vẫn như phương thức bình thường cay độc nhau.

“Người thật là.” Hạ Phi hiềm thấy có thêm vào một câu ‘nữ lưu manh cũng sẽ không coi trọng người’. Hần dĩ thường trầm mặc nửa tựa vào tủ đầu giường, nhìn chằm chằm vách tường đối diện ngẩn người.

Loại không khí đè nén này làm ta cảm thấy hít thở không thông. Khi ta cùng Hạ Phi ở cùng, chưa từng có xuất hiện qua thời điểm nhạt nhẽo thế này. Ta bất an chớp chớp mắt, bước về phía giường, “Hạ Phi, buổi sáng cùng người gây gỗ. Ta thái độ có chút không quá tốt. Người bỏ qua cho.”

“Nào có. Là ta đánh anh Tô Văn của người trước.” Ta không cách nào từ trong thanh âm thật thấp của Hạ Phi nghe ra bất kỳ ý châm chọc nào. Vì vậy ta an tâm, tiếp tục nói, “Thật ra thì, người đánh anh Tô Văn mặc dù có chút quá khích, nhưng ta ở tình thần ủng hộ người. Nhưng chúng ta đang sống ở một thời đại hòa bình, thể động một chút là lấy bạo chế bạo. Huống chi anh Tô Văn cũng không đối với người dùng bạo lực. Lần sau chú ý một chút là tốt rồi.”

“Vậy hần đối với người.” Hạ Phi muốn nói lại thôi. Đối với việc biết hần muốn biểu đạt chút gì, lập tức nhớ tới cái hôn ngủ ngon đã lâu của anh Tô Văn, trên mặt nhất thời đỏ lên, “Cái đó, là cách hần biểu đạt tình anh em. Quá tiến bộ có phải hay không, ha ha, ta cũng cảm thấy như vậy, cho nên đang suy nghĩ biện pháp bắt hần cho bỏ đi. Ha ha ha.” Ta một trận lúng túng cười khan, chế lời nói dối kém chất lượng.

“Gạt người.” Hạ Phi vô cùng không nể mặt chỉ ra. Trên mặt ta không ánh sáng, chỉ có thể tiếp tục cười khan, ý đồ che tai mắt người.

“Thiết, không phải là đồng tính luyến ái sao. Người phải dùng tới hần che chở sao? Loại chuyện đó, ta. Đã sớm biết.”

“A? !” Ta có chút kinh sợ lui về sau hai bước. Phải nói Thi Thi tư tưởng mở ra, thích đem hai người đàn ông cùng đi YY, ta đây còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận. Bởi vì nàng là nữ sinh, cho nên không hiểu hai người nam ở cùng nhau vừa kéo vừa ôm, ở trong mắt nam sinh chúng ta, là cỡ nào ghê tởm. (giống như là chúng hủ nữ sẽ tiếp nhận BL nhưng không chấp nhận GL) nhưng Hạ Phi cư nhiên cũng thân nhiên đem bốn chữ ‘đồng tính luyến ái’ nói ra khỏi miệng. Điều này thật sự cho ta đã kích không nhỏ.

“Cái đó. Không nhìn ra, thì ra người tư tưởng đi trước như vậy.” Ta nhấn nhó nửa ngày, cuối cùng từ kẽ răng nặn ra những lời này. Là ta quá lạc hậu sao? Chẳng lẽ đồng tính luyến ái lúc ta không chú ý, đã lan tràn đến trình độ toàn dân vận động sao?

“Anh người hần đối với người, có. Cảm giác?”

“Ồ, coi như là có đi.” Ta hàm hồ trả lời. Thật ra thì ta cũng không biết anh Tô Văn hần đang suy nghĩ gì. Chẳng lẽ cũng bởi vì đời này ta đối với hần thái độ tốt, liền quyết định thích ta? Không, anh Tô Văn chưa bao giờ nói với ta, hần thích ta. Hần chỉ nói với ta: “Tựa như anh không buông em. Bắt được, cũng không muốn buông ra.”

Anh Tô Văn đối với ta, chẳng qua là một loại chiếm hữu. Là một loại rất bá đạo, ý đồ quấy phá tước đoạt chiếm hữu hết thảy của ta. Đó không phải là thích.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Ta thân thể hơi run một cái. Không nói ra là do thoải mái hay là mất mát. Gần đây hết thảy phát sinh giống như là một trò cười khô khan, mà ta lại bị thâm trở thành nhân vật chính trong trò đùa đó. Hạ Phi nhìn chằm chằm ta, đem thật nhỏ biến hóa trên mặt ta ghi chép, thậm chí ngay cả câu trả lời của ta cũng trở nên không trọng yếu.

“À, Hồng Xương. Anh người như vậy, ta cũng không ngạc nhiên gì. Ta chỉ là muốn biết. Người đối với hần là cảm giác gì.”

“Ta đối với anh Tô Văn, chính là tình anh em. A.” Ta dứt quãng nói. Tại sao. Rõ ràng một câu đầy đủ lại bị ta nói thành không xác định như vậy, giống như có tật gật mình. Ta háng giọng, giống như là hướng về phía Hạ Phi nói, cũng giống như cùng mình xác nhận, “Ừ, không sai, chính là tình anh em.”

Hạ Phi khoe miệng gọi lên một nụ cười rất đẹp. Hạ Phi rất ít lộ ra tươi cười như thế, ở phần lớn thời điểm, khoe miệng của hần đều như rướn lên châm chọc. Lúc này hần giống như đứa trẻ, luôn có thể như có như không khơi dậy tiếng lòng xúc động của người khác. Thường thường hần lộ ra nụ cười như thế thì liền đại biểu, ‘mưa hôm khác, đây đang vui về, người rồi chớ quấy rầy’.

Hạ Phi nếu hay cười cười thì tốt rồi. Ta có chút cảm khái suy nghĩ.

“A. Vậy ta an tâm”

“Ha ha, Phi Tử,ngươi thật cho là ta là đồng tính luyến ái sao !” Ta cũng cười khúc khích theo,dùng giọng điệu đùa giỡn đăm đăm Hạ Phi,”Ta là nam nhân thuần khiết trăm phần trăm.”

“” Hạ Phi hé miệng, mặt lại chìm xuống, “Cái gì .Lại trở về nguyên điểm.”

“Cái gì nguyên điểm?” Ta không hiểu hỏi. Điện thoại đúng lúc vang lên, là tiếng chuông đặc biệt ta cài cho anh Tô Văn.Ta vội vàng đối với Hạ Phi bày ra thủ thế dùng lại ,nghe điện thoại .

“A lô,anh Tô Văn.”Ta thấp thỏm bắt an nghe điện thoại.

“ Còn biết gọi anh à.”Bên kia thanh âm lạnh nhạt cơ hồ muốn đem ta đông cứng.

“Đừng nói như vậy mà,anh Tô Văn.” Xong rồi, anh Tô Văn nhất định là tức giận. Ta ở trong lòng vì mình thương tiếc khi về nhà sắp gặp phải trừng phạt, cũng tích cực vì mình giải vây.

“Còn sống không, mấy đứa bạn em.”Nghe giọng điệu anh Tô Văn,tựa hồ hận không thể cho bọn Hạ Phi xảy ra chuyện.

“Cũng còn sống.”Ta đầu đầy hắc tuyến trả lời.

“Vậy thì nhanh một chút về nhà. Bên ngoài lạnh.”

“Ừm.”Anh Tô Văn quả nhiên, đang lo lắng ta . Mặc dù khẩu khí lạnh nhạt như vậy, nhưng câu cuối cùng, vẫn lộ ra quan tâm hẩn đối với ta .Chỉ cần không cẩn thận cũng sẽ bị người coi thường .Đây chính là hình thức chung sống của anh Tô Văn và ta.Mặc dù vừa bắt đầu sẽ không chịu nổi, nhưng cùng anh Tô Văn như vậy đã lâu, có thể hiểu hẩn và tâm hẩn không như nhau,cũng bị cảm động thật sâu .

Cúp điện thoại , ta mắt liếc nhìn Hạ Phi nửa ngồi trên giường,”À,anh ta gọi bảo ta về nhà. Còn người? Còn tính ở chỗ này một tíc sao? Đã trễ thế này, người lại uống say, một mình trở về thật không an toàn.”

“Để cho người về nhà nhất định so với ở quây rượu còn nguy hiểm hơn.” Hạ Phi lại nói một câu làm ta không rõ .Ta nhún vai một cái, người thua không thua trận! Coi như không hiểu cũng giả vờ đáng vẻ gì cũng biết,”Vậy ta về nhà tiếp tục nguy hiểm ,người ở nơi này ngoan ngoan cho ta .À, nhớ gọi điện thoại cho dì,nếu không dì sẽ lo lắng.”

“Biết.” Hạ Phi trong miệng mơ hồ không rõ đáp ứng, tay lại chặt chẽ lôi vạt áo ta. Ta nghi ngờ nhú mày, theo dõi ngón tay hẩn cùng ta dây dưa không rõ ,có chút buồn cười nói, “Ta nói, ta muốn đi về. Người nhanh buông tay một chút .Thật là uống say, y chang con nít.”

“Ừ,ta là say.” Hạ Phi lập tức đáp ứng, nhưng hẩn lúc này trên mặt gian trá không dứt, giống như đang tính toán ai đó,đầu còn cảm thấy như người say rượu ? Hẩn ngửa mặt lên, cùng đứng ở mép giường nhìn thẳng ta,”Hong Xương, vậy người nói cho ta biết, là anh người quan trọng hay là ta quan trọng hơn?”

Ánh mắt của hẩn sáng muốn dọa người, ở dưới ánh đèn không tính là rất sáng ,khiến cho nhiệt độ ấm áp bên trong phòng lần nữa tăng .Mà lúc này ta đứng góc độ, hoàn toàn không thể tránh ánh mắt của hẩn. Cái này làm ta bỗng nhiên luống cuống tay chân,ngay tiếp theo suy nghĩ cũng bị Hạ Phi chế trụ, hoàn toàn không có chú ý tới, chẳng biết lúc nào, tay Hạ Phi đã từ vạt áo chuyển cổ tay ta.

“Cái này, người cùng anh Tô Văn không thể so sánh.Ta là nói. Các người một là bạn bè ,một là người thân ,dĩ nhiên là không thể so .”

“Ta mặc kệ.Dù sao hôm nay ta muốn người nói rõ. Rốt cuộc ai đối với người quan trọng hơn!” Hạ Phi chợt kéo một cái tay của ta, ta không có chuẩn bị tâm lý, bị động tác đột ngột của hẩn dọa sợ,thân thể cũng bị túm đến trên giường. Hạ Phi động tác gọn gàng,hai ba cái liền đem ta chế trụ, từ trong miệng hẩn phát ra thanh âm giống như là đang dụ dỗ như là đang thờ dài, “Hong Xương, người nói a.”

“Hạ Phi !Người, người làm gì đó!” Ta ra sức vùng vẫy,nhưng phát hiện Hạ Phi không có động tác gì tiếp theo,cũng liền chẳng muốn giãy dựa vô ích.Dù sao người khác so với ta cao hơn nửa cái đầu, bình thường vận động cũng so với ta nhiều hơn,ta coi như đời này uống nhiều sữa tươi hơn cũng đâu không lại hẩn. Hạ Phi quả nhiên là uống say, mặc dù lúc này hẩn thoát nhìn rất thanh tỉnh.Nếu trạng thái bình thường ,chắc là sẽ không cố tình gây sự như vậy ,hẩn rất biết chừng mực.

“Được rồi, được rồi, người quan trọng hơn,có được hay không?” Ta lấy ra thanh âm ru con dụ dỗ quỷ say Hạ Phi, “Ng ngoan buông tay cho ta. . . . Nếu không ta sau này cũng không để ý người.”

“Nhớ lời người hôm nay nói. Không được quên.” Hạ Phi được câu trả lời của ta sau, nhàn nhạt cười một cái, trong đôi mắt, tràn đầy, màu sắc hạnh phúc.Hẩn buông lỏng tay của ta, nói với ta ngủ ngon, sau liền nằm lỳ ở trên giường tiếp tục ngủ .Ta khép lại cửa phòng, đột nhiên cảm giác được có chút tâm thần bất an. Cho dù mình mới vừa nói,là ‘ lời nói dối có thiện ý ’, có thể ngăn ngừa khiến người vui vẻ. Nhưng sau này?Là lời nói dối, một ngày nào đó sẽ bị phơi bày . Chờ đã !Ta không có nói dối,ta chỉ là.

Anh Tô Văn và Hạ Phi, đều là người quan trọng của ta.Giống như mẹ và Thi Thi.Không, Nếu miễn cưỡng ,trong lòng ta mẹ so với Thi Thi còn quan trọng hơn.Tại sao lần này ta ngay cả do dự cũng không có ,có thể phân biệt ra được? Có lẽ mẹ ở trong lòng ta, thì không cách nào thay thế đi. Nhưng Thi Thi cũng không cách nào thay thế a.

Cũng bởi vì quỹ say Hạ Phi vô tâm hỏi một câu, làm hại ta trên đường về nhà như đi vào cõi thần tiên mấy lần, thậm chí bị ven đường vấp đá trật chân té. Cuối cùng đến cửa nhà đã bốn giờ sáng. Ta không dám gõ cửa, đứng ở cửa tìm cái chìa khóa. Cửa thang lầu đèn cảm ứng vụt sáng chột tắt, cả tòa nhà đều an tĩnh dọa người. Thời gian này, tất cả mọi người đều trong mộng đẹp.

Nếu như không phải là bởi vì ta, anh Tô Văn cũng ngủ sớm. Sẽ không phải Trễ như thế vẫn chờ ta đi? Cửa rốt cục bị ta đẩy ra, ta cố gắng đem thanh âm ép xuống tới nhỏ nhất. Đèn phòng khách đều tắt, nhưng khe cửa phòng anh Tô Văn lộ ra chút ánh đèn. Ta thở nhẹ một hơi, ngửi mùi chân hương gian phòng mình. Không sai, ta chính là muốn làm đà điều trong truyền thuyết, đem đầu mình vùi xuống cát, làm bộ không thấy nguy hiểm trước mặt. Khụ, không biết từ lúc nào, anh Tô Văn đã trở thành người phát ngôn nguy hiểm nhất trong lòng ta.

Nhưng Nếu như ta không lên tiếng chào hỏi anh Tô Văn, hẳn nói không chừng còn có thể vẫn chờ đợi.

Đang lúc ta rối rắm, cửa phòng anh Tô Văn tự động mở ra. Anh Tô Văn mặc áo ngủ, dưới chân mang dép cùng kiểu đáng với ta, sắc mặt hơi tái nhợt dựa ở trước cửa, đối với ta cười cười.

Đúng vậy, hẳn đối với ta rất ‘Mona Lisa’ cười một cái. Rạng sáng bốn giờ rưỡi gần năm giờ, trời còn tối thui, cả thành phố cũng bị yên lặng bao phủ Ta cho là hẳn sẽ đối với ta đau mắt một bữa (dĩ nhiên, này có phong cách anh Tô Văn) hoặc không phải là phương pháp quân tử trừng phạt ta một cái (quân tử động khẩu bất động thủ), hẳn cư nhiên chỉ đối với ta lộ ra mỉm cười hờ hững, “Về rồi. Không có bị đông lạnh tới hông đi.”

“Không có.” Ta có chút kinh ngạc hồi đáp, hai tay không được tự nhiên giấu ở sau thắt lưng, giống như là con nít làm sai chuyện, nghe gia trưởng hỏi huấn. Bình thường chỉ cần ta vừa tung ra thái độ đoan chính nhận sai lầm thì phần lớn người sẽ tượng trưng nói mấy câu khách sáo, sau đó vung tay, bỏ qua cho ta. Không trông cậy vào chiều này có thể ứng dụng đến trên người anh Tô Văn, nhưng ít ra sẽ có chút hiệu quả. đi?

“Ủm. Kia đi ngủ sớm một chút.” Anh Tô Văn nhẹ ho khan, nụ cười giống như mặt nạ đẹp đẽ, vừa ôn nhã lại mạnh mẽ, giống như là bị dán lên một tầng lá mỏng chạm không tới. Cái nụ cười này đối với ta mà nói, cũng không xa lạ. Đây là lúc ta chuyển kiếp thường thấy. Anh Tô Văn đã lâu không có đối với ta cười giả dối như vậy. So với rừng mình không rõ đầu óc như vậy, bản thân ta thả bị anh Tô Văn đem ta mắng to một trận.

Cái gì cũng tốt, nhưng đừng dùng cái loại ánh mắt coi thường nhìn ta. Chẳng lẽ ta đây một đời vì cải thiện quan hệ giữa ta cùng anh Tô Văn, cũng uống phí sao? Ta cắn răng, cảm giác vô lực tới cực điểm. Một hai đều như vậy, không giải thích được liền giận ta, càng không ngừng hỏi ta vấn đề không giải thích được, hoặc là làm chuyện không giải thích được. Mà ta bị kẹp ở giữa chuyện không giải thích được như vậy, chỉ có thể cúi đầu, bày ra một bộ tươi cười lấy lòng chịu đựng.

Ta thế nào phải sống uất ức như vậy. Chẳng lẽ thế kỷ hai mươi mốt, tình tình hơi hiền hoà chút mọi người liền giống như ta bất đắc dĩ sao?

“Được. Em đi ngủ! Anh Tô Văn cũng vậy!” Nghĩ như vậy sau, ta sống lưng trong nháy mắt, hát ca khúc được yêu thích bước nhanh tới gian phòng mình. Nếu anh Tô Văn muốn làm ra một bộ ‘ta và người không quen, người làm gì ta đều không xía vào’, vậy ta cũng vui vẻ làm theo kịch bản.

“A. Một đêm không thấy em liền học được tương kế tựu kế nha.” Một chân ta vừa bước vào gian phòng của mình, anh Tô Văn chợt kéo lại tay của ta. Ta đưa lưng về phía anh Tô Văn, khoe miệng vui sướng nhếch lên. Ha ha, lần này đầu miệng, coi như ta thắng, phá vỡ kỷ lục 0 thắng 26 thua.

“Nào có nào có.” Ta xoay người, đắc ý nheo mắt lại, “Đây chính là làm phiền anh Tô Văn thường ngày chỉ điểm a.”

Anh Tô Văn nắm tay của ta, hẳn rất ít vận động, mùa đông lúc tùy thân đều mang theo cái bao tay, một đôi tay, bảo dưỡng so với con gái còn trắng mịn hơn. Tay anh Tô Văn lớn một chút so với ta, lúc có thể đem tay của ta bọc lại.

“Còn nói không lạnh. Bên ngoài tuyết rơi sao.”

“Không có, rất sớm liền ngừng.” Ta trừng mắt nhìn, hết sức che dấu đồ ửng trên mặt mình. Mặc dù cùng anh Tô Văn hôn cũng hôn qua, thậm chí ngay cả loại chuyện đó anh Tô Văn cũng làm ta làm Nhưng ta vẫn thích ứng. Những động tác này giống như là một tơ hồng nhỏ bé yếu ớt, một vòng một vòng, đem mâu thuẫn trong lòng ta còn dư lại không nhiều lắm quán quanh, cuối cùng hoàn toàn tan rã lý trí của ta. Tiếp tục như vậy không được. Ta biết rõ không được, nhưng vẫn quyến luyến phần ôn nhu này. Biết rõ không được, vẫn dòi mắt không được. Biết rõ không được vẫn cự tuyệt không được.

Trời ạ. Như vậy ta, thật sự là quá kém. Ban đầu rõ ràng là lập hùng tâm trắng chí, muốn đem anh Tô Văn bẻ thẳng, nào đến cuối cùng ta lại bị. Lại bị. Chẳng lẽ ta mới là trá hình yêu khác phái, bị anh Tô Văn tùy tiện kích phát một cái, liền cảm giữ lập trường không được? OH, NO. Vậy không phải càng hông bết sao?

Anh Tô Văn nhìn ta từ khuôn mặt tươi cười dương dương đắc ý, sau đến vận lời oanh đình rồi hóa đá cứng ngắt, có chút nghi ngờ hỏi: “Em sao vậy?”

“Không có, không có gì.” Ta vội vàng lui về phía sau hai bước, “Mọi người đều nói cự ly sản sinh mỹ, anh Tô Văn, chúng ta vẫn là cách xa chút đi. Khụ, giữ một khoảng cách, em và anh cách ra chút.”

“Quả nhiên bạn em, nói bấy chút gì với em rồi.” Anh Tô Văn rũ mắt, “Em vẫn nói một chút đi, chúng ta tại sao phải giữ một khoảng cách. Nếu là lý do tốt, vậy anh nghe theo em.”

“Bởi vì, chúng ta gần lời. Em sẽ, sẽ rất. bối rối!” Ta ấp úng nói, cân nhắc chút tình hình sau, mới thốt ra cái từ ‘ bối rối ’ này. Ít nhiều ta đây nhiều năm coi phim, dùng lời nữ sinh thường nói với nam sinh không dùng quấy rầy cô, ta nhắm mắt lại cũng có thể nghĩ ra được một đồng lớn. Bất quá dùng trên người anh Tô Văn thật là có điểm. Không được tự nhiên. Nhất là ta, là thuộc về lời thoại của con gái.

“Tại sao có thể bối rối. Có bối rối, thì càng phải cùng anh nói chuyện một chút.” Anh Tô Văn thấy chiêu hù dọa, lập tức bày ra một bộ quan tâm. Ta á khẩu không trả lời được nhìn anh Tô Văn, thậm chí này người lại cùng ta chơi tiết mục anh em mến thương, kia bình thường động một chút là thét ta làm này làm kia là ai? !

“Anh với em khác nhau ! Em cần bạn cùng lứa tiến hành trao đổi nhiều hơn” Ta thậm chí anh Tô Văn hẳn cả nghi đồng đều không phê chuẩn ta ra cửa cùng bọn Hạ Phi chơi.

“Ừ, Hồng Xương em có nhiều bạn như vậy. Anh cũng chỉ có mình em. Thì ra anh quá mức quan tâm làm em ‘bối rối’ như vậy. Anh hiểu. Sau này liền.”

“Anh . . . anh đừng hiểu lầm. Em mới vừa nói giỡn ! Em trai bởi anh mình là không thể chối từ, đạo lý hiển nhiên !”

Anh Tô Văn hí hóp mắt, ngáp một cái, “Nếu Tiểu Xương em nói như vậy. Đi thôi, bởi anh ngủ đi.”

Vì vậy, bạn Hồng Xương lại bị xách đi. Khụ, để ta sửa kỷ lục, tối nay đầu trí so đũa khí người chiến thắng cuối cùng, hoàn toàn không có gì bất ngờ, là nam chủ vận năng phúc hắc của chúng ta : Anh Tô Văn !

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Ta vốn tưởng rằng, triệu chứng đồng tính luyến ái thìn linh đột phát của anh Tô Văn sẽ trong kỳ nghỉ bị ta hoàn toàn chữa khỏi. Nhưng hiển nhiên ta là đánh giá cao năng lực của mình, không chỉ không chữa khỏi cho anh Tô Văn, mà cả mình cũng bị lây bệnh. Khụ khụ. Vẫn không thể xác định mình bị lây bệnh bao nhiêu, nhưng đối với lực miễn dịch của bệnh đồng tính luyến ái đang cực độ giảm xuống.

Trước ngày tựu trường, mẹ cùng Tô thúc thúc hiếm khi không có đi làm, ở nhà làm cho chúng ta một bàn thức ăn. Ta ăn thức ăn mẹ làm, không khỏi than thở, “Vẫn là mẹ làm ăn ngon. Ngay cả cái trắng cũng có thể xào ra hương vị. Con đây gà mờ, quả nhiên so ra kém”

Mẹ cười không khép miệng gật đầu, “Con thì miệng ngọt. Chớ nói càn, ăn nhanh lên, thức ăn lạnh cũng không ăn ngon.”

Tô thúc thúc vui đầu ăn cơm, ông không nói nhiều, thuộc hình tượng nam nhân tâm không bằng hành động. Ta cũng không nhớ ông từng đối với mẹ lời ngon tiếng ngọt, nhưng ông cho tới bây giờ chưa từng để mẹ chịu khổ.

Anh Tô Văn chọt chọt một miếng vào, “Tiểu Xương làm cũng không tồi.”

“A? Ồ. Nào có nào có.” Ta cảm giác thần kinh mình giống như là bị lên dây, anh Tô Văn mỗi lần mở miệng nói chuyện, cái dây này liền bị kéo chặt ra. Thật sợ anh Tô Văn thuận miệng, nói ra cái gì ‘con nuôi Tiểu Xương’. Dù là mẹ ta thể trạng khỏe mạnh, tám chín phần mười, cũng gánh không nổi đã kích như vậy. Lại nói, khi có mẹ cùng Tô thúc thúc, anh Tô Văn cũng thu liễm một chút, cũng sẽ không đối với ta động tay động chân. Khụ khụ, từ động tay động chân dùng cũng không quá thích hợp, nhưng cơ bản chính là ý đó.

Ta cùng anh Tô Văn một loạt hành động anh em thân mật, khiêm tốn nhường nhịn lẫn nhau, mẹ ta thấy thể tâm hoa nở phóng. Bà vẫn lo lắng ta sẽ khi dễ anh Tô Văn, hoặc là bị anh Tô Văn khi dễ. Mặc dù trong mắt bà, khả năng trước tính lớn hơn một chút. Anh Tô Văn, thật sự là quá mặt người dạ thú, thuộc về cái loại đem người bán còn có làm người bị bán vui vẻ đếm tiền cho hắn, ở trong mắt người khác, anh Tô Văn chính là người nhả nhận, hiểu chuyện, hiểu thuận là người phát ngôn tốt nhất. Mà ta, mặc dù cũng không tệ, nhưng cùng anh Tô Văn so sánh, luôn là hơi thiếu một bậc.

Thật ra thì ta cũng ghét bị so sánh với anh Tô Văn, bởi vì anh Tô Văn ưu tú, mọi người đều biết. Từ nhỏ học mang danh thần đồng, đến cao trung càng được ca tụng là thiên tài, bằng khen cúp vàng có thể bày đầy một tủ. Mà ta đây, trừ hồi còn ở nhà trẻ thi chạy cự li dài được bằng khen ra— nếu như không phải là may mắn mang theo kiến thức sống lại, đoán chừng cố gắng thế nào, cũng chỉ có thể ở lớp bơi bơi.

Khụ, lạc đề. Ta nghĩ muốn biểu đạt suy nghĩ. . . . Trong cái nhà này, anh Tô Văn là lão đại, ta lão nhị. Đây đã thành một loại lệ thường dùng hiện tượng tự nhiên giải thích. Á, điểm ngoại lệ duy nhất chính là, ta làm được cơm ngon hơn anh Tô Văn làm. Nhưng ngoại lệ duy nhất này, cũng bị anh Tô Văn lợi dụng đầy đủ.

“Xem hai đứa con hòa hợp vậy, mẹ cũng không còn gì lo lắng.” Mẹ gấp bánh bột lọc thả vào trong chén ta, “Năm đó mẹ và Tô thúc thúc con vì hai đứa tổn không ít tâm đây.”

. Đúng rồi. Hiện tại con cùng anh Tô Văn hòa hợp. Nhưng hướng phát triển không quá đúng đầu.

Ta cười khổ một cái, nhìn mẹ khuôn mặt tươi cười thoải mái, không muốn đánh vỡ mơ ước ‘gia đình hoàn mỹ’ của bà, không thể làm gì khác hơn là đem khổ sở nuốt về trong bụng, quay đầu hung hăng trừng mắt anh Tô Văn.

Anh Tô Văn ở dưới đáy bàn nhẹ nhàng đập ta một cước, trên mặt lại làm như không có chuyện gì xảy ra .

Ta khòe miệng co rút, đem chén com để qua một bên, nhỏ giọng nói lầm bầm, “Ăn no ăn no. Ăn nữa là tức chết. Chén đặt ở trên bàn ,tối con rửa.” Nói xong ta liền từ trên ghế đứng lên, bước nhanh vào phòng.

“Con cũng ăn xong.”Anh Tô Văn đứng dậy theo, cũng không trông ta có nguyện ý hay không, theo đuôi ta vào phòng. Ta trừng mắt liếc hần một cái, ý là: ta có mời người sao? Ai ngờ hần lại làm ra một bộ bưng tỉnh đại ngộ ,tiện tay khóa cửa lại.

Nè Anh hiểu lầm hiểu lầm! Anh muốn khóa cửa cũng không sao, nhưng mời anh ngoan ngoãn đứng ở bên ngoài đi! Ta bất mãn nhú mày một cái, đang muốn mở miệng mời anh Tô Văn đi ra ngoài thì lại bị lời hần hấp dẫn .

“Hong Xương, tạm thời anh sẽ không nói chuyện hai chúng ta cho đi với ba.”

“Chẳng lẽ anh tính nói thật ? !”Ta toàn thân vô lực ngã xuống sô pha, lấy tay nâng cằm của mình, rất là thoải mái nói, “Em thấy, chuyện như vậy vĩnh viễn không đề cập tới mới là thượng sách.”

“A.” Anh Tô Văn nhẹ cúi thấp đầu, phần tóc mái chính tề che đi hơn phân nửa mặt anh Tô Văn,”Trốn tránh là không có ích lợi gì. Tiểu Xương, đừng ngây thơ như vậy .Chẳng lẽ chỉ là bởi vì gần đây anh không đối với em khách khí ,là em bác bỏ sao.”

“Vừa qua.Này còn nói khách khí?” Ta bày ra một bộ khổ qua ,không cách nào không chế ới ra một câu, “Kìa anh Tô Văn không khách khí , còn có thể ngăn cản .”

“Muốn thử một chút không.”Anh Tô Văn rất thờ ơ nhún vai một cái, hướng về phía ta hai bước. Ta trong đầu thoáng chốc vang lên báo động cấp một ,thân thể càng thêm làm ra cử động lý trí nhất,liều mạng ngăn đầu lên, “Không, không. Em mới vừa là nói giỡn mà thôi.”

“Hong Xương, học xong lớp mười hai ,anh dự định ra nước ngoài du học.” Anh Tô Văn thu hồi bước chân,hần đưa lưng về phía ta, đứng ở trước tủ sách cao cỡ nửa người trong phòng .Trên giá sách đã rơi một tầng bụi. Ta có rất ít thời gian xem sách,ngược lại dùng nhiều thời gian hơn cô gắng làm bài tập.Anh Tô Văn khóp xương ngón tay đang nắm chắc một quyển 《ngạo mạn cùng thành kiến》bản dịch,bìa sách bởi vì thời gian lâu dài mà phai màu. Trong không khí bay lên một tầng bụi mỏng,tim của ta cũng lơ lửng theo,cuối cùng nhẹ nhàng rơi xuống.

“. Ừm”Ta thật thấp trả lời đến, đôi môi hơi run rẩy một cái, nhưng cuối cùng cổ họng chỉ phát ra âm tiết khô khan.Những lời này mang cho ta cảm giác ,giống như là từ thang máy trên tầng cao, sau cùng trực tiếp mất trọng lực rơi xuống tầng một,khiến người đầu óc choáng váng.

Thế nào. Sớm như vậy muốn đi? Mặc dù đã sớm dự đoán ,anh Tô Văn hẳn sớm muộn cũng sẽ lựa chọn ra nước ngoài du học. Ta cho là ta vì thế đã chuẩn bị tâm tư đầy đủ . Không nghĩ tới. Hết thấy vẫn công cốc.. Kết quả như cùng dĩ vãng ,trước mặt anh Tô Văn ,ta biết trước để chuẩn bị tất cả mà vẫn một kích không chịu được.

“Chỉ ‘ừ’ thôi sao?”Anh Tô Văn một tay vuốt ve bìa sách,mắt phượng từ mặt bên nhìn qua có vẻ cực kỳ dài mảnh nhẹ híp, khòe miệng so với mới vừa rồi già dôi hơn nhiều. Ta khề thờ dài, một hồi tâm tình nổi lên. Anh Tô Văn ra nước ngoài du học,đó là chuyện tốt . Tương lai coi như là trụ cột quốc gia ,là tấm lưng dân tộc ,bây giờ cũng không thể tới cái tổ chức Mafia đẹp trai gì đó mà ngây người.Đúng đúng đúng, đây rõ ràng là chuyện tốt, trong lòng ta không thoải mái cái gì?Chẳng lẽ ta ghen tỵ với anh Tô Văn?

Vì vậy ta nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, “A, ra nước ngoài du học. Anh Tô Văn Thật chúc mừng anh.Vậy,anh phải tới trường đại học nào?Ha ha, đến lúc đó anh Tô Văn của được gái nước ngoài,phải mang quà về đó.”

“Điện hình của tâm khẩu bất nhất.”Anh Tô Văn kéo kéo khòe môi,từ trước tủ sách xoay người.Hần thấy nụ cười ta so với khóc còn khó coi hơn ,lại còn cười vui vẻ, “Tiểu Xương. Em thật là, làm anh không biết sao cho tốt.”

“Cái gì gọi là làm thế nào.”Ta tức giận đem mặt xoay qua một bên, “Sau này ra nước ngoài, đừng quên gọi điện thoại về !Chớ giống như trước” Ta dùng một chút, sửa sang lại trí nhớ rối loạn,”Chuyện này anh nói với họ chưa?Đừng nói anh tính toán lên lên lút lút đi.”

“Anh trước có ám hiệu bọn họ rất nhiều lần. Mặc dù không chính thức nói, nhưng anh nghĩ bọn họ cũng sẽ đáp ứng.”

“Đúng rồi đúng rồi, ra nước ngoài là chuyện nghiêm túc.”Ta bĩu môi, cố gắng áp chế thanh âm của mình, không để cho nó nghe như nghĩ một đằng nói một nẻo, “Là học bổng sao?”

“Ừ.”

“Vây chúc mừng anh.”Ta nghe mình máy móc nịnh nọt , lần đầu phát giác thanh âm của mình nhằm chán như vậy .

“Tiểu Xương,em đành lòng để anh đi sao?”Anh Tô Văn tự tiểu phi tiểu nói, thân thể từng chút một hướng ta sát lại.Ta đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình ,trong đầu hồ hết loạn lên một đoàn, cũng không còn nghe rõ anh Tô Văn rốt cuộc nói chút gì, chẳng qua là mặt ngây ngốc phụ họa, “A. Ừ. Sẽ không.”

“Như vậy à.Câu trả lời thật đúng là làm người ta thất vọng .”

“Ừ? Anh thất vọng cái gì . . . Anh chờ giờ khắc này đã lâu rồi đi. Ra nước ngoài du học, cách chúng ta rất xa.Ha ha a. Em đang nói gì nhĩ Thật là, em thật sự là đang vì anh vui mừng đó.”Ta bừa bãi nói,mãnh liệt mất trọng lượng,cùng kèm theo một loại khổ sở hình dung không ra.Đại não mờ mịt cuối

cùng chỉ còn lại một nhóm chữ to: anh Tô Văn muốn rời đi. Có lẽ sẽ không trở về nữa.

“Tiểu Xương, chuyện ra nước ngoài, anh từ sơ trung liền bắt đầu lên kế hoạch.” Anh Tô Văn ngồi lên ghế xoay trước bàn học, hai tay của hắn nhẹ nhàng rất có tần số gõ lên mặt bàn. Xuyên qua khe cửa, còn có thể ngấm trộm nghe thấy thanh âm mẹ cùng Tô thúc thúc nhỏ giọng nói chuyện. Ta lựa chọn trầm mặc, an tĩnh nghe anh Tô Văn kể ra quyết định của hắn.

Trừ việc đó ra, ta có thể làm gì? Chẳng lẽ muốn ta quỳ xuống, năn nỉ anh tô Văn đừng đi du học? Đùa gì thế. Chuyện như vậy, ta làm sao làm được. Huống chi, coi như ta quỳ xuống đi cầu anh Tô Văn, hắn cũng không nhất định sẽ đáp ứng. Đối với anh Tô Văn tính tình tinh táo cùng làm theo ý mình, ta có đầy đủ hiểu rõ. Mọi việc hắn quyết định, cũng sẽ không thay đổi. Kiếp trước là như vậy, đời này. Cũng như thế.

Coi như ta mở miệng giữ lại. Anh Tô Văn cũng sẽ theo kế hoạch của mình tiến hành. Nếu đã biết kết quả, vậy ta còn đi giữ lại làm cái gì? Còn không bằng thông thông khoái khoái chúc phúc anh Tô Văn, mở rộng suy nghĩ, ừ. Đúng, chính là loại tâm thái này. Ta gãi gãi đầu, bày ra một nụ cười rục rỏ vô tâm vô phách, đem bắp thịt cứng ngắc trên mặt mình kéo đứng lên, “Không hổ là anh, lý tưởng hồi sơ trung lớn như vậy. Em hồi sơ trung còn cả ngày mộng biến thân làm siêu nhân cứu toàn bộ giới đây.”

“Kia, đoán chừng, anh ít nhất phải dùng ba năm mới học xong tất cả các môn.” Anh Tô Văn khẽ thờ dài, “Bất quá nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chúng ta chỉ cần tách ra một năm là có thể chung một chỗ.”

“Ừ?” Ta u mê trừng mắt nhìn, đoán không ra ý đồ xác thực trong lời anh Tô Văn. Mới vừa rồi rõ ràng nói là ba năm, thế nào bỗng nhiên rút ngắn hai năm đây? Chẳng lẽ là ta nghe nhầm. ?

“Ừ. Sang năm, em cũng thi học bổng, cùng anh thi một trường là tốt rồi.”

“Em? Anh, anh đây là nói giỡn phải không?” Ta đôi môi khẽ run, không cách nào tin đầu một cái, “Coi như thành tích em bây giờ ở lớp miễn cưỡng top 5, nhưng du học là quá miễn cưỡng. Nhất là trường học anh Tô Văn dự thi, điểm tuyển nhất định cao dọa người.”

“Không. Anh đặc biệt chọn trường cao học.” Anh Tô Văn dừng một chút.

Ta thờ nhẹ một tiếng, “Tại sao? Anh, anh không phải là vì em đi?” nói sau cùng cứ như vậy đại đại liệt liệt bị ta nói ra miệng. Sau khi nói xong ta mới phát giác được không được tự nhiên. Trong phòng vốn là không khí bình thường nhiên bởi vì ta mà trở nên vi diệu. A. Ta thật là ngu ngốc. Tại sao không lịch sự nói ra lời như vậy. Thật sự là quá. Tự mình đa tình.

“Ha ha. Không chỉ là vì cái đó. Anh đây còn nguyên nhân khác, mục tiêu anh là toàn bộ học bổng. Điểm tuyển thấp còn có lợi cho anh đạt thành cái mục đích này.”

“Như vậy à. Aha, em mới vừa rồi cũng là giỡn thôi.” Ta cười xấu hổ, trong lòng một góc nhưng không cách nào khắc chế mất mát.

“Cho nên, Tiểu Xương cũng phải nỗ lực. Anh còn có ước chừng nửa năm, có thể giúp em học bù. Sau liền toàn dựa vào chính em. Hiểu chưa?”

“A?” Từ từ? Thế nào đề tài nhảy nhanh như vậy? Rõ ràng mới vừa rồi anh Tô Văn vẫn còn cùng ta nói hắn phải ra nước ngoài du học, thế nào lập tức liền nhảy tới trên người của ta? Mặc dù đại não chưa hoạt động kịp, nhưng miệng ta lại tự động đáp, “Hiểu.”

“Ừ.” Anh Tô Văn thấy ta đây nhanh chóng trả lời, tựa hồ rất là hài lòng gật đầu một cái. Hắn từ trên ghế đứng lên, tựa hồ do dự một chút, mới chậm rãi nói ra khỏi miệng, “Anh biết hiện tại nói chuyện này còn có chút quá sớm, nhưng anh hi vọng Tiểu Xương có thể sớm một chút kết thúc chuyện trong nước.”

“Kết. Kết thúc?” Lòng ta cả kinh, trong đầu hiện ra một bộ hình ảnh mình cắt cổ tay. Anh Tô Văn anh đến tốt cùng là có ý gì, tại sao muốn em kết thúc mọi chuyện ở đây? Chẳng lẽ sau này anh muốn.” Anh Tô Văn, tương lai chẳng lẽ anh không có ý định trở về nước sống sao?”

Anh Tô Văn cười cười, hắn mặc dù không nói gì, nhưng ta đã từ trong nụ cười hắn lấy được đáp án.

“Như vậy à.” Ta buồn buồn gật đầu một cái, ngã ngồi trở về trên giường. Anh Tô Văn chẳng biết lúc nào đi vòng qua sau lưng ta, mang theo hương bột giặt quần áo cùng ánh mặt trời ấm áp quen thuộc ôm trong ngực, đem ta thật chặt bao lấy. Ta không biết hắn tại sao phải đột nhiên ôm chặt ta như vậy, lòng chuông báo động nhất thời gõ vang, hoảng hoảng trương trương nghiêng đầu sang chỗ khác, “Anh Tô, Tô Văn. Ba anh cùng mẹ em đều ở đây! Chúng ta không thể như vậy.”

“Tiểu Xương tư tưởng của em thật là không thuần khiết. Anh chỉ là muốn ôm em một cái mà thôi.” Cổ tay anh Tô Văn đè ở bên ngang hông ta, cảm nhận xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp áo, để ở bả vai của ta. Cái tư thế này. Thật là. Thật là không có cảm giác an toàn! Ta vì che giấu hai gò má biết lúc nào hiện lên đỏ ửng, chỉ đành phải đem mặt của mình xoay đến nơi anh Tô Văn không thấy được. Nhưng ngay tại lại một mặt đỏ ửng, làm thế nào cũng che không được.

Ngay từ đầu người dắt ta vào con đường tư tưởng không thuần khiết này, cư nhiên trả thù! Thẹn quá thành giận trợn mắt, “Được! Anh ôm cũng ôm rồi! Nhanh lên trở về phòng anh đi!”

“Tiểu Xương, em thật ra thì đáng trách anh, có đúng hay không?” Ta nghe như thế sau, thân thể cứng đờ. Giây kế tiếp thất lưng lại bị anh Tô Văn hung hăng ôm, hơi thở anh Tô Văn giống như hơi sương, lan tràn vào thế giới của ta.

“Trách anh cái gì? Em làm sao dám trách anh.” Ta có chút tự giễu nói, bởi vì thất lưng bị siết chặt, cho nên nói ra cũng đứt quãng. Anh Tô Văn căn bản

là đánh người một cái tát, sau cho thêm cái mứt táo tới trấn an. Tiền trăm hậu tấu nói muốn ra nước ngoài du học, sau lại dùng giọng nói ôn nhu tới hỏi thăm ta ‘tức giận hay không?’ Thật coi ta như tên ngốc sao? Thật cho là ta sẽ thích mềm không thích cứng sao?

Được rồi. Ta còn thật đối với thế công ôn nhu không cách chống. Khẽ thở dài một hơi, ta nhận mệnh cúi đầu, “Em không có giận anh Tô Văn, chỉ là quá đột ngột, không biết làm như thế nào. Biểu đạt cảm giác của mình.”

“Tiểu Xương. Ra nước ngoài sau, cũng chỉ có hai chúng ta. Thật tốt.” Anh Tô Văn thanh âm vẫn giống như kiếp trước, lời cuốn từ từ, mang theo một mặt sắc thái mộng ảo. Thanh âm của hắn ở trong đầu ta vẽ ra kế hoạch tương lai. Trong tay ta cầm cái chảo, ở trong phòng bếp chiên trứng. Anh Tô Văn lười biếng ngồi ở trên sofa, đọc báo tiếng anh, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên hướng về phía ta mỉm cười.

A! Ta ở vọng tưởng cái gì thế. Loại phương thức chung sống này rõ ràng là thời kỳ vợ chồng son tình cảm vững vàng Trời ạ, muốn điên mất rồi. Trong đầu của ta thế nào ngổn ngang ảo tưởng như vậy, chỉ bị anh Tô Văn nói một câu, liền dốc toàn bộ lực lượng, ùn ùn kéo đến đem ta chôn vùi.

“Tiểu Xương, lúc này em cũng muốn ngăn người sao?” Anh Tô Văn trong giọng điệu cơ hồ có chút bất đắc dĩ, nhưng ta cũng không dám nghiêng đầu sang chỗ khác, lần nữa đối mặt anh Tô Văn. Như cũ sợ hãi tinh tiết như nhân vật chính đang cùng Quý Hồn / quái vật thi chạy, chỉ cần vừa quay đầu lại sẽ bị rắc rối rơi. Không thể quay đầu lại không thể quay đầu lại, bây giờ anh Tô Văn so với Quý Hồn còn nguy hiểm hơn.

Ta háng giọng, rất là chột dạ mở miệng nói, “Em không có ngăn người. Em đang suy nghĩ chuyện rất quan trọng.”

“Ha ha.” Tiếng cười của anh Tô Văn ở trên da ta rung động, có một giây ta thậm chí hoài nghi, nó có phải cùng tần số tim đập của ta dung hợp hay không. Sau đó ta nghe được thanh âm rất nhỏ của anh Tô Văn, cắn lỗ tai ta. Tư thế kia làm ta nhớ tới mình hồi tiểu học cùng mấy đứa bạn chơi trong công viên nhảm chán, ta chính là cắn lỗ tai của bọn họ như vậy mặt thành kính nói ra.

Anh Tô Văn nói, “Thật muốn sớm dẫn em rời đi nơi này.”

Ta. Đã không biết rõ cảm giác mình đối với anh Tô Văn đến tột cùng có phải là đồng tính luyến ái trong truyền thuyết hay không. Duy nhất có thể xác định chính là, tình cảm ta đối với anh Tô Văn đã vượt qua tình anh em thuần túy. Hơn nữa loại cảm giác này đang từng chút khuếch tán, vô luận ta cố gắng bao nhiêu ngăn lại nó. Nó như không có thuốc chữa, một khi bị lây bệnh, cho đến người hoàn toàn hít thở không thông, nó cũng sẽ không lui tụt. Ta khủng hoảng qua, phủ nhận qua, phiền muộn qua. Nhưng cuối cùng vẫn là bị bệnh yêu bá đạo này chinh phục.

Đêm nghỉ cuối cùng, anh Tô Văn vì ta lập ra kế hoạch học tập, cũng kín đáo đưa cho ta bài tập cao cỡ nửa người, ở giữa còn kẹp bài ghi chép hắn ghi lại vài điều quan trọng. Ta mặc dù đối với chuyện ra nước ngoài du học còn ôm thái độ mâu thuẫn, nhưng lại không cô phụ ý tốt của anh Tô Văn, mỗi ngày tăng giờ làm bài thi. Ta không muốn ra nước ngoài nguyên nhân thật ra thì chỉ có một. Ta không bỏ được người bên đây. Bất kể là mẹ, Tô thúc thúc còn Hạ Phi, Thi Thi, ta một cũng không bỏ được.

Nếu như ta là động vật, vậy ta nhất định là dê yêu thích ở chung. Phần lớn không có bước đi, không có người chặn liên mắt đi phương hướng. Rất lười biếng, thích theo người khác vì mình viết kịch bản, thể nhện là nhện, bây giờ nhện không được mới bộc phát, dùng sừng trên đầu húc người ngăn cản mình trên con đường phía trước.

Ta không thể hiểu anh Tô Văn, tại sao hắn có thể không có chút nào lưu luyến lựa chọn đi nước ngoài. Hắn ở đây được hoan nghênh, trong trường MM theo đuổi hắn cũng có thể chở 1 xe, nhiều loại thư tình cũng có thể triển lãm ‘đủ loại phong thư’. Nhiều người sùng kính hắn như vậy, ái mộ hắn, hắn lại đối với những người này chẳng thêm góc tới, cố ý muốn. Mang theo ta rời đi.

Hi hi. Nghĩ như vậy, đột nhiên cảm giác được có chút thoải mái. Ta vuốt vuốt cổ tay ê ẩm, hướng về phía khe nứt phòng ngủ khắc khắc cười một trận. Sau cảm thấy hơn nửa đêm mình mở đèn cười như điên, thật sự là vô cùng thần kinh.

Ừ, bài thi không sai biệt lắm làm xong, còn dư lại, ngày mai tự học làm tiếp đi. Ta đưa tay tắt đèn, rón rén đi về phía giường ngủ. Mũi chân mới vừa đụng chạm đến đệm, trên đầu liền vang lên một trận thanh âm huyền ảo. Hạ Phi mang theo nồng nặc giọng mũi từ đỉnh đầu của ta truyền đến, “Người thế nào giờ mới ngủ? Mới vừa tự trường bài tập có nhiều như vậy sao?”

“Hết hồn. Hạ Phi? Thụ mỹ nam nên ngoan ngoãn ngủ, người thế nào còn tỉnh?”

“Còn không phải là người. Mở đèn ta không ngủ được.”

“Chớ gạt người, người là ở bên ngoài sấm sét cũng ngủ được. Tia chớp cùng đèn ta so coi, vẫn là tia chớp sáng hơn.”

“Hừ.”

“Đi ngủ sớm một chút.” Ta ngáp một cái, lật người, rất nhanh liền lọt vào mộng đẹp. Trong lúc mơ hồ tựa hồ nghe Hạ Phi nhỏ giọng lầm bầm.

Hắn nói, “Ngủ ngốc!”

Thiệt. Vĩnh viễn cũng không biết khích lệ người, vĩnh viễn miệng chó trong ới không ra ngà voi! Cũng sẽ không nói chút ‘học tập khổ cực, chú ý thân thể’. Hừ, ta nguyên rủa người ba mươi tuổi cũng là độc thân, không không không, ba mươi tuổi quá nhân từ, ít nhất phải bốn mươi tuổi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Quay về trường học bọn ta mất một đoạn thời gian thích ứng cho kịp tiết tấu lớp mười một .Đủ thứ môn thi, trên căn bản có thể dùng ‘nạn này chưa yên ,nạn khác đã đến ’ để hình dung. Trừ ứng phó những kì kiểm tra ra, ta còn phải rút ra thời gian làm bài thi của anh Tô Văn cho ta .Mặc dù bận rộn muốn bẻ đầu sứt trán, nhưng không phải là không có hồi báo.

Thành tích của ta lần nữa nhảy vọt.Sau khi nhập học lần đầu tiên lọt vào top 3 toàn trường .Phải biết,học sinh càng thành tích tốt ,càng khó đột phá thành tích mình vốn có .Ta trước luôn luôn bơi bơi trong top 5,chân chính có thể xếp vào top 3 số lần rất ít . Như vậy Ta vẫn là rất có tiềm lực phát triển đi.

Sau khi bảng điểm thi thử phát ra, về mặt của mọi người có thể chia làm 3 loại, chủ đạo là suy sụp phải dương dương tự đắc phải, và phần nhỏ ‘mặc người chém giết ’ phải. Thi Thi là thuộc về phải sau.Điều kiện nhà cô không tệ, cho dù cô không thi lên đại học, cũng không cần buồn phiền cuộc sống sau này .Huống chi cô theo nghệ thuật, lấy thành tích học tập Thi Thi bây giờ , coi như không cần học trực tiếp đi thi, cũng có thể trúng tuyển trường nghệ thuật.

Cô đối với cuộc thi đã hoàn toàn miễn dịch, cả ngày vui hi hi theo sát bạn trai của mình , bình thường chúng ta thời gian tiếp xúc rất ngắn, coi như nhìn thấy cô thì cũng luôn thấy cô rúc vào trong ngực Tề Tử Hi. Cái loại cảnh tượng đó thật sự là chìm nhỏ nép vào người, Kim Đồng Ngọc Nữ. Khiến cho ta ở trên hành lang xa xa thấy bọn họ cũng bắt đầu đi đường vòng đi. Đùa sao. . . . Ta mới không muốn làm bóng đèn đâu.

Nhưng hôm nay hiếm thấy, Thi Thi sau khi tan học chạy đến sân bóng rổ tìm ta cùng Hạ Phi. Đội bóng rổ trường ta trên căn bản chỉ là vì mặt ngoài mới tồn tại. Trừ một hai học đệ cấp thấp, nhìn qua cực kỳ nhiệt huyết có thể bảo trì đặc huấn vừa đi làm ở ngoài, cấp cao chúng ta đều là mười lần đặc huấn chỉ chuyên cần hai ba lần như vậy .Tâm tình tốt ,hoặc là có thời gian lại đi. Tâm tình không tốt liền núp mình trong phòng ngủ xem tiểu thuyết.

Cao trung Minh Vũ dù sao cũng là trường điểm ,không thích hợp cho học sinh nghệ thuật cùng thể dục tồn tại. Thi Thi năm đó có thể đi vào ,vẫn là làm phiền ba cô chỗ nào cũng nhúng tay vào ,mới khiến cho hiệu trưởng miễn cưỡng phê chuẩn cô nhập học.

“A,nhà nha, tớ không phải là hoa mắt đi. Thi Thi hôm nay lại có thời gian đến xem chúng ta chơi bóng rổ! Sách sách, thật là thụ sủng nhược kinh.” Ta nửa cười nửa thật nói, “Tổng Thi Thi tiểu thư, cậu nhưng là điển hình của trọng sắc khinh bạn a, hôm nay thế nào lương tâm phát hiện, chạy tới xem chúng ta chơi bóng rổ?” Thi Thi đối với ta chợt dạ cười cười, đang muốn mở miệng thì ánh mắt lại bị Hạ Phi đứng ở sau lưng ta, biểu diễn bóng rổ ngoài trời hấp dẫn. Ta nhún vai một cái, theo tầm mắt của cô nghiêng đầu sang chỗ khác.

‘Lộp bộp’ thanh âm bóng rổ vào khung rổ, Hạ Phi bàn tay còn dừng lại ở trên khung rổ. Lấy thân hình Hạ Phi bây giờ, hẳn đã có thể úp rổ, cái động tác này chọc các cô gái thét chói tai , động tác làm so với trên ti vi còn tốt hơn. Ta hâm mộ trừng mắt nhìn, một loại ý nghĩ không chịu thua bỗng nhiên sinh ra. Mang theo bóng trong tay, vòng qua Thi Thi, tùy ý hướng về phía ba điểm . Vận khí không tệ, bóng ở trên khung xoay tròn mấy vòng sau rốt cục chui vào, từ trong khung rổ rớt xuống. Người thua không thua người, mặc dù ném ba điểm này cùng Hạ Phi so ra còn kém điểm kích thích thị giác ,nhưng ta còn là thần tượng nam chính học giả trong phim, hắt đầu bày cái POSE.

“Oa Hai người thật đúng là khá tốt.” Thi Thi cười vỗ tay nói. Ta cười hắc hắc một chút, giương mắt nhìn về phía Hạ Phi. Hẳn giống như là không nghe thấy Thi Thi tán dương, mặt không thay đổi nhặt lên bóng, mấy móc tiếp tục luyện tập.

“Cậu tìm đến bọn tớ, sẽ không chỉ vì nhìn chơi bóng thôi đi.” Ta xoa xoa mồ hôi trán, trời đang về chiều, bóng bị kéo rất dài. Trước đây không lâu kéo xuống một trận mưa, trong không khí còn mang theo mùi bùn đất đặc biệt của mưa. Bởi vì mới vừa vận động qua, ta cho dù trên người chỉ mặc một cái T-shirt cũng không có cảm giác lạnh.

Thi Thi làm ra một bộ ủy khuất ,nhếch lên miệng, “Thật sao, tớ hiếm khi tới coi cậu chơi bóng, Hồng Xương cậu cư nhiên liền hoài nghi tớ mang theo mục đích tới. Không phải là bởi vì trước kia tớ lạnh nhạt mấy cậu đi.”

“Tớ chỉ đùa một chút mà thôi.” Ta đối với chuyện tiếp xúc với mấy đứa con gái, nhưc đầu tới cực điểm. Các nàng tùy tiện cái nào cũng không dễ đối phó, không cẩn thận, nói sai một câu , là có thể chạm mìn. A, khi bên cạnh con gái cũng không phải là quá bạo lực chính là quá còi mớ. Không, ta không thể gần con gái chỉ do đã từng tiếp xúc áp sát ý đồ kết thân ta (nữ nhân diêm dúa ở quán bar + bạo lực), mà phủ nhận cả quần thể con gái.

Nhưng Ta thích phải nữ thành thực , người rớt cuộc ở nơi nào a! Nếu như người không xuất hiện nữa , có lẽ ta cũng chỉ có thể cùng người nói vĩnh biệt, bởi vì mình bây giờ. Rất nhanh sẽ bị hoàn toàn lây bệnh ‘ đồng tính luyến ái ’ . Cho dù thấy MM đáng yêu cũng sẽ không tìm đập rợn lên. Cho dù bị nữ sinh ở hành lang tỏ tình thì cũng sẽ không do dự từ chối. Khụ khụ, dĩ nhiên ta sẽ cố gắng mà đem lời từ chối nói uyển chuyển một chút.

“Thật lâu không cùng hai người tán gẫu ~ hô, giống như kể từ khi tớ cùng Tề Tử Hi lui tới sau cũng chưa có qua đây.” Thi Thi trừng mắt nhìn, mặt hoài niệm. Ta thấy cô như vậy, cũng nghiêm chỉnh không nói cô ‘ trọng sắc khinh bạn ’ , không thể làm gì khác hơn là cười yếu ớt nói, “Được rồi. Cậu cũng có bạn trai ,không cùng chúng ta hai tên độc thân chen chúc cùng là một chuyện rất bình thường. Hạ Phi ! Ngừng chơi, nghỉ ngơi đi. Chúng ta đi qua bên kia tán gẫu .”

Hạ Phi mặt phần nộ giờ chân lên bước, hướng ghế dài bên sân đi tới. Ba người chúng ta ,sóng vai ngồi ở trên ghế dài, ta ở chính giữa, Thi Thi cùng Hạ Phi ở hai bên người ta. Cảnh tượng quen thuộc như vậy làm ta nhớ tới rất nhiều năm trước, từ sơ trung bắt đầu, ba người chúng ta cố định chỗ ngồi. Bên tay trái là Hạ Phi, bên tay phải là Thi Thi, ta vĩnh viễn bị vây vào giữa. Đáng tiếc đoạn thời gian đó vĩnh viễn cũng không trở lại. Thi Thi đã bắt đầu ăn cay

táo, rào cây sung tay quải ra ngoài, bên tay phải của ta ở phần lớn thời điểm đều trống không. Nhưng Đây cũng không có biện pháp . Chúng ta trưởng thành, sẽ phải học được chia ly. Quay đầu lại , người làm bạn bên chúng ta , chỉ còn lại kỷ niệm người từng xuất hiện qua cuộc đời .

Bất quá .. Ta ít nhất. Còn có Hạ Phi. Hẳn cho dù ngồi trên thuyền xe trưởng thành, đối với người khác phải nhưng không có chút dấu hiệu này sinh nào . Chẳng lẽ đây chính là chậm phát dục trong truyền thuyết ? Ở trong đầu cho ra cái kết luận này sau, ta vạn phần kinh ngạc quay đầu đi, mắt liếc Hạ Phi giờ phút này đang nhẹ thở gấp . Chắc do ánh mắt ta vô cùng rõ ràng, Hạ Phi có chút không được tự nhiên gãi gãi đầu, thậm chí đưa tay thuận thuận tóc mái trên trán, nhỏ giọng dò hỏi, “Thế nào? Nhìn ta làm gì.”

“Không có gì.” Hào ý bên ngoài. Hạ Phi tựa hồ đối với tầm mắt ta rất không có sức chống cự. Nếu như ta không nhìn lầm. Hạ Phi rõ ràng là đỏ mặt. Oa, lần đầu tiên phát hiện Hạ Phi ngượng ngùng, bị người nhìn nãy lần liền đỏ mặt. Chẳng lẽ bình thường giả bộ khốc khốc chẳng qua là dùng để che ngượng ngùng của hắn? Ta ở trong lòng cười thầm hai tiếng, vì không gia tăng ‘ áp lực ’ cho Hạ Phi, vội vàng đem tầm mắt chuyển dời đến Thi Thi , “Thi Thi. Lần này điểm thi thử cậu cảm thấy như thế nào?”

“SO SO đi.” Thi Thi không chút để ý, cô hiển nhiên đối với đề tài cuộc thi không có gì hứng thú, đề tài rất nhanh liền nhảy tới BIG BANG mới ra ,sau đó nói nói, không giải thích được, đề tài liền bị cô kéo đến chuyện ở quán bar ngày đó.

“Aha ,đêm hôm đó ở quầy rượu, Hồng Xương cậu đá văng cửa xông đến trong phòng Ha ha, động tác kia quá buồn cười,giống như là đánh bom liều chết !” Thi Thi đứt quãng nói,ngán ngùng một câu ,lại bị chính tiếng cười cô cắt đứt vô số lần.

Ta đầu đầy hắc tuyến nhìn chằm chằm mũi giày mình,nghe cô nói hành động vĩ đại của ta hôm đó, thuật lại sống động một lần cho Hạ Phi bên cạnh.Hạ Phi vừa bắt đầu còn có thể giả bộ không để tâm,nhưng càng về sau cứ nhiên theo Thi Thi cùng nhau cười . Ta ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm bầu trời dần dần mờ tối,rất là bất đắc dĩ thở dài, “Nếu như Thi Thi cậu viết văn cũng có thể viết đến như tài ăn nói,vậy thì quá tốt.”

“Hồng Xương. Cậu không nghĩ tới, vạn nhất tớ thật đã xảy ra chuyện ,bộ tớ sẽ đem các cậu nhập bọn sao?” Thi Thi cười hi hi nói . Lời đùa giỡn ,lại làm cho người suy nghĩ sâu xa. Đúng vậy. Chúng ta ,cho dù mình gây phiền toái, cũng sẽ không đem bạn bè kéo xuống nước theo.Miệng hô to khẩu hiệu : có phúc cùng hưởng .Nhưng lại chưa bao giờ chịu đem phiền não của mình cùng mấy đứa bạn gánh chung.Bất quá ,có phải là hay không biến thành một loại giấu giếm?

Vừa thi xong một học kỳ ,thật sự là không thích hợp tới đàm luận loại đề tài nặng nề này.Thi Thi tựa hồ cũng phát hiện, cô chợt đưa tay vào túi,từ bên trong móc ra hai bình Fanta, “Tén ten~ tớ mua nước cho mấy cậu.Uống chung đi!”

“A, quý hẹp hòi, chúng ta có ba người,cậu lại chỉ mua hai bình Fanta!”

“Cửa hàng chỉ còn lại hai bình. Hi hi, tớ là con gái,cho nên tớ uống một bình. Hồng Xương cậu và Hạ Phi uống một bình đi .”Thi Thi nói xong, liền mở nắp bình,nhấp một miếng. Hứng thú ác quỷ của cô ta đã thấy nhưng không thể trách, rất là thờ ơ gật gật đầu, “Ừm. Phi Tử không ngại đi?”

“. Không ngại.”

Lại nói, thật đúng là có chút khát đây. Mới vừa rồi chơi bóng mất nước,vừa lúc có thể trở lại. Ta ngẩng đầu lên, ừng ực uống. Fanta này nồng không giống Sprite ,cũng khó trách Thi Thi sẽ thích uống. Uống trong bình ước chừng một phần ba ,ta liếm liếm đôi môi, đem bình đưa cho Hạ Phi,“Ừ.Người lượng vận động tương đối lớn. Nhanh uống đi, khó được Thi Thi tiểu thư mời khách.”

“. Ừm.”Không biết có phải ảo giác hay không .Hạ Phi tay nhận lấy Fanta ,tựa hồ có chút run rẩy. Ngón tay của hắn lượn quanh bình,mặt đại ra,lặng lặng nhìn bình.

“A, ha ha.”Thi Thi chợt nhỏ giọng cười,nói một câu , “Hạ Phi.Không nghĩ tới, người đối với Hồng Xương thật đúng là.”

Hạ Phi nghe xong thân thể lập tức cứng ngắc , hẳn thẹn quá thành giận phản bác, “Tổng Thi Thi !Người ở đây nói những gì đó! Câm miệng cho ta!”

“Yên tâm yên tâm. Ta sẽ không phá hư hai người nữa, người cần có thể tìm ta giúp một tay.”Thi Thi đưa ra hai ngón tay cái, khiến cho nó không trung đụng chạm. Nụ cười cô lúc này giống như là con chồn thấy gà,gian trá. Hạ Phi kích động đứng lên, thái độ không tốt nói, “Chuyện của ta không cần người tới quan tâm.”

Ta không giải thích được hai người này, “Các người đang nói cái gì? Ta thế nào cái gì cũng nghe không hiểu.”

“Aha .Không có gì cả ~”

“Không có gì!”

Thi Thi cùng Hạ Phi cơ hồ là trăm miệng một lời .Mặc dù biết hai người này nhất định là giấu diếm ta cái gì, nhưng nhìn bọn họ khó được chung một chiến tuyến ,ta cũng liền lười truy cứu tiếp . Nhún vai một cái, gió đêm mon trớn làn da ngoài ống tay áo ,lúc này trời đã hoàn toàn tối , thỉnh thoảng một hai con chim xẹt qua, phát ra tiếng kêu kéo dài.Đèn đường trường học liền tiếp sáng lên.

“Được rồi.Đã trễ.Ta còn phải trở về làm bài tập đây.”Ta rút cổ một cái, nhìn đèn đường cam màu đỏ ,Thi Thi cười tính toán,làm ta đột nhiên sợ run cả người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

“Hong Xuong, gần đây người thật là chăm chỉ học tập nha.” Tắt đèn sau, lão đại trong phòng ngủ ngáp một cái, khi hắt trên giường nhỏ trần trọc một trận, câu được câu không cùng ta tán gẫu. Ta ngượng ngùng cười cười, trong tay bút máy hơi dừng lại, “Thật xin lỗi. Trễ như thế còn phải mở đèn.”

“Ha ha, ta thì không sao cả.” Lão Đại làm bầm nói. Hắn tựa đầu chôn trong chăn, nửa chừng không có tiếp lời, chưa tới một hồi, chỉ nghe được một trận ngáy đĩnh tai như óc. Mặc áo ngủ bông, Hạ Phi trong tay cầm bàn chải đánh răng đứng ở sau lưng ta, hơi nhũu mày một cái, “Thiệt. Hắn dĩ nhiên là không sao. Trong tập âm nào cũng có thể ngủ.”

“Ha ha.” Ta làm động tác duỗi thân, trở tay đi nhu bả vai mỗi như. Ánh mắt sấp sấp, làn da gần mắt bị ta nhu hồng. Ta khẽ thở dài một tiếng, cầm thuốc nhỏ mắt ‘lấp lánh’ bên cạnh tủ, nhỏ một giọt vào mắt. Mấy tuần trước vừa mới mua thuốc nhỏ mắt, hiện tại đã sắp thấy đáy, không chỉ như thế, ngay cả thị lực ta cũng bắt đầu xuất hiện chiều hướng kém đi. Có lúc ta cũng không thể hiểu, mình thế nào chống đỡ, có thể liều mạng học như vậy.

“Hắc, người thế nào còn chưa ngủ?” Ta hí mắt nhìn đồng hồ SWATCH trên cổ tay, là quà Hạ Phi tặng hôm sinh nhật, cơ hồ ngày thứ hai khi hân tặng ta, trừ ngủ cùng tắm ra, cũng chưa từng bị ta lấy xuống. Tiền nào của nấy, ta không phải không thừa nhận, đồng hồ đeo tay khoảng giá cả không rẻ này quả thật so hàng hạ giá ven đường tốt hơn gấp mười lần, xem, ta dùng lâu như vậy, cũng không hỏng hay sai giờ. Hiện tại kim đồng hồ đang chỉ 11 giờ, bình thường lúc này, Hạ Phi tuyệt đối sẽ bình yên ngủ. Nhưng gần đây không biết là trong đầu hồng chỗ nào, cư nhiên cũng thay đổi thành một cơn cú, phụng bới ta cùng thức khuya đọc sách.

“Hò, người cũng biết tầm quan trọng việc học? Tiểu hòa miêu cũng bốc cháy tinh thần học tập hen.” Hạ Phi mắt liếc âm thầm ngồi ở bên cạnh ta, cầm trong tay sách vật lý. Ta nhớ, môn uy hiếp Hạ Phi là môn Lý, hân môn văn nước chảy mây trôi. Trừ lần đó ra, Hạ Phi thỉnh thoảng còn có thể phổ chút bài hát đơn giản, cũng viết lời ca làm người ta kinh diễm. Thanh âm của hắn thấp, rất thích hợp hát R&B, đáng tiếc cổ họng tốt như vậy cũng rất ít được chủ nhân của hắn dùng đến.

Ta nhẹ nhấp miếng nước sôi, cùng Hạ Phi hàn huyên một hồi. Thời gian dài không gián đoạn học tập ngược lại sẽ rút hiệu suất, thỉnh thoảng nghỉ ngơi là cần thiết.

“Thiệt. Hong Xuong, người liều mạng học tập như vậy. Chẳng lẽ, người quyết định dự thi đại học Thanh Hoa?” Hạ Phi nhú lại mày, cầm sách vật lý trong tay. Hân trước kia nói với ta, mỗi lần hân xem sách lý liên nhưc đầu, đây cơ hồ thành một loại phản xạ có điều kiện của thân thể hân. Cho nên điểm lý của hân mỗi lần đều là hiếm hiếm sát vạch điểm chuẩn. May mắn hân môn văn thành tích rất ưu tú, có thể đem điểm hân kéo lên. Chủ nhiệm số học và văn của bọn ta đối với hân, một thì mắt lạnh nhìn hân, một lại tán thưởng có thêm với hân. Thiên khoa sinh (một cuộc thi để chuẩn bị trước khi thi tốt nghiệp) nghiêm trọng, thích cực đoan, điều này cũng phù hợp tính tình ‘không đi đường tầm thường’.

“Đại học Thanh Hoa? A. Thành thị nhỏ chúng ta tất cả học sinh cao trung cộng lại, có thể thi được hai ba người cũng không tồi rồi.” Ta mặt chán nản lắc đầu một cái, hồi tưởng lại ‘ đề nghị ‘ của anh Tô Văn. Hân đề nghị ta dự thi đại học California, về phần có thể thi đậu học bổng hay không còn đợi bàn. Nhưng ra nước ngoài du học, nếu như không có học bổng, sẽ phải có gia đình kinh tế hùng hậu mà hậu thuẫn. Giống chúng ta, không giàu nữa nghèo, cha mẹ cả ngày bôn ba vội vàng còn đi vay, trông mong trở thành gia đình bậc trung, dĩ nhiên là trả không nổi phí dụng đất giả ra nước ngoài du học. Vé máy bay cũng còn miễn cưỡng có thể. Huống chi anh Tô Văn mỗi tuần đều rút ra thời gian tới thư viện tìm đề cho ta. Ta nghĩ phải không cố gắng một chút, không uổng phí hân khổ tâm.

Mặc dù ta đối với chuyện ra nước ngoài, vẫn chưa có quyết định. Hơn nữa vẫn nữa bị anh Tô Văn cưỡng ép nữa bị dụ dỗ trên con đường ra nước ngoài du học. “Mục tiêu của ta vốn cũng không cao, a, thật là nhưc đầu.” Ta làm bầm lâu bầu, không nhịn được vẩy bút máy không ra mực trong tay.

“Này. Trước nói hay lắm, muốn học cùng một trường đại học.” Hạ Phi như vô tâm mở miệng, ánh mắt lại chặt chẽ nhìn chăm chăm ta.

Ta kinh ngạc từ tầng tầng lớp lớp cuốn sách ngẩng đầu lên, “Nha, Phi Tử, người còn nhớ rõ.” Ta đối với ước định nói ra khỏi miệng, đã quên mất mơ hồ hồ, chẳng qua loáng thoáng nhớ ngày đó ta cùng Hạ Phi lật bài, nói cho hân biết ta là ‘chuyển kiếp’ tới, vốn là cho là Phi Tử chắc không tin tưởng, nhưng không nghĩ tới hân đối với ta tín nhiệm cao như vậy. Sau kích động miệng nói một lèo. Cụ thể nhớ không rõ lắm, nhưng lúc ấy thật nói một câu như vậy.

Có thể cùng bọn Hạ Phi chung một trường đại học, không phải là mục tiêu sau khi chuyển kiếp của ta sao? Cả đời đều không tách ra, không xa cách, vĩnh viễn chung một chỗ. Một lời tình người trong mộng, chẳng biết lúc nào, ước nguyện ban đầu của ta, bị thất lạc sau khi sống lại, nếu như không phải Hạ Phi nhắc tới. Có lẽ sẽ bị quên lãng như vậy.

Nhưng ta vốn là lập trường kiên định, lúc này lại do dự. Nếu như ta muốn ra nước ngoài du học. Hạ Phi nhất định là sẽ không theo. Trước không nói thành tích cùng điều kiện kinh tế gia đình, thái độ Hạ Phi ngày thường một phen cực độ yêu nước chống nhập khẩu anh văn. Nếu là hân có thể đồng ý du học, kia tận thế cuối cùng cũng không xa.

Nhưng ta đã cùng anh Tô Văn hẹn. Không, nếu như nói thứ tự đến trước và sau, vậy ta ngay từ lúc lớp mười đã liền cùng Phi Tử quyết định, muốn cùng nhau học cùng trường đại học.

A, khi hai người quan trọng của người, đối với người nói hai yêu cầu ngược lại. Người chọn thế nào?

Bị những vấn đề không tìm được giải đáp làm cho nhức đầu. Ta nhàn nhạt thở dài, lại một lần lựa chọn trốn tránh, “Ta mệt, hôm nay liền làm đến này đi, sáng sớm ngày mai tự học tiếp.”

Ta nghĩ nét mặt ta bây giờ nhất định rất mệt mỏi, hai con mắt cũng sưng vù, đôi mắt đen hé ra hớp lại. Ta khẽ rũ xuống đầu, dưới đèn làn da nhợt nhạt trở nên tái nhợt, giống như dinh dưỡng không đầy đủ giống như dân Châu Phi chạy nạn. Hạ Phi thấy đáng về ta đây cũng không nói thêm cái gì, đôi môi nhạt màu khẽ nhếch mở một chút sau không giữ quy tắc nhắm lại, sau một lúc lâu mới nghe hần nghĩ một đằng nói một nẻo nói, “Ừ. Đừng suy nghĩ. Đi ngủ sớm một chút.”

Hắn quan tâm làm trong lòng của ta gieo mầm móng áy náy, trĩu nặng. Ta nằm ngang trên giường có chút thô sấp, trong đầu phiên giang đảo hải, cả đêm đều bị loại cảm giác áy náy hành hạ, cuối cùng thật vất vả mới cách mấy giờ trời gần sáng ngủ. Trước khi ngủ, ta luôn luôn tự hỏi mình đến tốt cùng nên làm cái gì bây giờ. Suy nghĩ các loại phương pháp có thể tránh cùng bọn Hạ Phi bất hòa.

Nhưng chuyện ra nước ngoài du học đơn giản giống như ra chiến trường, không phải là người chết chính là ta sống, chỉ có hai lựa chọn cực đoan. Lur lại, cùng Hạ Phi và Thi Thi chung một chỗ, cuộc sống quen thuộc, kỳ nghỉ còn có thể hưởng thụ thức ăn cùng lẩu bầu thiên hạ độc nhất vô nhị của mẹ. Hoặc là, cùng anh Tô Văn ra ngoại quốc, hoàn toàn hoàn cảnh xa lạ, đường phố xa lạ, ngôn ngữ xa lạ, trong nước thành tích tốt, dư luận tốt cái gì đều không có nữa, hết thầy bắt đầu lại từ đầu. Có lẽ sẽ vượt trội, có lẽ sẽ vô dụng, đợi đến khi trở về nước bạn bè của mình mất đi liên lạc. Diễn đàn Hà Mễ cũng chính lý.

Đây là cờ nào tàn khốc. Ta có thể nghĩ đến, anh Tô Văn nhất định có thể nghĩ đến. Cũng chỉ có hắn có cái khí khái có thể vứt bỏ tất cả ở đây, chạy đến nước ngoài. Mà ta, người bình thường như vậy, có người nhớ thương, có bạn của mình, thích vui ở trong ổ chó của mình, đối với chuyện ra nước ngoài ngay cả muốn cũng không từng muốn qua.

Ta bắt đầu hỏi hạn ban đầu mình mạo hiểm như vậy đáp ứng anh Tô Văn quyết định ra nước ngoài. Ta nghĩ ta cần cùng anh Tô Văn nói chuyện. Nghĩ như vậy, ta rốt cục rơi vào giấc ngủ.

Buổi tối làm bài tập anh Tô Văn cho ta. Chiều thứ bảy ở thư viện vì Thi Thi cùng Hạ Phi học bù. Chủ nhật còn lại là anh Tô Văn dạy thêm cho ta. Năm ngày một tuần, mỗi ngày đều bài tập tràn đầy, mỗi ngày trong não không biết bao nhiêu chữ hợp tấu, cho tới đầu óc của ta sử dụng nghiêm trọng vượt ra khỏi 100%, nuôi thành ‘kỹ năng’ mọi việc nhất tâm nhị dụng.

Cả tuần lễ ta đều chán chừ, không biết thế nào cùng anh Tô Văn mở miệng. Cũng không thể đi lên liền đối với anh Tô Văn nói: em thay đổi chủ ý, đánh chết em cũng không ra khỏi nước, em đây ở Trung Quốc làm tay anh chị, đến nước ngoài ngay cả con kiến cũng bóp không chết, cho nên anh Tô Văn một mình anh ra nước ngoài đi, em sẽ ở đây hào hào chúc phúc anh.

Ta nghĩ nói như vậy, anh Tô Văn sẽ rất tức giận đi? Bất quá nơi này là trường học, hắn cũng không dám làm cái gì. quá giới hạn. Cũng, cũng sẽ không đi.

“Hong Xiong, người gần đây thường ngăn người. Có phải học hồng đầu rồi không?” Tên ngồi cùng bàn gai mắt hỏi. Trong lớp là dựa theo thành tích chọn chỗ ngồi. Bởi vì được thầy giáo thiên vị, cộng thêm được nữ sinh coi trọng, ta hoàn toàn xứng đáng trở thành nam sinh bị phản lớn người ghét nhất. Giống như tên ngồi cùng bàn, bình thường nói chuyện với ta thì luôn là trúng gà chọi xuong. Hắn chủ động cùng ta ngồi cùng bàn, nguyên nhân dường như là bởi vì hắn muốn điều tra ‘chân diện mục’ của ta, nói thí dụ như có cái gì không muốn người biết, hoặc là chuyện thừa dịp mọi người không chú ý móc lỗ mũi, đủ để hủy diệt hình tượng ‘ra về đạo mạo’ của ta.

A. Ta cả ngày cùng hắn ngồi chung một chỗ, cũng thật cực khổ. Vốn là ta còn có thể đối với hắn cười một tiếng, sau lại không chịu nổi, tìm thầy nói chuyện một cái, kính xin ông thầy giúp ta thay chỗ ngồi. Tên ngồi cùng bàn là cái loại người chấp nhất không đạt tới mục đích không bỏ qua. Hắn ngồi cùng ta sau ba tuần lễ còn chưa có tháo xuống canh cánh trong lòng việc ta có ‘sắc mặt đáng khinh’, nói gì cũng không chịu đổi. Thầy giáo cũng có chút làm khó, dù sao đôi chỗ ngồi không có nguyên nhân đặc biệt gì liền đổi lấy đổi đi, ‘ảnh hưởng’ không tốt lắm. Coi thành tích tên ngồi cùng bàn ta gần đây đột nhiên tăng tiến, thầy giáo hí hửng, nói với ta, “Hong Xiong à, trò phải kéo bạn học tụt lại phía sau của lớp chúng ta, trợ giúp lẫn nhau.”

Ta khóe mắt rút rút. Nghĩ thầm mình nếu là cự tuyệt đoán chừng sẽ bị ‘quý hạp hời’ ngồi cùng bàn chụp mũ, vì vậy liền vội vàng gật đầu nói: dạ dạ.

Vì vậy ta đối với tên mặt dày ngồi cùng bàn trên căn bản có thể coi thường liền coi thường, bây giờ coi thường không được liền trừng hắn một cái. Lớp mười một lại còn có thời gian chơi loại trò chơi nhảm chán, thật không biết nên nói hắn cái gì. Bất quá tư tưởng nam sinh tuổi này còn rất ngây thơ, năm đó ta vì Thi Thi mất ăn mất ngủ, ngay cả tối trước ngày thi tốt nghiệp trung học vẫn còn thời gian rỗi rảnh tra tự điển viết thư tình. Cũng may Hạ Phi cùng anh Tô Văn không như vậy. Nếu không ta còn thật không biết làm như thế nào cùng bọn họ chung sống.

A. Nghĩ như vậy, ta năm đó thật đúng là oan ức cho Hạ Phi. Như vậy chịu đựng ta, cũng không biết hắn là thế nào nhịn xuống.

Tên ngồi cùng bàn làm nhảm, oán trách ta ‘không hiểu tình thú’ là hủ nút, cả ngày đều không nói một câu. Ta hít sâu một hơi, không thể nhịn được nữa phản hắn một quân, “Có cái thời gian rồi rảnh nói chuyện, người thả mau viết bài tập Anh văn viết xong đi. Tuần sau cô kiểm đó.”

“KAO. Người thế nào không nói sớm!” Tên cùng bàn rốt cục ngưng tập âm từ buổi sáng bắt đầu liền quanh quẩn ở tai ta, bắt đầu định hạ tâm lại làm bài tập.

Ta thoải mái giống như thở dài, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Kính chắn gió tựa hồ thật lâu cũng chưa chùi qua, bởi vì phía ngoài không khí quá lạnh, cho nên cửa sổ bị khóa quá chặt chẽ, trong cả phòng học gió thổi không lọt, khí ẩm oi bức sủi chúng ta còn dư lại không nhiều lắm. Thanh âm đầu bút rơi vào giấy, mùi hương mực nước bút máy, giống như sóng biển mãnh liệt mà đến, ép tới người không ngóc đầu lên được. Giống như nghỉ ngơi một chút cũng sẽ bị người rơi xuống, cũng sẽ bị người đập bả vai vượt qua.

Ganh đua trong nước thật sự là quá kịch liệt. Từ tiểu học lên sơ trung, cao trung Cao trung rồi đến đại học. Nhưng vào đại học người mới phát hiện, thì ra ganh đua vẫn chưa kết thúc. Ngược lại, tranh đua bắt quá mới vừa bắt đầu. Trước đó loại trình độ học vấn cho là kiêu ngạo lấy được trên xã hội, cũng chỉ như mảnh giấy. Xã hội bây giờ cần nhất, là người có kinh nghiệm. Sinh viên đại học nhiều đến tràn lan, khoa chính quy tốt nghiệp đã không phải là cái gì đáng giá kiêu ngạo, ngược lại thành mức độ cơ bản nhất. Đại học trong nước, muốn tìm một công việc, không có bất kỳ quan hệ với người nào chỉ dựa vào lực mình, rất khó khăn.

Có lẽ anh Tô Văn suy tính qua những thứ này, mới quyết định muốn đi nước ngoài. Vì tốt cho tương lai.

Ta tinh thần hoảng hốt cất bước, đi về phía thư viện. Làm như thế nào mở miệng làm như thế nào mở miệng. Biết rõ anh Tô Văn quyết định ra nước ngoài là đúng, nhưng mình lại co đầu rụt cổ, không muốn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Thư viện trường chúng ta cũng coi là kích thước không nhỏ, xem như vì hấp dẫn học sinh mới mà kiến trúc hướng về tư bản. Sách không tới hơn vạn cũng có hơn ngàn, chỉ là từ sách đều có mười mấy hàng. Hơn nửa trường học còn lập một nhóm đọc sách, bọn họ sẽ lấy phương thức bỏ phiếu quyết định sách mới có định mỗi tháng trong thư viện. Bởi vì là học sinh làm chủ, những sách này hơn phân nửa mua vào sau liền cung không đủ cầu. Dù các thể loại, từ xuyên việt cho tới võ hiệp, ngay cả manga dài kỳ Shounen Jump bản gốc cũng từng xuất hiện qua ở trong thư viện trường chúng ta.

Buổi sáng ở thư viện người không nhiều lắm, ta bước chậm tới giữa giá sách, thấy tên sách thú vị rút ra lật mấy tờ, không hợp tâm ý trả về. Anh Tô Văn cho ta đề số học trong có một bài ta thế nào cũng không làm ra được, ta vắt hết óc suy nghĩ hồi lâu cũng giải không ra, vì vậy quyết định cho mình thả lỏng. Vốn nên tới sân sau trường ngâm cỏ đuôi chó nằm ở trên sân cỏ, nhưng cuối cùng ta lại quý thần xui khiến chạy tới thư viện.

“Tiểu Xương. Tới sớm như vậy?” Ở một hàng sách che chắn, nửa mặt anh Tô Văn xuất hiện ở đối diện ta, thanh âm của hắn miễn cưỡng, âm cuối kéo rất dài. Ta kinh ngạc trừng mắt nhìn, từ trong suy nghĩ hỗn loạn chạy ra ngoài. Giữa ta cùng anh Tô Văn cách một giá sách, khi ta cầm sách ra thả lại giá sách thì lại vừa lúc cùng anh Tô Văn đứng ở đối diện giáp mặt. Loại xuất hiện đột nhiên này làm ta tay chân luống cuống, đối thoại lúc trước suy nghĩ hơn nửa tuần lễ về chuyện du học cũng quên hết bảy tám phần.

“Anh? A, thật là đúng dịp. Em nghĩ sáng tới mượn quyển sách.” Ta kinh ngạc nói. Trên thực tế, ta cũng không hiểu tại sao lúc này ta sẽ xuất hiện ở nơi này. Ta cùng anh Tô Văn đều là ba giờ chiều ở thư viện gặp mặt, hiện tại mới 10 giờ. Thế nào cũng không nghĩ đến bây giờ sẽ gặp anh Tô Văn. Quên đi. Cái lương không bằng bạo lực, trời muốn ta vong! Đây chính là vận mệnh an bài!

Ta trong đầu vang lên một trận âm nhạc sục sôi, thúc giục thần kinh miệng ta, đồng dạng nói, “Anh Tô Văn, chúng ta nói chuyện một chút.”

“Tiểu Xương, em có biết hay không, mỗi lần em nói muốn cùng anh nói chuyện một chút thì về mặt đều rất nghiêm túc.” Anh Tô Văn nghiêng nghiêng đầu, tựa hồ nghĩ đến cái chuyện gì buồn cười, khóe miệng hơi gợn lên.

Trước thật vất vả mới lên không khí ‘nghiêm túc’, bị hoàn toàn đánh sập. Ta bộ mặt hắc tuyến nhìn anh Tô Văn, “Không, anh. Thật, chúng ta tìm một chỗ hảo hảo nói chuyện một chút. Em là rất nghiêm túc.”

“Ừ. Tới hội học sinh đi.” Anh Tô Văn từ sau giá sách vòng tới đây, rất tự nhiên kéo qua tay của ta.

“Hội học sinh? Em là muốn tìm một chỗ yên tĩnh.”

“Không có sao. Hội học sinh không có họp, bình thường cũng không có người.”

“Ừm.” Bạn Xương nào đó bị lôi đi.

Từ thư viện đi ra, mũi chân đạp ở hành lang dài, giày cùng sàn nhà ma sát, phát ra tạp âm ken két ken két. Trên đường đi tới hội học sinh, một học muội trên đường Cô đầu tiên là mặt say mê nhìn anh Tô Văn, sau đó trên mặt biến đổi, thay một bộ ‘gặp quỷ’ nhìn chăm chăm nơi hai tay, ta. Cùng anh Tô Văn giao nhau một chỗ, mắt mở sắp lòi ra.

Theo ánh mắt nóng bỏng của cô, ta đây mới phát hiện tay của mình còn bị anh Tô Văn cầm trong tay. Nhất thời mặt đỏ lên, vội vàng rút tay về, lui đến trong túi quần. Làm xong tác sau ta mới bị ai phát hiện, ta lần này hành động hoàn mỹ quán triệt phương châm ‘giấu đầu lòi đuôi’. Xong rồi. Nói không chừng ngày mai học muội kia sẽ cầm cái loa đem chuyện này truyền đi người người biết rõ. Đem hình tượng ‘chối lọi’ của ta lần nữa sáng lạn hơn.

Vốn là trong lớp có nam sinh cười nhạo ta da quá trắng, đáng đáp như con gái. Nhưng bởi vì ta lúc này rất nổi tiếng trong giới con gái, bọn họ cũng chưa từng coi ta đồng tính luyến ái. Cái thanh này nếu truyền đi chuyện ta cùng anh Tô Văn nắm tay. Trời ạ. Ta đã có thể tưởng tượng ra nụ cười tội nghiệp của tên ngồi cùng bàn khi biết được tin tức.

Đang lúc ta rối rắm sắp điên mất ,anh Tô Văn lại phong khinh vân đàm đối với học muội cười một tiếng, giống như chuyện hai đại nam nhân nắm tay giống như chuyện món chính của người Trung Quốc là cơm trắng .Học muội kia lúc này bị nụ cười anh Tô Văn giật điện,hai mắt toát ra hình trái tim hồng hồng,trong miệng lầm bầm nói, “Tô văn học trưởng Em là người ái mộ anh đó.”

“À,thật sao. Vậy chuyện hôm nay em thấy được nhất định phải giữ bí mật nha. Coi như là bí mật của hai chúng ta.”Anh Tô Văn mặt không đỏ tím không đập đối với học muội nói. Lừa gạt học muội đáng thương ngu ngốc Anh Tô Văn anh cũng thật làm được! Bất quá phương pháp kia tựa hồ cũng có hiệu quả .Học muội kia hưng phấn đã mất đi phương hướng ,đầu gật gật giống như đập tiêu, “Yên tâm yên tâm! Đánh chết em cũng không nói!”

Ta cùng anh Tô Văn thừa dịp học muội đắm chìm ở trong thế giới của mình thoát đi đến cửa thang lầu.

Ta từng bước đạp thang lầu, liêu mạng chạy lên lầu hai. Vạn phần cảnh giác quan sát bốn phía, xác định hành lang không có một bóng người sau, mới thở phào nhẹ nhõm.Anh Tô Văn cười yếu ớt , hiển nhiên là không có đề ý chuyện xen vào mới vừa rồi ,sai rồi,trên thực tế anh Tô Văn còn có chút thích thú , hần nhìn ta hốt hoảng ,giống như là giải trí ,khẽ cười nói, “Ha ha. Không nghĩ tới Tiểu Xương hôm nay chủ động như vậy .”

“A?” Ta thở hổn hển ,đại não phụ tải quá nhiều, không cách nào hiểu suy nghĩ anh Tô Văn toát ra .

“Muốn cùng anh một chỗ nói thẳng .Đừng che che giấu giấu .”

“Không! Không phải vậy. Hãy nghe em nói, anh thật hiểu lầm.” Ta vô lực biện bạch .

Phòng họp hội học sinh.

Anh Tô Văn móc ra một chuỗi chìa khóa mở ra cánh cửa,ở trong mắt vô số người cánh cửa hội học sinh vô cùng thần bí .Thật đúng là, phòng họp lớn như thế ,một người cũng không có. Gian phòng lộ sườn chưa mở, so hành lang còn lạnh hơn.Anh Tô Văn đem quyển sách thả vào trên khay trà, lười biếng tựa vào ghế sa lon ,hai nút áo trên sơ mi biết lúc nào buông ra, khí chất ôn nhã bắt đầu biến hóa nghiêng trời lệch đất. Ta nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên cảm giác cùng anh Tô Văn trước mắt , đúng là một loại khiêu chiến vô cùng khó khăn.

“Muốn nói gì?”

“Chính là Có liên quan chuyện du học kia.” Ta ho nhẹ , cư nhiên cổ họng sưng sặc.Vì thắng lợi lâu dài, ta liếm liếm đôi môi, “Bất quá trước đó, có thể cho em ly nước không?”

“Ừm.”Anh Tô Văn đứng dậy, cầm cái ly duy nhất vì ta rót cho nửa ly nước suối.Tay hần cầm cái ly dừng lại ở giữa không trung, ta đưa tay đi lấy, vừa định muốn nói ‘ cảm ơn ’, lại kỳ quái phát hiện anh Tô Văn không có ý muốn buông tay.

Không chỉ có như thế, hần cư nhiên uống trước một hớp!

“Đó không phải là cho em sao. . . .” Ta khòe miệng co rút,rất là im lặng đứng lên, tính toán tự lực cánh sinh,tự mình động thủ rót ly nước.Người còn chưa đi ra mấy bước, liền bị anh Tô Văn kéo tới .Đôi môi khô khốc,đụng chạm đến môi mỏng ướt át của anh Tô Văn ,còn mang theo giọt nước .

“Ừm!” Chỉ kịp phát ra một âm,đôi môi liền bị anh Tô Văn hoàn toàn phong tỏa, chiếm cứ. Nước suối dị thường ngọt bị rưới vào cổ họng ta, nếu như ta không cẩn thận từng miếng từng miếng nuốt vào cũng sẽ bị sặc nước .Kể từ khi sau tựu trường cũng chưa có cùng anh Tô Văn hôn.Cái ‘hôn’ không có chút nào báo trước cướp đi tất cả ý chí của ta.Mùi hương quen thuộc, nhiệt độ quen thuộc, lông mi thật dài của anh Tô Văn sát qua gò má của ta . Loại thời điểm xấu hổ này ta từ trước đến nay đều là nhắm hai mắt . Lần này cũng không biết cái gì ,cư nhiên mở to cặp mắt nhìn khuôn mặt anh Tô Văn gần trong gang tấc .

Anh Tô văn chân mày nhẹ vắn, mắt chôn ở dưới lông mi hình quạt .Vẻ mặt hần lúc này làm ta không khỏi nhớ tới hai chữ: thành kính. Đúng,giống như là giáo đồ thành kính , hôn nhẹ đầu ngón tay thân mình cả đời tin ngưỡng .

. Ta nghĩ ta đột nhiên hiểu. Tại sao hôn môi này chưa bao giờ cần người khác đi dạy. Đó là một loại biểu đạt bản năng.

Khụ khụ,đại não thiếu dưỡng khí,nghiêm trọng cần lấy hơi. Ta giãy giụa đẩy ra anh Tô Văn ,bộ mặt đỏ bừng. Cùng nguyên nhân dĩ vãng bởi vì xấu hổ cùng vận động vô cùng kịch liệt mà trở nên đỏ mặt .Lần này ta rõ ràng nghe được tiếng tim đập mình dồn dập .Giống như là mưa dầm ,nếu như anh Tô Văn là hạt mưa, ôn nhu tưới lên mặt đất khô héo Như vậy những hạt mưa này cuối cùng tụ thành một dòng suối nhỏ,hết chảy chảy vào dòng nước ngầm Mà ta chính là dòng nước ngầm kia.

A phi. Đây là cái so sánh gì ! Ta lắc đầu, không dám ngẩng đầu lên nhìn anh Tô Văn ,thanh âm nhỏ đến cơ hồ không nghe được, “Anh”

“Còn khát không?” Anh Tô Văn dù bận vẫn ung dung hỏi.

“Hết khát rồi hết khát rồi!” Lần này ta trả lời ngược lại dứt khoát gọn gàng.

“Kia tiếp tục chuyện trước .Có liên quan du học, em có vấn đề gì?”

Anh Tô Văn nếu là không đề cập tới ,, ta còn thật liền đem ước nguyện ban đầu mình tìm đến anh Tô Văn quên đi.Ta sợ sệt chà xát tay, ánh mắt chết cứng ở trên sàn nhà, “Em nghĩ Chuyện ra nước ngoài ,không tốt lắm.”

“Cụ thể thế nào không tốt.”Anh Tô Văn giải quyết việc chung hỏi.

Tại sao hân hôn người ta xong,còn có thể lãnh tỉnh như vậy ?Tại sao ta mỗi lần bị hôn sau lại phải chật vật như vậy? Chẳng lẽ hôn môi mấu chốt là người nào chủ động sao? Không đúng a, năm đó ta chủ động nữ sinh ,họ bị hôn sau cũng chỉ là nhẹ thở hân hân một hồi, rất nhanh như người không có chuyện gì .Nhớ đại học có một bạn gái ở quán bar cùng ta chia tay lý do chính là: kỹ năng hôn của anh quá tệ.

Hôn không phải là miệng đối miệng, thỉnh thoảng còn phải quần quần đầu lưỡi sao? Ta cùng nữ sinh hôn môi cảm giác bình thản như uống nước Được rồi, ta thừa nhận, thật ra thì ta hôn qua nữ sinh cũng không coi là nhiều. Cao trung kỷ lục là con số không,đại học thì sa đọa một trận, bạn gái quen một đồng, nhưng nữ sinh đại học so với cao trung thế lực nhiều. Nhìn ta một không có tiền hai không có thế, trừ bên ngoài hơi hợt không tệ không ưu điểm gì. Nhiều lắm là cho ta nắm tay,an ủi tịch mịch một chút tâm linh trống không .Đợi đến gặp nam nhân thích hợp hơn cũng không chút nào do dự đem ta đá rơi. Ha ha, như vậy xem ra, thật đúng là cuộc sống bi thảm a.

Bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ ngổn ngang này.Ta vội vàng đem suy nghĩ tự trở lại trong chuyện ‘ ra nước ngoài du học ’ , “Thật ra thì du học tốt vô cùng Nhưng em không thích hợp .”

“Ừm.”

Cùng người thông minh nói chuyện chính là đỡ lo.Lúc ta đang chẳng biết nói gì,anh Tô Văn lại đã sớm phỏng đoán ra hết chuyện ta muốn biểu đạt.

“Không bỏ được người ở đây?”

“Dạ.”

“Coi như không ra nước ngoài,mấy đứa sớm muộn đều phải tách ra .”

“Em biết. Nhưng mới sau cao trung liền tách ra, cũng quá sớm đi.”

“Vậy em chịu cùng anh tách ra?”

“”

Lời tỏ tình trắng trợn như vậy tại sao anh Tô Văn có thể mặt không đỏ sắc nói ra?!Coi như ta thật không bỏ được, cũng không thể nói ra khỏi miệng đi?

“Tiểu Xương,Xuất ngoại. Chúng ta mới có thể ở chung một chỗ.”

“Hả?”

“Trong nước cách nhìn đối với đồng tính luyến ,rất kỳ thị. Anh không muốn em sống trong loại ánh mắt này .Ở nước ngoài lại bất đồng. Đồng tính hôn nhân cũng là hợp pháp.”

Ta tròn mắt há mồm nghe, trong lòng nghĩ chính là: anh Tô Văn ,chẳng lẽ nguyên nhân anh thúc giục ra khỏi nước lại là cái này? Em trước còn tưởng rằng anh ngại là đang lo lắng ở Trung Quốc kiếm việc rất khó,cương vị cạnh tranh công việc quá lớn .Không nghĩ tới là em đánh giá cao anh. . . .

“Anh Tô Văn ,anh đối với chuyện chúng ta , thật đúng là. Nghiêm túc .”Ta chần chờ nói,bây giờ không nghĩ ra mình nên dùng cái từ ngữ gì để hình dung tâm tình rồi rầm giờ phút này của mình.

“Không chăm chú , từ vừa mới bắt đầu cũng chỉ có một Tiểu Xương em mà thôi.” Anh Tô Văn ý vị thâm trường nói, hân hân một chút, vươn taynhu làn tóc rối loạn của ta, giống như là tự nhủ nói, “Quên đi.Em chỉ cần giữ vững như vậy là tốt. Mặc dù loại người như em tính tình triền miên. Để anh nhức đầu.”

“Ừ?” Trên mặt ta đỏ ửng lại sâu hơn một tầng. Anh Tô Văn đụng chạm làm cho ta cả thân thể cũng cứng ngắc, lời của hân nói ta đã không rành đi bện tâm

“Tiểu Xương. Ra nước ngoài ,cùng anh chung một chỗ. Em sẽ không hối hận.”Anh Tô Văn đơn giản nói, hân nâng cằm ta đang chôn sâu ở trước ngực lên ,cường bách ta nhìn thẳng hân.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Loại lời thoại tương tự thú tội này hoàn toàn đảo loạn tâm ta.Ta cắn cắn môi, quỷ thần xui khiến hỏi ra khỏi miệng, “Anh Tô Văn ,anh thích em sao? Anh muốn em ra nước ngoài với anh,là bởi vì thích ?Hay là chỉ vì anh cần một người nấu cơm cho anh.”

Cái vấn đề này không chỉ một lần xuất hiện ở trong đầu óc của ta, hôm nay rốt cục có dũng khí hỏi miệng. Vừa mới bắt đầu cùng anh Tô Văn ở chung thì ta vẫn luôn có loại cảm giác, mình đối với anh Tô Văn là một người có cùng như không. Hắn đem tình cảm gì đó chôn quá sâu, cho dù ta cách hắn gần như vậy, cũng không tìm được bất cứ dấu vết gì. Anh Tô Văn đối với ta có lẽ từ lúc vừa bắt đầu, chính là một loại lệ thuộc vào, bởi vì cho tới bây giờ đều là người khác kính ngưỡng hắn, coi hắn là thiên tài, như hiển nhiên xem hắn là hạng nhất, như hiển nhiên tiếp nhận hắn chiếu cố. Giống như ta kiếp trước, anh Tô Văn vì ta dạy học cho ngay cả câu cảm ơn cũng không nói qua, thậm chí cho là hắn thiếu ta.

Mà kiếp này ta còn là chỉ duy nhất chiếu cố hắn, cũng đối xử hắn như ‘Tô Văn’. Nhưng ai biết, trải qua mới mẻ, anh Tô Văn có thể hay không trong giây lát phát hiện, này căn bản không phải là cái tình cảm gì được đặt tên là ‘thích’ hoặc là ‘yêu’. Chẳng qua là đầu óc nóng lên, từ xúc động kết xuất nghiệt duyên.

“Thích? thứ thích này quá không ổn định.” Anh Tô Văn trả lời làm tâm ta nhất thời lạnh một nửa. Trong lòng bàn tay một tảng mồ hôi lạnh. Trong cô hòng khó chịu, không khí âm áp trong phòng họp từ từ biến đổi.

“Không. Anh đối với em không phải là thích. Đã vượt qua thích.”

Ta cảm giác tâm lạnh một nửa lại phần phật phần phật tăng nhiệt độ lên.

“Action speaks louder than words. Anh cho là Tiểu Xương em đã sớm biết, bắt quá em nếu như muốn nghe anh nói. . . .” Anh Tô Văn dừng một chút, mới vừa làm khẩu hình ‘wo’ liền bị ta đưa tay cắt đứt.

“Em đã rõ, rõ rồi!” Bộ mặt đỏ bừng nói. Kích thích hôm nay ta nhận được đủ ta tiêu hóa cả một tuần lễ. Xuất hiện kích thích gì nữa, tim ta đây không tính là cường hãn, đoán chừng trực tiếp sẽ báo hồng.

“Em đã nói như vậy. Vậy cũng tốt. Về chuyện ra nước ngoài còn có vấn đề sao?”

“Tạm thời, không có, không có.” Ta chặt vật cúi thấp đầu, từng bước một dịch ra cửa, “Kia buổi chiều gặp ở thư viện.”

“Ừ.” Anh Tô Văn dựa ở trên ghế sa lon, trên mặt mang một bộ ‘tùy thời hoan nghênh người đại giá quang lâm’. A, đây là cái vẻ mặt gì. Quả thật quá. . . quá mức.

Thật đáng sợ quá đáng sợ. Sau này không bao giờ chủ động tìm anh Tô Văn ‘nói một chút’ nữa. Chiết liểu phu nhân hựu thương binh, chỗ tốt gì cũng không chiếm được, ngược lại mình mất thể diện hoàn toàn. Bất quá một hồi nhớ lại câu kia của anh Tô Văn chưa nói ra ‘ta 【-】【-】’, tim vừa mới bình tĩnh lại bắt đầu nháo lên.

Không thể nghĩ nữa không thể nghĩ nữa!

Ta mở ra cuốn tập số học, miễn cưỡng đem lực chú ý đều thả vào dưới ngòi bút. Cuộc sống trường học lắm tai nạn. . . . trong chưa xốt lại mang theo chút ngọt. Vết mực nhỏ xuống ở trên tập, chiếu rọi khuôn mặt mệt mỏi của ta, cùng khóe miệng hơi gợn lên, không dễ dàng phát giác.

“Ừm, Thi Thi, Hạ Phi. Tớ có chuyện muốn nói cho hai người.” Ta rất khó được buổi tối không tới lớp tự học, đặc biệt đến lớp Thi Thi và Hạ Phi, gọi họ ra khỏi lớp. Hai người bọn họ mặc dù bị ta đây đột nhiên gọi không giải thích được, nhưng cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn theo ta đi ra khỏi phòng học. Ta đặc biệt tìm nơi yên tĩnh, không nhanh không chậm đem chuyện mình tương lai đi du học nói cho bọn họ biết, “Là vậy, tốt nghiệp trung học sau, tớ tính toán ra học đại học nước ngoài.”

“A? Như vậy à.” Thi Thi đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền bộ mặt tiếc nuối thờ dài, “Cậu đến nước ngoài, chúng ta cũng không dễ dàng liên lạc.” Bất quá cô rất nhanh liền lộ ra nụ cười vô tâm vô phách, “Ha ha, đến lúc đó tớ ra nước ngoài du lịch, tuyệt đối sẽ tìm đến nhà cậu ngủ trọ đó. Hừ hừ, đến lúc đó cậu cần phải làm thức ăn ngon hậu hạ ~”

“Ha ha. Cái này không thành vấn đề.” Nhìn cô dễ dàng liền đón nhận sự thật sau, một tảng đá trong lòng ta cũng coi là buông xuống. Thi Thi cũng thờ ơ như vậy, Hạ Phi tự nhiên cũng.

Ừ? Hạ Phi hắn, tự hồ bị đá kích rất lớn. Hắn cúi thấp đầu, sợi tóc trên trán rơi xuống, ngẫu nhiên che ánh mắt của hắn. Mặc dù không thấy được vẻ mặt hắn lúc này, nhưng ngu ngốc cũng có thể nhìn ra trạng thái Hạ Phi không tốt.

. Là bởi vì lời của ta nói sao?

“Hạ Phi. Cậu không sao chứ?” Ta còn chưa kịp hỏi ra những lời này thì Thi Thi đã hỏi trước một bước, cô giống như là gà mẹ che chở gà con, toàn thân tản ra ánh sáng chói lọi của bản năng người mẹ. Cô vỗ vỗ bả vai Hạ Phi, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng hỏi thăm. Thanh âm của cô ép tới rất thấp, cho dù ta cách rất gần cũng không nghe được cái gì. Ta chỉ có thể suy đoán cô đang an ủi Hạ Phi. Con gái an ủi chuyện như vậy, cũng là sỗ sàng đi. Ta đây suy nghĩ, vì vậy không thể làm gì khác hơn là yên lặng không nói đứng ở một bên.

Thật ra thì, ta cũng không bỏ được các người. Nhưng là vì anh Tô Văn, vì tương lai bọn ta. . . . Tình yêu dù sao cũng là ích kỷ, ngay cả khi biết lời này của mình có thể sẽ đem đến đá kích không nhỏ cho Hạ Phi. Nhưng ta vẫn nói ra. Đau dài không bằng đau ngắn, chuyện như vậy lừa gạt càng lâu thì càng khó mở miệng.

Thi Thi an ủi tựa hồ có hiệu quả, Hạ Phi hắn rốt cục ngẩng đầu lên, đối với ta miễn cưỡng cười cười, “Ta không sao, buổi trưa ăn hư bụng, đang đau dạ dày.”

“Thật?” Ta rất là hoài nghi hỏi ngược lại. Hấn nhìn qua nơi nào là dạ dày đau , sắc mặt khó coi như vậy. Nếu là đau thật ,cũng là đau lòng đi. Cảm giác tội ác nặng trĩu lần nữa nổi lên trong lòng, ta há miệng, nhưng không biết nên nói cái gì, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng thở dài. Không khí trở nên rất đè nén, may mắn Thi Thi ở giữa điều chỉnh cho chúng ta , dùng giọng cô lắp đầy chỗ trống thuộc về ta cùng Hạ Phi.

“Ra đó cũng không phải là không thể gặp mặt! Hồng Xương học đại học xong nhất định sẽ trở lại công tác, đúng không?”

Thật ra thì, ta xem ý anh Tô Văn ,chúng ta rất có thể sẽ ở bên kia định cư. Nhưng ở loại thời điểm nhạy cảm này,ta cũng không thể nói ra, không thể làm gì khác hơn là gật đầu, nói dối có thiện ý, “Ừ. Sẽ trở lại.”

“Hạ Phi.Người ngược lại nỗ lực cố gắng a!” Thi Thi chợt lời nói xoay chuyển,lời suy nghĩ của cô làm ta nửa ngày cũng chuyển loạn,đối với lời cô càng thêm không hiểu ra sao. Cố gắng. Cố gắng cái gì? À ta hiểu,ý Thi Thi là đề cho Hạ Phi cố gắng cùng ta thi vào đại học nước ngoài .

“Ta trở về phòng ngủ.” Hạ Phi mặt không thay đổi hồi đáp, bờ môi của hấn mân chặt,đôi mắt giống như là ngọc lưu ly không chút ánh sáng.Ở trong trí nhớ của ta, hấn có rất ít thời điểm thất thần như vậy .

Người luôn cần lớn lên. Một chút ly biệt cần thiết cùng thương cảm là thuốc thúc giục trưởng thành.Ta ngăn cản Thi Thi theo đuổi cuộc bộ Hạ Phi,”Đừng đi,để cho hấn yên tĩnh một mình. Hạ Phi hấn rất lý trí , không bao lâu nữa là có thể tiếp nhận.”

“Hấn chính là quá lý trí. Hai người các cậu ngu ngốc. Hừ.”Thi Thi dậm chân, trợn mắt nhìn ta một cái sau, dùng khẩu khí cực kỳ u oán khí nói, “Mặc dù tớ mấy năm trước cùng Hạ Phi quan hệ ác liệt , tớ thậm chí có điểm ghét hấn. Nhưng tớ hiện tại thay đổi chủ ý, hấn. Nhiều năm như vậy cũng thật là không dễ dàng. Hồng Xương cậu thật là bạc tình a. Nói đi là đi.”

Lời cô bừa bãi, mỗi một câu nhìn như không có gì liên hệ, nhưng hỗn hợp lại tựa hồ có chút ý tứ. Nhưng khi đó ta đầu óc rất hỗn loạn, cũng không còn thời gian đi nghĩ,”Bất kể nói thế nào, nếu như Hạ Phi mấy ngày nữa còn không thông vậy cậu giúp tớ đi khai thông cho hấn.Dù sao hai người cùng một lớp ,ban ngày cùng có thể nhìn thấy. Đợi đến buổi tối tớ sẽ cùng hấn nói chuyện một chút.”

“Ừ. Hồng Xương, cậu thật không thay đổi chủ ý?” Thi Thi muốn nói lại thôi nhìn ta . Ta nhấp hé miệng, từ hàm răng miễn cưỡng nặn ra một chữ, “Ừ.”

Thi Thi có chút thất vọng cúi thấp đầu xuống, “Ừm,tớ biết rồi. Cậu yên tâm. Hạ Phi liền giao cho tớ khuyên bảo.”

“Kia nhờ cậu.”Hai người chúng ta cũng không có tâm tình gì tiếp tục nói chuyện phiếm ,qua loa đôi câu sau liền trở về lớp mình.Ta nằm ở trên bàn , huyết Thái Dương giống như là bị người dùng chùy đập, một một trống đau, này có thể là bởi vì gần đây áp lực tinh thần quá lớn. Trong đầu nhiều lần lóe lên khuôn mặt Hạ Phi thất thần . Ánh mắt của hấn giống như là du khách gian nan đi lại trong sa mạc ,trong nháy mắt mất đi hi vọng giúp đỡ,cam tâm tình nguyện trở thành chiến lợi phẩm dưới cát đá nóng hằm hập,âm đạm không ánh sáng.

Ta biết mình đối với Hạ Phi rất quan trọng,, nhưng đến tột cùng có bao nhiêu quan trọng ta cũng không nghiên cứu. Chúng ta là biết nhau lần đầu là,khi đó hấn bị lao sư phản diện bên cạnh ta ngồi một năm.Hấn từ sơ trung cũng không nói nhiều, đối với bạn học chung quanh cũng lạnh lùng. Nhưng không biết tại sao, hấn đối với người khác hờ hững, đối với ta lại thật nhiệt tình . Kể từ khi ta hướng hấn mượn cây bút,hấn sáng khoái đưa cho ta sau, chúng ta liền chính thức ‘bắt chuyện’.Thường xuyên qua lại,chúng ta liền quen thuộc.

Sau lại mới phát hiện Hạ Phi hấn không hướng nội như bề ngoài,miệng chế giễu người rất sắc bén.Hấn là cái loại người không che đậy ,người bình thường căn bản chống đỡ không được ‘ thẳng thắn ’ của hấn. Vì vậy cả thời kỳ sơ trung ,hấn trừ ta và Thi Thi ra,cùng mấy tên trong lớp đều nghiêm mật. Ta đã từng không ngại phiền toái giáo huấn hấn :phải làm tốt quan hệ bạn học trong lớp ,sau này làm lớp trưởng còn có phiếu bầu v...v...Nhưng hấn đối với hảo ý ta một chữ không lọt .Hấn tựa hồ quyết định chủ ý, cả đời chỉ có một người bạn ta đây ,những người khác, kia cũng cùng hấn không quan hệ. Ta trước kia thường thường bắt đắ dĩ nghĩ đến Hạ Phi tên này rồi khỏi ta và Thi Thi sau,nói không chừng sẽ thành thế ngoại cao nhân .

Ta kiếp trước vẫn nghĩ mình quan trọng, vô cùng tự cho là đúng, cho đến khi Hạ Phi hấn âm thầm lựa chọn tới Thượng Hải học đại học ,Thi Thi và ta chia tay sau ta mới có chút tỉnh ngộ. Hạ Phi đến Thượng Hải sau, thỉnh thoảng sẽ viết thư cho ta,hồi học đề cập tới hấn ở trong đại học mới kết giao bằng hữu. Mỗi khi ta thấy được những thư kia thì luôn là bị hai loại cảm giác vui mừng cùng thất vọng giáp công. Như sự thật chứng minh , Hạ Phi hấn cho dù không có ta cũng có thể sống rất tốt. Địa Cầu mất một mình ta cũng sẽ quay,huống chi ta không phải rời Địa Cầu, chẳng qua là rời Trung Quốc .

Tự mình an ủi vừa thông suốt sau, cảm giác tội ác rốt cục giảm bớt một chút. Giờ tự học gần hết.Ta vượt vượt huyết Thái Dương, lung tung dọn dẹp sách của mình ,hướng phòng ngủ đi tới. Hạ Phi còn chưa trở về phòng ngủ, vì vậy ta thấp thỏm bất an đeo tai nghe ,bên luyện thỉnh lực bên lo lắng chờ đợi.

Ước chừng 30 phút sau,Hạ Phi trên vai đắp một cái khăn lông, đầu đầy mồ hôi chậm rãi đi tới,đẩy ra cửa phòng ngủ khép hờ .Hấn tựa hồ mới vừa tắm xong, trên mặt mang theo nhuận hồng khỏe mạnh ,trên làn da lúa mạch có chút bọt nước, tóc cũng hơi ướt. Nếu như phải dùng mấy thành ngữ để hình dung hấn lúc này,vậy cũng chỉ có: bông bột hướng phía trước, tinh thần gấp trăm lần .

Được rồi. Thì ra người mới vừa rồi thật sự là dạ dày đau ! Làm hại ta khiển trách bản thân lâu như vậy, ai ngờ đến người nhanh như vậy liền ‘ khôi phục nguyên khí ’. Không chỉ có sắc mặt rất tốt, hấn trong miệng thậm chí còn hát thầm.Bài hát đó giai điệu rất quen tai. Ta lấy xuống tai nghe,lóng tay lắng nghe sau mới chợt nhớ tới, kia là bài trở lại quá khứ của Chu Kiệt Luân .Bình thường Hạ Phi trong lòng rất tốt mới ngâm nga,ngu ngốc cũng có thể đoán ra được, hấn giờ phút này tâm tình như thế nào.

Thấy Hạ Phi như vậy ,ta đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, sau liền bắt đầu buồn bực. Trước nghĩ lời kịch cùng lời xin lỗi chân thành đều hóa thành hư không, cuối cùng ta hỏi ra cũng là một câu nói nhảm, “Người đã dạ dày tốt rồi, không đau?”

“Ừ.” Ánh mắt ướt át hơi tối sầm lại, nhưng rất nhanh liền sáng lên .Hấn không giải thích đối với ta cười cười, dùng khẩu khí đùa giỡn nói,”Nói cũng lạ, người không ở đây,dạ dày ta liền hết đau. Ha ha, nó giống như cho tới bây giờ chưa tồn tại qua.”

“Này !Ngươi là quanh co lòng vòng nói,bộ đáng ta làm ngươi ngán hả?”Ánh mắt ta nhúu lại, cố gắng nặn ra một vẻ mặt tức giận .

“Lời này nhưng là ngươi nói, ta cái ý gì khác cũng không có.”

Ta cùng Hạ Phi vừa nói vừa nói liền đánh lên, ta tóm đầu hần hần gãi xương sườn của ta ,trong phòng ngủ đều quanh quần thanh âm chúng ta,tiếng cười nửa cao .Ta vẫn cười khúc khích, cuối cùng mệt mỏi cười cũng cười không ra, ngã ở đệm giường mình thờ hồn hên, không khí té nhị lúc trước bởi vì chuyện du học sinh ra bị hoàn toàn phai nhạt.

Ngươi xem, ngay cả anh em tốt nhất của ta cũng không cảm thấy ta học có vấn đề gì, cũng không còn xúc động phần nộ lên tiếng ngăn cản ta. Vậy ta còn phiền não gì đây?Tô thúc thúc cùng mẹ đề anh Tô Văn giải quyết. Hiện tại ta chỉ phải cố gắng học tập, cố gắng thi đậu toàn bộ học bổng là tốt rồi. Thật ra thì ngày ra đó còn xa đây, có ít nhất hơn một năm, sớm lo lắng ,từ trước đến nay không phải là tác phong của ta.

Ta thật sâu thở dài, đối với mình đệm giường trên đỉnh đầu mất thăng bằng nói, “Hạ Phi. Có người anh em như ngươi thật tốt.”

“Có anh em không giữ lời như ngươi.. Ta. Vừa bắt đầu thì không nên tin tưởng bất kỳ một câu nói nào của ngươi .”

“Nè !Ngươi đây là ý gì?”

“Hong Xương là một tên lường gạt. Từ đầu đến đuôi là tên lường gạt. Sau này đánh chết ta cũng không tin tưởng ngươi.” Hạ Phi dùng giọng điệu cực kỳ trẻ con nói, giống như là đứa nhỏ bởi vì chưa ăn kẹo mà khóc thút thít ,âm cuối có chút nghẹn ngào, run lên một cái . Thật là cũng tốt, giống như thật tới cực điểm. Ta buồn cười gạt gạt khoe miệng, nghĩ thầm Hạ Phi thường ngày là rắn độc chuyển thành phần trư cật lão hồ ,rất tự nhiên đem lời hần nói trở thành cười giỡn, lúc này hạ thấp giọng, “Phi Tử ngoan, đừng khóc , thúc thúc mua kẹo cho ngươi ăn ~”

Vốn là cho trận nháo này còn có thể tiếp tục ,, cũng không nghĩ đến Hạ Phi qua loa đem nó thu về.

“A”Ta nghe được từ trên đầu mình một tiếng than nhẹ. Sau đó là thanh âm Hạ Phi cực kỳ mệt mỏi ,”Hong Xương, ta rất mệt , ngủ trước.”

Sau hôm đó, chuyện ra nước ngoài ít khi được chúng ta nhắc tới.Chúng ta đàm luận nhiều hơn là bí quyết học tập ,phương pháp giải đề cùng đủ thứ trong trường.Ta rốt cục cùng tên ngồi cùng bàn đạt thành nhận thức ‘ nước giếng không phạm nước sông ’ .Thời gian thật nhanh trôi qua, lịch ngày còn chưa kịp xé ,cũng đã qua một tháng. Sau khi tan lớp hành lang trong trường có thể nhìn thấy khuôn mặt u sầu của học sinh lớp mười hai , thường lâu không có ra ngoài trời mặt trắng bệch giống như Vampire.Bọn học sinh 11 chúng ta mỗi ngày bị truyền thụ của lớp 12 dọa sợ.Cao trung chính là như vậy, trừ làm bài đi học cùng đủ chuyện ra,ít có cái gì có thể vĩnh tồn ở trong trí nhớ . Cho nên, ta thậm chí ngay cả ngày hôm qua buổi trưa ăn cái gì đều không nhớ.

Anh Tô Văn như nguyện thi đậu toàn bộ học bổng, tin tức này cũng không làm người ta ngoài ý muốn. Nếu là hần không thi đậu ta mới khiếp sợ đây. Nhưng cho dù như vậy, chúng ta vẫn tụ họp cùng nhau, ăn mừng cho hần một phen. Mẹ đối với chuyện anh Tô Văn ra nước ngoài hỗ trợ muôn phần, anh Tô Văn nói với bà chuyện du học này sau, bà không chút do dự lấy ra tiền tiết kiệm phía sau học tủ,đem mặt mã nói cho anh Tô Văn . Anh Tô Văn uyển chuyển cự tuyệt, nói chính hần bao năm qua đi làm, tiền dạy kèm đủ mua vé máy bay. Mà chờ đến bên kia sau, mỗi tuần cũng sẽ có học bổng, cho nên không cần mẹ đưa tiền.

Nhưng mẹ ta kiên trì mà đem sổ tiết kiệm nhét vào trong tay anh Tô Văn . “Nhận lấy đi, vạn nhất xảy ra chuyện gì cần tiền làm sao bây giờ? Đây chính là nước ngoài, cuộc sống không quen”

Tô thúc thúc đối với chuyện anh Tô Văn ra nước ngoài không có phát biểu ý kiến, chẳng qua là thần sắc bình tĩnh gật gật đầu.Cha con bọn họ phương thức chung sống rất kỳ diệu, hai người bình thường không nói chuyện,vừa mở miệng thì liền khách khí dọa người, một chút cảm giác thân thuộc thỏa đáng cũng không có.

Đại học anh Tô Văn bên kia tháng bảy tựu trường, mà lúc này, thi tốt nghiệp trung học trong nước như dầu sôi lửa bỏng. Học sinh lớp 12 phát điên gian nan tập trung thi tốt nghiệp trung học thì anh Tô Văn dù bạn vẫn ung dung chuẩn bị hành lý ra nước ngoài.Thật ra thì hần hoàn toàn có thể không cần tới trường học , nhưng hần vẫn quyết định muốn lưu lại đến lễ tốt nghiệp.Theo như hần nói, đợi ở nhà cũng không còn chuyện gì, còn không bằng ở thư viện trường cho hết thời gian. Mà lễ tốt nghiệp ,hần là có thể đi không đi , nhưng làm hội trưởng hội học sinh , hần có nghĩa vụ đi. Hơn nữa, ở trường học còn có thể thấy ta.

Hần nói lời như thế thì ngoài miệng treo nụ cười .Giống như đem bộ mặt ta đồ bưng, thành chuyện hần hiện nay có hứng thú nhất .Bị hần phục,ta da mặt ở trong thời gian ngắn dày hơn rất nhiều, số lần đồ mặt cũng chợt giảm bớt. Cũng không biết đây là hiện tượng tốt hay là cái gì. Anh Tô Văn tựa hồ có chút bất mãn, nhỏ giọng lầm bầm một câu, nói ta tước đoạt niềm vui thú của hần. Cho nên nói, vui vẻ quả nhiên là thành lập trên sự thống khổ của người khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Trừ anh Tô Văn nhàn rỗi ra, cơ hồ tất cả mọi người trong trường học đều bận rộn. Lớp 11 kỳ thi cuối gần tới, ta cũng không có thời gian dư thừa chạy đến thư viện cùng anh Tô Văn nói chuyện phiếm. Người tìm ta hỏi bài, mượn tập vở so với paparazzi còn muốn kinh nghiệm hơn, toàn bộ hai mươi bốn giờ tiến hành theo dõi điều tra.

“Bài này làm sao vậy, Hồng Xương”

“Hồng Xương Hồng Xương!”

Các người hỏi còn chưa tính, nhưng cũng không thể dừng làm tư chi tiếp xúc a! Có câu cự ly sản sinh mỹ, nhưng nữ lớp ta bất đồng lộ tuyến, mỗi một người đều dán chặt ta, trong một vòng bên ngoài một vòng, gió thổi không lọt. Trong phòng học vốn không có cái đặt máy điều hòa, toàn dựa vào quạt gió trên đỉnh đầu. Ta nói xong một bài mở hôi đầm đìa, khô không thể tả. Đây quả thực so với chạy 10.000m còn muốn hành hạ người hơn. Huống chi mùa hè, nữ sinh y phục mặc lại ít.

Nếu như không phải bởi vì anh Tô Văn, bây giờ ta, ít nhất cũng có thể quen người bạn gái đi. Trước đã nói qua, ta thích loại nữ sinh thành thực quan tâm, nữ sinh tới hỏi bài ta, thật đúng là có một hai người thuộc sở thích ta. Nhưng ta trừ nói tiếng đáng tiếc ra, cũng không có ‘ý tưởng không an phận nào’.

Ta ghét nhất người bắt cá hai tay, cho dù tinh thần đã lệch cũng không có thể tiếp nhận. Tình yêu nhất định phải thành lập trên cơ sở công bình. Nếu như ta không làm được điểm này, cũng chưa có tư cách yêu cầu anh Tô Văn cũng làm như vậy. Vốn là, anh Tô Văn gì cũng so với ta ưu tú hơn, nhưng cũng ‘thù thân như ngọc’, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua xì căng đan hấn và nữ sinh. So lại, ngược lại ta xì căng đan không ít.

Anh Tô Văn biết ung dung thân nhiên đi cự tuyệt người khác. Ta lại không được. Thấy từng khuôn mặt khẩn cấp, tìm kiếm trợ giúp thì vốn định muốn cự tuyệt luôn là bị cứng rắn nuốt trở lại trong bụng. Được rồi. Ta đây tính tình, trên căn bản có thể được định nghĩa là sinh vật sắp bị tuyệt chủng thế kỷ hai mươi mốt : người quá tốt.

Choáng váng đầu trở lại phòng ngủ, Hạ Phi mới mua CD đang chiếu vũ khúc tiết tấu cực nhanh, nhạc Anh RAP bùng bùng như mưa, theo nhịp trống chấn động. Ta ngáp, có chút buồn cười nhìn Hạ Phi. Phi Từ nhìn môn Lý liền nhưc đầu, rốt cuộc tìm được cách không vắng đầu khi học Lý. Vừa nghe nhạc vừa học, Aiz, đây thật đúng là cánh rừng to, loài chim nào cũng có. Cách học cổ quái vậy đoán chừng cũng chỉ có thể áp dụng trên người Hạ Phi.

“Học như thế nào?” Vì nhạc quá lớn, ta nâng lên thanh âm, lớn tiếng hỏi.

“Hoàn hảo. Lại học hai ngày còn kém không nhiều lắm” Hạ Phi nhẹ nhõm mày một cái, nghiêng đầu nhìn ta một cái. Ta đối với hấn cười cười, dùng giọng khích lệ nói, “Cách mạng chưa thành công, đồng chí còn cần cố gắng.”

“Ừ. Hồng Xương. Đừng quá miễn cưỡng.”

“Ta biết.”

Lời quan tâm kia giống như là một cổ dòng nước ấm, rót vào bả vai đau xót của ta, cùng đại não sắp trưởng lên nổ tung. Ta thở nhẹ một hơi, cảm giác đầu óc so với mới vừa rồi tỉnh gấp mấy lần. Ta nghiêng đầu, lặng lẽ ở trong lòng niệm một câu: Phi Từ, cảm ơn người.

Cuối kỳ thi qua đi cả trường học bọn ta đều chè chén say sưa một trận. Học sinh lớp 12 đem sách, bút cái gì cũng từ lầu cao nhất ném xuống, hướng về phía học sinh cùng cấp ở dưới lầu tiến hành công kích khác. Đây là cách làm tương đối cực đoan, nhiều học sinh lớp 12 vội vàng trao đổi bút ký, vội vàng ở các góc trường chụp ảnh chung. Nơi đây đã từng làm bọn họ cảm thấy buồn tẻ, hận không thể hủy đi xây lại trường học, giờ phút này lại trở nên đáng yêu vô cùng. Người luôn vào thời điểm mất đi mới sẽ quý trọng. Ta dựa vào thang lầu ba, ánh nắng mùa hè toát ra, kéo dài một đường hành lang.

“Tiểu Xương. Cùng về nhà.” Thanh âm anh Tô Văn liên tục, đang tạm dừng bỗng nhiên nhảy ra. Nửa năm trước, người nói lời này là ta. Nửa năm trước, ta cùng anh Tô Văn vẫn chỉ là đơn thuần là quan hệ anh em. Mà bây giờ hấn, rất nhanh sẽ phải rời đi, ngôi phi cơ hướng tới đất nước xa lạ. Đây cũng là lần cuối cùng, hấn và ta cùng về nhà.

“Anh, máy bay anh ngày mấy đi?”

“Ngày 26.”

“Chỉ có một tuần lễ a. Vậy chúng ta thừa dịp này đi ra ngoài chơi một chút?”

“Chơi cái gì?”

“A, xem phim, đi dạo gì đó.” Ta loay hoay nửa ngày, cuối cùng mới từ trong kẽ răng nặn ra một câu, “Chính là chuyện tình nhân thường làm. Đi tới nơi hẹn hò bình thường.”

Lại, lại không nói, cũng sẽ không có cơ hội. Ra nước ngoài sau, anh Tô Văn sẽ bận rộn hơn. Không thể nào rút ra thời gian cùng ta làm loại chuyện trong mắt hấn hoàn toàn là lãng phí thời gian.

Được rồi. Mỗi người theo đuổi lãng mạn đều không đồng dạng. Nghĩ lãng mạn trong đầu anh Tô Văn chính là: trong nhà có người nấu cơm cho hấn.

Aiz. Mặc dù ta hết sức không muốn nói. Nhưng yêu cầu này cũng có chút quá thấp!

“Được.” Anh Tô Văn ngược lại ngoài dự liệu đáp ứng ta, “Muốn đi đâu?”

“Ách,Anh Tô Văn anh thế nhưng đáp ứng, thật là. Khụ khụ,cái đó, em còn chưa nghĩ ra đây.” Ta ngược ngược gãi gãi đầu, đối với anh Tô Văn cười khan.

“Muốn đi sở thú không?” Anh Tô Văn đề nghị làm ta có chút xấu hổ. Loại nơi sở thú này,hình như là kể từ khi tốt nghiệp tiểu học sau sẽ không đi qua ? Tiềm thức ta luôn cảm thấy sở thú là nơi làm người ta không thoải mái .Bất đồng chủng loại động vật bị giam ở trong lồng,nhìn loài người đối với chúng chỉ chỉ chờ chờ. Lồng giam nhỏ hẹp, nhốt tất cả tự do của chúng

“Không. Vẫn là đừng đi vườn thú .”

“Kia Aquarium?”

Aquarium? Cái này hình như có thể mạnh một chút, nhưng trên căn bản không có gì khác nhau đi? Chẳng qua là bốn cái chân trên đất chạy biến thành cái đuôi trong nước bơi mà thôi. Bất quá quên đi, ta tạm thời cũng nghĩ không ra cái gì tốt hơn ,không thể làm gì khác hơn là gặt đầu tán thành.

Buổi chiều mặt trời chói chan bao phủ mặt đất, đem bóng ta dưới chân kéo đến ba thước ,ta nghiêng đầu, trong lúc giật mình phát hiện mình chẳng biết lúc nào đã cao lên,vốn là anh Tô Văn so với ta cao hơn nửa cái đầu, xa xa vừa nhìn là có thể biết ai cao ai thấp. Nhưng bây giờ cũng không rõ ràng như vậy. Ném đi vấn đề gót giày cao thấp,ta cùng anh Tô Văn chênh lệch có thể chỉ còn lại ba, bốn cm mà thôi.

Xem ra trong hai năm qua sữa tươi không phải là uống chùa , ta có chút vui vẻ nghĩ đến, khỏe miệng bất giác nhếch lên.

“Đang suy nghĩ gì đấy? Cười như hồ ly.”

“Hắc hắc. Đang nghĩ qua mấy năm em có thể cao hơn anh Tô Văn đây.”

Anh Tô Văn ánh mắt híp lại, cẩn thận quan sát ta. Ta có chút không được tự nhiên thừa nhận ánh mắt rửa tội của anh Tô Văn,thiếu chút nữa không đi thuận, “Em nói như vậy, thật đúng là làm anh có chút cảm giác nguy cơ.”

“Cảm giác nguy cơ?” Ta không khỏi hỏi ngược lại. Thân cao cùng cảm giác nguy cơ có quan hệ gì?

“Tiểu Xương ở nước ngoài sẽ rất được ưa thích đi.Như vậy xem ra vẫn là ở đây an toàn hơn.”Anh Tô Văn nói một chuỗi dài làm ta như rơi vào trong sương mù . Sau đó hần lờ lờ nói xoay chuyển,giống như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, “A. Đưa bạn gọi Hạ Phi của em ,hiện tại thế nào?”

“Hắn rất tốt a. Cái đó, hần và Thi Thi không hồ là bạn tốt của em. Tư tưởng cũng tương đối lạc quan.Đối với đồng tính luyến ái cũng không cái gì mâu thuẫn ,sau đối với em cũng không còn cái gì kỳ thị. Hai người bọn họ cuộc sống tác phong cũng không có vấn đề gì, học tập rất cố gắng, tính tình cũng tốt càng thêm không phân đối.” Ta chầm chước dừng từ, dừng sức đem bọn Hạ Phi điểm tô cho đẹp.Anh Tô Văn nói không chừng còn ghi hận năm đó Hạ Phi đánh hần một quyền kia đây. Ta vì Hạ Phi nói một chút lời hay, nói không chừng còn có thể gia tăng một cái ấn tượng về Hạ Phi trong lòng anh Tô Văn.

“Không có gì cảm xúc a. Thật đúng là chôn sâu. Ha ha.” Anh Tô Văn mặc dù trên mặt mang nụ cười, nhưng một loại khí chất tương tự sát khí làm mất đi mỉm cười tràn đầy ra ngoài. Ta đánh cái run,tay chân luống cuống nói, “Cái đó, anh, anh đừng nói càn, Hạ Phi hần nhưng cho tới bây giờ chưa gặt em.”

“Quên đi, anh tin em,Tiểu Xương ”

“Ừ?”

“Loại chuyện như đi tình biệt luyến ,em không làm đi ?”

A. Thật là lối suy nghĩ vượt bậc.Ta chậm chạp nửa giây sau mới gặt đầu đáp ứng, “Ừ. Tự nhiên sẽ không.”

“Anh thích nhất em điểm này.” Anh Tô Văn mỉm cười trên mặt sâu hơn ,thân thể hơi hướng tới ta.Nếu như không phải là bởi vì giờ phút này chúng ta đứng ở đường cái , ta trăm phần trăm khẳng định anh Tô Văn sẽ hôn lên môi ta.

May mắn chúng ta ở trên đường cái. May mắn anh Tô Văn lý trí vẫn còn .Hắn chẳng qua là đưa tay gạt tóc mái ta ra,ngón tay của hắn nhẹ nhàng xẹt qua gò má ta.Động tác đơn giản này bị anh Tô Văn làm, lại có vẻ ôn nhu cực hạn, giống như là bị làm ma pháp ,khiến người hít thở không thông. Ta nghĩ ta rất mất thể diện. Lại đỏ. Đèn đường đối diện sáng lên,anh Tô Văn cùng ta không gián đoạn dòng người, sóng vai xuyên qua con đường.

Nếu như thời gian có thể dừng lại .Như vậy sẽ để cho nó, vào thời khắc này dừng lại.

Còn thừa lại một tuần, ta hận không thể đem một ngày đẩy ra chia làm hai ngày .Ngán ngùng một tuần, ta cùng anh Tô Văn đem cả thành phố vòng vo một lần. Trước kia chưa từng ăn ,chơi đùa , trải qua trống rỗng, cũng bị lấp đầy. Như vậy, cho dù Tô Văn rời đi một năm kia ,ta cũng sẽ có cơ hội lơ đãng nhớ về hắn. Có lẽ là khi đi ngang qua nơi chúng ta từng cùng nhau nắm tay,có lẽ là ở vòng quay cao chọc trời cách mặt đất xa xôi nhất.

Ký ức có liên quan anh Tô Văn ,từng điểm một,cho dù là thật nhỏ, chi tiết râu ria , ta đều không quên.

Đối với tình cảm anh Tô Văn,theo mùa hè tiến tới gần mà tăng nhiệt độ. Ta không nỡ để anh Tô Văn rời đi,một chút đã cảm thấy khổ sở. Suốt một năm, ba trăm sáu mươi lăm ngày, muốn ta không có lúc nào nhớ người này.Nếu như chúng ta có thể cứ như vậy an an phận phận ở đây tốt, không hy vọng xa vời hần mỗi ngày có thể rút ra thời gian phụng bồi ta đi dạo phố ,chỉ cần có thể thường gặp mặt liền đủ.

Bất quá. Không cách nào chối bỏ anh, cái quyết định ra nước ngoài này trình độ nào đó ,là cần thiết. Dù sao giấy không gói được lửa,sớm muộn mẹ cùng Tô thúc thúc cũng sẽ biết quan hệ ta cùng anh Tô Văn .Nhưng ta cùng anh Tô Văn cho ngày đó ra sau.Ta là đơn thuần hy vọng có thể lừa một ngày hay một ngày.Anh Tô Văn so với ta muốn hơn nhiều, hẳn từng giải thích cho ta :thứ nhất, chúng ta bây giờ số tuổi còn chưa đủ lớn,người lớn có thể sẽ không nói chuyện với chúng ta, chỉ biết trách cứ mình không có hảo hảo giáo dục con của mình, để cho anh sai lầm lạc lối,đi lên con đường đồng tính luyến ái đáng xấu hổ .. Nếu như chúng ta vẫn đợi ở đây,cùng cha mẹ ở cùng một chỗ ,sẽ làm cho bọn họ sinh ra một loại cảm giác chúng ta vĩnh viễn chưa trưởng thành .Ra nước ngoài,cùng bọn họ xa cách,loại cảm giác này sẽ nhạt dần.Thứ hai, sau này cùng bọn họ ngã bài, nếu như nói thẳng,it nhất sẽ không bị đuổi ra khỏi cửa, không nhà để về .Ừ, ra khỏi nước có thể so với bỏ trốn gì đó hay hơn.Thứ ba, tạm thời còn chưa nghĩ đến, sau này bổ sung.

Ta rất hâm mộ anh Tô Văn mọi việc đều đề ý tới, bất kể gặp phải cái gì, cũng có thể đầu óc bình thản ung dung giải quyết .Trong trí nhớ của ta,hẳn đã làm chuyện gì,chưa từng có gì làm người ta thất vọng qua.Nếu không vừa mới bắt đầu liên không làm, nếu không liên làm rất hoàn mỹ,gống như là lãnh đạo trời sanh .Ở bên cạnh anh Tô Văn chưa bao giờ dùng quan tâm, chỉ cần theo kế hoạch của hẳn từng bước từng bước tiêu sái, đã cảm thấy sẽ không có lỗi sai.Nói thế nào đây. anh Tô Văn trên người có chứa một loại cảm giác an toàn, như áo sơ mi trắng của hẳn tàn mát ra mùi xà bông thơm say lòng người. Ừ. Thành thực có thể tin, TYPE ta thích nhất .

Lại nói tiếp,tiêu chuẩn nữ sinh ta thích,chẳng phải là dựa theo khuôn mẫu anh Tô Văn in ra ? Ta hiện tại cũng không chính xác mình đến tột cùng là trước thích nữ sinh thành thực ,hay là bởi vì anh Tô Văn mà yêu ai yêu cả đường đi thích loại hình nữ sinh này.

Tình yêu sẽ làm hạ thấp chỉ số thông minh một người .Lời này một chút cũng không giả. Ta chỉ có thể cầu nguyện trí thông minh của mình sau khi anh Tô Văn rời đi khỏi phục lại bình thường .

Có lẽ là ta cùng anh Tô Văn nhìn đối phương ánh mắt vô cùng ôn nhu, cũng có lẽ là một chút động tác nhỏ vô cùng thân mật .Một tuần cuối cùng này,mẹ luôn là dùng ánh mắt phức tạp, bất động thanh sắc quan sát ta cùng anh Tô Văn .Trước kia bà đối với hai người chúng ta ‘ thân cận ’ cũng cầm thái độ ủng hộ ,nhưng bây giờ bà nhìn thấy ta cùng anh Tô Văn vai sánh vai ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi thì tự nhiên sẽ tìm các loại lý do cố ý không giải thích được tách ta ra.Tỷ như cái gì, “Tiểu Xương, giúp mẹ xuống lầu dưới lấy chai Sinh Trừu Vương.”

. Trời mới biết nhà chúng ta mua về sau ngay cả mở cũng không có mở bình xi dầu, đã sớm cỏ dại lan tràn .

Nếu như chỉ là một lần, hai lần ta còn có thể lừa mình dối người đem kia là ngẫu nhiên. Nhưng khi mẹ phản phản phục phục, không ngại phiền toái ‘ ám hiệu ’ sau, ta rốt cục cảnh giác .

Sau đó,mỗi lần mẹ hay Tô thúc thúc ở nhà thì ta cũng tận lực tránh cùng anh Tô Văn tiếp xúc,thậm chí cũng không dám nhìn anh Tô Văn .Cùng anh Tô Văn ra cửa vô trang đầy đủ, lại mang kính râm và nón,không giống như hẹn hò,càng giống như là diễn tập phần tử khủng bố thi hành nhiệm vụ chính thức .Đi ở trên đường cái làm ra một bộ như không có chuyện gì xảy ra nắm tay anh Tô Văn , ôm, hôn cái gì, cho ta mượn can đảm ta cũng không dám làm .Có tật giật mình cảm giác ước chừng chính là như thế, giống như sau lưng vẫn có một ánh mắt đang ngó chừng mình, vô luận người đi tới nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Loại ngày thắm thộm không bao lâu, một tuần rất nhanh liền trôi qua.Đêm trước khi anh Tô Văn rời đi , ta nằm ở trên giường, nghe kim giây từng phút trôi qua. Trong đầu đều tràn đầy khuôn mặt anh Tô Văn ,ngay cả mộng đều là một nội dung. Vô tri vô giác, đồng hồ báo thức cartoon đầu giường phá vỡ sự yên lặng rạng sáng .Anh Tô Văn sáng sớm sáu giờ bay, ít nhất phải tới trước nửa giờ đến phi trường nhập cảnh, làm thủ tục bay.

Rạng sáng bốn giờ, ngoài cửa sổ còn một mảnh tối mịt,mắt ta mặc dù xót,lại một chút buồn ngủ cũng không có. Ta từ trong tủ lung tung tìm áo khoác phủ thêm, sau lại nghĩ đến mình hôm nay phải tiễn anh Tô Văn tới phi trường , ăn mặc quá tùy tiện thì quá mất thể diện trước mặt người nước ngoài,vì vậy vội vàng mở đèn, từ trong tủ quần áo tìm đồ đẹp nhất, ăn mặc thỏa đáng sau mới từ trong phòng bước ra đi về phía phòng khách.

Mẹ và Tô thúc thúc đã sớm tỉnh, trong phòng khách ba bóng đèn toàn bộ đều mở,cả phòng khách sáng ngời. Mẹ đang liêu mạng nhồi kem đánh răng vào thùng đồ.

Anh Tô Văn dù bận vẫn ung dung đứng ở một bên, nhìn hộ chiếu màu đỏ sậm trong tay.Hắn thấy ta trong phòng ra ngoài ,khóe miệng giương lên,làm một khẩu hình ‘Morning’ .

. Anh Tô Văn cùng bình thường một dạng, từ vẻ mặt của hẳn ,hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ tâm tình suy sụp vì ly biệt mà sinh ra .Giống như từ đầu tới đuôi chỉ có ta ,lo sốt sắng.

Ta khó chịu đem tầm mắt từ trên người anh Tô Văn rút ra,có chút khàn khàn hỏi, “Mẹ, mọi người làm cái gì vậy ?”

“Mẹ nghe người ta nói,nước ngoài kem đánh răng đắt.”

“Vậy cũng không cần nhồi nhiều như vậy đi. Mười năm cũng không xài hết.”

“Dùng không xong để lại cho con mấy đứa dùng.” Mẹ giống như vô tâm nói tiếp.

“” Những lời này đem ta chặn lại , ta có chút không được tự nhiên dời bước ra phía ngoài .Sợ rằng Phải cho người thất vọng.

“Tốt lắm, đều chuẩn bị xong.” Tô thúc thúc hít một hơi thuốc. Ông chỉ có lúc sâu muộn lúc mới có thể hút thuốc. Bình thường ông sẽ không ở trong phòng hút thuốc , vì để tránh cho ta ngửi vào.

“Tiểu Xương, con mau đi xem một chút, dưới lầu có xe ô tô màu vàng nào không.”

Ta chạy đến cửa sổ hí hửng nhìn nhìn, ở dưới đèn đường cách đó không xa thật đúng là có xe ô tô màu vàng ,”Dạ. Có.”

“Đó là xe đồng nghiệp bác.Khóa cửa, chúng ta lên đường.” Tô thúc thúc đưa tay dụi tàn thuốc , ném vào trong cái gạt tàn thuốc, im lìm không lên tiếng một mình xách thùng đựng hàng hơn hai mươi kí lô .

“Dừng dừng dừng !Anh không sợ đau lưng à !” Mẹ ta hốt hoảng đỡ một góc thùng đựng hàng giúp Tô thúc thúc .Ta cũng chạy lên giúp một tay. Cuối cùng vẫn là anh Tô Văn tháo xuống gánh nặng trên vai Tô thúc thúc ,một lời tình người trong mộng, “Dưới thùng đựng hàng có bánh xe.”

Ba người chúng ta bồng bồng đại ngộ , ‘ à ‘ một tiếng, đồng thời có chút lúng túng gãi gãi đầu.

Thùng đựng hàng được chuyển lên xe ,điều khiển xe là Thạch Kỳ thúc thúc đồng nghiệp cùng một ngành với Tô thúc thúc ,người rất nhiệt tình , lớn tuổi như vậy tới đón đưa cả nhà chúng ta ,trên mặt không có chút nào bức bối,lái xe, vừa cùng mẹ ta tán gẫu .Tô thúc thúc lặng lẽ ngồi ở vị trí tay lái phụ,đem danh ngôn im lặng là vàng thi hành tới cùng.Ta đem cửa sổ xe quay xuống, gió đem mát mẻ theo cửa sổ bay vào, thổi lên xe, xua tan mất mát trong lòng ta.

“Được a lão Tô,con trai nhà các người thật tiền đồ! Tiểu tử nhà ta thì, sách sách, đừng nói học bổng ra nước ngoài,ngay cả thi kiểm tra cũng không xong.” Xe ô tô đâm thẳng về phía trước,trên đường lớn rộng rãi chạy nhanh.Phía con đường tới sân bayrớt qua vô số đèn đường,phía sau một trận bang bang loạn hưởng, xe ô tô trên dưới lắc lư. Đêm khuya radio càng không ngừng lặp lại âm nhạc,các loại tạp âm hòa lẫn bên tai điên cuồng đánh nhịp trống.

“Nào có nào có.”Mẹ ta cười đến mặt rục rờ, nhưng sau đó bà giống như là nghĩ tới điều gì đại sự vạn phần khẩn cấp, mặt chợt đen xuống, “Tô Văn à,con đi bên kia cũng phải cẩn thận một chút. Mấy ngày trước báo chí đăng,có một học sinh Châu Á bị người nước ngoài vây đánh,bị đưa vào bệnh viện và mười bảy mũi !Con xem xem, đứa nhỏ này,còn sống thế nào a.”

“Di yên tâm. Con sẽ chăm sóc bản thân tốt.”Anh Tô Văn không mặn không nhạt nói. Những lời này nghe rất rõ ràng cho thấy có lẽ,nhưng từ trong miệng anh Tô Văn nói ra, vậy cũng cũng không giống nhau. Mẹ ta làm nhảm giống như đạt thành sứ mạng khép lại, bà hài lòng cười cười. Đề tài lập tức liền chuyển dời đến kinh tế đình trệ trong nước,sa thải nhân viên quá nhiều .

Ta có chút thất vọng nhìn anh Tô Văn .Vốn là ta là muốn ngồi bên cạnh anh Tô Văn .Mà mẹ lên xe sau, cứ đi tới bên cạnh ta ngồi xuống. Ta cũng không đưa ra ý kiến,sợ lần nữa làm bà hoài nghi.

“Đến rồi đến rồi, sân bay Chu Thủy Từ .A ,xem,bên kia có một máy bay mới vừa cất cánh.” Thạch Tề thúc thúc giống như đứa nhỏ,một tay nắm tay lái, một cái tay khác chỉ lên trời,hết sức phấn khởi nói. Ta khòe mắt co quắp, nghĩ thầm đây cũng không phải là cười xe đạp, coi như bác chạy cũng không ai khen bác khóc.

Thạch Tề thúc thúc lái đến bãi đỗ xe ở sân bay, giúp chúng ta đem hành lý từ sau buồng xe mang ra ngoài. Mẹ cùng Tô thúc thúc trên mặt cũng mang theo một tia không đành lòng,từ bãi đậu xe đến sân bay một trăm thước không tới ,mẹ càng không ngừng dặn dò anh Tô Văn ,đồng dạng một câu nói ít nhất ba lượt.Anh Tô Văn ngược lại không phát câu,vẫn mỉm cười gật đầu đáp ứng. Tro thuốc lá trong tay Tô thúc thúc dài ít nhất ba cm,ông lại chưa phát hiện,chẳng qua là mặt phức tạp nhìn anh Tô Văn .Ta khẽ thở dài một hơi, ở cửa kiếng xoay tròn thì vô ý thức ngược mắt. Chà chà ảnh ngược trên thủy tinh không còn một mảnh,ta khuôn mặt tái nhợt, mắt thâm quầng,đôi môi khô nứt bặm lại, giống như tùy thời đều có thể khóc lên .Chắc, về mặt này, đơn giản so quý còn khó nhìn hơn. Ta vội vàng lắc đầu một cái, điều chỉnh về mặt một chút .

. Mặc dù rất lâu trước kia đã được báo màn ly biệt này,nhưng khi nó chân chính phủ xuống thì ta vẫn không cách nào treo lên nụ cười chân thành ,tiễn biệt anh Tô Văn.

“Thật xin lỗi, trong sân bay cấm hút thuốc.”Chúng ta vừa mới vào sân bay , liền bị một nhân viên to lớn mặc đồng phục xanh cùng máy truyền tin ngăn trở .Tô thúc thúc vội vàng đem thuốc hóp cũng không kịp hút ném tới thùng rác ,sau đó thần sắc lúng túng xin lỗi.

Mẹ và Tô thúc thúc dời này chưa đi máy bay qua,nhiều lắm là ngồi xe lửa .Bọn họ đối với danh từ ra nước ngoài này cũng không nhạy cảm, chỉ biết là anh Tô Văn muốn đi tới quốc gia rất xa, trên đường phải vượt qua biển lớn,mà biển này rộng đến nam bán cầu. Mẹ ta lúc ấy còn khờ dại hướng anh Tô Văn đề nghị: “Ngồi máy bay rất nguy hiểm ,con xem trên TV với báo cả ngày viết, máy bay rơi !Đi thấy ngồi thuyền an toàn hơn.”

. Ngồi thuyền ,nhưng là phải ba tuần lễ mới có thể đến. Huống chi, xem xong Titanic ,ta cũng không cho là xác suất thuyền đụng vào đá ngầm , so với máy bay thấp hơn bao nhiêu.

Mẹ ta cùng Tô thúc thúc mặc dù không hiểu rõ lắm chuyện ra nước ngoài du học ,cũng không trở ngại giờ cao hai tay ủng hộ anh Tô Văn đi.Trước không nói hệ thống giáo dục Trung Quốc cùng nước ngoài có bao nhiêu chênh lệch, nhưng đều có người mỗi ngày đều hướng về phía bên tai mình nói thăm: đứa XX xuất ngoại, thật tiền đồ !Ta có tiền cũng tuyệt đối đem con đưa ra nước .Những lời này nghe đã lâu, coi như người vừa bắt đầu đối với

chuyện ra nước ngoài không dậy nổi hăng hái, cũng phải thay đổi tâm ngửa ngáy. Lúc này kinh tế Trung Quốc còn chưa phát triển, trong nước tập tục coi trọng bên ngoài còn rất nặng, không ít các phụ huynh đều đưa con của mình xuất ngoại du học trở thành mục tiêu. Bọn họ cho là con mình chỉ cần có thể ra nước ngoài, liền đại biểu có tiền đồ có tương lai, mình coi như khỏ, cũng có thể mỉm cười nơi chín suối. Vì vậy đập nổi bán sắt cũng phải đem con của mình đưa ra nước ngoài. Mẹ cùng Tô thúc thúc ở điểm này cũng rất mù quáng, mặc dù không yên lòng để anh Tô Văn ngay cả sinh nhật mười tám tuổi còn chưa qua một mình ra khỏi nước, nhưng vì tương lai sau này của anh Tô Văn, bọn họ cũng chỉ đem lo lắng này nuốt về trong bụng.

Ta đối với mặt xuất ngoại hiểu hơn một chút. Dù sao ta ở đại học là chuyên tu ngoại ngữ, người bên cạnh tư tưởng cũng tương đối mở. Một bạn cùng phòng cùng ta ngủ chung, bởi vì học tập xuất sắc, được phái đến đại học nước ngoài làm một sinh viên trao đổi. Từ trong miệng hắn, ta được không ít tư liệu. Đều, nước ngoài mới không phải như mọi người tưởng tượng, cái gì mà đường lớn hoàng kim phủ kín, tùy tiện đào đào là có thể kiếm mấy chục vạn, cái gì mà chim sẽ bay lên đầu cành, cùng vua kim cương kim phát bích nhân vừa thấy đã yêu.

Thật ra thì nước ngoài chính là kỹ thuật so với trong nước phát triển hơn, không khí tốt hơn, mức sống đầu người cũng cao chút Tư tưởng thoáng, cũng không có gì khác.

Khi ta đang suy nghĩ miên man, anh Tô Văn đã đem túi hành lý gửi đi, hắn chỉ mang theo một ba lô màu xanh, là tuần trước cùng ta đi dạo phố mua. Chuyến bay của anh Tô Văn tựa hồ là chuyến đầu của sáng nay, mẹ ta bởi vì sợ lảm nhảm tới trước nửa giờ, cả sân bay đều vắng tanh. Thủ tục làm bảo hiểm chỉ mở một cái, nhân viên tiếp tân khuôn mặt mỗi một cách một cái cửa sổ thủy tinh trong suốt ngáp.

Mẹ cùng Tô thúc thúc đối diện anh Tô Văn tiến hành một lần dặn dò cuối cùng, giống như có mấy lời ở nhà đã nói không ra, nhưng vừa đến sân bay, hắc, bị không khí ly biệt này tô đậm, có mấy lời đơn giản không nói ra đều nói. Ta cũng có một đồng lòng chôn ở ngực, dùng sức đè ép bùng phôi. Ta buồn buồn cúi đầu, muốn nói gì, nhưng vẫn chen miệng vào không lọt. Mẹ tựa hồ đem tất cả dặn dò ta có thể tưởng tượng nói ra hết. Màn hình giữa đại sảnh sân bay hiện lên một hàng con số đỏ tươi. Chỉ còn lại 15 phút, sẽ phải bắt đầu làm thủ tục bay, kiểm tra an ninh. Mà chút trình tự đều ở trên lầu, chỉ người cầm trong tay hộ chiếu cùng vé máy bay mới có thể lên lầu, thân nhân gì cũng chỉ có thể đợi ở dưới lầu. Thời gian trôi nhanh khiến ta có chút choáng, truyền tin trên sân bay phát ra thông báo làm cho ta không khỏi cảm thấy lạnh buốt.

Ta chợt bắt đầu hối hận. . . . Tại sao tối hôm qua không cùng anh Tô Văn nói nhiều chút. Tại sao bởi vì một chút nguyên nhân buồn cười, mà không nói với anh Tô Văn, “Em sẽ nghĩ tới anh.”

. Bởi vì, em thật sẽ nhớ anh, anh Tô Văn.

“Chuyến bay MU756, hành khách tới Melbourne, xin với cửa số sáu lên máy bay. . . .” Thanh âm không có chút nào phập phồng truyền tới, không ngại phiền toái trên không trung lặp lại hai lần tiếng Anh mới ngưng. Ta siết siết nắm tay, nghĩ thầm nếu là hiện tại không nói cái gì, sẽ phải chờ một năm sau mới có thể cùng anh Tô Văn gặp. Như bây giờ trong không khí thúc giục người rời ly biệt, coi như ta nói buồn nôn một chút, mẹ cũng sẽ không nghi ngờ đi.

“A. Là chuyến bay của con. Di, cha, con đi.”

“Ừ! Trên đường cẩn thận một chút. . . . thuận buồm xuôi gió!” Mẹ ta rút cục buông lỏng tay anh Tô Văn, bà nói xong câu đó sau lập tức liền lắc đầu, “A. Không không không, ngồi máy bay thuận buồm xuôi gió không tốt, chỉ có chút an toàn.”

Không khí ly biệt bị mẹ ta một câu như thế, hơi có chút hòa hoãn. Anh Tô Văn gật đầu một cái, ta đây mới phát hiện trên cổ của hắn còn quàng một cái khăn quàng cổ màu xám tro. Chúng ta bên này là mùa hè, Melbourne nơi đó là mùa đông. Đoàn người chúng ta đều mặc một bộ áo sơ mi hoặc tay ngắn thật mỏng, duy chỉ có anh Tô Văn lại bị từng tầng một áo lông khóa lên, thoát nhìn ấm áp. Cũng may nhờ máy điều hòa trong sân bay, nếu không tháng 7 ăn mặc thành như vậy, không cảm nắng thì đã cảm ơn trời đất.

Anh Tô Văn nắm thật chặt ba lô trên vai, đối với chúng ta khẽ mỉm cười, ánh mắt như có như không ở trên người ta dừng lại một giây đồng hồ, “Kia, con đi.”

Cũng không biết lúc ấy ta trong đầu ta bị gì, thân thể giống như là bị không chế, ta cách anh Tô Văn có hơn ba thước, thuận di đến trước mắt của hắn, một tay chặt chẽ túm vạt áo anh Tô Văn. Cả động tác rung chảy mây trôi, không có một chút kéo dài. Xét thấy ta từ buổi sáng sau không nói lời nào, hơn nữa mỗi lần đều đi ở phía sau bọn họ mẹ cùng Tô thúc thúc cũng muốn quên mất sự tồn tại của ta. Ta đây sao chợt nhô ra đem bọn họ sợ hết hồn.

“Thế nào, Tiểu Xương, hoang mang rối loạn cả lên. Ừm, Tiểu Xương con muốn cùng anh Tô Văn con cáo biệt phải không. Ha ha, có lời gì sớm nói đi, Tô Văn xuất ngoại sau không dễ gặp.”

“Ừ. Mẹ, con biết.” Ta mặt đỏ tới mang tai cúi đầu. Xem ra ta cũng vậy thuộc loại tâm động không bằng hành động, vọng động cũng điên cuồng dọa người, đem vạt áo anh Tô Văn kéo tới gần. Ta nuốt một ngụm nước bọt, trong não trống rỗng. Xong rồi. Ban ngày ban mặt, dưới con mắt mọi người, thật vất vả đến cơ hội ta, ‘đọc diễn văn’, ta lại nhớ không nổi mình phải nói những thứ gì.

Thất bại thất bại thất bại!

“Anh Tô Văn. Xuống phi cơ sau, nhớ. Nhớ gọi điện thoại báo bình an nha.”

“Ừ.” Anh Tô Văn nghiêng nghiêng đầu, khóe miệng hơi câu lên, tầm mắt khóa ở ngón tay ta bắt lấy vạt áo hắn. Ta giống như là chạm nước sôi, nhanh chóng đưa ngón tay rút trở lại, che mặt mình đang nóng lên, trong miệng đứt quãng nói, “Anh, hết thấy cẩn thận, nước ngoài rất loạn, có bị kỳ thị gì. . . .”

“Ừ. Tiểu Xương, lúc anh không có mặt, chú ý một chút thân thể.” Anh Tô Văn cắt đứt bài dặn dò rập theo một khuôn, ngược lại dặn dò ta.

Chương 40

“Chắc chắn rồi.”

Ta ngẩng đầu lên, dừng cảm cùng anh Tô Văn giao tiếp ánh mắt giữa không trung. Trong sân bay to như thế, giống như chỉ còn lại ánh ngược màu sắc rực rỡ trong mắt đối phương, tất cả các thứ còn lại đều là đen trắng. Mất đi người, thế giới chỉ là tấm hình đen trắng đơn điệu. Ta dồn dập thở hổn hển, một câu ‘anh đi, em sẽ nhớ anh’ cảm ở trong cổ họng, lại bị mẹ cứng rắn cắt đứt, “Được rồi được rồi, nói thêm gì nữa sẽ trễ. Tiểu Xương con còn có cái gì còn chưa nói xong sao?”

“..... Thật ra thì cũng không còn cái gì.” Giống như là gà trống chiến bại, ta cúi đầu, trở về sau lưng mẹ. Có mấy lời vì bỏ lỡ cơ hội tốt nhất, rốt cuộc cũng nói không ra miệng.

Anh Tô Văn cười cười, cũng không biết hẳn có thể hiểu được một loạt hành động không giải thích được của ta mới vừa rồi hay không. A. Ta thật là ngu ngốc. Có thể cùng nhau vào ngày cuối cùng, vốn muốn để lại cho anh Tô Văn một hồi ức tốt đẹp. Như vậy trong một năm, mỗi lần anh Tô Văn nhớ tới ta thì trong đầu hẳn sẽ tự động hiện ra từ ngữ như: thông minh, hiểu chuyện. Mà không phải: quái dị, không giải thích được, không thẳng thắn. A, trừ lần đó ra, hình tượng ta lại càng bởi vì cặp mắt tro cốt quốc bảo kia mà giảm bớt nhiều. Còn có cái gì so chuyện này càng hồng hét không?”

“Từ từ ! Trước khi đi ta chụp cho các người bức ảnh gia đình!” Thạch Tề thúc thúc lắc lắc máy chụp hình trong tay, hăng hái bùng bùng đối với ba người chúng ta hô. Ta ngất a. Ông ấy chuẩn bị thật đúng là đầy đủ, đem thứ chúng ta không nghĩ tới cũng đem đủ. Bất quá người bình thường sẽ tùy thân mang máy chụp hình sao? A. Cái máy cũng có thể lòi ra ngổn ngang như vậy. Mẹ cũng thiệt là, mới vừa rồi còn thúc giục ta nhanh lên một chút, hiện tại lại hết sức phản khởi đem chúng ta đẩy tới trước máy chụp hình, vào đó bày đủ loại POSE.

Ta ngoài cười nhưng trong không cười hướng về phía ống kính máy chụp hình, loại thời điểm này, thật sự là cười không nổi, không thể làm gì khác hơn là dưới ánh đèn nhấp nháy loáng loáng kia niệm lên ‘cà’. Chụp hình xong, mọi người lại hàn huyên một trận, cuối cùng thả anh Tô Văn đi. Mãn ly biệt này dài đến một giờ, đem tất cả khí lực ta đều dùng hết. Đi đến thang máy được hai nhân viên làm việc canh giữ, bọn họ giản lược kiểm tra một chút vé máy bay anh Tô Văn, sau đó dùng tay ra dấu vị trí cửa lên số sáu của máy bay. Anh Tô Văn đối với chúng ta phát phát tay, giữa chúng ta khoảng cách hơi xa, nhưng bất kể như thế nào, ta cuối cùng vẫn có thể thoải mái nhìn anh Tô Văn.

Anh Tô Văn xoay người, tay trái cầm ở trong túi quần, cái động tác đó khiến cho cánh tay hắn thoát nhìn tinh tế hơn, bóng lưng không khỏi làm cho người ta thấy đơn bạc. Hẳn không giống như là người tài ra nước ngoài du học, càng giống như là một đứa trẻ lớn xác lười nhác, sắp lưu lạc với mục tiêu trước mắt.

Hắn tự do. Ta ở trong lòng lặng lẽ nghĩ đến. Nước ngoài, sẽ không có chương ngại ngăn trở bước chân anh Tô Văn. Người như vậy, sau này sẽ trở nên ưu tú hơn.

Mà em bây giờ, chỉ có thể ở đây lòng chúc phúc anh, anh Tô Văn. Em sẽ cố gắng đuổi theo bước chân anh. Hừ, rõ ràng là nên vì anh cao hứng, nhưng em vẫn vô dụng như vậy, mắt lại ướt nữa.

Đoàn người chúng ta không có lập tức rời đi, đứng ở sân bay bên ngoài đợi nửa giờ, mắt nhìn chăm chăm bầu trời, cho đến tận mắt thấy một máy bay cất cánh có in dấu hiệu chim én của hàng không Trung Quốc sau, mới yên lòng về nhà.

Ô to oanh oanh liệt liệt lái về nhà, mẹ bắt đầu cầu nhàu gần đây vật giá lên cao quá nhanh, ta một mồi tựa vào ghế ngồi, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ nhanh chóng quay ngược lại. Thời gian giống như bị vụn vụn, hoặc là vẫn dừng lại ở một khắc anh Tô Văn rời đi kia. Ta đưa ra hai tay che khuôn mặt rét run của mình. Cảm giác ly biệt, bất kể trải qua mấy lần đều tẻ như vậy. Kiếp trước ta chính là vô số lần bị vứt bỏ như vậy. Anh Tô Văn, Thi Thi, Hạ Phi. Mẹ kỳ vọng nồng đậm. Bọn họ nối tiếp nhau, kiên quyết vứt bỏ ta. Không không không, ta lắc đầu một cái, triệt tiêu phản bác: kiếp này ta cũng không có bị anh Tô Văn vứt bỏ, đây chỉ là ly biệt tạm thời.

Thần sắc hoảng hốt xuống xe, theo mẹ và Tô thúc thúc lên lầu. Mẹ hiếu khách, cố ý muốn lưu Thạch Tề thúc thúc ở nhà ăn điểm tâm. Thạch Tề thúc thúc từ chối không được, cuối cùng lấp bắp đáp ứng. Nhưng đồ ăn trong tủ lạnh sớm đã bị ăn bảy tám phần, mẹ gần đây bởi vì bận rộn chuyện anh Tô Văn không có đi ra ngoài mua thức ăn, lục tung khắp nơi, cuối cùng từ trong ngăn kéo tìm ra một bọc bánh bao vượt quá hạn sử dụng không biết bao lâu, mốc meo xanh ròn. không bột đồ gột nên hồ, mẹ vốn là muốn ở trước mặt người ngoài biểu diễn một chút tài nấu nướng, cuối cùng chỉ đành phải chỉ điểm ta, “Tiểu Xương, con xuống lầu dưới mua bốn tào phở và một cân bánh tiêu. Đi nhanh về nhanh nha.”

Ta ‘ùm’ một tiếng, mang giày, đầu óc trống rỗng, thân thể lại ngoan ngoãn đem này chỉ thị tiến hành. Ta nửa gục gục đầu, lưng hơi cong, như cái xác không hồn đi xuống lầu.

Chờ ta mua xong bánh quẩy trở về, mẹ có chút không kiên nhẫn. Nhưng khi bà giương mắt thấy ta đây thất hồn lạc phách, người ở hồn không ở, khẩu khí nhất thời mềm nhũn ra, giống như là trán an động vật nhỏ vuốt vuốt tóc của ta, dùng khẩu khí quan tâm, “Nhớ anh Tô Văn? Tiểu Xương, đừng buồn, mấy ngày nữa là tốt. Mọi người đều thế.”

. Có thật, mấy ngày nữa sẽ tốt không?

Ta miễn cưỡng cười cười, không muốn đề mẹ vì chuyện ta mà quan tâm, “Ừ. Mẹ, con biết.”

“Cùng chúng ta ăn đi, con nhất định cũng đói bụng.”

“Không được, bây giờ con không muốn ăn.”Ta nói xong sau liền đẩy cửa phòng của mình, “Buổi sáng dậy sớm quá,hiện tại ngược lại có chút ngủ, con ngủ trước.”

“Được rồi. Mẹ đi kêu Thạch thức thức .” Mẹ do dự một chút, muốn nói lại thôi, cuối cùng dậm chân đi trở về phòng khách. Ta bây giờ căn bản cũng không có tinh lực đi hỏi thăm bà chuyện chưa kịp nói ra khỏi miệng nói đến tốt cùng là cái gì. Lúc này ta cần một mình an tĩnh ,nghiệm túc thương cảm một cái.

Ta nhẹ nhàng khép cửa lại, đem nó khóa trái,sau đó từ tủ sách rút ra CD,đem nó đặt đến máy CD.Ta cắm tai nghe vào,đem thanh âm chính đến lớn nhất, vì vậy một cái âm Piano nhỏ nhất cũng đinh tai nhức óc. Âm nhạc nồng nặc mà bi thương làm ta hít thở không thông, bình thường ta nghe chúng cảm thấy lời ca quá điệu bộ,tiết tấu quá chậm chạp, thanh âm nam ca sĩ hoặc nữ ca sĩ quá lời thôi.Bây giờ nghe lại cảm khái vạn lần,cảm thấy mỗi bài hát lời ca đều giống như là đặc biệt tạo ra,âm thanh hát đến chỗ thương tâm. Bên tai âm nhạc thúc giục người rơi lệ ,nước mắt cũng tuôn ra,ta theo tiết tấu âm nhạc ,hung hăng hít mũi một cái, nghĩ thầm Lão Tử cũng coi như một phen u buồn tuổi xuân đi.

Cứ vậy theo âm nhạc lung tung phát tiết thông suốt sau, tâm tình ta dè nén hoặc nhiều hoặc ít khai thông.Lỗi tai thỉnh thoảng đau, ta vội vàng đem tai nghe lấy xuống, bỏ dây thân, hướng về phía tấm gương lớn ngay bàn học khẽ thở dài một hơi. Ngón tay không có chút nào ý thức đưa vào trong túi quần mình.Mới vừa đi mua bánh quẩy tiền lẻ bị ta tùy tiện ném trong túi quần, định đương vang dội, làm hại ta mới vừa rồi nằm lý ở trên giường thương cảm thì luôn cảm thấy bắp đùi bị đâm không thoải mái,không thể đầu nhập trăm phần trăm tình cảm.

Ừm. đợi chút ,ngoài tiền xu,thế nào còn có một tờ giấy? Ta không nhớ rõ mình có đem đồ bỏ vào túi .Ta tò mò đem tờ giấy có chút cứng từ trong túi rút ra, đem tờ giấy gấp nếp bốn lần mở ra.

Một hàng chữ viết quen thuộc đập vào mắt .

Tiểu Xương, bảo trọng.

PS: I Will Miss You

. Cũng không biết anh Tô Văn lúc nào, thần không biết quỷ không hay mà đem tờ giấy này nhét vào trong túi ta . Cũng thật khó cho hắn, ở ‘quần chế’ kinh khủng của mẹ như vậy ,làm hành động khó khăn hệ số cao như thế .Ta cúi đầu, khẽ hôn tờ giấy nhẵn nhụi nhúm nhúm thoát nhìn bản thiêu kia một cái,đem vấn đề vệ sinh linh tinh ném ra sau óc.

I will miss you too.Anh Tô Văn ,anh nghe thấy không?

Ta không phải là người chịu chút đã kích liền không bò dậy nổi ,cũng không phải là người cả ngày buồn bã ỉu xiu ,đòi chết đòi sống.Thời kỳ thương cảm ngắn ngủi đi qua, ta lại trở thành thiếu niên đầy sức sống,cả ngày vui đùa với quyển sách ,ngay cả nằm mơ cũng miệng đầy điều ngọt.

Anh Tô Văn đáp xuống máy bay sau gọi điện thoại báo bình an cho chúng ta .Bởi vì tiền điện thoại rất đắt, chúng ta cũng không dám nói bao lâu, cả quá trình trò chuyện,điện thoại đều bị mẹ ta chiếm.Ta muốn cùng anh Tô Văn nói gì đều phải thông qua bà truyền đạt.Bà là người lớn,có lý do chiếm đoạt điện thoại. Ta chỉ có thể mất ba ba ghé vào bên cạnh điện thoại,nghe thanh âm mơ hồ của anh Tô Văn.

“Ngày mai con sẽ gọi điện thoại cho mọi người nữa.”Anh Tô Văn rất đơn giản khai báo tình huống sau khi đáp máy bay,liền cúp điện thoại. Mẹ cùng Tô thúc thúc nghe xong,cũng liền yên lòng. Mẹ rất là khoa trương nói, “Đại nạn không chết phải có hậu phúc a. Máy bay này ít ngồi mới tốt.Anh Tô Văn con không có gặp gỡ phân tử kinh khủng cũng coi là may mắn.”

“.” Ta rất im lặng cắn cắn môi.

Tối anh Tô Văn gọi điện thoại tới thì đã là nửa đêm mười hai giờ. Ta bởi vì hưng phấn cho nên vẫn không ngủ, ở trong phòng khách ngay bên bàn trà đặt điện thoại đi qua đi lại,remote TV bị ta nhảm chán mà đem chơi.Mẹ vốn là cũng tính toán canh giữ ở điện thoại chờ cuộc gọi của anh Tô Văn,nhưng rất không đúng dịp , đêm hôm đó bà có ca.Cho nên không thể làm gì khác hơn là đem nhiệm vụ ‘gian khổ’ giao cho ta. Ta ước gì bà có thể nhanh lên một chút rồi đi. Được rồi, lời nói này có chút ác độc . Nhưng từ khi anh Tô Văn rời đi,mẹ cả ngày nghi thần nghi quỷ ,làm ta không cách nào không phiền chán.

Mẹ vừa đi,trong nhà chỉ còn sót một mình ta, ta từ bảy giờ vẫn đợi đến mười một giờ đêm, trong đó điện thoại vang lên hai lần. Lần đầu rất ấn tượng là nhầm số,chỉ nghe người nọ thao thao một tràng tiếng địa phương,càng không ngừng hỏi ta: “Lưu Hồ Lan cô ấy thật không ở nơi này?”

Thiệt là, hại ta kích động nửa ngày. May mắn. lần thứ hai không làm ta thất vọng. Ta lần sau đã hấp thụ bài học lần trước.Trước nhấc ống nghe quét mắt tới màn hình hiển thị.Hiện ra một chuỗi con số thật dài,nếu như không có gì bất ngờ xảy ra. Thì là anh Tô Văn .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

“Xin chào.Xin hỏi tìm ai.”Rõ ràng hai tay kích động phát run, cũng đã sớm biết người gọi đến là anh Tô Văn,nhưng ta vẫn kìm nén tâm trạng,dùng khẩu khí nghiêm trang hỏi.

“Là anh,Tiểu Xương.”Anh Tô Văn thanh âm có chút khàn khàn, “Thật xin lỗi, anh trước đó luôn bận.Làm trễ nải thời gian gọi điện thoại.”

“A. Không có, không quan trọng, thật ra thì em cũng vậy, ngẫu nhiên rời giường đi vệ sinh,mới đến nghe điện thoại.” Chẳng biết tại sao, ta bắt đầu nói dối.Bởi vì. Ta không muốn để cho anh Tô Văn biết ta nhớ hắn,không muốn để cho hắn biết ta từ bây giờ bắt đầu liên ôm cây đọt thò ở trong phòng khách chờ vì giờ phút trò chuyện ngắn ngủi này,”Anh Tô Văn ,Sydney bên kia. Như thế nào?”

“Xuống máy bay sau có chút lạnh,bất quá cũng hoàn hảo. Tới so dự tính hao tổn chút thời gian.”

“. Không , không ai khi dễ anh chứ?”Ta thấp thỏm bất an hỏi.

“Làm sao có.”Anh Tô Văn ở một giây sau, nhẹ nhàng cười cười. Thanh âm của ta, tựa hồ dừng lại suốt một giây, mới có thể nhấn nhủ đến trong tai hắn.Khoảng cách thật đúng là xa .Ta buồn buồn nghĩ đến, sau đó gỡ đầu mình một cái.A, hiện tại cũng không phải thời điểm ngắn ngủi ,anh Tô Văn khó được gọi điện thoại tới đây.

“Tiền điện thoại sẽ không rất đắt đi?” Nói thì nói như thế, nhưng lời ta hỏi vẫn là cùng như trước một dạng. Một chút giá trị dinh dưỡng cũng không có. Ta ảo não cần cần đòi hỏi,tế ào hải hước mình bình thường vẫn kêu gaio chạy đâu rồi?Không có trình độ lời vàng ý ngọc Nhưng không phải như bây giờ, so với nước còn nhạt nhẽo hơn chứ?Nói không chừng, để mẹ nói điện thoại cũng so với ta khôì hải hơn chút.Cùng ta nhảm chán nói chuyện. Anh Tô Văn cũng rất buồn bực đi.

“Mua mười đồng thẻ điện thoại,có thể gọi hơn một trăm phút, không tính là đắt.” Phí điện thoại bên anh Tô Văn so với trong nước tiện nghi hơn nhiều. Thẻ điện thoại dùng trong nước gọi quốc tế đường dài, một trăm đồng cũng chỉ có thể gọi chừng một giờ,sơ lược đoán chừng, là một phút một khối tiền. Nếu như một phút nói một trăm câu,từng chữ cũng có thể dùng để làm đơn vị đo.Những thứ số liệu này làm ta thấy phá lệ nặng nề, cảm giác giống như mình chỉ cần một giây đồng hồ không nói lời nào, liền bị chôn vào một phân tiền .

Nhưng anh Tô Văn cũng không phải người nói nhiều,nếu như không có lời gì đặc biệt muốn nói, hắn phần lớn thời gian đều giữ vững trầm mặc. Vì vậy ta chỉ như bắn liên thanh,giành giật từng giây đem thanh âm của mình lấp đầy ,cố gắng đem một phân tiền kia của anh Tô Văn kiếm về. Trên căn bản là ta nói mười câu, anh tô Văn cùng đáp lại một câu . Ai, cuộc điện thoại này nếu như phải phối nhạc nền,vậy nhạc hải tuyệt đối phải đứng đầu.Tiếp tục như vậy nữa, ta sẽ phải vĩnh quang bước vào hàng ngũ thanh thiếu niên mắc chứng cầu nhàu .

“. Nha, vậy cũng không tiện nghi .Anh Tô Văn cần phải tiết kiệm chút, mẹ đưa cho anh tiền đừng tiết kiệm,bình thường đừng lười biếng nấu mì. . . . Đáng tiếc em và mẹ đều không ở bên kia, không ai nấu cơm cho anh.”

“Ha ha. Em một hồi bảo anh tiết kiệm,một hồi bảo anh đừng tiết kiệm.Thật đúng là mâu thuẫn a.”

“A. Anh biết rõ em là có ý gì mà.”Nói nhiều , ta có chút ngượng ngừng trừng mắt nhìn. Sau đó mới nhớ tới mình dư thừa vẻ mặt, anh Tô Văn sẽ không thấy. Cái nhận thức này làm ta có chút nhục chí, khó được trầm mặc một hồi. Nếu như bỏ qua tạp âm ông ông tác hưởng trong ống nghe,cũng chỉ còn lại có tiếng hít thở lẫn nhau ,chợt dài chợt ngắn, thỉnh thoảng mơ hồ thỉnh thoảng rõ ràng. Ta do dự mấy giây sau, đầu nóng lên, quý thần xui khiến mới mở miệng nói, “Anh Tô Văn. Tờ giấy em thấy rồi.”

“Ừm.”Ta không cách nào từ một chữ đơn giản đến không còn đơn giản hơn đoán được ý nghĩ anh tô Văn giờ phút này . Cái từ ‘ừm’ này,đến tốt cùng là dấu chấm câu, hay là im lặng tuyệt đối? Nó bao hàm , đến tốt cùng là biết rõ không có gì lạ ,hay là cái gì khác. ?

Ta nhất thời không cho phép, vì một chữ này, hướng về phía ông nói xoắn xuýt.

Trong tai chợt vang lên thanh âm xa lạ ,Anh vẫn rất lưu loát ,bởi vì ngữ tốc quá nhanh, ta chỉ kịp nghe được mấy từ ngữ, tựa hồ là ‘late’, ‘sleep’ ,anh Tô Văn rất lễ phép ứng một câu, ‘Sorry.’ Sau đó dùng Trung văn nói với ta ,’Hôm nay nói đến đây thôi.Anh sống nhờ trong nhà người khác, không có tiện quấy rầy bọn họ. Tháng này anh tạm thời cũng sẽ ở nơi này, có chuyện gì gấp gọi điện thoại cho anh.”Anh Tô Văn sau khi đọc xong một chuỗi tám con số ,ta vội vàng nhặt lên cây bút trên bàn,chung quanh không có giấy, vì vậy ta chỉ có thể nhìn chăm chăm ông nói, đem những con số kia viết lên tay mình.

“Sáng mai phải tới trường báo cáo. Sau khi trở lại anh sẽ tận lực sớm gọi điện thoại cho em.”

“Anh Tô Văn. Anh không cần mỗi ngày đều gọi điện thoại . Gọi phí lắm. Sau này nếu anh không có gì chuyện quan trọng,cứ cách mấy ngày gọi một lần.”

“Cách mấy ngày gọi một lần. Vậy anh sẽ nhớ giọng Tiểu Xương lắm.”

“.” Lời tỏ tình mập mờ không rõ được anh tô Văn dùng giọng điệu như chuyện phải làm ,làm ta tức khắc rối loạn tay chân. Loại cảm giác này. Giống như anh Tô Văn giờ phút này đang đứng ở trước mắt của ta, như đang nhìn ta.Buồn nôn buồn nôn buồn nôn! Nhưng vì cái gì buồn nôn cũng có

thể ngọt như mật vậy. Tình nhân yêu nhau quả nhiên là người sao hóa có khả năng tư duy và sức chịu đựng tốt. Bị một câu nói trên chọc đơn giản đã muốn tâm hoa nở phồng ,rất xúc động đáp lại một câu,”Em cũng vậy.”

“Ha ha.” Anh Tô Văn cười nhỏ ra tiếng, có thể là vì không quấy rầy đến người cùng dưới mái hiên .Ta sờ sờ gương mặt nóng bỏng của mình,từ từ nhắm hai mắt lại. Không được. Không thể hơn nữa.

. Nói thêm gì nữa, ta sẽ không buông điện thoại được.

Anh Tô Văn còn phải ngủ, mới vừa xuống sân bay sải giờ còn chưa quen,hắn nhất định một đến cực hạn. Hắn luôn miệng chú ý thân thể ta, tại sao có thể ngược lại trở thành gánh nặng của anh Tô Văn.

Vì vậy ta giải quyết nhanh chóng, “Vậy em cũng đi ngủ,anh Tô Văn anh cũng đi ngủ sớm một chút. Good night~”

Nghe được anh Tô Văn trả lời,kết nói đã mất,Qua ba, bốn giây, ta lần nữa nâng lên ống nghe,rất tốt, lần này chỉ còn lại một trận âm ‘ đô đô đô ’ .Phù,thật là làm người ta chóng đờ không được. Muốn nghe thanh âm anh tô Văn ,muốn tự tay chạm anh tô Văn Tư niệm là một sợi dây chém không đứt ,gắt gao quấn quanh trái tim của ta, vô luận là khoảng cách bao xa,vô luận là tiến tới hay quay ngược thời gian Cũng không thể ngăn cản nó nhả tơ thành kén.Nghe, mỗi một lần nhịp tim đều bao hàm tư niệm độc nhất vô nhị đối với người .

Khúc mắc tháo gỡ,đời sống tinh thần không lo, ta khẩu vị cũng tốt theo. Com tối ăn hai chén com to sau, chỉ cảm thấy ăn no tám phần,nghĩ chạy đến phòng khách xem TV cần hột dưa.Mẹ thấy ta từ tối hôm qua mặt mày phờ phạc,lập tức thay đổi triệt để, thành thiếu niên xuân quang rực rỡ ,cũng yên lòng. Bà sau khi com nước xong cũng đến trên ghế sa lon phòng khách , thân mật cùng ta xem phim bubble trên TV,thỉnh thoảng phát ra tiếng cười sáng lãng .

Phim vừa hết một tập,ta đứng dậy đuổi lưng một cái, dùng một giờ đi xem loại phim không có bất kỳ ý nghĩa giáo dục nào,làm ta cảm thấy lương tâm bất an. Có thời gian ở không,vẫn là về phòng của mình làm một đề luyện thính lực Anh văn .

Nhưng mẹ lại gọi ta lại, “Tiểu Xương, chờ chút. Mẹ thật lâu không cùng con tâm sự . Cùng mẹ hàn huyên một chút .”

“ A?” Ta mặt lộ vẻ khó xử xoa người,động tác cứng ngắc không ngớt.Tâm sự? Chuyện như vậy thì không cần đi. Ta cũng đã lớn người như vậy ,có chút riêng tư cũng là bình thường. Thanh niên hai mươi tuổi nào mà lại cùng mẹ mình tới tiến hành chu kỳ hướng dẫn tâm lý đây?. Nhưng mẹ bảo,không thể không theo. Mẹ giọng điệu mềm mại,làm ta không thể từ chối.Chỉ có thể nhắm mắt đáp ứng, “Được, tâm sự .Mẹ có cái gì muốn nói ?”

“A nha, mau ngồi xuống, tới, ngồi bên cạnh mẹ.Đề cho mẹ nhìn thật kỹ.” Mẹ thật sự lòi ta đang mặt mày không được tự nhiên từ ghế sa lon một đầu túm đến bên cạnh bà.Ta rất là bất đắc dĩ ngồi xuống, trong lòng thờ dài một tiếng, ngoài mặt lại giả bộ ngoan ngoãn,mặc cho bà giầy xéo. Mẹ tay màu vàng nâu,giống như là da quýt héo.Trong ký ức ta,đôi tay này cũng chưa có trắng nõn, trơn bóng qua.

Ta lại nhớ đôi tay này, ở mùa đông lúc bị đông cứng thành màu đỏ thẫm, chôn ở trong nước lạnh như băng ,giặt đồng phục cho ta.. Ta nhớ khi đó mình sợ hãi mở miệng nói giúp mẹ,lại bị bà hoàn toàn từ chối, “Tiểu Xương con làm bài tập.Tương lai thi lên đại học, có tiền đồ,vì mẹ tranh khẩu khí.”

Mà hai tay, lúc này đang chôn trong sợi tóc ta,nhẹ nhàng xoa bóp . Khi còn bé mẹ dỗ ta ngủ thì luôn làm như vậy. Bất quá tốt nghiệp mầm non sau, ta cũng chưa có hưởng thụ qua hành động thoải mái độc nhất vô nhị này của mẹ.

“Mẹ.” Hồi ức bị gọi lên như nước lũ tháo miệng cống,mãnh liệt , gầm thét, đem ta từng chút chìm đắm.Cùng nhau mà đến, còn có cảm giác có tội,cảm giác áy náy. kiếp trước ta cô phụ kỳ vọng của mẹ.Mặc dù miễn cưỡng trên đất đại học, nhưng một chút cũng không có tiền đồ. Từ trong nhà dọn ra,ít khi gọi điện thoại về nhà. Đi về cũng mang theo một đồng quần áo cần khâu vá sửa lại ,cùng một bộ như quỹ đối đầu thai,cọ một bữa com sau liền đi .Ta cho tới bây giờ không muốn cảm ơn mẹ,trong tiềm thức cho là bà đối với ta thật là tốt, đều là ‘ thiếu ’ ta. Sai rồi, trên thế giới này, ai cũng không nợ người nào, ai cũng sẽ không vô duyên vô cớ đối tốt với một người .Mẹ yêu cho tới bây giờ cũng chưa yêu cầu ta hồi báo qua.

Ta ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn mẹ. Bà đã bắt đầu già đi,nhìn kỹ trong mái tóc đen dày là có thể thấy tóc bạc đếm không hết , nếp nhăn khóe mắt sâu hơn, cho dù không mỉm cười lúc cũng một đạo dấu vết thật sâu .Mẹ đang cùng tâm mắt ta trên không trung giao nhau,chốc lát thất thần. Bà tựa hồ cũng cùng ta lọt vào hồi ức nặng nề.

Mẹ con hai người chúng ta không lên tiếng ,đắm chìm trong không khí ảm áp . Ước chừng mười phút sau, mẹ rốt cục mở miệng, “Tiểu Xương thật là trưởng thành. Lúc mẹ không chú ý ,cao hơn mẹ rồi.Không chỉ có cao,ngay cả tính tình đều chín chắn hơn.Con hiểu chuyện như vậy , có lúc làm mẹ buồn bực, con đây khi còn bé suốt ngày ở bên ngoài nghịch bòn, đem quần áo làm bẩn, đá cầu luôn làm bể cửa kính nhà hàng xóm sao?”

“Chuyện lâu như vậy ,mẹ cũng còn nhớ à. . . .” Ta không được tự nhiên nghiêng nghiêng mặt, ngược ngung nói. Khi còn bé ta rất không hiểu chuyện (. Mặc dù hiện tại cũng còn ít nhiều), luôn chọc mẹ tức giận. Sai lầm lớn chưa từng phạm qua, chút trò đùa dai ngược lại cả sọt.. Ta cũng quên đoạn lịch sử vinh quang kia,không nghĩ tới mẹ vẫn còn nhớ. Hiện tại bị nhắc tới. Thật có một loại cảm giác lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt .

“Tiểu Xương chuyện của con, mẹ cũng phải nhớ rõ rõ ràng .”Mẹ hiền lành cười, bà dừng một chút, chợt quay mặt,rút tay ra khỏi tóc ta, “Tiểu Xương. Mẹ thật xin lỗi con,không cho con một nhà hoàn mỹ,cho nên vẫn luôn tiếc nuối.Cũng trách mẹ,con từ nhỏ đến lớn đều được mẹ nuông chiều , một chút ủy khuất cũng chịu không nổi. Còn nhớ rõ đi, khi mẹ vừa gả cho Tô thúc thúc ,con không nói hai lời liền rời nhà trốn đi, sau khi trở lại còn phát sốt,cũng làm chúng ta sợ hãi.”

“Mẹ.” Ta chợt có loại cảm giác không thoải mái. Đề tài này thể nào càng kéo càng xa. Khổ nhục kể cộng thêm thân tình kể, mẹ ta năm đó từ trong miệng nói suông không có con đường thứ hai. Trước buông lỏng cảnh giác ta,sau đó nói thẳng chánh đề.

Quả nhiên, mẹ vừa nói vừa cẩn thận quan sát ta, tựa hồ muốn từ trên mặt ta đọc lên chút gì. Ta duy trì im miệng có chút cứng ngắc cười, khéo léo gạt đầu, trong lòng lại đánh trống. Gần đây chẳng lẽ ta làm chuyện gì xấu, mẹ phải dùng tới lao sư động chúng dò ý ta?

“Mẹ, mẹ rốt cuộc muốn nói cái gì?” Dứt khoát nói trắng ra, ta ghét nhất chính là một câu nói phải đoán tới đoán lui, đầu trí so dừng khí. Như vậy cùng người nhà mình nói chuyện, quá mệt mỏi. Sớm một chút nói xong, ta còn có thể sớm một chút đi làm bài tập, ít lãng phí một chút thời gian.

“Tiểu Xương. Làm gì nghiêm túc như vậy? Mẹ chính là muốn cùng con trai của mình thân cận một chút. Con xem, Tiểu Văn nó đi, trong nhà chỉ còn con, mẹ cuối cùng có thể cùng con nói chuyện phiếm, thân mật chút.”

“Mẹ, mẹ đây là ý gì? Anh Tô Văn không đi mẹ cũng không cùng con nói sao?” Ta nhạy cảm từ trong câu nói của mẹ lựa ra chỗ không đúng.

“Ài. Mẹ thừa nhận, thật ra thì đứa nhỏ Tô Văn kia ở đây, mẹ đều có chút sợ.” Mẹ đem tóc trên trán bó bó, lo lắng nói, “Đứa nhỏ kia trưởng thành quá sớm, tuổi nhỏ như vậy, giống như có thể nhẫn nại. Ai. Nó cho tới bây giờ không coi mẹ là thân nhân, đối với mẹ thái độ khách khí như thế. Mẹ vốn là cho là cùng nó chung sống lâu, tình huống này có thể tốt một chút, không nghĩ tới.” Mẹ dừng một chút, lông mày chau lại, khe thở dài. Ta đây mới phát hiện mình nghe được quá nhập thần cho tới khi mình ngừng lại hô hấp cũng không có phát hiện, vội vàng lấy hơi theo.

Không nghĩ tới mẹ cả ngày tùy tiện, nhìn như không có tâm cơ, thật ra thì đã sớm nhìn ra thuộc tính ẩn của anh Tô Văn. Bà chỉ là không có đem tờ giấy này chọc thủng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Chân nhân bất lộ tướng. Phải nói mẹ và anh Tô Văn thời gian tiếp xúc cũng không coi là nhiều, lại có thể đem tính tình anh Tô Văn đoán ra tới bảy tám phần, thật là làm người ta bội phục. Kịp trước ta và anh Tô Văn sống suốt ba năm, cho tới bây giờ cũng chưa phát hiện. Mảnh nhỏ ký ức bỗng nhiên tiếp nối, ta chợt nhớ tới trước đây thật lâu, mình từng viết nhật ký lời lẽ hết sức cay độc.

“Tô Văn tên khốn kia với nữ sinh cả ngày cười cười cười. Cũng không biết có cái gì tốt mà cười! Hừ, con một sách chỉ biết học, mọi việc ba hần phân phó hần cái gì, tuyệt đối sẽ làm theo!”

Quả thực phiền chết người! Mẹ cũng thiệt là. Con mới là con trai chính quy của mẹ có được hay không? Tô Văn tên khốn kia. Nhớ mẹ muốn điên rồi, lại muốn đem mẹ thuộc về ta cướp đi. Người đừng cho người hiện tại tốt với ta một chút. Ta sẽ để cho âm mưu người được như ý!”

Sau này gia đình tan vỡ, quả nhiên sẽ ảnh hưởng tính tình một người. Kịp trước ta vừa đựng chuyện trong nhà, sẽ tánh khí nóng nảy, như khủng long phun lửa, hận đời tới cực điểm, bình thường tính khí tốt một mực vút xuống sau ót. Đối với mẹ và Tô thúc thúc vất vả kiếm tiền cho ta đi học, chưa bao giờ dùng mắt nhìn. À, hơn nữa đối với Tô thúc thúc rất không khách khí.

Tiếng của mẹ đem ta từ trong ký ức cắt đứt, “Mẹ mới đầu nhìn thấy con cùng Tiểu Văn có thể tán gẫu một chỗ, thật là rất vui vẻ. Hai đứa tuổi xấp xỉ, lúc nói chuyện cũng sẽ không giống người lớn chúng ta. Khách khí. Nói không chừng trò chuyện một chút là có thể đem khúc mắc tháo gỡ.”

Ta nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng, dùng ánh mắt thúc giục bà. Nếu như nói nội dung mẹ ‘tâm sự’ vừa bắt đầu làm cho ta cảm thấy không có chút ý nghĩa nào, vậy bây giờ ý nghĩ của ta đã có biến chuyển. Có thể là bởi vì bản về chuyện anh Tô Văn, có liên quan đến hần. Biết nhiều một chút luôn là tốt.

“Mấy năm này, hần đối với mẹ vẫn là khách khí. Đối với con thái độ ngược lại thân cận không ít. Đừng hiểu lầm mẹ, mẹ đối với tình huống này đã rất thỏa mãn, cũng cầu xin Tiểu Văn nó thừa nhận mẹ là thân nhân. Mẹ đoán, nó chủ động nói chuyện ra nước ngoài du học, trừ nguyên nhân chủ quan, rất có thể là bởi vì nó ở trong nhà này ngột ngạt muốn hoảng.”

Mẹ. Mẹ không làm thám tử thật sự là một tổn thất. Bất quá mục đích anh Tô Văn ra nước ngoài nhiều, mẹ thế nào đoán cũng đoán không ra, thật ra là vì để cuộc sống con và anh Tô Văn sau này, quang minh chính đại ở cùng nhau đi?

Coi như mẹ thông minh sắc bén hơn, cũng đoán không ra. Ừ?

Ta nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác có tật gậy mình như trước, làm cổ họng ta phát khô, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh. Những triệu chứng này lần nữa chứng minh, ta trời sanh không phải là phản tử phạm tội, nói dối không cần thận liễn lộ ra chân tướng.

“Nhưng là mẹ vẫn cảm thấy có điểm không đúng.” Mẹ hí hóp mắt, nếp nhăn sâu cận không đồng nhất tùy theo điệp điệp, “Nhiều năm kinh nghiệm như vậy nói cho mẹ. Trong này, có cái gì đó không đúng.”

“Có cái gì không đúng?” Ta vô cùng lo sợ hỏi. Hỏi xong ta liền hối tiếc. Lúc này nói sang chuyện khác mới là thượng sách, thế nào bị mẹ dắt đi đây? Vạn nhất bà thật phát hiện ta cùng anh Tô Văn ngầm yêu nhau. Kia lúc này nấy nằm ở nhà, tựa như một chiếc thuyền nhỏ giữa mênh mông cuộn cuộn, không có chút năng lực chống đỡ. Bị cuốn vào một trận cuồng phong bão táp, cuối cùng vỡ nát.

“Nói không ra. . . . mẹ chính là cảm thấy, giống như Tiểu Xương con, cũng bị Tiểu Văn cướp đi.” Mẹ nhỏ giọng nói, tay nắm góc áo ta. Ta trầm mặc cúi thấp đầu, trong lòng loạn thành một đống. Thanh âm mẹ nghe bắt lực như vậy, bà vẫn còn tiếp tục nói, “Mẹ nghĩ như vậy có phải rất nhầm chán hay không? Ha ha, con phải hiểu, nữ nhân thời mấn kinh đều nghi thần nghi quỷ như vậy.”

“Không, mẹ. . . . mẹ còn rất trẻ.” Ta đây nói là thật, không phải nịnh hót giả dối. Mẹ rất trẻ tuổi sinh ra ta, năm nay bắt quá bốn mươi. Bà so với mẹ của mấy đứa bạn ta cũng trẻ tuổi rất nhiều. Mặc dù không có bảo dưỡng, nhưng mẹ vẫn có mấy phần thiên sinh lệ chất. Bà bộ dáng rất dễ nhìn, làm ra vẻ mặt vô cùng có lực truyền nhiễm.

“Ai, con đừng an ủi mẹ.” Mẹ khẽ mỉm cười, miệng bà mặc dù nói như vậy, mà một giây kế tiếp lại vút cho ta một cái mi nhãn. Cảm giác nặng nề của đề tài trước bị hòa tan không ít, ta lau mồ hôi, bắt đầu may mắn máu hải hươc trong mình ‘ không nhìn trường hợp ’ lưu động. Chưa buông lỏng bao lâu, mẹ lại đem đề tài kéo trở về trên người anh Tô Văn.

“ Tiểu Văn nói con cũng muốn ra nước ngoài du học mẹ rất luống cuống.” Mẹ rũ mắt, thờ nhẹ một hơi. “Con là đứa nhỏ mẹ sinh ra, từ nhỏ đến lớn ngay cả thuyền cũng chưa đi. Chuyện ra nước ngoài. Sách sách, mẹ muốn cũng không dám muốn. Nói thật, con có thể thi đậu trường đại học công lập, mẹ cũng rất hài lòng. Chúng ta cũng hài lòng.”

Ta mím chặt miệng. Tâm tình này ta hoàn toàn hiểu, trên thực tế trước đây không lâu, ta cũng vì chuyện này cùng anh Tô Văn lý lẽ thật lâu, nhưng cuối cùng vẫn ại trận. Ta tài ăn nói tự nhiên không tốt như anh Tô Văn. Nếu muốn thuyết phục mẹ, có thể tính rất nhỏ.

“Ha ha, mẹ mới vừa rồi là nói giỡn. Mẹ mới không có ích kỷ như vậy. Ra nước ngoài là tốt, tiểu văn còn có thể chiếu cố con. . . . Nhưng Tiểu Xương, mẹ lo lắng, con không phải là quá lệ thuộc vào Tiểu Văn rồi không?”

“Con Có sao?” Đầu nghiêng qua một bên, ta cực lực phủ nhận nói.

“Còn mạnh miệng. Tiểu Văn ngày đó đi. . . . Mẹ cho tới bây giờ chưa từng thấy qua con thất hồn lạc phách như vậy.”

“Nào có, con, con ngày đó là chưa tỉnh ngủ. Cộng thêm có chút say xe.” Xong, nói dối tôi thế, ta cũng muốn chống đỡ không nổi nữa.

“Phải không.” Mẹ lại nói thăm dò câu, bà tựa hồ phát hiện ta khó xử, rất nể tình không có đem đề tài này tiếp tục nữa, ngược lại hỏi thăm tình hình học tập ta gần đây. Đầu ta run lên nói cho có lệ, kết quả nói nói, chẳng biết tại sao bị dẫn tới chuyện tình cảm của ta.

Chỉ nghe mẹ nói, “A, mẹ nhớ, trước kia con không phải là có nha đầu gọi Thi Thi ở gần nơi trước khi chúng ta chuyển nhà sao?”

“Con không phải đã nói rồi sao? Con với cô ấy chẳng qua là bạn !Thi Thi đang quen nam sinh khác, cũng không có thời gian đi theo con và Hạ Phi.”

“A nha, Tiểu Xương cũng chưa có bạn gái?” Mẹ một bộ nhiều chuyện, bộp bộp đánh bả vai của ta, “Con mẹ ưu tú như vậy, đẹp trai như vậy, làm sao có thể không yêu đương? Mau cùng mẹ nói một chút, nàng bộ dạng thế nào? Có xinh đẹp hay không?”

“Xinh đẹp.” Trong đầu hiện ra mặt anh Tô Văn. Nói xinh đẹp có chút quá mức, không bằng nói hơn thanh tú một chút. Anh Tô Văn bộ dạng không làm cho người ta ấn tượng sâu, trường học của chúng ta so với hán đẹp trai tìm một chút vẫn có không ít. Nhưng hán thành thực vượt qua số tuổi, khí chất gặp chuyện không sợ hãi, lại làm cho người không thể bằng được.

“Ồ ~ xinh đẹp.” Bởi vì ta dừng lại quá lâu, mẹ trực tiếp đem lời ta lằm bằm, trở thành một loại cam chịu.

“Không không không!” Ta cuống quýt phủ nhận, “Học tập làm trọng! Con không có thời gian yêu đương !” Sau khi nói xong ta cất bước, chạy trở về gian phòng của mình, bịch một tiếng đóng cửa lại từ kẽ răng ra một câu, “Con đi làm bài tập !”

“Ha ha. Thật là phản ứng đáng yêu.” Mẹ cười đến nửa tới nửa lui. Ta đi vào gian phòng của mình sau, khóa trái cửa, về mặt giả bộ hốt hoảng trong nháy mắt tháo xuống, đổi lại gương mặt bất đắc dĩ. Cũng là bởi vì như vậy, ta mới lo lắng a.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Còn một tháng nghỉ hè, ta vốn định an tâm một tháng sáng làm trạch nam, tối ra ngoài đi bộ đi phơi ánh trăng. Nhưng kế hoạch tốt đẹp này, vẫn bị tan biến trong hai tay thiên nhiên vạn ác.

Hè năm nay, mặt trời so với năm trước còn cay độc hơn. Gốc cây xương rồng bên bệ cửa sổ được đặt tên là ‘ Tiểu Hồng ’, cùng mặt trời chói chang có sức đầu tranh ba ngày sau, cuối cùng vẫn là giờ cờ đầu hàng, oanh liệt nằm ngay đơ trong chậu. Đợi lúc ta phát hiện lúc đã sớm trễ, tưới nước thế nào cũng là mất bò mới lo làm chuồng. Ta đem ‘ Tiểu Hồng ’ mai táng sau, rất có lỗi ở điện thoại cùng anh Tô Văn khai báo từ trạng thê thảm của nó, cũng nhiệt tình thừa nhận mình thất trách. Bất quá có thể đem ‘ Tiểu Hồng ’ ngoan cường như vậy phơi chết, khí trời phải nóng đến không bình thường.

Anh Tô Văn nghe xong chẳng qua là cười cười, nói Melbourne bên này mới 10 độ C mà thôi, hán mỗi ngày đều mặc áo len đi học. Có lúc nói vài chuyện lý thú trong đại học ,nói chỗ hán cách trường học gần, cùng người khác mượn chung một cái phòng. Nếu như không có gì đặc biệt ,anh Tô Văn cách hai ngày sẽ gọi cho chúng ta một lần. Hán gọi tới thì ta luôn đem ông nói chát chề dính vào lỗ tai Giống như vậy là có thể cách hán gần hơn một chút. Mà mỗi lần để điện thoại xuống thì ta cảm giác cả người đều được nạp đầy điện.Được rồi, để cho ta nói một câu thoại rất thường, đây chính là sức mạnh của tình yêu !

Mặc dù một năm trước mẹ cầu nhau qua,nói muốn mua cho nhà một bộ máy điều hòa không khí, nhưng đến bây giờ bóng dáng máy điều hòa không khí cũng không nhìn thấy. Không mở cửa sổ nên lúc này trong nhà như cái lò nung,nhưng mở cửa sổ thì so với không mở càng tệ hơn.Ta dùng xấp giấy quạt quạt,vừa quạt vừa làm bài, có thể làm thì làm, mà đầu cứ choáng váng .Học trong cái loại thời tiết quỷ quái này,tinh thần không cách nào tập trung, hiệu suất trên căn bản bằng 0.

Đang lúc ta mất,hướng thụ chốc lát mát mẻ khó có được thì ta nhận được điện thoại Hạ Phi.Hán nói bạn trai Thi Thi ,tổ chức một chuyến đi ở Thủy Thượng Nhân Gian, ăn mừng sinh nhật Thi Thi.Là bạn cũ của Thi Thi,chúng ta cũng được ‘ ăn ké’ và nhận được thư mời và vé bơi cả ngày ở Thủy Thượng Nhân Gian Thủy .Thủy Thượng Nhân Gian là hồ bơi nổi danh nhất thành phố chúng ta .Nó nổi tiếng nhất cũng không phải bởi vì cái gì khác, mà là bởi vì giá nó đắt đến ba con số Không hổ là con nhà người có tiền ,ngay cả cái sinh nhật cũng làm lớn như thế .

Hạ Phi nói hán ở nhà ngọc cũng không có sao,nếu như ta đi thì hán cũng liền miễn cưỡng đi theo . Ta vội vàng đáp: “Đi đi, sao có thể không đi! Có tiện nghi không chiếm không phải là hảo hán. Hơn nữa đây chính là sinh nhật mười bảy tuổi của Thi Thi,là người bạn quan trọng như vậy,vắng mặt là không tốt.”

Hạ Phi hừ nhẹ cay độc một câu: “Nhỏ đó mới không cần hai chúng ta kỳ đà cản mũi đâu. Chớ đem mình lên thớt.”

“Thiệt. Gặp ở Thủy Thượng Nhân Gian sau.”Cúp điện thoại sau, ta thần thanh khí爽 chuẩn bị cho chuyến bơi lội ngày mai.Từ trong tủ lòi ra quần bơi cùng kính bơi mấy năm không thấy ánh mặt trời.. Sau đó ra cửa chọn quà sinh nhật cho Thi Thi. Anh Tô Văn không có ở đây ,quả nhiên sẽ cô đơn.Nếu như ta không tìm chút chuyện bận rộn, tư niệm sẽ giống như độc nghiệm khó có thể từ bỏ ,trong máu của ta xuẩn xuẩn đục đục. Ta muốn đem mình chôn ở trong đồng người,xem bọn họ hi vọng ai nhắc, cho đến nhớ mình cô đơn.Ta muốn tìm người, đem những thứ tư niệm này đều nói ra ngoài,là ai cũng được.

. Quên đi,có nhật ký im lặng nghe,đối với ta mà nói, như vậy đủ rồi.

--

“Oa. Không hổ là Thủy Thượng Nhân Gian ,rất hào phóng.”Ta lấy xuống kính râm thuần túy đeo cho đủ,kính ngac dụi dụi con mắt. Ngay cả phòng chiều dài cũng làm khí thế như vậy ,cái đèn treo lộng lẫy ở trên trần liếc mắt là biết giá thị trường vượt qua sáu con số. Kim quang lóe lóe tựa hồ là dùng vàng ròng mạ thành bốn chữ to. Những thứ này đều không phải là trọng điểm, quan trọng nhất là,máy điều hòa kia mở mức độ lớn nhất,khiến cho nhiệt độ bên trong phòng giữ vững 20 độ đối với ta mà nói là hoàn mỹ nhất

Nơi này quả thực là thiên đường nghỉ mát. Nếu không phải là bởi vì Thủy Thượng Nhân Gian cách nhà ta quá xa ,ta bảo đảm ngày ngày đều tới nơi này đi dạo một vòng. Đương nhiên không vì bơi lội, chỉ tùy tiện tới sô pha đại sảnh ngồi xuống, ta liền đủ đủ thỏa mãn.

Tê Từ Hi dường như đem cả nửa lớp mời tới. Có nhất hơn ba mươi người, nam sinh nữ sinh mỗi bên một nửa Ừm,nhìn cách ăn mặc bọn họ một chút .Ta dùng sức chớp chớp mắt Hôm nay thật ra không phải là tới bơi lội đi,ta thấy gọi là thi hoa hậu còn kém không nhiều lắm!

Xa xa nhìn lại, nữ sinh một một mảnh phấn phấn tím tím, trừ váy ngắn ra cũng chỉ có quần short.Là học sinh mới lên lớp 11,vóc người các nàng trở mã tốt làm cho người khác sợ hãi than. Khụ khụ,nóng như vậy, các nữ sinh muốn ăn mặc cho mát cũng là dễ hiểu,nhưng độ dài này cũng quá. Làm người ta mơ tưởng viễn vông . Xin mọi người đừng nghĩ sai, ý của ta là, ở trong đại sảnh một đám số tuổi bậc đàn chú ,nam nhân khẩu vị lại cực kỳ ầu ỉ ,đang về mặt gian xảo đang một hồi nhìn một chút cái đó, một hồi nhìn một chút cái này. Coi các nàng như động vật quý hiếm vậy xem. A chiều dài loại váy / quần, so với mặc bikini đồ bơi còn có lực sát thương hơn.Nửa lộ không lộ quả nhiên từ xưa đến nay là đòn sát thủ làm người ta không cách nào kháng cự .

Hoi quét mắt nhìn nữ sinh rải rác bốn phía, nam sinh bộ mặt cười khúc khích .Bọn họ ăn mặc bình thường , áo T-shirt,cộng thêm quần cụt. Mặc dù có chút xơ lông, đang tụ tập. Nhưng nhìn từ đằng xa ,coi như có thể tiếp nhận. Ít nhất không có ảnh hưởng bộ mặt thành phố .

“A,Hồng Xương~! Cậu đã tới, hi hi !” Là nữ chủ nhân hôm nay , Thi Thi mặc một bộ đầm tình xảo, quả thực so bên cạnh oanh oanh tước tước hơn nhiều.Cô ngày càng xinh đẹp, so hồi lớp 10 còn hơn,mặt bầu bầu, hiện tại cảm nhận hơn,trong mắt tán ra quyền rũ như có như không .Sách sách. Thấy cô cái bộ dáng này, ta cũng có chút ghen tỵ với tên Tê Từ Hi kia.

. Ta dĩ nhiên là đang nói đùa . Bởi vì trong lòng ta Ai cũng kém hơn so với anh Tô Văn.

“Thi Thi, sinh nhật vui vẻ! Cậu hôm nay thật xinh đẹp.” Ta rất thẳng thắn khen ngợi,kết quả của nó chính là bị tầm mắt oán niệm của nữ sinh nhìn quanh.

“A? Ha hã, cậu nói như vậy người ta sẽ thẹn thùng á.”Thi Thi mặt ửng đỏ, sau đó lập tức hung hãn hai tay chống nạnh, một bộ bá đạo nữ vương ,”Nhiều lời vô ích! Quà tới !”

“Ha hã. Quà tớ có thể làm cậu thất vọng.”Ta giang tay, bắt đắc dĩ bầu môi, “Không phải là cái gì quý trọng ,nhưng vẫn hi vọng cậu sẽ thích.”

“Không sao cả,tớ cũng không trông cậy vào vàng bạc châu báu gì cậu đưa”

“Người đến không sai biệt lắm, chúng ta đi vào trước đi.” Tề Từ Hi giờ tay lên, nhìn đồng hồ tay một chút, rất có phong phạm lãnh tụ vung tay lên. Nam nữ chúng ta tách ra hai nhóm, rồi rít đi tới trước đài, lấy được mã số và chìa khóa tương ứng. Hạ Phi còn chưa tới, căn cứ hiểu biết ta đối với hắn nhiều năm như vậy, ta bước đầu phỏng đoán hắn là ngủ quên. Ta nghĩ dù sao mình cũng không vội đi bơi, dứt khoát ngồi ở trong đại sảnh chờ hắn tới cùng đi vào. Hôm nay sinh nhật nam nữ phân phối chia đều cực kỳ, làm ta không khỏi liên tưởng tới hội ái hữu trong đại học thỉnh thoảng làm một lần. Mà gay go chính là, xuất hiện tựa hồ phá vỡ cân bằng nam sinh bên này.

Bình thường trong trường học, có các giáo viên và lãnh đạo nhà trường nhìn chăm chăm, mọi người không dễ dàng phát triển tình yêu công khai. Mà bây giờ nghỉ, các nữ sinh lại ăn mặc mát mẻ như thế (đồ bơi có thể không mát mẻ sao), bọn nam sinh này tuyệt đối. Máu sôi sôi trào, xuẩn xuẩn dục động. Không có xuẩn xuẩn dục động, không phải sinh lý có vấn đề thì là giả bộ thanh cao. Dĩ nhiên cũng có ngoại lệ, giống như Hạ Phi.

Ta nghĩ hắn thuộc loại trở mặt cực kỳ chậm, ừm, ngoại trừ.

Đội lát nữa đi bơi có thể tránh liên tránh, tận lực đem cơ hội này nhường cho nam đồng bào khẩn cấp, thiếu hụt tình yêu lâu dài làm người dậu ngoan đi.

“A. Hồng Xương, thế nào chỉ một mình ngươi ở nơi này.” Ta ở trong đại sảnh mang MP3 ngâm nga bài Dạ Khúc của Châu Kiệt Luân bốn lần sau, rốt cuộc Hạ Phi cũng tới. Hắn khoan thai tới, một chút tự giác của người đi trễ cũng không có. Mặc áo T-shirt in LOGO lớn ‘TO YOUR HEART’ rộng thùng thình. Hắn lười biếng cất bước, mặt mới vừa tỉnh ngủ, thần chí không rõ.

Ta liếc mắt, từ trên ghế sa lon mềm mại đứng lên, “Còn ô cái gì! Chúng ta không phải là hẹn mười giờ đúng gặp mặt chỗ này sao, ngươi cũng chậm nửa giờ!”

“Ừ.” Hạ Phi đánh cái ngáp, rõ ràng cho có lệ, “Nếu không phải ngươi tới, ta cũng lười tới đây. Ta cả kì nghỉ. Chưa từng rời giường trước một giờ trưa.”

“Thật phục ngươi.” Ta cùng Hạ Phi đi vào phòng thay quần áo nam. Thủy Thượng Nhân Gian không hổ nổi tiếng đắt tiền, thậm chí ngay cả mỗi phòng tắm đều dùng thủy tinh ngăn cách. Ta đổi lại quần bơi, vội vã tắm nước lạnh, không nghĩ tới lạnh như vậy. Ta vội vàng tìm cái khăn lông phi đến trên người, thúc giục Hạ Phi ở phòng thay quần áo lâu lắc, “Lạnh chết lạnh chết. . . . Phi Từ ngươi thế nào còn chưa xong?”

“Ừ. Xong rồi.” Hạ Phi cuối cùng từ phòng tắm bước ra. Hắn sai bước ở phía trước, ta chỉ có thể đạp giày nhựa, bước nhanh đi theo phía sau hắn. Chậc, vóc người thật không tệ. Trước ở trong phòng mò lâu như vậy, ta còn tưởng rằng hắn có cái gì ‘thiếu sót’ đây. Tỷ như trên bụng có sẹo. Tạm thời chỉ có thể thấy phía sau Hạ Phi, nhưng đủ đẹp mắt. Hạ Phi da dẻ. So với ta dự đoán trắng hơn. Bình thường da lộ ở ngoài quần áo đều là màu lúa mạch, nhưng hình như sau lưng cùng bắp đùi, những chỗ này bình thường không thể nào phơi đến mặt trời, đều trắng nõn.

= = may mà ta trước kia khen da hắn khỏe mạnh. Thì ra là bên trong.

Thủy Thượng Nhân Gian bên trong là hồ bơi, hồ bơi không sai biệt lắm có năm cái. Hồ bơi 50m trở lại bình thường là chuẩn bị cho con nít, sâu chỉ khoảng 1m³, còn đặc biệt chuẩn bị cầu trượt trong hồ. Được rồi, Tề Từ Hi đã mời tới đám người kia đi bơi lội cần bản tìm không thấy, bảy mươi phần trăm mọi người ở khu lướt sóng đứng hàng dài. Nam sinh thừa dịp xếp hàng, một cách tự nhiên cùng nữ sinh nói chuyện. Thi Thi cùng Tề Từ Hi không biết chạy đến thế giới hai người chỗ nào rồi.

Cảnh tượng nhất phái hài hòa, toàn dân yêu đương, làm ta nhất thời có chút buồn bã. Thanh xuân thật tốt. quang minh chính đại như thế, đều được người khác chúc phúc yêu nhau. Thật hạnh phúc.

Hạ Phi ngồi xồm xuồng, rất cẩn thận lấy đầu ngón tay thử một chút độ ấm, sau đó mới chậm chạp đi lên ván nhảy, lấy tư thế băng còn nhảy xuống. Ta trước kia thật chưa cùng hắn đi bơi qua, cũng không biết kỹ thuật bơi lội hắn thế nào, nhưng nhìn tư thế nhảy kia. Ha ha, ta dám khẳng định hắn là tay mới. Bóng rổ hắn siêu, nhưng ở bơi lội, ta cuối cùng có thể hòa nhau một ván. Từ Từ! Ta dường như là lên lớp mười hai sau mới học bơi đi? Kiếp này. Tựa hồ chưa có cơ hội học bơi. Ngất, ta ở chỗ này cười nhạo Hạ Phi, nói không chừng đội lát nữa tốc độ của mình còn không bằng hắn đây.

Ta đứng ở trên ván nhảy, nhìn hồ bơi dưới chân màu lam nhạt, âm thầm xoắn xuýt. Nhảy hay không nhảy, đây là một vấn đề. Vặn nhất mình nhảy vào sau đó chết chìm, kia rất mất thể diện. Nhưng bây giờ ta cũng đứng ở trên ván nhảy rồi. Cứ vậy quay đầu lại, hình như có chút không can đảm.

“. Hồng Xương, ngươi biết bơi chứ?” Hạ Phi ở dưới mặt nước cánh tay lay lay, chỉ toát ra một cái đầu, hướng về phía ván nhảy lớn tiếng hỏi ta một câu. Hắn thật đúng là không kiêng kỵ. Thanh âm cũng không khống chế ít một chút. Chung quanh không ít ‘du khách’ nghe được câu hỏi của hắn sau, đều tò mò ngẩng đầu, quan sát ván nhún, ta bắt đặc đi.

= = vốn còn muốn thừa dịp không ai chú ý thì len lén lui về tính toán như là hoàn toàn bị đẩy ngã, ta bây giờ là hoàn toàn là đâm lao phải theo lao. Thân thể cứng đờ, ta quả thực bày ra một bộ ‘chớ có đùa’, từ kể rằng nặn ra từng chữ, “Ai nói ta không biết bơi!”

“Này, Hồng Xương, chớ cật mạnh. Chết chìm cũng không phải là giỡn!” Hạ Phi có chút vội vàng nói, hắn đem kính bơi kéo lên đầu, “Đừng cho là ta không biết, ngươi mỗi lần bày ra cái vẻ mặt đó thì đều là cật mạnh.”

A biết ta cật mạnh còn nói như vậy a. Ta mặt tối sầm, đối với cái thế giới này có chút tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44

Chung quanh ‘ du khách ’ lập tức về mặt khinh bỉ , có một đại thúc thậm chí chắc lưỡi nói, “Người tuổi trẻ bây giờ a.”

Ta nhanh chóng liếc mắt cứu sinh viên gần đây ,rất tốt, hẳn cách ta chỉ có ba thước xa. Ta cũng không tin hẳn cách ta đây gần, còn có thể tro mắt nhìn ta chết đuối!

Nếu không chết được, vậy thì nhảy đi.

Ta cắn răng, nửa thật nửa giỡn đối với Hạ Phi nói, “Đội lạt nữa ta mười giây không có nổi lên ,nhớ phải gọi cứu sinh viên à.”

“Này! Người sẽ không thật muốn.” Hạ Phi mắt tròn to, đôi môi cũng hơi mở,miễn cưỡng coi như là một vẻ mặt hoảng sợ .Ta bị thương cười một tiếng, ở ván nhún cao một thước nhún hai cái, cố gắng hồi tưởng mấu chốt cách bơi, cùng tư thế nhảy.Sau đó ta hít sâu một hơi, mũi chân hướng phía trước dòn sức, trên không trung làm một chút tư thế lộn mèo,mặt đập vào nước. Văng lên từng đóa bọt nước. Bị nước đập đến mặt thật là đau, trong lỗ tai tràn vào nước, chỉ có thể nghe ‘ cô lô cô lô ’ bọt khí .Hồ nước này nhiều nhất cũng chỉ sâu ba mét đi,nhưng thế nào cảm giác giống như là đại dương mênh mông không đáy ,thân thể một đường chìm xuống Ta vào nước cũng bất quá ba giây, nhưng lại đủ để cho ta kinh hoàng. Cánh tay quơ quào,chân một hồi bơi éch một hồi bơi tự do, liều mạng đập lên phía trên.

“Hô!” Từ trong nước ló đầu ra sau, ta rõ ràng cảm nhận được cái loại xúc cảm sống lại.Tóc ướt đầm dề dính vào trán ta, ta từng ngum từng ngum thở hỗn hển,hai tay hai chân đu dưng, miễn cưỡng nổi lơ lửng ở trên mặt nước. Chung quanh ‘ du khách ’ thấy ta nổi lên sau, rối rít lộ ra vẻ mặt thất vọng .Cảm tình bọn họ cũng quá nhàm chán, muốn kiến thức một chút tư thế oai hùng cứu sinh viên Thủy Thượng Nhân Gian à !Hạ Phi từ từ bơi tới chỗ ta,rất miễn cưỡng đưa ra một cái tay, đem ta túm đến bờ.Ta vội vàng lấy tay nắm lấy hai cái đường bơi nhựa màu đỏ,lúc này mới xác định tánh mạng của mình có bảo đảm tối thiểu.

“Hong Xương. Người thật đúng là gan lớn a.” Hạ Phi nhìn ta đáng vẻ chật vật ,do dự một lát sau mới mở miệng ‘ tán dương ’ ,hừ, cũng không biết trong lòng có phải đang trộm cười hay không.

“. Đa tạ khích lệ.” Ta bừa môi nói.

“Ta không phải khen người, ngu ngốc. Người cũng quá sĩ diện , bị ta kích một cái liền nhảy xuống thật .” Hạ Phi nhỏ giọng cười cười, lần này hẳn nể tình , không có đem cổ họng mở lớn để cho mọi người toàn bộ thế giới biết. BẠN XẤU A BẠN XẤU, tổn thương người,thật là một chút mặt mũi cũng không cho ta lưu.

“Thiết, ta đây không phải trời lên rồi sao !”Ta đập một phát tạo sóng,ở giữa hồ bơi đập nước hai cái. Thân thể dần dần thích ứng ở trong nước di động, lấy hơi cũng phải tâm ứng với tay.Ta thử thăm dò, bơi tới một thước,xác định mình sẽ không giống Anime —‘ huu ’ một tiếng chìm xuống đáy nước ,mới yên lòng.

“Ha ha, Phi Tử, người thế nào bơi chậm như vậy, giống như rùa !”Đem ‘ kỹ năng bơi ’ không sâu bỏ rơi Hạ Phi sau lưng đến mười thước ,ta nhẹ xoay thân, khiêu khích đối với Hạ Phi ngửa ngửa lên đầu,”A, ta xem một chút, người còn bơi éch. Cái loại phương pháp đó đã sớm què mùa . Vẫn là bơi tự do ngầu hơn.”

Ai bảo người trước bêu xấu hại ta Miệng ác khí này ta nhất định phải đòi lại ở trên người người !

Giống như cùng Hạ Phi ở chung một chỗ thì ta sẽ trở nên rất ngây thơ, giống như không làm trò đùa dai này thì ngứa tay như thẳng nhóc bướng bỉnh.Đây chính là hình thức chung sống của ta và Hạ Phi. Đã nhiều năm như vậy, chưa từng có thay đổi qua. Nếu là ngày nào đó người có thể từ trong miệng Hạ Phi nghe được một câu ‘ dịu dàng ’, kia ngày tận thế cuối cùng cũng không xa. Chờ chút,cái tỷ dụ ngày tận thế này không có gì mới mẻ độc đáo , ta phải lần nữa nghĩ cái khác. Được rồi, như Maria tuyên bố đã biến thế giới giống trong Gintama

“Thiết.” Hạ Phi mặc dù cố gắng bày ra vẻ mặt khinh thường ,nhưng khóe miệng vẫn hướng bên phải nhướng lên.Hắn thần kinh vận động từ trước đến nay so với ta phát triển hơn,không nghĩ tới cũng sẽ có ngày bại bởi ta đi ?Vì vậy mặt của hắn càng ngày càng thối, ta khóe miệng cũng nhếch lên. . . .

Bơi xong một vòng ,ta quyết định dừng lại màn hờn dỗi đơn phương này.Đem Hạ Phi đang nổi xung tới, sau khi nhập học ta sẽ không có chuyện tốt mất.

“Cái đó, ta dạy cho người bơi tự do đi, có muốn học hay không?” Ta lộ ra nụ cười bình thường vô hại tới cực điểm.

“Hừ.” Hạ Phi rũ mắt, tựa hồ có chút do dự. Giọt nước không có gián đoạn, càng không ngừng từ trên tóc ngắn của hắn chảy xuống .Ngực của hắn dưới màu nước xanh biếc như ẩn như hiện.Nước hồ bơi có loại mùi bọt tẩy,nhưng màu sắc nhìn qua, thật rất đẹp, thậm chí có loại cảm giác mộng ảo của thiếu nữ trong truyện tranh .Mà Hạ Phi ở trong nước đứng, đem nhiệt huyết và thiếu nữ trong truyện tranh kết hợp hoàn mỹ,làm cho người ta muốn đuối mù.Ta nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên cảm giác mình vận động quá nhiều,cần bổ nước nghiêm trọng .Nếu Hạ Phi cứ nhè nhà như thế,vậy ta liền dứt khoát lên bờ nghỉ ngơi. Để cho hắn tiếp tục lấy kiểu bơi éch làm rạng rỡ truyền thống.

“Người rốt cuộc có học hay không ?”Ta thúc giục.

“Boi tự do. Một chết đi à.” Hạ Phi nhẹ cau mày, giống như rất khó xử.

. Nguyên nhân làm cho ngươi do dự lâu như vậy ,chính là cái này sao?

Ta cần rằng, “Là nam nhân liền bơi tự do! Bơi ếch quá không đẹp !Như vậy, ngươi là không phải là nam nhân?”

“Ta là.”

“Vậy thì học đi.”

Thời nay,dạy người bơi miễn phí đều phải uy hiếp dụ dỗ.Người tốt thật khó làm, aizz.

Hạ Phi học được rất nhanh, không sai biệt lắm trong vòng nửa giờ,bắt đầu bơi tự do được. Ít nhất có thể để cho người nhìn ra hẳn bơi tự do, mà không phải bơi chó.Ta vui mừng gật gật đầu, làm hướng dẫn cuối cùng,”Đứng đứng đứng,đồng thời vung tay ,phải đem đầu đổi hướng, lên tới mặt nước lấy hơi.Tự ngươi luyện một hồi, ta đi lên lấy chút nước.”

Leo lên bờ,nước lách tách từ trên người ta rơi xuống đất, thể trọng của mình ở trong nháy mắt chợt tăng,cả người cảm giác không thăng bằng .Đi về phía trước hai bước,loại cảm giác này liền biến mất. Ta một đường theo mùi thơm tìm đến phòng ăn.Vé nguyên ngày của Thủy Thượng Nhân Gian, bao gồm cả phí ăn uống,dành cho tiệc búp-phê.Ta một tay cầm hai cây xúc xích nướng,một cái tay khác xách theo một chai nước suối, nhảy tốt ra khỏi phòng ăn.

Boi lội rất phí thể lực vận động, ta mặc dù trước khi ra khỏi nhà,đã ăn một bữa sáng phong phú ,nhưng bây giờ bụng đã cô lỗ cô lỗ kêu lên.

“Hạ Phi. Nghỉ ngơi đi,ăn xúc xích nè.”

Hạ Phi đoán chừng cũng đói bụng, rất nhanh liền bò lên bờ, trên người khoác cái khăn lông, ngồi vào bên cạnh ta gặm xúc xích .A,thuận tiện nói một câu, chúng ta bây giờ đang ngồi trên ghế Thái Dương,thân thể nâng 45° nằm thật dài trên ghế Thái Dương,trong miệng ngậm cây xúc xích,nửa hí mắt , tùy tiện đảo mắt qua đều là vóc người vô cùng đẹp của nữ sinh. Quả thực thoải mái có thể so với thần tiên .

“Chỗ này thật là thiên đường.”

Đúng vậy đúng vậy, anh hùng chứng kiến. so với ở nhà nóng bức nơi này bây giờ khiến người không nói nên lời.Dừng. Vấn đề là, người nói câu này là ai vậy?Ta cùng Hạ Phi nhất tề xoay người, chỉ thấy một đại thúc gương mặt cực kỳ bí ối vừa chảy nước miếng vừa cảm thán. Trong lòng ta một trận ác hàn, vội vã đem xúc xích nuốt vào, đối với Hạ Phi nháy mắt ra dấu, “Phi Tử ,chúng ta ngự giá biệt cung~”

“A.” Hạ Phi nhìn mặt mũi đại thúc bệnh hoạn kia,tựa hồ cũng mất khẩu vị, từ trên ghế Thái Dương ngồi dậy. Ta nghĩ thật vất vả tới Thủy Thượng Nhân Gian, không thể chỉ trong đầu buồn bức mà bơi lội ,không chơi trượt nước đồng nghĩa với toi công.Vì vậy ta cũng lôi kéo Phi Tử đi xếp hàng. Chờ đợi ngồi lên cầu trượt trong đội ngũ, năm phần trở lên đều là bạn học ta biết. Tiễn vào hồ bơi gần gần trong vòng hai giờ sau ,bọn họ từ mới bắt đầu khách khí, diễn biến đến trình độ có đôi có cặp Thật là thần tốc.

Ta có chút lúng túng đứng ở phía sau đội ngũ ,có loại cảm giác bị thất bại của người cô đơn . Hạ Phi lại tựa như thiếu dây thần kinh,không khí hòa bình không đồng dạng như vậy cũng không cảm ứng được, còn rất lớn tiếng nói với ta, “Mấy người trước mặt kia ,thật quen mắt .”

Đó là bạn học cùng lớp của ngươi. Chẳng lẽ đồng phục cởi ra ngươi cũng không nhận ra được sao? !

. Ra ra vào vào,sớm muộn gì cũng tới. Cùng Hạ Phi chung một chỗ, ta ngay cả phun cũng phun không ra. Trượt nước cùng cầu trượt bình thường không có gì khác nhau, chính là so với cầu trượt bình thường dài hơn một chút, kết hợp với nước,làm cho tốc độ người ta lao xuống nhanh một chút. Nhân viên làm việc làm cầu trượt nước này lại có thể khoa trương, thậm chí đưa vào bảng hiệu 2 thứ tiếng Trung-Anh người bệnh tim không thể chơi,cảm người già .Ta ngồi vào cầu trượt xuống thì cũng rất phớt lờ một chút, làm ra vẻ mặt hoảng sợ Nhưng hệ số khó khăn bây giờ quá cao, cuối cùng ta vẫn là mặt vô biểu tình trượt xuống hồ Thật không biết tại sao lại có người vì ngồi cái cầu trượt này nhiều lần xếp hàng.

“Này,ngươi tính toán mấy giờ về nhà?” Chơi cũng chơi đã, ăn cũng ăn no, ta đối với thế giới phồn hoa trước mắt mất đi hứng thú. Cả ngày ngâm mình ở trong nước, da cũng ngâm thành trắng .

“Ta trước sáu giờ phải về đến nhà.”

“Sáu giờ. Chẳng lẽ ngươi là đặc biệt vì phim hoạt hình nên chạy về coi?”Ta phản xạ có điều kiện ới ra một câu. Không nghĩ tới Hạ Phi thật đúng là gật đầu một cái, mặt kinh ngạc thờ dài nói: “Hồng Xương ngươi thật là hiểu ta.”

Ta rất không chắc loại trả lời nửa thật nửa giả này,ngiêng đầu quan sát Hạ Phi một phen,đáng tiếc từ trên khuôn mặt vô cùng bình tĩnh của hắn ,ta không tìm ra một chút đầu mối.

“Vậy bây giờ đi thôi.”

Chúng ta đều là loại hình tâm động không bằng hành động .Ngay lập tức chạy tới chỗ Thi Thi từ biệt. Hạ Phi đem quà sinh nhật đưa cho Thi Thi, rất lười biếng nói câu ‘ sinh nhật vui vẻ ’. Hẳn thái độ đó làm cho người ta nổi giận , nhưng ta và Thi Thi đã sớm đối với lần này thấy nhưng không thể trách. Thi Thi vẫn rất cảm động, bĩu môi nói: “Năm nay cậu không quên tổ liên cảm ơn trời đất.”

Sau đó ta cùng Hạ Phi bước chậm trở về phòng tắm, dùng một ít thời gian, ta thay áo T-shirt rộng lớn, lắc lắc bọt nước trên đầu. Đã năm giờ rưỡi, Hạ Phi muốn sáu giờ rưỡi chạy về nhà coi phim hoạt hình. Nếu như hấn là thật vì coi phim hoạt hình. Đoán chừng không kịp. Nhà hấn cách Thủy Thượng Nhân Gian so với nhà ta còn xa hơn, ta dùng hơn năm mươi phút mới tới, còn hấn, ít nhất phải hơn một giờ.

“Hạ Phi. Người Sói Xám và Cừu Vui Vẻ coi không hay.” Ta vừa dùng khăn lông lau tóc, vừa cười trêu nói.

“Thiết.” Hạ Phi thờ ơ nhún vai một cái.

“Kia có muốn tới nhà ta không, hửm?” Ta bẻ ngón tay, “Mẹ ta hôm nay về trễ, Tô thúc thúc đi công tác tháng sau mới trở về, dù sao nhà ta cách nơi này gần. Người nếu là muốn lưu lại ở đêm cũng không sao.”

“Trong nhà chỉ một mình người?” Hạ Phi đầu tiên là sùng sốt, mặt mắt tự nhiên, “Cũng được, ta thật lâu không có tới nhà người chơi. Chờ chút! Anh người đâu? Hấn chẳng lẽ cũng không ở nhà?”

“A, người nói anh Tô Văn. Hấn.” Ta sắc mặt tối sầm lại, cả ngày không nghĩ tới anh Tô Văn, hiện tại lại bị nhắc tới. Thanh âm không khỏi xuống thấp, “Trước vẫn quen nói cho người, anh Tô Văn tuần trước xuất ngoại rồi.”

“Ra nước ngoài.?” Hạ Phi kinh ngạc tròn to hai mắt. Ta đây mới chú ý tới, bình thường mắt hấn đều giữ vững ở trạng thái mở 0.8. Bất quá Hạ Phi con mắt tròn tròn, trái với tính tình nóng giận của hấn, chợt vừa nhìn đi lên, còn thật đáng yêu.

“Ừ. Hấn học đại học Melbourne, học khoa công thương. Sang năm ta cũng tính toán đi.”

“. Người ra nước ngoài là vì cùng hấn ở chung sao?”

Hạ Phi giọng nói có chút kì quái, làm cho ta sau lưng tóc gáy cũng dựng lên. Hấn mặt không thay đổi nhìn ta, ta cảm giác được trên người hấn sắp tức giận. Hấn đến tốt cùng là vì cái gì tức giận tới như vậy chứ? Không, trước đó, vấn đề càng làm người kinh nghi là, hấn làm sao biết loại quan hệ đó của ta cùng anh Tô Văn?. Coi như hấn từng thấy qua anh Tô Văn hôn ta, thế nhưng đã là nửa năm trước a. Người bình thường đều sẽ đem cái hôn đó là đùa đi.

Chẳng lẽ ‘gian tình’ ta cùng anh Tô Văn. Rõ ràng như vậy? Cả Hạ Phi thần kinh thô cũng phát hiện chỗ không đúng, vậy mẹ ta chẳng phải là. . . .

Ta siết chặt quả đấm, cảm giác cổ họng trở nên khô khốc. Trước không muốn suy nghĩ những thứ kia. Trước mắt trọng yếu nhất là, để Hạ Phi tỉnh táo lại. Hấn mà nổi điên lên, hậu quả rất đáng sợ.

. Nhưng, hấn bởi vì sao tức giận ta cũng không rõ, thế nào trấn an hấn a?

“Trả lời ta, người ra nước ngoài, chính là vì cùng hấn ở một chỗ sao?” Hạ Phi bước bức bách, ngón tay thật sâu bám vào cánh tay của ta. Lúc này, nếu như ta đối với hấn ngã bài, mở miệng nói ‘phải’. . . . Hấn có thể một quyền đánh tới trên mặt của ta không?

“Nói bậy gì đấy, Phi Tử? Ta ra nước ngoài đương nhiên là vì vào thi đại học tốt. Công việc trong nước cạnh tranh kịch liệt như vậy, có bằng tốt nghiệp đại học nước ngoài, tìm việc làm dễ dàng hơn một chút.”

“Là thế phải không?” Hạ Phi nửa tin nửa ngờ hỏi, nhưng tay nắm cánh tay ta khí lực đã hạ xuống. Ta sợ hãi gạt đầu, bởi vì chột dạ, đem mặt rũ xuống, không dám cùng hai mắt Hạ Phi nhìn nhau.

“Thật xin lỗi, ta mới vừa rồi có chút kích động.” Hạ Phi khẩu khí rõ ràng mềm nhũn ra, hấn giống như lấy lòng tay nhẹ nhàng xoa cánh tay của ta, “Ta sợ người bị anh người. . . . làm hư.”

“Làm, làm hư?” Ta đập đầu nói lấp ba lấp bắp, “Đùa gì thế, Aha, ha ha.” Sẽ không có tiếng cười nào tệ ngắt hơn thế này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Vì vậy hai người chúng ta, mỗi người đều mang trong mình một ý nghĩ, câu được câu không trò chuyện. Hạ Phi gọi điện thoại cho người nhà hấn, báo cho bọn họ tối nay hấn tính ở nhà ta qua đêm, không cần chuẩn bị cơm cho hấn. Đợi đến chúng ta về đến nhà thì luồng không khí tẻ nhạt kia cũng tiêu tán không sai biệt lắm. Ta tìm đôi dép lê cho Hạ Phi mang, sau đó mở TV phòng khách, lại gần hỏi, “Sách sách, lúc này, cũng chỉ có thể xem Cối Xay Gió. Muốn xem không?”

“Không muốn.” Hạ Phi tức giận cắt đứt ta, “Chương trình ấu xì như vậy, ta từ hồi còn ở nhà trẻ cũng không xem.”

“Vây uống trà sữa? Thêm đá.”Ta kéo cổ áo sơ mi, trong phòng vẫn là nóng bức chịu. Sáu giờ rưỡi, mặt trời phía ngoài không thấy một tia mội mội, ánh sáng màu cam từ cửa sổ bắn vào, sàn nhà nóng muốn dọa người, chân trần đi lên giống như là đi ở trên cát.

“ Nhớ thêm đường.”

“Biết rồi, khẩu vị lão.”Ta chợt nghĩ tới điều gì buồn cười, trở về chỗ cười cười, “Ngươi còn nhớ hay không trước kia chúng ta đi cắm trại. Ta nấu cơm cho các ngươi, bởi vì quá khẩn trương, đem đường cùng muối cho nhâm.”

“Nhớ ~ chứ ~” Hạ Phi đem hai chữ này kéo rất dài, cả người hần hển cường nham ngang ở trên ghế sa lon nhà ta, mắt nửa híp, giống như tùy thời sẽ ngủ mê. Thật hâm mộ hần, trời nóng như vậy có thể ngủ. Ta mím môi, tiếp tục nói, “Kết quả thịt nướng ngọt như vậy. Chỉ có ngươi mặt không đổi sắc nuốt vào.”

“Ừ. Mùi cũng không tệ lắm.”

“Khi đó ta sợ hết hồn, nghĩ thầm, thì ra là bên cạnh ta vẫn có một vị tàng long ngọa hổ, có phẩm vị của sinh vật đặc biệt như vậy.”

“Ngươi không biết còn rất nhiều.”Hạ Phi không mặn không nhạt nói.

“Ừ?” Có lúc lời của Hạ Phi làm ta không giải thích được. Ừm, tựa như đầy thâm ý, vừa tựa như diễn đạt không lưu loát =!=

“Không có gì. Trà sữa đâu?”

. Coi như là diễn đạt không lưu loát đi.

“Hạ Phi. Trước ngươi tại sao nói, anh Tô Văn làm hư ta?” Tay ta khuấy tan trà sữa, dè dặt hỏi. Biết tri kỷ trăm trận trăm thắng. Ta rất kỳ quái, mình và anh Tô Văn rõ ràng giấu rất kỹ, nhưng Hạ Phi và mẹ bọn họ. Đến tột cùng là từ chỗ nào phát hiện chỗ không đúng?

“Cảm giác có cái gì không đúng, ánh mắt hần nhìn ngươi có gì đó. Cảm thấy rất biến thái.” Hạ Phi hé miệng, tựa hồ không muốn đem đề tài này tiến hành. Ta rũ mắt xuống, cổ bình tĩnh thối thối trà sữa trong tay, sau đó giờ tách lên, nhẹ nhấp một miếng. Nhưng mùi thơm trà sữa xông vào mũi sau, thế nhưng lại trở nên đắng chát.

Đồng tính luyến ái. Cứ như vậy không thể lộ ra ngoài sáng sao.

Ta nhẹ nhàng đẩy đẩy Hạ Phi đang ngồi phịch ở trên ghế sa lon, thật thấp hỏi, “Này. Vậy nếu như ta cho ngươi biết, ta là nói nếu như, thật ra thì ta cũng thích nam sinh. Ngươi sẽ có phản ứng gì?”

“Ừ?” Hạ Phi mở mắt ra, có chút ngây ngốc lặp lại một lần, “Nếu như ngươi cũng thích nam sinh.” Ta thấp thỏm bất an nhìn hần, hàm răng cắn chặt đôi môi. Hạ Phi trên mặt mê mang chợt triệt hạ, có chút dữ tợn đối với ta làm cái mặt quý, khẩu khí cũng ác liệt chí cực, “Ta sẽ phải. Ta sẽ phải đem ngươi hung hăng đánh một trận !”

“A?” Ta trước không lường trước Hạ Phi sẽ trả lời tiêu cực như vậy, nhất thời trong lúc ngây ngốc tại chỗ, ngo ngắc nháy mắt, “Ngươi, trước kia ngươi không phải là, đối với đồng tính luyến ái không mâu thuẫn sao. Thế nào chợt thay đổi.”

“Hừ.” Hạ Phi đem tách trà sữa uống một hơi cạn sạch, “Ta không kỳ thị đồng tính luyến ái. Nhưng Hồng Xương ngươi không thể đi trên con đường này. Ngươi căn bản cũng không biết tương lai đối mặt cái gì. Còn có, đi Trầm sẽ rất khổ sở, ngươi rốt cuộc có nghĩ tới hay không?”

“Đừng nghiêm túc như vậy, ta chỉ là ví dụ mà thôi.” Ta rũ mắt, buồn buồn nói, “Ta cho là, hai người ở chung một chỗ thật vui vẻ như vậy đủ rồi, giới tính, số tuổi, dung mạo cái gì thật ra thì đều không trọng yếu.”

“Ta trước kia cũng là muốn như vậy.” Hạ Phi nhỏ giọng phụ họa nói. Khẩu khí bi thương cùng thâm tình, vẻ mặt thông suốt. Cứ như người từng trải thân kinh bách chiến. Người không biết thật đúng là bị hần lừa !Ta trừng mắt liếc hần một cái, nghĩ thầm mình tại sao lại điên lên cùng với tên chưa từng yêu ai cùng nhau thảo luận vấn đề tình cảm. Có thể là bởi vì tình cảm lắng đọng ở đáy lòng quá nặng, mấy ngày liên tiếp chuyển vào nhật ký cũng không được. Đã biết. Ta cười cười, lấy ngón tay hung hăng bấm lên bả vai Hạ Phi, “Nhóc à, cho là mình là thiếu niên thất tình ?Ngươi ngay cả cái tay MM còn chưa nắm, đừng chạy đến nhà ta chơi thâm trầm.”

“Không, Hồng Xương. Ta trước kia thật muốn như vậy.”Hạ Phi như là không có cảm giác được ta bấm bả vai hần, cả người đều đắm chìm trong thế giới của mình, “Nếu như ngươi còn coi ta là bạn, vậy thì nghe ta khuyên, ngàn vạn lần đừng đi lên con đường đồng tính luyến ái. Vấn đề của ngươi ở đây là, ý chí nhất định phải kiên định.”

. Đáng tiếc ta không nhìn được anh Tô Văn ngâm chết trong đó, vừa đâm vừa xoa, ngay từ nửa năm trước liên ý chí không kiên định nộ vũ khí đầu hàng.

“Ta thoát nhìn giống như người dễ bị người khác bề cong sao?” Ta vừa nói, cái trán vừa rơi xuống từng giọt giọt mồ hôi hột. Ngay cả ta cũng không rõ, rốt cuộc là bởi vì nhiệt độ trong phòng quá nóng, hay là bởi vì chột dạ.

Hạ Phi thờ dãi, gãi gãi một đầu rối tung tóc, “Hồng Xương, ngươi còn nhớ rõ, tiểu ca ca cách vách nhà ta không?”

“Ừ?” Thế nào đề tài chợt bị kéo đến xa như vậy? Ta nhú mày một cái, cố gắng hồi tưởng. Cách vách nhà Hạ Phi. A, nhớ rồi. Khi đó chúng ta mới

lên lớp 6,tiểu ca ca cách vách nhà Hạ Phi lớp mười. Ta cùng Hạ Phi mỗi lần đụng phải vấn đề khó khăn thì bỏ chạy tới chỗ hần.Vừa bắt đầu chỉ là liên quan tới học tập,sau lại cùng hần quen biết,chúng ta mỗi Chủ nhật đều chạy tới chỗ hần báo cáo,ngay cả chuyện lông gà vỏ tỏi đều có thể lấy ra nói hơn nửa giờ.

Tệ thật. . . . Hần trước đây gọi là gì ta đã nhớ không rõ. Chỉ nhớ rõ khi đó ta cùng Hạ Phi trực tiếp gọi là ‘ tiểu ca ca ’. Hần tính khí tốt không phản đối, đối với chúng ta có tình gây sự luôn là cười trừ. Đây cũng là lí do ngay cả Hạ Phi tên khó thu phục ‘đứng đầu’,đến cuối cùng cũng đối với tiểu ca ca ngoan ngoãn.Đáng tiếc tiểu ca ca thân thể không tốt lắm, chúng ta mỗi lần hẹn hần đi ra ngoài chơi bóng rổ thì mẹ của hần cũng thay hần mỉm cười từ chối.

. . . . Về sau,lại không biết bởi vì nguyên nhân gì, vào năm lớp 7,ngay cả chào hỏi cũng không cùng chúng ta chào một tiếng, cả nhà bọn họ cứ như vậy dọn đi.Sơ trung con nít thường mắc bệnh hay quên,ta mất mắc sau một lúc, cũng liền đem ký ức về tiểu ca ca ném sau ốt.Chẳng qua là thỉnh thoảng hồi tưởng lại thì cảm thấy có chút tiếc nuối, năm đó không có để lại địa chỉ liên lạc cho tiểu ca ca .Nhưng bây giờ Hạ Phi hướng ta nhắc tới tiểu ca ca, là vì cái gì đây?

“Nhớ . Thế nào?”

“Thật ra thì. . . . Ước chừng nửa năm trước, ta vô ý ở một tiệm lẩu đụng phải mẹ tiểu ca ca. Bà là chủ tiệm đó,ngày đó buôn bán cũng không quá bận ,vì vậy bà ngồi xuống cùng ta hàn huyên một hồi .Trò chuyện một chút. . . . Ta liền hỏi tới tình hình gần đây của tiểu ca ca .” Hạ Phi hít sâu một hơi, “Ta vừa mới hỏi một câu ,bà liền khóc lên. Đập bàn nói nghiệp chướng a nghiệp chướng, ta thế nào sinh ra cái đứa đáng thất vọng như vậy Cư nhiên thích nam nhân, còn là thầy của mình. . . .”

Ta há to miệng, không thể nào tin nổi tiểu ca ca ăm đó cười lên sẽ có má lúm đồng tiền, thanh âm vĩnh viễn đậm mà không kinh Cư nhiên cũng thích đồng tính! Hơn nữa còn là yêu giáo viên Ta vẫn cho là hần là con ngoan chăm học đa tài đây.

“. . . . Kia tiểu ca ca sau đó thế nào?” Chuyện tiểu ca ca ,giống như là tương lai ta hình dung. Ta chớp chớp đôi mắt khô khốc ,chân thành hi vọng hần có thể đạt được hạnh phúc.

“Không biết. Tiểu ca ca bị đuổi học sau đó bị người trong nhà mắng một trận, ngày thứ hai liền biến mất, không ai biết hần đi đâu.Thầy giáo hần thích,ở cùng năm đó cũng từ chức không làm”

“Có lẽ bọn họ ở cùng một chỗ. . . .”

“Không, ông thầy đó là bởi vì muốn kết hôn mới từ chức , hình như là con gái của xí nghiệp nào đó đối với hần vừa thấy đã yêu. Sau này hần không cần sống cuộc sống làm thầy giáo cũng có bảo đảm”

“Ta X! Cái này là dạng người gì !” Ta cắn răng đem tách trà sữa đập vào khay trà, không khác gì giẫm chó đánh mèo. Hạ Phi cúi đầu liếc cái tách một cái,”Người kích động cái gì, người ta vốn là không phải là đồng tính luyến ái. Còn có, nhà người coi như là dùng tách nhựa cũng phải cảm nhẹ đặt nhẹ.”

Ta vội vàng che giấu kích động nói, “Ta cảm thấy tiểu ca ca hần vì người như vậy, không đáng giá.”

Hạ Phi ý vị thâm trường nhìn ta một cái, “Được rồi. Ta muốn nói là, Hồng Xương, đồng tính luyến ái không có kết cục tốt,đều là kết cục bi thảm.Ta có thể ủng hộ người xa lạ đi làm đồng tính luyến ái, nhưng người quen ta thì ta một mực không ủng hộ.”

“. . . .”

“Chính người suy nghĩ thật kỹ đi.” Hạ Phi sau khi nói xong lời này, liền nằm xuống ghế sa lon, mặt không thay đổi đôi kênh.Ta lần đầu tiên phát hiện hần thành thực như vậy ,đối với cái vấn đề đồng tính luyến ái này, nhưng lại làm đảo lộn cách nghĩ ngây thơ của ta,đem ta cả thế giới điên đảo.

Anh Tô Văn. . . . Nếu như anh ở đây,sẽ là trấn an em đi. Sẽ kiên định cho em tiếp tục đi theo lối rẽ này đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Sau khi com nước xong, ta cùng Hạ Phi ở phòng khách xem TV,lúc này quảng cáo rất nhiều.Làm ta thấy cuối cùng cũng chất vấn — đến tận cùng là chiếu phim chèn quảng cáo, hay là chiếu quảng cáo chèn phim.Lần qua lần lại đến mười giờ, thụ mỹ nam Hạ Phi ưu nhã ngáp một cái, chạy đến phòng ngủ anh Tô Văn .Phải nói nhà chúng ta không thiếu nhất,chính là giường. . . . Mẹ, Tô thúc thúc phần lớn thời gian đều không ở nhà. Hiện tại ngay cả anh Tô Văn cũng đi. Căn phòng một trăm thước vuông, trống rỗng , chỉ có đồng hồ treo ở phòng khách đứng giờ phát ra tiếng kêu.

Ta đi trở về gian phòng của mình, đóng cửa lại, thần kinh rối loạn từ kể hờ cái bàn rút ra nhật ký .. Ta vẫn cảm thấy, màu sắc thích hợp bí mật nhất, chính là màu đen. Cho nên mỗi nhật ký ta đều bị màu mực đen bao quanh.Chúng đem những bí mật của ta cất giữ, hong khô, vẫn tiếp diễn .

Ta cảm lấy cây bút máy, mùi mực quen thuộc cuốn tới, đầu bút rơi vào trên nền giấy dày, phát ra thanh âm ‘ xẹt xẹt ’ .Làm ta muốn ngừng mà không được, càng viết càng nghiện. Viết nhật ký bản thân hoàn toàn không cần Logic, có lúc ta chỉ là đem mấy chữ lặp lại viết lên, có lúc giống như học sinh tiểu học mỹ thuật không đạt tiêu chuẩn, dùng đường cong vẽ ra hình trừu tượng .

Cái thế giới này vĩnh viễn bị chúng ta phức tạp hóa. Những thứ đơn giản còn lại không nhiều lắm ,chỉ còn lại hai loại.Chết yếu hoặc khuất phục. Ta muốn bảo vệ niềm tin đơn thuần cuối cùng này ,vĩnh viễn vẫn tồn tại. Ừ, nó luôn luôn trong máu của ta nhúc nhích đây.

Viết xong trang hôm nay so với bình thường ngắn hơn nhiều,lại giống như nhật ký động kinh , ta bò lên giường. Nghĩ tới trong nhà trừ ta ra, còn có một người khác đang hít thở,nhất thời an tâm không ít. Ta cho là mình luôn chiếu cố Hạ Phi, không nghĩ tới hẳn so với ta còn thấy rõ phải trái hơn,nói đến đạo lý thì cũng không chút máy may từ chối.Hẳn là vì tốt cho ta. Điểm này ta rất rõ ràng

Nhưng yêu đã yêu Bây giờ nói gì cũng đã chậm

Lớp mười hai chính thức khai giảng,ông trời rót cục mở mắt, thả xuống một trận mưa bụi, hóa giải một cái kì nghỉ nóng bức .Thừa dịp khi trời mát mẻ,ta đem gian phòng anh Tô Văn tỉ mỉ quét dọn một phen,sách tiếng Nhật không dùng cũng dọn vào trong nhà kho.Đi học sau,anh Tô Văn chỉ có thể Chủ nhật gọi cho ta .Một tuần mới có thể nghe được thanh âm của hắn một lần. Một năm 52 tuần

Ta khi nhàm chán sẽ tính toán những thứ này ,giống như làm như vậy, thời gian sẽ qua nhanh hơn một chút .

Nghe qua bất hạnh tiểu ca ca sau, ta đối với tình yêu của mình cũng dâng lên bất an.Trước khi khai giảng có một cú điện thoại, ta tâm thần không yên một bên dò xét ý tứ anh Tô Văn ,”Anh,con gái bên kia có phải vóc người đẹp lắm không?”

“Vóc người. ? Không có chú ý,mà Bên này nữ sinh vóc dáng cũng rất cao.” Câu trả lời của hắn làm cho ta hơi yên tâm

“Em có chút không đợi được,một năm sau mới có thể gặp mặt.”

“Khó được Tiểu Xương sẽ thẳng thắn như vậy .”Anh Tô Văn thật thấp còi cười hai tiếng.

Ta then quá thành giận nhìn ông nói,nghĩ thầm mình ở bên này mỗi ngày thấp thỏm bất an, nghi thần nghi quỷ , mà anh Tô Văn lại nhẹ nhõm vô cùng, một chút lo lắng ta ‘ bò tường ’ cũng không có. Đây quả thực không công bình tới cực điểm!

“. Nếu anh dám thừa dịp em không có ở đó,ở nước ngoài càn quấy, hừ hừ !”Nói xong ta liền cúp điện thoại, thờ phỉ phò hướng gian phòng của mình đi. Khốn kiếp, anh nếu là dám bò tường, em liền.

Tại Melbourne xa xôi,trong nhà trọ chật hẹp, một phúc hắc ca ca nào đó có điều suy nghĩ nắm điện thoại trong tay, cuối cùng câu môi cười một tiếng “Tiểu Xương, thật đúng là trước sau như một Đáng yêu thật .”

. Em chỉ cần vẫn đơn thuần là tốt.

Từ trường sau, càng không có thời gian nhàn hạ để cho ta đa sầu đa cảm. Ta không dám đem nhật vào ký phòng , bởi vì phòng chúng ta đều nắm giữ tác phong ‘ đồ của người chính là của mọi người ’ ,nói không chừng người nào sẽ cầm nhật ký của ta kiểm chứng.Chúng ta từ tiểu học,học gần mười hai năm, chính là vì ứng phó kỳ thi lớp mười hai .Một năm nay, mấy ngày liên tiếp học sinh cả lợ phát phờ cũng nghiêm nghị ,đi toilet cũng mang theo sách,lợi dụng đầy đủ thời gian có hạn .

Chúng ta một học kỳ liền phân ba ban, ban mũi nhọn áp lực rất lớn, dân số lưu động thường xuyên. Giống như là một tòa thành,bên ngoài thành vô số mặt xa lạ, không thể chờ đợi muốn xông tới, người bên trong thành cố hết sức chống cự, chỉ sợ không chú ý liền té xuống thành tường, tan xương nát thịt.

Anh Tô Văn vì ta liên lạc tốt với bên đại học ở Melbourne , đến lúc đó ta chỉ phải mang theo bằng thi tốt nghiệp trung học và bằng Toefl là tốt rồi. Thật ra thi so với thành tích thi tốt nghiệp trung học Đại học nước ngoài lại càng thích bằng Toefl hơn. Bây giờ nhìn lại có chút buồn cười, Trung Quốc Thanh Hoa Bắc Đại, cạnh tranh kịch liệt như vậy, học sinh chen chúc nằm mộng cũng muốn muốn vào đại học. Nhưng danh tiếng của nó ở trên thế giới,lại bị bỏ xa đại học ở nước ngoài (đối với bọn học sinh địa phương mà nói rất dễ dàng là có thể thi đậu) .

Thi tốt nghiệp trung học gần tới thì ta, Thi Thi, Hạ Phi rốt cục nặn ra thời gian chủ nhật,cửa hàng thịt nướng cách trường học rất gần ,tụ tụ họp một chút, cũng tán gẫu về tính toán tương lai sau này.

“Tớ muốn trở thành nhà mỹ thuật.Giống như Phạm Cao ,lưu danh bách thế.” Thi Thi hào khí vạn thiên nói, trên cổ tay mang chiếc lắc màu bạc một trận đing đương vang dội. Ta cười yếu ớt lắc đầu một cái, Thi Thi đối với xã hội này hiểu biết còn quá ít, nhưng một người có thể có niềm mơ ước vẫn rất tốt.Phải nói giấc mộng của ta, đã sớm không biết mất đi ở đâu . Ồ,tiểu học luôn lấy đề bài ‘ ước mơ của em’, nhớ lại hồi ta mười hai tuổi cũng rất ngốc X lúc thối nên còn câu nguyên : toàn thế giới hòa bình, mỗi người đều thật vui vẻ. Hắc, mơ ước này có thể so với Thi Thi càng không thực tế. Trên thế giới này người vĩnh viễn không cách nào làm cho mỗi người đều cảm giác được thỏa mãn.

“Hạ Phi,còn cậu? Nghĩ ra chọn đại học nào chưa?”

“Đại học Thượng Hải .”Hạ Phi nhếch môi, tựa hồ có chút châm chọc nói, “Hiện tại xem ra,ta còn thật là dọc theo lịch sử ,không kém chút nào.”

“Ai? Hạ Phi cậu muốn đi Thượng Hải học a. Xí,Hồng Xương cũng muốn ra khỏi nước, ba người chúng ta chẳng phải là đều tách ra.” Thi Thi thu hồi nụ cười sáng lạn, bữu môi nói. Ngọn lửa màu cam đỏ trong lò nướng nhảy múa,thịt dê bị nhiệt độ thiêu phát ra ‘ tê tê ’ .Hạ Phi nhẹ nhấp một miếng nước, đem mặt xoay qua một bên. Vốn là không khí rất HIGH một cái rơi xuống đến đáy cốc.

“Đừng nói như vậy, sau này chúng ta luôn có cơ hội tái tụ.” Ta vừa nói vừa vờn tay, đem xương thịt dê trở mặt. Ta miệng nói như vậy, trong ngực cũng không có cái cơ sở. Ra nước ngoài học, phải học nhiều năm mới có thể trở về nước. Sau khi trở lại có thể tiếp tục sống ở trong nước hay không . . . Những thứ này đều chưa biết. Duy nhất có thể xác định chính là, sau này chúng ta ‘ba người giúp’ trời nam đất bắc, như hôm nay có thể ngồi xuống ăn thịt nướng rất ít. Ai biết, từ biệt này, năm nào mới có thể gặp nhau nữa đây?

“Ừ. Nếu không, ba người chúng ta làm cái ước định đi!” Thi Thi kích động phát phát tay, con gái tựa hồ đối với ước định này rất chấp nhất. Đầu là do phim Hồng Kông làm tốt. “Như vậy, chúng ta hẹn ngày này năm năm sau, tại trụ sở bí mật ở trường học gặp mặt. Đến lúc đó hai người đều phải chạy tới à, ai cũng không được cho leo cây!”

“. Được.” Năm năm cũng đủ ta tốt nghiệp đại học.

“Ta suy nghĩ một chút.” Hạ Phi.

“Này, đại nam nhân, làm gì không rõ ràng như vậy?” Thi Thi hai tay chống nạnh, rất nữ vương hỏi.

“Bởi vì ta nói là làm. Không giống hai người các người.”

“Này, không ăn, thịt nướng khét!”

“. A, ai cũng không được giành!”

Màn thịt nướng coi như là một mặt sung sướng cuối cùng trước kỳ thi tốt nghiệp trung học. Ngày tiếp theo, quả thực là hôn thiên ám địa. Chẳng phân biệt được ngày đêm học tập, phía sau phòng học giờ lịch đêm ngược ngày, cho dù đeo mắt kiếng tầm mắt cũng trở nên ngày càng mờ hồ. Từ trường thi bước chậm ra thẳng tắp tiến đến ánh nắng sắc bén mùa hè, đối với người đã không cảm giác được nóng. Phần tử bất an lững lờ ở trong không khí, tựa hồ kết thúc kì thi tốt nghiệp trung học, cũng theo đó biến mất. Cả người, từ trong ra ngoài đều bị rửa sạch một phen. Ta thở nhẹ một hơi, cảm giác cước bộ cũng nhẹ nhàng rất nhiều, đạp ở trên mặt đất, có loại cảm giác như đạp bông. Trong đầu rất không bình thường hiện lên quảng cáo: thất lực không đau, chân không đau, ăn ngon miệng! Tốt nghiệp trung học, xin chào mọi người!

Phụ huynh canh giữ bên ngoài trường thi, trên mặt so với thí sinh chúng ta còn muốn khẩn trương hơn, vây quanh trường thi. Ai, cũng thật làm khó bọn họ ở dưới ánh nắng chói chan chờ lâu như vậy. Mẹ ta vốn cũng muốn tới, mà bị ta thái độ kiên quyết cự tuyệt. Nói giỡn, ngày nóng như vậy, bà chạy đến nơi đây đứng trước mấy giờ, đơn giản chính là tự ngược.

Mấy tên cùng thi với ta ở trường đã không thể chờ đáp án, vô số mắt mong chờ rơi vào trên người của ta. Ta đối với lần này chỉ là nhún nhún vai, cười ôn hòa “Thật xin lỗi, ta quên.”

Xin đừng dùng vẻ mặt không tin tưởng này nhìn ta. Ta quên thật.

IELTS không lâu sau cũng có một phong thư, gửi đến nhà ta, chín phần, ta thi 7 điểm. Cái thành tích này. Coi như không tệ đi. Kiep trước ta ở trong đại học học hai năm Anh ngữ, cao nhất cũng mới thi đến sáu điểm. Mà nên biết thường thường. Không thể cùng lúc trước đi sau.

Thi tốt nghiệp trung học xong, học sinh lớp 12 chúng ta lần này cũng hưng hăng ăn mừng một phen, đem áp lực mười hai năm chất đọng tiêu xài không còn. Có mấy học sinh gan lớn thậm chí đùa trên đầu hiệu trưởng. Bọn họ vì hiệu trưởng mua kiệu nhỏ chụp hình, sau đó đem hình này gửi đến 《XX nhật báo》, đính kèm số điện thoại hiệu trưởng (cũng không biết là từ đường dây nào có được), nói muốn bán xe đẩy đã xài với giá thấp. Sau đó kết cục chính là, điện thoại hiệu trưởng từ buổi sáng vang đến muộn. Chưa từng ngừng vượt qua 20 phút.

Ta cùng Thi Thi và Hạ Phi cũng trong trường học hồ nháo một trận, ở trường trắng trường học về bấy, lưu lại tên họ của mình. Đầu là tiểu đã tiểu nháo, ngược lại học đệ học muội bị dọa đến mơ hồ, chỉ lo học sinh lớp mười hai ‘phát rồ’ này sẽ đem tội ác hai tay dăng về phía bọn họ. Nhìn bọn họ ngày thơ phát tái, ta chợt nhớ lại ngày mình mới vào cao trung. Coi như quý trọng tình hữu nghị, đơn thuần cao trung thể nào đi nữa, . . . Chúng ta vẫn bị con sông năm tháng tách ra, trong hoảng hốt trưởng thành.

Ta đứng ở dưới một bóng râm cây đại thụ trong sân trường, cảm khái vạn phần. Chung quanh từng tiếng cười hay khuôn mặt quen thuộc, xa lạ, bị một tầng tấm màn vô sắc cách ly ra. Chẳng biết lúc nào Hạ Phi đi tới sau lưng ta chợt vỗ vỗ bả vai của ta, cắt đứt suy nghĩ.

“Đứng ở chỗ này phát ngốc gì đấy, ngay cả liên hoan đều không đi. Đúng rồi, người tính toán khi nào thì đi?” Hạ Phi hỏi.

“Đại học Melbourne bên kia tựu trường rất sớm. Ta đặt trước vé bay cuối tuần.” Ta lấy tay khảy khối vỏ cây xuống, cố gắng khiến cho thanh âm của mình nghe vui vẻ một chút, “Hắc, phá hư của công cảm giác thật là tốt. Khó trách nhiều người làm không biết mệt.”

“Cuối tuần à, thật đúng là sớm.” Hạ Phi thanh âm của giống như là bị cái gì kẹp lấy, rất là mất tự nhiên. Ta ngẩng đầu lên, dè dặt nhìn Hạ Phi một cái, từ trên mặt của hắn miễn cưỡng tìm được một vẻ ‘thương cảm’.

“Thế nào, hiện tại bắt đầu không bỏ được ta?” Ta nói giỡn.

“Ngủ ngốc vô tâm vô phế, người nào sẽ không bỏ được người.” Hạ Phi lập tức đánh trở về.

“Vây ta an tâm.” Ta thoải mái gật gật đầu, sau đó rũ mắt xuống, nửa thật nửa giả nói, “Coi như người nhớ ta, ta cũng không thể từ nước ngoài chạy về.”

“Hừ. . . . Ta sẽ cố gắng quên ngươi. Hồng Xương.” Hạ Phi lời này làm ta lập tức liên tưởng đến lời thoại trong phim thường thấy, nam 2 van xin tình yêu bị cự tuyệt ,đôi với nữ chính nói. Trong đầu nhất thời hiện ra một bộ Hạ Phi mặt thâm tình, cầm một xấp hoa hồng hướng nữ sinh tỏ tình. Ta khoe miệng câu lên, cuối cùng vẫn là không khống chế lại, phá lên cười.

“Phốc. . . . Ha ha, ngươi đùa.” Ta vì trình diễn toàn bộ, dứt khoát làm ra vẻ oán phụ ,”Phi Tử, ngươi cũng quá bạc tình ,chúng ta đầu gì đều ở đây cùng nhau đã nhiều năm như vậy. Hiện tại ta vừa ra nước ngoài ngươi liền dứt khoát quên ta, giang hai cánh tay nghênh đón tương lai mới ?Sách sách, tư tưởng của ngươi quá cầu tiến, làm bạn xưa ta thất vọng rất thất vọng.”

“. Ngươi ra nước ngoài, nhất định phải cẩn thận một chút.”

“Biết, mẹ ta cả ngày cùng ta nói những thứ này.” Ta bất đắc dĩ phát phát tay, “Từ trong miệng ngươi nghe thế ,thật đúng là làm ta kinh ngạc. Nay căn bản không phải là style của ngươi.”

“Còn lời buồn nôn hơn chưa nói đây.” Hạ Phi mặt ửng đỏ, xoay đầu. Ta tò mò nhú mày, nhưng Hạ Phi chỉ nói nửa đoạn ,cũng không tiếp tục nữa. Bất đắc dĩ, ta chỉ phải mở miệng hỏi, “Rất cuộc là lời gì buồn nôn ?Nói một chút coi ,dù sao ta buổi sáng cũng chưa ăn điểm tâm, ối cũng phun không ra cái gì.”

“Đề đến phi trường hãy nói.” Hạ Phi hất tay, rất tiêu sái xoay người. Người này Còn đem lời buồn nôn làm thành độc gia bí quyết truyền nam bất truyền nữ à, giữ bí mật làm đến giọt nước không lọt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Được cha Thi Thi chở ta ra sân bay. Nhà Thi Thi điều kiện rất tốt, có hai chiếc xe riêng, mà cha cô đối với ta ấn tượng rất tốt, vừa nghe ta cần xe chở đến sân bay. . . . Không nói hai lời liền chở. Trên đường tới sân bay, không khí không hề nén giống lần anh Tô Văn đi. Thi Thi rất giỏi tạo bầu không khí sôi nổi, cũng cùng trường bồi nói chuyện, cùng mẹ ta ăn nhậu với nhau. Đàn bà VS con gái, một ngàn con vịt ở bên tai chúng ta lăm nhăm.

Hạ Phi yên tĩnh một dạng mạn bất kinh tâm, đôi mắt đen cực kỳ nghiêm trọng, thần sắc trắng bệch, giống như năm đó ta tiễn anh Tô Văn đi. Lòng ta tiếp theo trận cảm động, không nghĩ tới ở trong lòng hán địa vị của ta vẫn quan trọng như trước kia. Bình thường giả vờ ác, nhưng thời khắc mấu chốt. vẫn lời đuôi đi? Thật ra thì ta cũng sẽ nhớ ngươi, rất nhớ rất nhớ à.

Ta gọi lên nụ cười bất đắc dĩ, nhẹ nhàng đẩy Hạ Phi một cái, “Này. Phi Tử, ngươi có khỏe không. Đừng buồn nữa, ngươi xem ,ngươi mặt mũi này rất khó coi.”

“Ngu ngốc. Ta đây là say xe.”

“Thật?”

“Thật.”

“. Thiết, hại ta cảm động nửa ngày.”

Thật thật giả giả, giả giả thật thật. Ngươi cái gì cũng giấu ở trong lòng. Ta như thế nào phân rõ, cái gì là thật, cái gì là giả đây.

Sân bay cùng trong trí nhớ một dạng. nóc hình cung không lồ ,xa xa từ trên xa lộ cao tốc là có thể thấy. Một cái máy bay vừa vận cất cánh, trên không trung vững vàng lướt đi, cuối cùng ẩn vào đám mây.

Mẹ và Tô thúc thúc có kinh nghiệm lần trước đưa anh Tô Văn đi, lần này tự giúp ta ghi danh tất cả thủ tục. Bọn họ bận rộn muốn khí thế ngất trời, ta ngược lại nhàn rỗi, cùng bọn Thi Thi nói chuyện phiếm.

“Hò, thời tiết rất tốt để bay.” Thi Thi thở sâu một hơi, duỗi cái lưng mỏi, “Hồng Xương. Phải nhớ phải chúng ta đó. Cậu nếu dám quên bọn tớ.” Cô giờ quả đảm nhỏ, lộ ra nụ cười rất đơn thuần. đáng yêu có thừa, nhưng một chút lực uy hiếp cũng không có.

Ta nhọt nhọt cười, “Làm sao sẽ. Ta vĩnh viễn đều nhớ hai người, cả đời là bạn tốt.”

“Ừ. Hạ Phi, cậu không phải là có lời muốn nói với Hồng Xương à?”

“Đúng vậy, trước đó không phải bảo lưu lại lời buồn nôn đến sân bay nói à?”

“Ừ.” Hạ Phi ngẩng đầu lên, thận trọng háng giọng. Ta và Thi Thi bởi vì động tác hán quá mức khoa trương mà cười trộm lên. Cái gì buồn nôn à, ta thấy

rõ ràng là đang làm trò cười. Ta và Thi Thi ngẩng đầu mong đợi, ai ngờ Hạ Phi giãy kễ tiếp nghiêm trang nói, “Ta hôm nay tâm trạng không tốt lắm, cho nên dứt khoát sáng tác chúng, ừm, lên máy bay xem.”

“Xì !” Thi Thi rất thất vọng giậm chân, “Một tờ mong đợi như vậy .”

“” Ta đây cái chánh chủ còn chưa có tỏ thái độ ,cô thế nào so với ta còn thất vọng hơn.

“Lên máy bay mới xem !Lên coi chính là tiểu cầu!” Hạ Phi lúng túng đưa cho ta tờ giấy.Ta bị lời nói ngây thơ của hắn như sét đánh.Kính nhòe. Cũng thế kỷ hai mươi mốt rồi,ai còn sẽ thật tin chuyện nuốt lời biến thành tiểu cầu Nhưng cho dù như vậy, ta vẫn nói đáp ứng, “Biết. Tin tưởng nhân phẩm ta đi.”

Hạ Phi chốt chống lại đôi mắt của ta, khoe miệng hơi hướng về phía trước giờ giờ lên, trong mắt tăng lớn tăng lớn tia máu, giống như mấy chục ngày chưa ngủ .Nụ cười kia không khỏi mang theo khổ sở. Hạ Phi mỉm cười có thể ngăn ngủi,có thể là ánh mặt trời, có thể là biếng nhác. Nhưng nụ cười như vậy ,thật không thích hợp hắn. Ta há miệng, lại nói không ra lời an ủi dễ nghe , cuối cùng không thể làm gì khác hơn là vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Mẹ và Tô thúc thúc gửi hành lý xong,cũng cùng chúng ta hội họp, mọi người nói đi nói lại một câu như nhau, ‘ bảo trọng ’, ‘ lên đường bình an ’v...v... Ta đây câu chúc phúc cả đời cộng lại,cũng không nhiều bằng hôm nay. Cuối cùng thông báo cho ta biết đến lúc lên máy bay trên không trung vang lên, “Mời hành khách của chuyến bay NCA 157 đến cửa số 2.”

“Mẹ.” Ta cắn cắn môi, sau đó quay đầu hướng Tô thúc thúc, có chút trức trặc mở miệng nói, “Cha. con đi. Mọi người hảo hảo bảo trọng.”

“A.” Tô thúc thúc cùng mẹ hóa đá ba giây lâu sau mới có dấu hiệu hồi phục .Ta đối với Thi Thi cùng Hạ Phi bọn họ phát phát tay, đưa mắt nhìn hai người bọn họ mấy giây, đưa dáng vẻ bọn họ ghi nhớ vào trong tim mình.Như vậy. Cho dù nhắm mắt lại, cũng có thể nhớ tới nụ cười mọi người,những ngày tháng cùng mọi người chung một chỗ.

Thương cảm rất nhanh liền bị kích động có thể cùng anh Tô Văn đoàn tụ thay thế. Không phải không thừa nhận, trước tình yêu. . . . Ta cũng là người ích kỷ.Có thể đem thân nhân của mình, cùng bạn mình trong nước mà rời bỏ,dứt khoát đi đến con đường chưa biết đến.

Giải quyết BOARDING PASS sau, ta vội vã chạy tới cửa 2 trước máy bay.Chuyến bay lần này cũng không phải là bay thẳng tới Melbourne, phải chuyển chuyển một lần ở Sydney.Tìm được chỗ ngồi gần cửa sổ xong, ta có chút buồn bã đem tầm mắt xin ra cửa sổ.Cánh máy bay còn chưa mở ra,nữ tiếp viên hàng không đẹp dễ đẩy xe từ trong buồng ưu nhã đi qua. Không ít người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đang dùng Anh ngữ thuần thục nhỏ giọng trao đổi, bọn họ nói là Anh ngữ của nước Anh, còn Trung Quốc dạy là của Mỹ.

Ta vênh tai lắng nghe. Cũng không phải là muốn rình lý lịch bọn họ ,chẳng qua là tò mò thánh lực mình đến tốt cùng là trình độ gì mà thôi. Anh ngữ của Anh nghe vào quả nhiên là lạ . Ta nhủ mảy một cái, mắt thật lớn tinh thần mới phỏng đoán ra ý bọn họ.

“THE PLANE IS ABOUT TO TAKE OFF.” Máy bay chậm rãi chạy nhanh tới đường băng,trong nháy mắt đang bay lên trời,có loại cảm giác mất trọng lượng không thoải mái , ta lắc đầu, cảm giác trong lỗ tai giống như là bị nhét bông. Thành phố ở dưới chân của ta, trở nên càng ngày càng nhỏ bé, như bản vẽ tinh xảo trên mặt giấy,chẳng chịt thích thú.Đây chính là quê hương ta sinh sống nhiều năm . . . vườn hoa khi còn bé té quá vô số lần ,công viên Tĩnh Hải chủ nhật sau bảy giờ miễn thu vé vào cửa Cho đến giờ khắc này, ta mới bắt đầu hồi tưởng lại nó .

Ta buồn bã thờ dài, khi cảnh tượng thành phố được ngắm mà bị đại dương vô tận thay thế thì đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đưa tay móc vào túi xách,cẩn thận mở ra phong thư lúc trước Hạ Phi kín đáo đưa cho ta . Có chút hối hận. Trước khi đi cũng không có cùng bọn họ chụp hình.Ta có thể tin bộ nhớ thông thường của mình.Nhưng rất nhiều gương mặt, giống như hình trắng đen,theo thời gian trôi đi mà phủ bụi,khi người không chú ý thì góc hình ố vàng đi như lá úa.Cho đến có một ngày, vô luận người cố gắng nhớ lại bao nhiêu,cũng không nhớ nổi giọng nói và hình dáng người nọ

Ngay cả ta trong một năm này,thỉnh thoảng nghĩ về anh Tô Văn. Khuôn mặt của hắn cũng mơ hồ .Ta thường ở trong lòng phỏng đoán, hắn có cao lên không?Hắn có càng ngày càng thành thực nội liêm không?Hắn có.

Lại đang ngẩn người. Ta nhẹ nhàng lắc đầu, không coi ai ra gì mỉm cười, rũ mắt nhìn thư trong tay.Hạ Phi chữ viết ngoài ý muốn tinh tế, đơn giản có thể cùng chữ máy tính sánh ngang. Tên này. Bình thường đều là lười biếng viết chữ, cũng thật khó cho hắn viết chính tề như vậy.

Trong lòng ta vừa một trận cảm động, nhấp miệng sau mới tiếp tục nhìn xuống dưới.

- văn nghệ phân cát tuyến -

Hồng Xương. Người cũng không còn nhớ chúng ta lúc nào thì lần đầu tiên gặp mặt đi, thật ra từ rất lâu trước hồi sơ trung ,ta cũng biết trên thế giới tồn tại một người họ Hồng tên Xương ngu ngốc. Tên ngu ngốc này rõ ràng là gan rất nhỏ, cũng không nhìn trường hợp mà ủng hộ chính nghĩa, tâm đồng tình nhảm nhí,có lúc đem mặt mũi so với tánh mạng còn trọng yếu hơn. . . . Tên ngu ngốc này còn luôn đem ý nghĩ của người khác thả vào trước nhất, làm chuyện do do dự dự, lè mề.

Nhưng là tên ngu ngốc này, cũng là người cả đời này ta cũng sẽ không quên.

Thế nào,bị kinh hãi, cảm động nói không nên lời đi ?Hừ, ta máu văn nghệ cũng không tồi đâu Bình thường lười thôi.

Nhớ người lúc học lớp mười từng nói với ta. Ta sẽ tới Thượng Hải học, Thi Thi sẽ yêu anh người, người học ở trường địa phương.Khi đó ta bán tin bán nghi. chuyện chuyện kiếp như vậy quá mơ hồ,coi như ta đối với hóa học, vật lý v...v xì mũi coi thường,nhưng thường thức bình thường của địa cầu vẫn phải có. Được rồi, trọng điểm không phải là những thứ này, chuyện ta không hiểu nhất là Tại sao ta lại tới Thượng Hải học?

Nói ngời chứ tác phong ta thật ra trước sau như một. Đây ,không cho cười, ta là nghiêm túc. Rõ ràng nói hay lắm, muốn cùng ngời học cùng trường đại học Tại sao tương lai ta lại thay đổi? Khi đó ta rất tự tin với mình cười cười: yên tâm, tương lai ở trong tay của chúng ta, ta cuối cùng có thể đem nó thay đổi. Sau đó ta thấy được ‘ số mạng ’ Thi Thi bị thay đổi, ta thấy được ngời cùng người trong nhà quan hệ từ từ tốt lên,tình tình cũng so trước kia chừng chắc hơn nhiều. Ở trước mặt ngời, chúng ta giống như là con nít,tất cả quấy rối cùng cậy mạnh cũng bị ngời cười trừ.

Hồng Xương, ngời làm đề số học liếc mắt là có thể tìm ra bấy rập giấu giếm giữa những hàng chữ con số vì cái gì,vĩnh viễn cũng không thấy rõ người ở người bên cạnh ngời .

Thật, ta bị ngời chọc giận đến nghiêng răng, khi viết thư này ,đều có ý muốn bóp vỡ cây bút trong tay.

Đúng rồi, ngời đánh cuộc thua , còn thiếu ta một điều kiện, đừng cho là ta đem chuyện này quên. Ta vốn là muốn sư tử mở miệng,nói lên cái điều kiện để làm khó ngời Sau lại suy nghĩ một chút chọn quên đi.

Người toàn thế giới có thể yên tâm thoải mái làm khó dễ ngời. . . . Mẹ nó, ta vẫn không hạ thủ.

Ta không biết tương lai ngời tính toán cùng anh ngời như thế nào,lúc trước cùng ngời nói ngời nghe vào bao nhiêu. Thế nhưng cuộc sống của ngời , lựa chọn của ngời. . . . Ta và Tống Thi Thi, đều sẽ chúc phúc ngời. Mẹ nói: người tốt vẫn sẽ có hảo báo . Hồng Xương, ngời là người tốt. . . . Ta hi vọng ngời sẽ nhận được hạnh phúc.

Được rồi, nếu vấn đề ta khó có được,vậy thì dứt khoát đem vấn đề tiến hành triệt để.Hơn nửa đêm linh cảm đột nhiên tới, làm chút thơ,ngời xem đi.

Mùa hè nắm tay nhau chạy qua đường, dọc trên đường thất lạc bài ca ,

Ngoác ngón út đã nói lời thề,tâm tình trong đôi mắt không truyền đến.

Ta luôn nhận còn ngời quá trì độn, ta luôn kêu ngời làm chuyện ngu ngốc, ta luôn nói quá ít do dự quá nhiều.

Quá khứ, quá khứ luôn là một bài ca ưu thương.

Sau cùng,tên ngốc, ngời tốt nhất ở nước ngoài sống cho thật tốt Nếu không ngời sẽ có lỗi với ta đầu tiên.Có rảnh rồi nhớ gọi cho chúng ta. Còn có, nghe nói MM Thượng Hải cũng rất đẹp, lần sau ngời trở về nước ta nhất định đem một người cho ngời xem.

Từ đăng-Hạ Phi.

“Có thể hay không đừng cảm động như vậy , khôn kiếp.” Ta làm bầm nói, hai tay cẩn thận vuốt ve giấy viết màu xanh nhạt.Trước vẫn nhìn được không chảy nước mắt, quả thực nặn ra vành mắt ta.Một chút nước mắt ít ỏi chùi sạch, chúng trên đầu ngón tay ta lưu luyến một giây, cuối cùng như lời hứa chưa hoàn thành kia biến mất vô tung.

. Chúng ta đều lớn. Rốt cục hậu tri hậu giác tình ngộ, Ngoác ngón út thề giữ lời hứa trong quá khứ ,đều không thể thực hiện. Thân ái, đừng ngốc,chẳng lẽ ngời còn tin tưởng vĩnh viễn sao?

. Không, nhưng ngời nhất định phải hạnh phúc. Cộng thêm ta một phần, gấp đôi hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Ta ở trên máy bay ngủ một chút,khi tỉnh lại bởi vì thời gian dài dùng tư thế ngồi, sau lưng cũng cứng ngắc .Trên máy bay thức ăn rất ngon,nhưng đối với ta thì không có vị gì.Ngoài cửa sổ đã là một mảnh đen nhánh , ánh đèn màu vàng nhạt của đường bay làm cho người ta hỗn loạn, phát hiện thời gian trôi qua.Ta bắt đầu ảo tưởng cuộc sống ở nước ngoài của mình và anh Tô Văn Hoàn cảnh cùng đường phố xa lạ sẽ làm ta cảm thấy khủng hoảng. . . . Ở nước ngoài, ta chỉ có anh Tô Văn .Hắn chính là nhà của ta, là tất cả của ta.

Ở sân bay Sydney chuyển chuyển bay,không có lưu lại lâu ở trong cửa hàng sân bay,ta rất nhanh liền đi đến máy bay tới Melbourne. Lúc này trong máy bay phần lớn đều là người ngoại quốc, nói một lèo lưu loát cực kì.Ở Trung Quốc học tiếng Anh nhiều năm như vậy ,vốn đang lòng tin tràn đầy, cho là cùng người đối thoại bất quá là CASE nhỏ. Nhưng chạy đến nước ngoài sau mới phát hiện, lúc trước ở trong nước tất cả đều là thi Anh ngữ. đùa,hiện tại ai còn có thể ra ngoài dùng ‘HOW ARE YOU’ bắt chuyện ?

Chuyến hành trình ngắn ngủi không tới hai giờ đã đến Melbourne. Ta có chút hoảng hốt đứng ở sân bay Melbourne lấy hành lý ra,tìm thấy vali mình từ vòng xoay.Xếp hàng dài ở lối ra,10 phút mới nhích tới phía trước một cái. Ta thở nhẹ một hơi, cảm giác tất cả kiên nhẫn của mình đều muốn bị mài mòn.Thật may là máy bay không có trễ giờ. Nếu không còn phải để anh Tô Văn ở sân bay chờ lâu hơn .

Ta rút cục thông qua kiểm tra hành lý ,trên hộ chiếu được đóng mấy cái con dấu đỏ tươi .Nhắc tới hành lý của mình, ta liếm liếm đôi môi khô khốc ,nom nóp lo sợ cất bước về phía lối EXIT. Ở bên ngoài đã vây quanh một đám người chờ đón,ta quét sơ qua, chỉ cảm thấy một trận choáng váng đầu .Người đủ loại màu da,thân cao hoặc thấp, đang mắt nhìn chăm chăm cửa sau lưng ta.Có lẽ là ảnh hưởng tâm lý,ta có thể từ trong ánh mắt của bọn họ cảm giác mang theo một loại khinh miệt cùng bất mãn. Giống như là một rễ cây đâm vào trong khe hở ,như gai nhỏ. Người đang trong hoàn cảnh chưa quen thuộc ,lòng cảnh giác tự nhiên thêm cao, ta hiện tại cũng là như thế. Bởi vì ở chỗ này, ta không tìm được người lệ thuộc vào, luôn luôn bị bất đồng văn hóa xung kích .

Ta kéo rương hành lý chậm chạp đi vài bước về phía trước , sợ hãi quan sát người đối diện ta.Anh Tô Văn Anh đang ở đâu?

“Tiểu Xương, here.” Thanh âm quen thuộc kia Ta nhanh chóng quay đầu đến nguồn phát ra thanh âm kia,khoé miệng gọi lên nụ cười sáng lạn.Cái tên từng một lần bị ta ghét là quá mức tâm thương,gì phút này nghe vào trong tai lại như tiếng trời.Ta ở trong đầu thử nghĩ quá vô số lần màn cùng anh Tô Văn gặp lại. Trong đó hợp ý ta nhất,là bộ quang cảnh: chỉ thấy ta phong khinh vân đậm đi lên trước, nắm tay anh Tô Văn ,hết sức thâm tình nói một câu, “Đề cho anh chờ lâu, thân ái.”

Đáng tiếc, ta cũng không có sống ở trong phim thần tượng Hàn,ta sống ở trong thực tế vô cùng tàn khốc

Anh Tô Văn so với một năm trước cao hơn một chút, thân thể lộ vẻ gầy gò hơn. Cái loại khí chất nhã nhặn thành thực ,từ trên người hần tăn ra .Ánh mắt trước sau như một thâm thúy, giống như hai viên Hắc Diệu Thạch tỏa sáng ,cầm nhon , giống như dưới da chỉ còn lại xương Khi đó, cái ảo tưởng cùng lời thoại nhảm cũng toàn bộ bị ta quét sân xuống đài. Ta dắt vali xách tay bước nhanh đi tới, cùng anh Tô Văn đưa mắt nhìn mấy chục giây, sau đó ta hít sâu một hơi, hung thần ác sát nói.

“Lúc em không có mặt, anh đến tốt cùng ăn bao nhiêu gói mì ăn liền? Anh thật không săn sóc thân thể?Anh xem anh gầy đến nỗi Giống như bị cửa kẹp lại vậy.”

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này .”Anh Tô Văn nhợt nhạt cười, gương mặt sắc bén theo nụ cười của hắn mà giãn ra.Trong ngực ta nhảy một cái, đứng ở tại nguyên chỗ, về mặt ngây ngốc nhìn anh Tô Văn .May mắn hành khách phía sau bị ta chặn đường, thỉnh thoảng lại đẩy ta. Ta đây mới từ trong mộng phục hồi tinh thần lại, nhưng khí phách vang dội mới vừa kia lại biến mất ngay cả một tầng cũng không còn. Anh Tô Văn cười cười, đem ta từ dòng người dày đặc xuất nhập kéo đến , rất tự nhiên đem va-li trong tay ta đổi đến trên tay của mình, “Tiểu Xương, anh cho là qua một năm em sẽ thành thực hơn chút.Không nghĩ tới, em một chút cũng không thay đổi.”

. Ta không thành thực sao? Bị phi cơ giằng co cả ngày, chẳng lẽ ta đây vành mắt đen kịt và đôi mắt hăm sâu Cũng không có một tia cảm giác tang thương sao?Ta không đồng ý nhú mày một cái, bị anh Tô Văn nói không thành thực , cảm giác thật đúng là không được tự nhiên. Ai nói ta không thành thực ? Chỉ là ta không có biểu hiện chỗ thành thực. Ở trong nước luôn là được cha mẹ, bạn bè bảo vệ một giọt nước cũng không lọt. Nhưng ta ít nhất còn biết đem mình chiếu cố tốt, đáng về anh Tô Văn như vậy. Nhưng một năm xa cách, vừa mới gặp mặt liền vì chút ít chuyện như vậy mà phát sinh tranh chấp, bây giờ mất nhiều hơn được. Vì vậy ta coi như không nghe thấy câu nói kia, tình tế quan sát anh Tô Văn .Trong đầu mảnh vụn trí nhớ mơ hồ rút cục được chấp vả lại, có chút giống nhau, có chút bất đồng. Ta chợt tiến gần tới cổ anh Tô Văn ,khịt khịt mũi, không xác định hỏi, “Anh, anh không xài dầu gội Phan Đình?”

“Tiểu Xương, em là cún ?”Anh Tô Văn buồn cười gật đầu, “Ừ. Đòi hiệu.”

“Em thích mùi Phan Đình” Ta lưu luyến từ trên người anh Tô Văn dời đi. Một năm thay đổi nhiều như vậy, ngay cả mùi hần cùng trước kia không giống nhau. Ta cũng không xác định người trước mắt này, vẫn là anh Tô Văn nắm tay ta qua đường, nói lời buồn nôn mất đều không nhảy ,thỉnh thoảng bá đạo thỉnh thoảng dịu dàng . Ừ. anh Tô Văn chỉ thuộc về ta .

“Đi thôi. Trước dẫn em trở về chỗ ở của anh.”Anh Tô Văn cùng ta một trước một sau ra khỏi sân bay,vẫy tay gọi lại một chiếc xe taxi. Ta cùng anh Tô Văn ngồi ở phía sau ,trên người còn vây quanh một cái dây an toàn.Ngoài cửa xe phong cảnh rất hấp dẫn,dọc theo hai bên đường trồng các loại cây không biết tên,bóng râm gọn sóng khác nhau.Xe taxi tốc độ một trăm cây số một giờ chạy trên xa lộ cao tốc,một đường không trở ngại,càng thêm vui sướng nhúc nhích.

Trước ta còn e ngại hoàn cảnh xa lạ ,giờ phút này ta bên người có anh Tô Văn , cảm giác sợ hãi gì cũng vút xuống ,mở to ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy cái gì cũng mới lạ. Anh Tô Văn rất có kiên nhẫn giới thiệu, trên căn bản ta ánh mắt tò mò liếc tới nơi nào, hắn đều có thể cảm ứng được, cũng tiến hành tích. Thanh âm của hắn càng ngày càng có từ tính, giống như rượu nho trong hầm chôn giấu nhiều năm , theo thời gian mà trở nên càng thêm say lòng người. Ta đem mặt xoay đến ngoài cửa sổ, tay cũng không ngoan ngoãn sờ soạn tay anh Tô Văn ,bắt được cũng không buông ra, giống như kẹo cao su dính ở trên tay hắn.

Như vậy chủ động đánh ra, không phải là phong cách ta. Bất quá, một năm này ly biệt ngược lại làm cho ta nghĩ thông suốt rất nhiều thứ, cũng thay đổi rất nhiều cái nhìn. Nếu chúng ta yêu nhau, sẽ không được thể nhân chúc phúc, vậy thì ta sẽ yêu anh Tô Văn gấp bội ,để đền bù những thứ chưa đủ kia.

Hồng Xương, đồ mặt cái gì. Phải xuất ra khí phách dùng khí năm đó theo đuổi Thi Thi .Ta cứng ngắc tựa đầu từ cửa sổ xe quay tới chỗ anh Tô Văn ngồi,khoé miệng bứt lên nụ cười chẳng ra cái gì A a a, điều này thật sự là, ta đã khần trương đến không cách nào không chế bộ mặt của mình

“Thế nào?” Tô Văn cầm tay của ta,trong tròng mắt màu đen lóe ra quang mang trêu tức ,tựa hồ đang chất vấn ta: sao dám làm không dám nhận ?

“Không có gì.” Ta từ trong tay anh Tô Văn rút tay ra,rất lúng túng rút cổ một cái. Anh Tô Văn giống như một chút ý thân cận ta cũng không có. Minh chủ động ra trận cũng có vẻ đói khát vô cùng =!=! Cái gì a. Lúc ở trong nước, rõ ràng là hắn động trộm hôn ta Thế nào đến nước ngoài tư tưởng tương đối mở,hắn ngược lại ‘ thanh cao ’ lên?Chẳng lẽ là lực hút ta đối với anh Tô Văn đã biến mất? Chẳng lẽ là.

Đang lúc ta suy nghĩ lung tung , xe taxi chậm rãi dừng lại, tài xế từ trong kiếng chiếu hậu liếc chúng ta một cái, ám hiệu chúng ta trả tiền xuống xe. Anh Tô Văn từ trong túi tiền lấy ra tờ tiền mặt màu đỏ mệnh giá 20, đưa cho tài xế, sau còn phải đưa hóa đơn. Ta mở cửa xe ra, từ sau buồng xe xách hành lý. Tài xế xe taxi nhận được tiền sau khước miệng nặn ra một nụ cười méo mó ,giây kế tiếp lái xe taxi rời đi. Đây thật là quốc gia coi trọng thời gian cùng hiệu suất , một chút thời gian đều không lãng phí.

Ta nhường nhường mầy, tò mò nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi, “Anh, muốn hóa đơn làm gì?”

“Có thể dùng để hoàn thuế.” Anh Tô Văn đơn giản hồi đáp. anh Tô Văn ,đúng là biết sống.Ta trừng mắt nhìn, rất nhanh liền bị căn nhà trước mắt hấp dẫn. Nó tổng cộng có hai tầng, chiếm diện tích ước chừng hơn sáu trăm thước vuông, sân trước chiếm hơn năm mươi thước vuông, cây cối trồng so le không đồng đều ,con đường nhỏ lát đá xanh hai bên là cỏ,vườn dài đến trước cửa chính.Nhà như vậy ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua. Cũng càng giống như ngôi nhà của người lùn trong ma huyền thâm lâm Trung Quốc nhiều người như vậy, làm sao lãng phí mấy trăm thước vuông không gian cho thực vật?

“Thật xinh đẹp.” Ta lấy ra dáng điệu đại quan viên ,khẽ nhếch miệng, nhìn lên căn nhà.Đây chính là tư bản chủ nghĩa xã hội cùng chủ nghĩa xã hội đụng nhau, nghe anh Tô Văn nói,nhà bên này một khi bị mua, chính là thuộc về mình,mà không giống như Trung Quốc ,tốn tiền mua nhà xong ,lại chỉ có thể đem khế ước mua bán nhà cất vào trong ngực mấy chục năm.Qua kỳ hạn sau nhà kia còn bị lấy về.Vì không lộ về quá gà dặn,ta giả vờ trấn định lại, “Cái này, ở nơi này, tiền mướn phòng rất đắt đi?”

“Không, nơi này không phải là trung tâm thành phố,nơi xa coi như là vắng vẻ, tiền mướn phòng không tính là cao. Hơn nữa, anh là cùng mấy người khác thuê chung , một tuần cũng chỉ có chín mươi lăm.”

“Giá tiền coi như hợp lý.” Ta cắn cắn đôi môi, tự biết anh Tô Văn ở chỗ này sinh sống một năm ,kinh tế nhất định rất khản trương. Ở trong nước không thể nào thấy hần tiêu tiền,tới đây sau nhất định là càng thêm tiết kiệm. Mẹ năm đó cho anh Tô Văn số tiết kiệm ,có năm vạn đồng nhân dân tệ, nhưng những tiền kia đổi thành tiền Úc,ngay cả một vạn cũng chưa tới. Thử nghĩ ở nước ngoài, một vạn đồng có thể làm chút gì đây? Thuê nhà một năm liền xài hết. Anh Tô Văn luôn miệng nói hần có học bổng đại học hỗ trợ. Nhưng sau ta mới biết, hỗ trợ kia chỉ một tuần một trăm.

“Vào đi thôi.”Anh Tô Văn đẩy ra cửa sắt hình thập tự ,dẫn ta đi vào.Cuối thăm trải màu trắng là một cái thang lầu gỗ,anh Tô Văn chỉ chỉ cái thang.”Trên lầu ở chính là con của chủ cho thuê nhà . Anh và những người khác đều ở tại lầu dưới.”

“Những người khác?” Ta không dấu vết quan sát gia cụ bên trong phòng cùng giấy hoa văn vách tường .Không thấy bạn cùng phòng anh Tô Văn.

“Bọn họ rất khuya mới trở về, hiện tại đoán chừng đi học, đi làm đi.” Anh Tô Văn nhếch nhếch môi, “Đi thôi, đi tới gian phòng chúng ta .”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

“Bọn họ rất khuya mới trở về, hiện tại đoán chừng đi học, đi làm đi.” Anh Tô Văn nhếch nhếch môi, “Đi thôi, đi tới gian phòng chúng ta .”

“Ừm.” Ta cất bước đuổi theo, mấy giây sau chợt ngừng đầu lên, hậu tri hậu giác hỏi, “Anh Tô Văn ,chúng ta ở chung phòng?”

“Ừ.”

Ta ha ha cười khan hai tiếng, “Cũng tốt cũng tốt, một phòng tiết kiệm tiền.” Ngầm kích động nắm chặt tay.Một phòng một phòng,anh Tô Văn và ta một phòng. Đây là cơ hội thật không thể bỏ qua ,đơn giản chính là đem vi trùng ném tới nơi ẩm ướt để mặc nó sinh sôi nảy nở! Ta nuốt một ngụm nước bọt,tâm mắt không dấu vết dừng bên phải người anh Tô Văn , lặng lẽ thưởng thức gò má được xung hoàn mỹ của hần.Chân mầy tỉ mỉ nghiêng dưới tóc trán như ẩn như hiện,sống mũi thẳng tắp và đôi môi màu đỏ nhạt Lại phối hợp thanh âm anh Tô Văn .Đáng một câu,tú sắc khả xan.

Trước khi thích anh Tô Văn ,ta đối với bộ dáng anh Tô Văn , chỉ có đánh giá đơn giản hai chữ : đẹp mắt. Bây giờ muốn ta nhiều thêm mấy chữ, đó chính là: thật đẹp trai . Nhưng kể từ khi trong lòng ta thích anh Tô Văn sau,cũng chỉ cảm thấy anh Tô Văn càng nhìn càng đẹp mắt! Tinh thần trong mắt hóa Tây Thi, lời này thật không giả chút nào. Trước khi anh Tô Văn ra nước ngoài ta còn cố kỵ cách nhìn người khác ,đem yêu thích của mình giấu dếm,hoang mang như tên trộm.Nhưng bây giờ đến nước ngoài. Không còn ai có thể ngăn trở ánh mắt của ta.

Anh Tô Văn giới thiệu cho ta đồ dùng trong phòng và cách dùng thì ta lại si ngốc nhìn hần. Cũng không thể trách ta, một năm không thấy mặt, không để cho mắt ta ăn no,thật sự quá không nhân đạo.Anh Tô văn môi mông,hai tròng mắt ướt át ,xương quai xanh do gầy gò mà có vẻ phá lệ mảnh khảnh anh Tô Văn một năm này rốt cuộc là thế nào, cư nhiên gầy thành như vậy.

Trong lòng ta đau xót, trong đại não chưa phán đoán trước, thân thể lại đi trước từng bước, không chút nào báo trước giang hai cánh tay, đem anh Tô Văn ôm vào trong lòng. Một năm qua ta vẫn duy trì thói quen tốt mỗi sáng sớm uống một chai sữa ,thân cao vốn tàn loại ba trở trở đến 1m79.Anh Tô Văn từng tính áp đảo ưu thế thân cao cục không hề rõ ràng nữa.Lòng ta chợt tốt hơn nhiều, đầu tựa vào trên bả vai anh Tô Văn ,mùi xà bông chưa quen thuộc lại ngoài ý muốn không làm người ta bài xích. Ta khước miệng nhếch thật cao ,dựa vào bên tai anh Tô Văn nhỏ giọng nói, “Anh anh vất vả.”

. Cho nên, hiện tại em tới chiếu cổ anh.

“Ha ha. . . . anh thu hồi lời trước.” Anh Tô Văn sống lưng cứng ngắc buông lỏng xuống, hần chột cười cười, vốn là hai tay rù xuống ở hai bên lại nâng lên, vòng qua thắt lưng ta. Hần dùng sức như vậy, ta cơ hồ ngay cả thở cũng khó, cách tầng tầng áo quần cũng có thể cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng của cặp cánh tay. Ta đỏ mặt, nhưng vẫn mặt dày ôm lấy anh Tô Văn, chẳng qua là đem mặt chôn sâu hơn thôi. Không thấy được vẻ mặt anh Tô Văn, ta cũng then thùng đem mặt nâng lên, dứt khoát bày ra cái tư thế đã điều cùng hần ôm chặt nhau. Anh Tô Văn mỗi lần mở miệng thì ngực cũng rung động theo. Hần nói mỗi một âm đều dẫn tới trên da ta một trận run rẩy, “Tiểu Xương thật là thay đổi không ít, chủ động làm anh kinh ngạc.”

“Em rất nhớ anh.” Ta thật thà nói, “Anh, trước vẫn chưa kịp nói.”

“Ừ. Để cho anh suy nghĩ một chút. Một năm cũng không kịp nói, cho đến một năm sau mới tìm được thời cơ nói những lời này?” Anh Tô Văn hẹp hòi nói. Ta mặt vừa đỏ lên, nghĩ thầm Lão Tử hôm nay không đem xia tới, mặt thể diện thì quang cho triệt để, dù sao chuyện mất mặt ta cũng không phải chưa làm qua.

“Anh, em hôn anh. Có được hay không?” Ta cố gắng làm cho yêu cầu của mình nghe vào mạnh hơn một chút, cuối cùng cơ hồ là cắn răng nghiền lợi mà đem lời này nói ra. Thanh âm của mình nghe vào nhưng một chút cũng không mỹ cảm, lảng mạn càng thêm không thấy. Ta bí quan suy nghĩ, trong lòng lại sợ hãi chờ đợi, còn âm thầm khích lệ nói: không có sao, không cầu huyết thì không có mỹ nhân, không ngọc cũng không có hoa hồng sấp đến trên đầu của mình. Phải nói ta cái khác không có, nhưng chút nhiệt huyết cùng sôi trào ngu ngốc nhân từ còn là đầy đủ.

“Aha hắc.” Kết quả anh Tô Văn rất không nể tình cười, hơn nữa cười một tiếng chính là ba phút đồng hồ, nghe thanh âm kia, giống như nước mắt đều phải bật ra. Ta âm thầm lo lắng cắn răng: nha, cắn bản cũng không nắc câu a! Cười đủ rồi thì anh ngược lại để cho em hôn a!

Cuối cùng bất đắc dĩ ta ngẩng đầu lên, lúng túng bứt lên khoe miệng, cố gắng mà đem cách mạng chưa thành công tiến hành, “Rốt cuộc có thể hôn hay không, anh cho cái đáp án.”

“Tiểu Xương, tùy thời hoan nghênh.” Anh Tô Văn vẫn còn khẽ cười, nhẹ nhàng cúi đầu, bờ môi của hần ở ta bên tai như có như không sát qua, giống như là một trận gió mát mon tron dây đàn, gọi lên làn điệu làm người ta mơ tưởng viễn vông, “Đến đây đi đến đây đi, anh xem một chút Tiểu Xương còn có bao nhiêu ‘thành thực’ làm anh kinh ngạc.”

“.” Lần đầu tiên chủ động hôn anh Tô Văn. Cũng không biết năm đó anh Tô Văn có bao nhiêu dũng khí, nói với ta khi hôn thì hôn, không nhìn nơi không nhìn chỗ, trừ bỏ hần trước mặt cha hần và mẹ ta khiêm tốn một chút. Ta thờ nhẹ một hơi, đôi môi anh Tô Văn gần trong gang tấc. Chỉ kém mấy cm, không, hiện tại phải dùng millimet để tính.

Nhớ cánh môi rất mềm kia, hình như luôn có mùi trà sữa. Ta vừa suy nghĩ miên man, vừa từ từ hướng tới anh Tô Văn. Mẹ nó! Thế nào khăn trương như vậy, cũng không phải là chưa hôn qua. Ta ở trong lòng thỏa mại mình nhất gan, rốt cục tâm cất ngang, đem ánh mắt đóng, nhẹ nhàng đem môi của mình dán lên anh Tô Văn. Ừ, xúc cảm vẫn là tuyệt vời như vậy, giống như là kẹo đường vĩnh viễn tan không hết, khê liếm lên có loại mùi thơm cả phê tỉnh khiết. Anh Tô Văn ngay cả thức uống cũng đổi khẩu vị.

Ta không biết anh Tô Văn lúc này là có trợn tròn mắt không, nhưng ta biết mình đáng về nhất định rất kỳ quái. Ta hôn không đúng cách, bởi vì khăn trương cùng hoảng hốt, cổ của ta căng chặt, mũi cũng chạm vào anh Tô Văn, đầu lưỡi chỉ dám bên ngoài đảo quanh môi hần, lập đi lập lại miêu tả môi của hần. Nhưng cho dù như vậy. Ta cũng rất thỏa mãn. Hôn người mình yêu, cảm giác là tốt đẹp như vậy. Ừ, có thể nói, tinh thần thỏa mãn xa hơn trên thân thể. Ta mở ra hai mắt nhắm chặt, đang muốn kết thúc công việc đi thì lại bị tay anh Tô Văn giữ ột. Hần tựa hồ xem thấu ý ta lui bước, híp lại ánh mắt có chút ướt át, so đáng về trong ngày thường còn muốn mê hôn người hơn.

Vì vậy trong đầu ta một cái dây thần kinh tên là ‘lý trí’, lạch cạch đứt. Vì vậy nụ hôn này từ chuồn chuồn lướt nước dây dưa triển miên, oanh oanh liệt liệt. tiếp tục mười mấy phút đồng hồ. Khi môi hai người chúng ta rốt cục tách ra thì anh Tô Văn cũng hiếm thấy hiện ra màu sắc ửng đỏ, hô hấp cũng cùng ta một dạng tần số không ổn định. Ta nghĩ mình cuối cùng là hòa một quân, ở kỹ thuật hôn thành thực chút. Nhưng ai có thể tưởng anh Tô Văn sau đó mặt không đổi sắc tổng kết nói, “Vẫn là cùng trước kia một dạng trúc trắc, bất quá can đảm, miên cường đạt tiêu chuẩn.”

“A?” Đây là bình chọn hôn môi sao? Vậy ta bây giờ là không phải nên cúi người chào nói cảm ơn cảm ơn các bạn đã ngồi trước máy tính xem, cảm ơn CCTV, cảm ơn mẹ đã đem ta dưỡng dục lớn như vậy. A phi phi phi!

“Cảm ơn khích lệ.” Cuối cùng ta đen mặt hồi đáp. Mặc dù lần này chủ động xin hôn, hạ màn cực kỳ đen, nhưng thấp thỏm bất an đã yên tĩnh lại. Ừ, có thể đem lời nói như thế, cũng chỉ có độc nhất anh Tô Văn, ít nhất điểm này vẫn như trước kia, không có thay đổi. Ta có chút lúng túng kéo nếp uốn áo quần, lui về phía sau hai bước, quan sát gian phòng anh Tô Văn. Đây là. . . . gian phòng chúng ta sau này ở chung.

Gian phòng chừng bảy thước vuông, một cái giường cùng gia cụ đơn giản cơ hồ chiếm một phần hai gian phòng. Ta cùng anh Tô Văn cũng sống vai đứng ở lối đi nhỏ giữa giường cùng tủ, khiến cho kia lối đi nhỏ có vẻ phá lệ chật chội. Ta chớp chớp mắt nhìn, nhân tiện ngồi lên giường, tình tế quan sát gian phòng. Nệm rất mềm, bao gối là màu lam nhạt, bông tinh khiết, sờ lên, cảm giác thật sự là thích vô cùng. Anh Tô Văn hành lý rất ít, trên giá sách là mấy quyển tự điển dày cộm nặng nề, trong ống đựng bút đơn giản cầm mấy cây bút nguyên tử. Rèm cửa sổ nửa hạ, ngăn tầng lớn ánh nắng ngoài cửa sổ, cửa sổ tựa hồ thật lâu chưa lau quá, có một loại cảm giác ẩm ảm. Lại nói, Melbourne một ngày chứa đủ khí trời bốn mùa. Cho dù là mùa đông, ánh mặt trời ngoài cửa sổ lại như giữa hè rực rỡ, chẳng qua là trừ mùa hè cay độc ra, ẩm ảm rơi lên mặt đất.

Ta mất tự nhiên nghiêng nghiêng mặt, có chút buồn bã đối với anh Tô Văn cười nói, “Anh, loại cảm giác này thật kỳ lạ. Mới hai mươi bốn giờ, em liền rời nước xa vậy. Nói thật, em còn có loại ảo tưởng nơi này chính là nhà chúng ta.”

“Trước gọi điện thoại cho người nhà, nói cho bọn họ biết em đã tới nơi an toàn. Tránh khỏi bọn họ quan tâm.” Hần không đề cập tới ta còn thiếu chút

nữa đã quên rồi, mẹ khẳng định ở nhà đứng ngồi không yên chờ điện thoại của ta đây. Anh Tô Văn đem điện thoại di động ném cho ta, dạy ta dùng thế điện thoại như thế nào gọi về nước. Liên tiếp con số nghe được làm đầu ta bất tỉnh hoa mắt, quả thực so với số lẻ của số Pi còn muốn không có quy tắc hơn, ta cố gắng những con số kia ngâm nga xuống, cảm giác như vậy rất an toàn.

Điện thoại còn chưa vang mấy cái, liền bị mẹ ta nhận. Bà nghe được thanh âm của ta sau, ngữ điệu bén nhọn quả nhiên thấp xuống không ít, thẳng câu nhàu: thuận buồm xuôi gió là tốt rồi. Ở nước ngoài phải cẩn thận v. . . v. Ta và bà hàn huyên một hồi, anh Tô Văn tới phòng bếp làm chút cơm ta ăn, đóng cửa lại đi ra ngoài. Ta và mẹ tán gẫu xong rồi gọi tới Hạ Phi và Thi Thi bên kia, cùng bọn họ vội vã báo hiện trạng mình một chút.

Thi Thi rất hưng phấn, nhà bà vốn là cũng tính toán đưa cô ra học đại học nước ngoài, sau lại bởi vì thành tích thi tốt nghiệp trung học Thi Thi coi như không tệ, miễn cưỡng vượt qua điểm chuẩn trúng tuyển trường nghệ thuật, ra nước ngoài cũng không hiểu rõ. Cô luôn hỏi ta Melbourne không khí có được hay không, mỹ nữ có nhiều hay không. Ta và cô ấy nói một chút xong lại lần nữa gọi cho Hạ Phi. Hạ Phi như cũ, không có đa sầu đa cảm như trong thư hân viết, cùng ta giống như bình thường cười cợt đôi câu sau lại nghe hân bên kia thật thấp nói, “Đường đây này, thật là không rõ. Nếu như rõ ràng, ta còn có thể lừa gạt mình, nguoi thật ra vẫn còn ở trong nước.”

“Ừ.” Ta cố họng chột căng thẳng, thanh âm gì cũng không phát ra được.

“Đem số nguoi bên kia để lại cho ta đi, chờ ta đi Thượng Hải còn có thể liên lạc nguoi.”

Thanh âm của ta rốt cục khôi phục bình thường, run lấy bấy đem số đọc ra, “Ừ. Nguoi sau này đi Thượng Hải cũng nhớ liên lạc ta a, đừng quên năm năm sau chúng ta còn phải gặp mặt ở nơi bí mật trường học.”

“Năm năm lâu như vậy, đủ ta quên mất.” Hạ Phi thanh âm tới rất thấp rất thấp, giống như một trang bị chứa đầy chất lỏng, cuối cùng tràn ra.

“Ừ?”

“Không có gì, nguoi ở bên kia cẩn thận một chút. Ta nghĩ có thời gian sẽ đi bồi đi Trầm, Hồng Xương, chính nguoi bảo trọng.”

“Ừ, ta cũng không phải là đứa trẻ, nguoi cũng lớn như vậy, tự nhiên sẽ chiều cố tốt mình.”

“. Nguoi tên ngu ngốc này, chính là một trăm tuổi cũng làm cho nguoi lo nghĩ.”

“Thiệt!” Ta ngoắc ngoắc khoe miệng, đang muốn đem cái và tiến hành thì anh Tô Văn lại dùng chân nhẹ nhàng đẩy cửa ra, tay trái của hân trong cầm một ly thức uống nóng tay phải là xách theo một bọc bánh bao khéo léo. Ta không quan tâm nói tiếp, cùng Hạ Phi nói câu ‘có thời gian tán gẫu tiếp’, liền đem điện thoại cất dứt. Anh Tô Văn đem cái ly cùng bánh bao đưa cho ta, đối với ta cười cười, “Xem ra thời gian anh bấm đốt ngón tay cũng không tệ lắm, nửa giờ em quả nhiên gọi chưa xong.”

“Anh. . . anh mới vừa là đi ra ngoài, mua em bánh bao?” Ta thụ sủng nhược kinh hỏi.

“Ừ. Trong nhà không có gì ăn.” Anh Tô Văn thiêu nhường mày, “Ăn đi, anh nghĩ thức ăn trên máy bay cũng không quá đúng khẩu vị em.”

Anh Tô Văn, anh hiểu rất rõ khẩu vị của em. . . . Ta cảm động chớp chớp mắt, bị anh Tô Văn nói như thế, bụng cũng sôi trào lên.

Trên máy bay thức ăn nếm gia vị quá nhiều, khẩu vị không có, ta cơ hồ là chỉ ăn hai cái bánh bao, liền để cho nữ tiếp viên hàng không lấy đĩa. Ta bùng lên cả phê nóng hổi, thử dò xét nhấp một miếng, mùi thật rất tuyệt, có thể là bởi vì này bên sữa tươi hương tương đối nồng, không có thêm nước ở bên trong. Hay bởi vì, là anh Tô Văn tự tay bụng cho ta.

. Tóm lại ta là nhanh cắn một trợn, mà anh Tô Văn ngồi đối diện ta xem ta lang thôn hồ yết. Ta trong lúc giật mình ngẩng đầu lên, ngưng ngừng lau miệng, “Anh, anh cũng chưa ăn đi, thế nào chỉ có một mình em ăn? Anh xem anh gây thành như vậy, em thế nào cảm giác mình giống như là cùng dân chạy nạn tranh đoạt thức ăn. . . . Anh, anh ăn.”

“Tiểu Xương.” Anh Tô Văn nhẹ nhàng kêu tên của ta, một đôi con nguoi ngăm đen tỏa sáng, giống như là Hắc Diệu Thạch chói mắt.

“Ừ.” Ta bận rộn lo lắng hồi đáp.

“Tiểu Xương.”

“Ừ?”

. Liên tiếp nhiều lần sau, anh Tô Văn mới ngừng lại, mà hân khoe mỗi mím cười cũng theo đó biến mất, mà là cắn chặt chẽ, chỉ nghe anh Tô Văn nói, “Hai năm, có thể sẽ khổ cực một chút, chịu đựng chút là được.”

“Ừ, em không sợ.” Ta mặt kiên định nhìn anh Tô Văn, nhưng chống lại ánh mắt anh Tô Văn sau, lại cảm thấy lỗ tai nóng lên. Vì vậy liền tranh thủ mặt rũ xuống, theo bản năng liếm liếm đôi môi dính cà phê, “Nghiêm khắc mà nói, em hơn hai mươi tuổi rồi, chịu chút khổ tính là gì.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

“Nghe khắc mà nói, em hơn hai mươi tuổi rồi, chịu chút khổ tính là gì.”

“Em thì không sao, có thể em không nhìn thấy. Tiểu Xương nếu quá gầy, ôm ôm sẽ không thoải mái.”

“.....” Ta cắn răng, đem ‘ vậy thì em ôm anh ’ cho nuốt trở vào. Ừ, không sai, phương pháp đối đãi lưu manh, chính là so với hắn còn lưu manh hơn! Mà ta bây giờ vẫn rất mất mặt. Quên đi, sớm muộn sẽ có cơ hội. Tâm động không bằng hành động, ngày nào đó ta liền thừa dịp anh Tô Văn chưa chuẩn bị, đem hắn đẩy ngã, ha ha, chỉ là nghĩ chút về mặt kính ngạo của anh Tô Văn, là làm cho ta hưng phấn.

“Em hôm nay cũng rất mệt rồi, có muốn trước tắm rồi ngủ một giấc không? Anh buổi chiều còn phải đi làm, không có cách nào ở nhà cùng em.” Anh Tô Văn rất quan tâm nói. Ta tâm mạng ý xấu, cũng không chú ý hắn nói chút gì, ở chỗ đó gật đầu, trên mặt ngốc trẻ không dứt, bên khoe miệng tựa hồ còn dư chảy ra một giọt nước trong suốt.

“Anh thấy em mệt mỏi không phải nhẹ.” Anh Tô Văn cau mày nhìn ta một cái, sau đó tổng kết nói. Ta tiếp tục tại nguyên chỗ cười khúc khích. Trong rương hành lý trừ một bó kem đánh răng và bàn chải đánh răng ra, còn mang theo hai bộ áo sơ mi, quần lót. Anh Tô Văn dẫn ta tới trước mặt phòng tắm, nhắc nhở ta nhớ phải khóa cửa. Bởi vì nhà thuê chung, như phòng bếp, phòng tắm đều là xài chung, nếu không khóa cửa, không nói chính xác là vị nhân huynh nào ở chung đang lúc người tắm đến một nửa thì phá cửa mà vào.

Ta xác định cửa phòng tắm đã khóa sau, xoay người, đối diện với phòng tắm nửa thủy tinh. Mặt kính phản chiếu ra một khuôn mặt thiếu niên ngây thơ, nếu như bỏ qua hốc mắt sưng vù và thâm quầng, vẫn anh tuấn. Ừ, gen di truyền không tệ, ta bề ngoài coi như tiêu tụy nhưng cũng rất được ưa thích. Ta lại để sát gương, làm cái mặt quỷ. Mắt ta sùng hơi rù xuống, lông mi không dày lắm, cả khuôn mặt, làm cho người ta cảm thấy rất có cảm giác thân thiết. Thật ra thì bản thân ta chính là người rất dễ gần. Ta nhón nhờ tự đắc suy nghĩ, khó được một phen tự kỷ, vừa khề hát mà tắm. Nhưng hát hát ta liền cảm thấy khó chịu, đem chuyện sau khi tới nước ngoài và đủ loại biến hóa của anh Tô Văn từ đầu tới đuôi suy nghĩ một lần, mà cả phê lúc trước uống còn dư lại trong miệng, chất chất.

Ta làm gì để giúp anh Tô Văn đây? Học tập so ra kém hắn, diện mạo không hơn hắn, khí chất so ra kém. trời ạ, ta lại bắt đầu chất vấn cái vấn đề cũ rích, bình thường như ta (trừ điểm xuyên thời không trở lại quá khứ này ra), rốt cuộc là thế nào lấy được ưu ái của anh Tô Văn? Là hắn phẩm vị quá kém hay là ta đem mình đánh giá quá thấp? Hoặc là đủ loại ưu điểm ta thật ra thì còn chưa được khai thác ra.

Quên đi, vấn đề này trên căn bản cùng lời kịch kinh điển trong Đại Thoại Tây Du phù hợp. Thích một người, cần lý do sao? Không cần sao? Cần sao?

Ta lê lét từ trong phòng tắm đi ra, bọt nước không ngừng từ trên tóc lăn xuống, vì không để cho thấm lưu lại cả chuỗi giọt nước, ta trên vai đắp một cái khăn. Áo sơ mi bởi vì size lớn hơn một số so với ta, cho nên có chút rộng thùng thình, dán chặt ở trên da ta. Bởi vì mẹ kiên trì muốn mua số lớn, nói sợ ta cao hơn. Bà sống qua ngày khắp nơi là tính toán tỉ mỉ, nhưng chi phí cho ta học đủ thứ ngay cả mắt đều không nháy mắt một cái. Mẹ, thật ra thì con đã bắt đầu nhớ mẹ, nhớ mẹ không ngại phiền toái cầu nhàu cùng nụ cười hiền lành, ta không có thời gian để lại cho thương cảm, người luôn phải nhìn về phía trước. Lập tức, phải đi nâng cao trình độ và cuộc sống của ta cùng anh Tô Văn. Ta thật sợ anh Tô Văn mấy năm qua bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ mà ngã bệnh.

“Hey, cậu là ai?” Đang lúc ta từ phòng tắm đi ra, cất bước hướng đại sảnh, trước mặt lại xông tới một đứa con trai cùng ta số tuổi xấp xỉ. Hắn một đầu tóc ngắn, phần tóc trán nhuộm thành màu vàng cam, ánh mắt màu hồ phách rất là hữu thần, sóng mũi thật cao, ngũ quan có phần cảm giác hỗn huyết. Bởi vì hắn nói một hóp lưu loát Trung văn, khiến ta lúc này liên đối với hắn sinh ra hảo cảm. Khụ khụ, ta vừa ở trong lòng kiểm điểm, loại quân tử trong lòng là cần sửa đổi một chút, dù sao không phải là người Trung Quốc ở nước ngoài đều là ‘ người tốt ’, nhưng trên mặt đã kéo ra một nụ cười thân thiện, “Xin chào, tôi là em trai Tô Văn. Xin hỏi cậu là?”

“Ờ? Chính là cậu.” Người con trai hỗn huyết nhìn đến nụ cười của ta sau, thế nhưng thân thể lui về phía sau mấy bước, mặt của hắn chợt trầm xuống, vốn trong mắt không có chút nào gọn sóng chợt cuộn lên cuộn cuộn sóng biển, trong đó mang theo nghi ngờ cùng kính ngạo, lập tức liền bị nồng nặc ác ý cùng phần hận thay thế. Nhưng hắn rất nhanh liền đem cảm xúc đó dấu đi, đối với ta ngoài cười nhưng trong không cười, một môi nói, “Tôi tên tiếng Trung là Liên Kỳ, cậu gọi tôi BEN là được. Nhân tiện nói một câu, tôi ở trên lầu.”

“À.” Ta nhạy cảm nhận ra hắn không tốt, cũng ráng cười một cái, đưa tay phải ra, “Rất hân hạnh được biết cậu.”

“Ừ.” Hắn do dự đưa tay ra, nhẹ nhàng đụng chạm tay ta, sau đó như chạm điện mà rút trở về, thật lâu đưa mắt nhìn ta mấy giây sau, bước nhanh đi lên lầu.

Kỳ quái. Loại mâu thuẫn cùng dịch ý này là từ đâu tới? Ta rõ ràng là lần đầu tiên nhìn thấy hắn. Chẳng lẽ ta tưởng mạo cứ như vậy đáng đánh đòn, để cho lần đầu gặp mặt người xa lạ cũng không nhận được đối với ta cau mày? Hơn nữa tên BEN này, tại sao lại làm cho ta có loại cảm giác quen thuộc.

Một loại dự cảm bất tường không khỏi từ trong không khí nhảy ra ngoài, trên người hắn mùi nước hoa mơ hồ làm ta hắt hơi một cái. Ta rút tay, dời bước về phòng anh Tô Văn. Khi đó ta hoàn toàn không nghĩ tới. người con trai BEN này, sau này sẽ cùng cuộc sống ta có bao nhiêu liên hệ.

“Anh Tô Văn. anh đi làm ở đâu?” Ta ngồi ở trên giường, dùng khăn lông lau chùi tóc ướt. Anh Tô Văn đổi lại một thân áo T-shirt bằng len, động tác nhanh chóng dọn dẹp túi xách ở một bên không xen tay vào được, chỉ có thể ngồi ở trên giường nhìn, cảm giác mình giống như là chương ngại vật to lớn.

. . . . Trong lòng nhất thời có chút khó chịu. Ta tới nước ngoài sau, anh Tô Văn phải tiết kiệm hơn, mới có thể gánh cuộc sống hai người. Anh Tô Văn lãnh toàn bộ học bổng, mà ta cũng chỉ có bảy mươi phần trăm. Nhìn như vậy, ta đơn giản chính là sâu gạo cỡ bự.

“Đến nhà hàng làm, hôm nay có ca đêm, có thể phải tới mới về.” Anh Tô Văn thấy ta cúi thấp đầu mặt buồn bã ỉu xiu, lập tức mở miệng nói, “Tiểu Xương, thật xin lỗi, hôm nay không thể cùng em ra ngoài đi dạo. Ngày mai có rảnh rồi anh tranh thủ.”

“Không không không, anh cứ đi. . . . em chỉ là cảm giác mình tới biến thành gánh nặng cho anh.” Ta đầu tựa vào khăn lông, nhẹ ngửi mùi xà bông mới tắm, “Em hình như cùng trước kia vô dụng, cái gì cũng không giúp được. Anh, em thật xin lỗi. . . .”

“Ha ha, coi như là gánh nặng, Tiểu Xương cũng là gánh nặng ngọt ngào.” Anh Tô Văn một tay nâng lên cằm ta, nhanh chóng hôn ta một cái. Ta đầu tiên là kinh ngạc trừng mắt nhìn, sau đó cũng ra sức hôn trả lại, chẳng qua là động tác so với anh Tô Văn vụng về rất nhiều. Nhưng coi như em rất dần, coi như em tạm thời cái gì cũng không giúp được. nhưng em so với người trên thế giới này cộng lại yêu anh hơn, hảo hảo chiều cổ anh.

“Tốt lắm, không thể để cho ông chủ chờ lâu.” Anh Tô Văn vuốt vuốt tóc của ta sau liền đi ra cửa, ta một tay vuốt môi của mình, ngồi ở trên giường phát ngốc cả tiếng đồng hồ. Ta cũng muốn đi làm, kiếm tiền, giúp anh Tô Văn chia sẻ chi phí cuộc sống. Đối với người mới đến, người không quen nơi này, Anh văn cũng không coi là rất tốt, cũng không có cái kỹ năng gì đặc thù, ông chủ nhà nào sẽ nguyện ý thuê ta đây? Thật là nhức đầu a.

Ta nằm ngang ở giường, một tay chôn trong tóc, càng không ngừng gãi gãi. Cuối cùng hưng phấn cùng mệt mỏi đồng thời giáp công trầm xuống ngủ mất.

Ngày hôm sau, anh Tô Văn mang ta tới trường học nộp giấy tờ, trước khi nhập học còn một cuộc phỏng vấn ngắn. Ta mặc dù ở cuộc thi so với bình thời khăn trương hơn một chút, nói chuyện lắp ba lắp bắp, nhưng may mắn thành tích của ta so với bản thân ta đoán tốt hơn nhiều, tạm được thông qua vào trường. Ta chọn tới chọn lui, cuối cùng vẫn là chọn khoa giáo dục. Bởi vì làm thầy giáo tiền lương rất cao, chưa thuế tiền lương hàng năm có thể đạt tới chừng mười vạn, sau thuế cũng có bảy tám vạn. Hơn nữa anh Tô Văn nói qua, ta đây tính tình rất thích hợp làm giáo viên. . . .

Lấy được thời khóa biểu sau, anh Tô Văn mang theo ta đi thăm một vòng đại học. Bên này đại học thật sự là lớn, ta và anh Tô Văn dùng suốt một giờ mới có thể lượn quanh nó xong. Thư viện bốn tầng, kiến trúc Gothic cổ xưa, cách giữa thư viện và ký túc là suối phun. Không hổ là đại học Melbourne lịch sử đã lâu, cảnh trí xinh đẹp khiến người quên về. Ta một hồi nhìn nhìn cái đó, một hồi sờ sờ cái này, cuối cùng rốt cục yên tĩnh, tò mò nghiêng đầu hỏi, “Anh, anh học khoa gì?”

“Y khoa.”

“Y khoa a, thật đúng là thích hợp.” Ta trong đầu xuất hiện hình ảnh anh Tô Văn khoác áo trắng, một tay cầm dao phẫu thuật máu chảy đầm đìa, một tay kia cầm ống tiêm. Khụ khụ, nói thật, ta bị hình ảnh đó làm như sét đánh, có chút hoảng sợ rung mình một cái.

“Kia anh, anh đi làm ở đâu?” Ta dưới ánh mặt trời ấm áp đuổi lưng một cái, cảm giác kia cực kỳ thoải mái, “Em cũng muốn đi làm.”

“Em coi như xong. Anh làm trong nhà hàng ở phố người Hoa, người bên trong rất phức tạp. Hiện tại em chỉ cần học là tốt rồi.” Anh Tô Văn rất rõ ràng cự tuyệt đề nghị của ta. Ta lỡ tai trái vào phải ra, không chút để ý đá cục đá nhỏ dưới chân. Ta mới không muốn giống như một sách để ở nhà, cả ngày chỉ biết đi học. Mới vừa rồi người phỏng vấn có vội vàng giới thiệu một chút chế độ đại học, ta mặc dù nghe rất khó khăn, nhưng suy nghĩ một chút đại khái ý tứ của cũng hiểu, phiên dịch ra chính là, “Trường học của chúng ta ủng hộ học sinh phát triển bộ phương diện. Ở đây 80% học sinh học đại học đi làm bán thời gian. Như vậy sẽ tích lũy kinh nghiệm xã hội đồng thời. blahblah.”

Không để cho ta đi làm. Đó là không thể nào! Đại học khóa rất nhẹ, trong bảy ngày chỉ cần tới ba đến bốn ngày, mỗi ngày chia đều chỉ có ba, bốn giờ mà thôi. Khi đi học giáo viên chỉ không điểm danh. Chỉ cần người có thể bảo đảm cuộc thi và môn học đạt yêu cầu, kia hết thầy đều không thành vấn đề. Trống đi bỏ lớn thời gian mà có thể dùng để làm chuyện mình muốn làm. Nhưng bên này đại học không có chế độ ký túc, có rất ít người ở túc xá đại học cấp. Anh Tô Văn muốn phòng cách đại học hơi có chút xa, ngồi tàu điện gần 30 phút mới có thể đến, giá phòng cũng tương đối thấp hơn rất nhiều.

Trung tâm thành phố Melbourne là mảnh đất phồn hoa nhất, mặc dù không có cách nào cùng đường cái Trung Quốc so sánh, nhưng số lượng cũng coi như khá quan. Đánh giá chung quanh, khuôn mặt người Châu Á cư nhiên chiếm 50% trở lên! Đường như là bởi vì chính sách di dân Châu Úc tương đối rộng rãi, hấp dẫn tăng lớn người đến. nơi có người thì có người Trung Quốc, lời này thật đúng là không giả. Anh Tô Văn dẫn ta đi dừng một chút, giống như là nghề nghiệp hướng dẫn du lịch giới thiệu cho ta điểm đặc sắc của mỗi một con phố trên đường.

Ta đứng ở trạm xe lửa to lớn phát ngây nửa ngày, sau có chút chóng mặt đem tầm mắt chuyển dời đến giáo đường phía sau mình. Ở Trung Quốc nào có giáo đường khí phái như vậy? Giáo đường kia rất cao giống như là một tòa thành lũy xuyên qua đây, trên nóc dựng một cái Thập Tự Giá, đem mây trên trời cắt đi. Ta quý thần xui khiến nghiêng đầu sang chỗ khác, đối với anh Tô Văn nói, “Anh, người nước ngoài đều là tới giáo đường kết hôn đi?”

Anh Tô Văn cùng ta sóng vai đứng, nhìn lên giáo đường tán ra khí tức thần thánh, hoa thủy tinh dưới ánh mặt trời khúc xạ ra rực rỡ quang thái, giống như chúc phúc cho người đi đường, “Ừ. Tiểu Xương, vậy sau này chúng ta cũng tới đó ghi danh kết hôn.”

“A? Ừ? !” Ta kinh ngạc mở to hai mắt, ngượng ngùng quét mắt anh Tô Văn, “Lộn xộn cái gì. Bây giờ nói cái này cũng quá. có chút sớm.”

Ừ. Thật ra thì người thấy được ta nhếch môi đi? Nhìn thấy chưa?

Vì vậy ở dưới giáo đường dị quốc, từng có hai thiếu niên quần áo sạch sẽ, nghèo túng, thẳng tắp đứng ở trước giáo đường, trên mặt hoặc nhiều hoặc ít treo nụ cười mơ ước. Tương lai luôn đáng giá chúng ta mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51

Ta rất nhanh liền quen thân với mấy người cùng thuê với anh Tô Văn, bọn họ một là Hongkong, một là Hàn Quốc, mọi người rất thân thiết. Vị Hongkong kia gia cảnh tựa hồ rất tốt, tiêu tiền như nước, hẳn cũng học y khoa, bởi vì quen biết anh Tô Văn cho nên mới mang tới đây ở chung với hắn. Đường như bài tập của hắn đều là anh Tô Văn làm giúp, mỗi lần thi đều dựa vào bài chép của anh Tô Văn mới hiểm hiểm đạt yêu cầu Bất quá những thứ này tự nhiên không phải là miễn phí, hẳn theo tiền lương bình thường một giờ dạy kèm trả cho anh Tô Văn.

Lúc này ta đâu còn thời gian đi nói với hắn ‘ sao chép bài tập là không tốt ’ ? Ta cảm giác kể từ khi ra nước ngoài, ta liền đem vòng vây của mình thu nhỏ lại, giống như là con nhím ngăn người khác. Hồi đó trước khi ta làm một chuyện sẽ tính tế suy tính một lần lại một lần: làm như vậy có thể quấy nhiễu người khác hay không? Có thể thay đổi vận mệnh của người khác hay không? Nhưng đến nước ngoài sau lại bất đồng, nơi này ta chỉ nhận thức anh Tô Văn, vô luận làm chuyện gì cũng đều chỉ vây quanh hắn. Về phần người khác muốn cái gì nói cái gì. Kìa tất cả đều là tự do của họ.

“A, em muốn tìm việc làm ở đây?” Càng Nam nói một hơi tiếng Trung không xuôi, “Bạn anh ở quán bar thật ra thiếu một tay. Bất quá nếu giới thiệu em, anh trai em khẳng định không tha cho anh.”

Quan hệ ta và anh Tô Văn không có công khai, chỉ là gọi anh em với nhau. Mặc dù đây là nước ngoài, có thể yêu người đồng tính nhưng cũng không phải là chuyện có thể tùy tiện công khai, chuyện không theo bản chất này có thể là đối tượng bị người khác bài xích. Ta vừa nghe đến có cơ hội đi làm, mắt lập tức liền sáng lên, “Không quan hệ không quan hệ, anh em thì em sẽ nói với hắn, anh đừng cùng hắn nhắc tới là tốt rồi. Cái đó, anh nói quán bar đó. . . tuyển việc gì? Em cái gì cũng rõ, đi không thành vấn đề sao?”

“Bê chén đĩa gì đó Bạn anh chỉ yêu cầu diện mạo không tồi, những thứ khác cái gì cũng không có nói.” Càng Nam cười cười, “Bản thân anh cảm thấy anh trai em càng có thể làm, đáng đáp không tệ không nói, làm việc cũng làm cho người yên tâm.”

Ta vội vàng tiếp nhận câu chuyện, “Thật ra thì em làm việc cũng rất cẩn thận, nếu không, anh để cho em làm thử trước mấy ngày? Coi như tích lũy chút kinh nghiệm cũng là tốt.”

“Ừ. Địa chỉ ở chỗ này, em tới nói là anh giới thiệu là được.” Càng Nam sau khi nói xong, chợt cực kỳ YD (dâm đẳng) cười nói, “Nếu em muốn kiếm nhiều tiền, dứt khoát tìm cô nào nuôi em đi. Không lo ăn không lo mặc, thật tốt.”

Ta đè nén chán ghét trong lòng, lúc đầu nói, “Nam tử hán đại trượng phu, làm như vậy cũng quá không có tiền đồ.”

“Trên thế giới này người có tiền đồ, có mấy ai quang minh lỗi lạc ?” Càng Nam thờ ơ hừ hai tiếng, sau đó vui đùa vào điện thoại của hắn, một hồi gọi cho ‘Sally’, một hồi cho ‘Lily’, tán gái đến không biết trời đất. Hẳn lúc này gọi là bất cá hai tay? Bất cá nhiều như vậy chân cũng không đủ hắn đạp.

Cũng mặc kệ nói thế nào, ta vẫn cảm ơn hắn, rất phần chấn cảm danh thiếp quán bar kia đi về phía phòng bếp. Công việc đã tìm ra, mà ta lại không dám thuyết phục anh Tô Văn, để cho hắn đồng ý cho ta tới loại nơi nguy hiểm như quán bar mà làm. Nếu không thì. giấu anh Tô Văn ? Ta biết anh Tô Văn vào tối thứ ba năm bảy làm ca đêm, lúc rạng sáng mới có thể chạy về nhà. Vậy ta cũng làm ca tối ở quán bar vào tối thứ ba năm bảy.

Ngày tháng năm sinh còn chưa vớt. Nói không chừng quán bar người ta nhìn gai mắt khuôn mặt có chút trẻ con của ta. Nhưng bất kể như thế nào, ta cũng muốn đi thử một chút vận khí, không thể không duyên cớ bỏ lỡ cơ hội tốt. Trước đây, ta còn chưa từng gạt anh Tô Văn làm việc Cũng không biết có thể hay không lừa gạt được hắn. Đun nước, đem cháo yến mạch hòa tan, ta cố gắng ổn định tâm tình của mình. Tự nhiên, ừ, không sai, nhất định phải giữ vững tự nhiên. Coi như chuyện này chưa phát sinh qua.

“Hey!” Nam sinh Hàn Quốc đang trong phòng bếp nấu canh, thân thiết chào ta. Hẳn dáng dấp sáng sủa, cười lên rất giống Hạ Phi. Chi bằng điểm này, cảm tình ta đối với hắn liền tốt hơn so với tên Càng Nam kia nhiều. Ta đối với hắn cười cười, sau đó bung lên chén cháo yến mạch, cái chén nóng hổi, cẩn thận dời bước vào gian phòng mình.

Nhưng lúc xuyên ra phòng bếp, đi vào đại sảnh, thân thể của ta bị người từ phía sau lưng hăng đẩy một cái. Ta lập tức liền mất đi thăng bằng, té ngã trên đất. Chén cháo yến mạch trong tay rơi đầy đất, chút chất lỏng nóng hổi rơi vào cánh tay của ta, nóng một mảnh hồng tích, áo sơ mi trắng mới mặc mấy ngày cũng bị dính vào vết bẩn màu vàng nhạt. Ta đầu tiên chỉ cảm thấy kinh ngạc, mê mẩn, sau đó lại bị vết phỏng trên cánh tay hấp dẫn tất cả lực chú ý, qua nửa ngày sau mới đột nhiên nhớ tới cái gì nghiêng đầu sang chỗ khác, đi tìm dấu sỏ. Hành lang vắng vẻ, nào có bóng người tồn tại? Trong lòng ta một trận sợ hãi, giống như có ngàn con giun trơn trượt sát qua da của ta, khó chịu làm người ta hít thở không thông.

Thanh âm cái chén rơi trên mặt đất bể tan tành, rất nhanh liền đem mọi người trong phòng dẫn tới đây. Anh Tô Văn bước nhanh đem ta đỡ dậy, đem cánh tay của ta thả vào nước lạnh tẩy sạch. Càng Nam từ cuối hành lang lao ra liếc ta một cái, chẳng qua là làm bầm một câu ‘ đi đường cẩn thận hơn chút ’ rồi trở lại gian phòng của mình. Nam sinh Hàn Quốc ở trong phòng bếp rất tốt giúp ta đem mảnh vụn trên sàn nhà quét đi, nhìn hắn mặt tràn đầy quan tâm, cũng không giống như người có thể làm ra loại chuyện đó. Trong nhà tổng cộng năm người, anh Tô Văn sẽ không vô cớ tới đây ta. Vậy thì chỉ còn lại BEN.

“Thế nào, Tiểu Xương?” Anh Tô Văn cau mày nhìn ta, ngón tay thon dài khẽ xoa cánh tay của ta. Ta miễn cưỡng cười cười, trong lòng thiên hồi bách chuyển, mặt lại cố làm bình tĩnh nói, “Đi bộ không cẩn thận trật chân té. Không có chuyện gì lớn.”

“Đều đã lớn người, còn không cẩn thận như vậy.” Anh Tô Văn giống như trừng phạt gõ đầu ta một cái, ngón tay đặt trên tay ta chọt nặng chọt nhẹ. Ta nghĩ nếu như không phải bởi vì nam sinh Hàn Quốc kia còn đứng ở đại sảnh làm bóng đèn, anh Tô Văn có thể sẽ đổi một loại phương thức ‘trừng phạt’. Ta lúng túng ho khan, nhẹ tay kéo ống tay áo anh Tô Văn, ý bảo hắn thu liễm, sau đó nghiêng đầu đối với nam sinh Hàn Quốc nói, “Thank you for your help, Lewis. Em, just a question, have you seen anyone in the corridor before?” (cảm ơn anh đã giúp, Lewis. Thỉnh cho phép em hỏi chút, lúc trước anh ở hành lang có thấy người nào khác không?)

Lewis lắc đầu một cái, “Sorry, I just heard the noise, but paid no attention to the corridor before that.” (thật xin lỗi, anh chỉ nghe được tiếng ồn, trước không có chú ý tới trong hành lang có người nào hay không)

Đáp án này làm ta có chút nản chí, nhưng đồng thời cũng thờ phào nhẹ nhõm. Như vậy cũng chưa có căn cứ xác thực có thể thuyết phục ta, người ác ý đem ta đẩy ngã chính là BEN. Nhưng nhà cứ như vậy mấy người, không phải là hắn đây, chẳng lẽ là quý? Ta nhìn cánh tay mình vết phồng màu đỏ, rất là nhức đầu thờ dài. Anh Tô Văn nhún mày nhìn sang thì ta lại vội vàng lắc đầu một cái, ý bảo mình không có sao.

..... Anh Tô Văn cùng BEN vốn là quan hệ coi như không tệ, không mặn không nhạt, cũng coi là quân tử chi giao. Nhưng kể từ khi ta tới sau, hai người bọn họ quan hệ liền ác liệt rất nhiều, BEN tựa hồ đem bất mãn cùng địch ý đối với ta lan tràn tới trên người anh Tô Văn, luôn dùng vẻ mặt âm trầm quan sát anh Tô Văn. Hắn đồng dạng cũng rất nhằm vào ta, chưa từng cho ta cái nhìn hòa nhã, nụ cười đối với ta hơn nữa mâu thuẫn. Ta chỉ coi hắn là một đứa nhỏ được người trong nhà cưng chiều đến lên trời, vì vậy tính tình cũng thay đổi mặc danh kỳ diệu rất vận vẹo. Cũng chưa từng nghĩ đến hắn có thể đối với ta làm ra chuyện này.

Ta thấp thòm bất an siết chặt quả đấm. Nếu như đây ta thật sự là hắn. Vậy hắn lại có mục đích gì đây? Ta đến tốt cùng làm chuyện thương thiên hại lý gì, để cho hắn đối với ta chán ghét như vậy? Trước khi hết thấy xác định, ta không muốn dễ dàng đem hiểu lầm về BEN nói cho anh Tô Văn. Vạn nhất đem người cho oan uổng làm sao bây giờ. Hơn nữa, ta không muốn để cho anh Tô Văn phân ra tình thần tới lo lắng ta. Trước chuyện đã xảy ra quá nhanh, nói không chừng ta thật sự là bị trật chân té, chẳng qua là ảo giác cho là có người đang phía sau đẩy mình thôi.

“Tiểu Xương, nghĩ gì thế?” Anh Tô Văn kéo cánh tay của ta, cho nên trực tiếp đem đôi môi áp vào cánh tay của ta. Trước bị phồng sau lại bị ‘tủ lạnh’, da tay có chút tê dại, nhưng bị anh Tô Văn liếm như thế, ta lại cảm giác da mình nhảy cảm muốn chết, dưới da mạch máu màu xanh nhanh chóng nhích nhích, thật giống như sắp nổ tung. Ta mặt đỏ lên, vội vàng thu hồi cánh tay, lắc đầu nói, “Không có, không nghĩ gì.” Một lát sau lại nhẩn nại không được hỏi, “Anh BEN trên lầu í, tại sao thái độ đối với chúng ta ác liệt như vậy? Còn có, hắn tại sao không cùng người nhà của mình ở cùng một chỗ, mà là một mình ở nơi này?”

“Người nhà BEN ba năm trước gặp tai nạn đều chết hết, chỉ có hắn còn sống. Hắn thừa kế tiền bảo hiểm công ty và hai căn nhà, bất quá sau tai nạn. Hắn sau khi tỉnh lại tinh thần tựa hồ bị quá lớn kích thích, quên rất nhiều chuyện.” Ta rút tay về sau, anh Tô Văn lại quy củ trở về giá sách, vừa tìm kiếm tài liệu vừa hướng ta nói, “Thật ra thì ở trước khi em tới, hắn đối với anh thái độ cũng là lúc tốt lúc xấu. Đứa bé kia tâm tình không quá ổn định, cũng không phải thật đối với chúng ta có cái gì ác ý.”

..... Không có ác ý, hắn lại đẩy ngã ta sao? Ta thế nào cảm thấy hắn giống như là một quả bom không biết lúc nào nổ, tùy thời cũng sẽ nổ tung.

“Em cảm thấy hắn rất ghét em.” Ta do dự nói, “Mà em lại không biết mình thế nào đắc tội hắn.”

“Chung sống lâu một chút là tốt.” Anh Tô Văn qua loa nói ta một câu, sau đó hết sức chuyên chú xem sách. Buổi sáng phải lên lớp buổi tối phải làm thuê, hắn mỗi một phút thời gian đều lợi dụng đầy đủ. Ta ngượng ngùng đi quấy rầy anh Tô Văn học tập, bản thân cũng mở sách bắt đầu chuẩn bị nghiệp lớn. Ra nước ngoài du học cũng không tệ lắm, mới mấy ngày mà thôi liền học rất nhiều kiến thức, khẩu ngữ cũng được tăng cường, chẳng qua là, nếu như anh ấy có thể không giống như bây giờ khổ cực liên hoàn mỹ.

Buổi tối anh Tô Văn đi làm, ta trong lúc rảnh rỗi liền gọi cho Hạ Phi. Dĩ vãng có cái gì phiền lòng lúc ta cũng sẽ cùng hắn kể khổ, thói quen này đến nước ngoài cũng không có thay đổi, chẳng qua là bận tâm đến vấn đề chi phí, ta chỉ thật dài nói ngắn, “Phi Tử. Người nói người chúng ta tốt như vậy, làm sao sẽ bị người xa lạ ghét thành như vậy? Thật chẳng lẽ là ta đối trước thiếu hắn cái gì?”

“Cùng người chung sống lâu mọi người sẽ không quá ghét người. Mới vừa gặp mặt. Có thể là bởi vì gương mặt người quá kém.”

“Hừ, cảm ơn.” Ta sàu mi khổ kiểm một tay nâng lên cằm, “À, hôm nay hắn chẳng qua là đẩy ta một cái, ai biết hai ngày nữa hắn sẽ làm cái gì.”

“Vậy thì nhanh dọn nhà đi.” Hạ Phi khẩu khí chọt khần trương lên, cũng không giống như trước, luôn nói móc ta.

“Nào có như người nói dễ dàng như vậy. Tìm cái phòng thật phiền toái, hơn nữa ai biết người muốn chung lại quái dị cỡ nào, nói không chừng so nơi này còn nguy hiểm hơn.”

“Vậy người cùng hắn nói chuyện một chút, cười nhiều với hắn. Dù sao ngu ngốc vô địch. Ta nắm đó liền.” Hạ Phi mắt tự nhiên dừng một chút, sau đó giọng nói trở nên cực kỳ ác liệt lên “Đáng giận, ta lại không thể bay qua giúp người giải quyết hắn. Nếu là hắn ở trước mắt ta, ta nhất định bắt hắn cho –.”

“Ha ha, vẫn bạo lực như vậy.” Ta che miệng lại, cố gắng không để cho mình cười ra, nhưng cuối cùng vẫn là rách công.

“Hong Xương. Nếu ở nước ngoài ngột ngạt, trở về nước đi. Chúng ta vĩnh viễn cũng hoan nghênh người trở lại.”

“Ừ. Ta biết. Nhưng còn trẻ chính là phải ở bên ngoài đánh liều, mới không uổng công thanh xuân một lần. Người đi Thượng Hải cũng không phải là vì vậy sao?” Ta hỏi ngược lại. Hạ Phi bên kia trầm mặc rất lâu, đang lúc ta hoài nghi điện thoại đã mất liên lạc, mới nghe được hắn nói, “Nghe lời người

nói, ta thế nào cảm giác mình cho tới bây giờ chưa có thanh xuân quá a. Ha ha. Rất tốt rất tốt, ta sẽ đi thanh xuân thanh xuân ngay bây giờ.”

“Ừ, vậy ta cũng đi tìm BEN nói một chút.” Ta cúp điện thoại, mắt liếc đồng hồ SWATCH trên tay, trong lòng hơi ấm lên, giống như tràn đầy dũng khí. Loại cảm giác này vẫn duy trì đến khi ta đi lên thang lầu, gõ cửa phòng BEN mới thôi.

--

“BEN, cậu có ở bên trong không?” Cửa gỗ màu trắng điêu khắc hoa văn quyền rũ, có Ti Ti ánh sáng âm đạm thấu qua. BEN hẳn ở đây, nhưng hẳn có thể hay không đáp lại ta cũng là cái vấn đề. Ta trù trù đứng ở cửa, tay phải nắm quyền nhẹ gõ cửa phòng, ở trong đầu tổ chức ngôn ngữ.

“Hừ. Ngươi tìm ta có chuyện gì.” Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, ta phản xạ có điều kiện lùi về sau từng bước, thiếu chút nữa té lều. Sợ bóng sợ gió một cuộc, tay của ta rơi một tầng thật mỏng mồ hôi lạnh. Trước mắt BEN hai tay khoanh lại, ngũ quan tuần mỹ dưới ánh đèn chói mắt, mắt tiếp hạ xuống toát ra bóng mờ. Cặp mắt màu hồ phách kia, màu sắc đậm đến cơ hồ trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Ta nuốt một ngụm nước bọt, “Ồm, việc này, tôi là tới cùng cậu, nói chuyện một chút.”

“.” BEN nhìn chằm chằm ta mấy giây, đôi môi mím chặt rồi cục buông lỏng, thân thể hắn đi về phía bên cạnh, vì ta chừa lại một cái đường hẹp, thanh âm ép tới rất thấp, “Vào đi.”

Nói thật, ta càng hy vọng chúng ta có thể tiến hành nói chuyện ở lầu dưới, mà không phải trong phòng hắn. Như vậy vạn nhất hắn sẽ đổi ta ‘xuất thủ’, ta cũng có cơ hội kêu người cầu cứu. Hiện tại vừa vặn. cửa phía sau bị khóa trái thì ta nhất thời có loại cảm giác mình trở thành dê con đưa tới cửa đợi làm thịt, hết sức gay go.

“Cái đó, tại sao phải khóa cửa?” Ta chưa bỏ ý định hỏi.

“Ngươi muốn nói chuyện, cũng sẽ không muốn để người khác nghe được đi?” Hắn hơi hột nói, hai chân bắt chéo ngồi trên ghế sa lon, ngược cảm nhìn ta. Ta cắn cắn đôi môi, nhắm mắt nói, “Sáng sớm hôm nay là cậu đẩy tôi phải không?”

Ta vốn cho là hắn sẽ từ chối, nhưng ai có thể tưởng hắn rất dứt khoát liền thừa nhận, “Hừ. Sáng sớm hôm nay chẳng qua là cho ngươi cái giáo huấn, yên tâm đi, ta cũng không nỡ làm thương tổn thân thể mình.”

“Hả?” Ta bị lời này của hắn làm cho rơi vào trong sương mù, mặt ngây ngốc nhìn hắn. Được rồi, ít nhất ta có thể từ trong miệng hắn xác định một chút, buổi sáng là hắn cố ý đem ta đẩy ngã. Đứa nhỏ này đừng cảm thừa nhận sai lầm, tựa hồ không thuộc về cái loại lão gian cự hoạt. Nhưng hắn nghiêm trang nói ‘không nỡ làm thương tổn thân thể mình’, lại làm cho ta rất không rõ. Đẩy ngã ta, cùng thân thể hắn có quan hệ gì? Có lẽ hắn thật như anh Tô Văn nói, thần kinh có chút rối loạn.

Nghĩ như vậy sau, ta về mặt mờ mịt lập tức biến chuyển thành thương tiếc. Thiếu niên ở trước mắt giống như là con nhím cả người xù gai, nếu như không phải là bởi vì tai nạn cướp đi gia đình hắn, hẳn bây giờ có lẽ là thiếu niên hào phóng sáng sủa.

“Ngươi thương xót ta?” Hắn rất nhạy cảm phát hiện ta về mặt biến chuyển, rất là tức giận đứng lên, nín cổ áo ta, dùng sức lắc lắc ta, “Đáng chết, ngươi cái tên ăn trộm, nếu quả như thật thương xót ta liền đem thân thể của ta đổi trở lại!”

= dường như hắn coi thân thể của ta là của hắn. Ý Thiên Mã Hành Không như vậy ta vẫn là lần đầu tiên nghe được. Nhưng nghe xong lời này sau, trái tim của ta “thịch” nhảy một cái. Ta chậm rãi ngửa lên cái cổ cứng ngắc, chống lại ánh mắt của hắn. Con ngươi của hắn dưới ánh sáng co rút lại thành một điểm đen nhỏ, khuôn mặt tinh xảo nhưng linh hồn một mồi. . . . cảm giác quen thuộc lúc lần đầu gặp mặt kia lại một lần nữa hiện lên trong đầu óc của ta.

“Cậu. Là có ý gì.” Thật chẳng lẽ như ta nghĩ?

“Giả bộ cái gì. Thân thể này không phải là ngươi đi? Ngươi căn bản là cái cô hồn dã quỷ không biết đánh ở đâu ra, chiếm cứ thân thể của ta!”

Lời này nghe vào tai ta, giống như là sấm vang. Ta chiếm cứ thân thể của hắn, ta chiếm cứ thân thể của hắn. Lời này thật là làm cho người ta miên man bất định. Nhưng bộ dáng của hắn cũng không giống như là nói giỡn, thần chí cũng khẩn trương. Vì vậy ta thử dò xét hỏi, “Chẳng lẽ ngươi ba năm trước. Dùng cái thân thể này?”

“Không sai! Rõ ràng ta chính là Hồng Xương! Ba năm trước ta mặc danh kỳ diệu vừa tỉnh lại đã đến cái nơi quỷ quái này, khi đó ta còn tưởng rằng mình đã chết! Đáng chết, sau khi tỉnh lại không bao lâu, chuyện đã qua cũng trở nên mơ mơ hồ hồ. Có lúc ta cũng phân không rõ mình là Hồng Xương hay là BEN. Nhưng một năm trước, ta đăng quảng cáo cho thuê, thấy Tô Văn hắn tìm tới cửa. Những trí nhớ lại bắt đầu hồi phục. Hắn là.

anh kẻ của ta, có đúng hay không?”

“Ngươi, ngươi, ngươi!” Ta vì quá độ kinh ngạc, ngay cả miệng cũng khép không được, trước mắt BEN, hoặc là nói, ta của ba năm trước, đang mặt tức giận nhìn chăm chăm ta, dùng ánh mắt chất vấn ta.

Ta vốn tưởng rằng chuyển kiếp mình trở lại quá khứ, đã đủ không thể tưởng tượng nổi. Cũng không nghĩ đến. Còn có cái so đây càng ‘mất hồn’ hơn!

“Ăn trộm, ngươi còn có cái gì có thể nói sao?” Hần thờ phỉ phò xách cổ áo ta.

“Hong Xương.” Ta rung mình một cái, cảm thấy hướng về phía một người khác kêu tên của mình, cảnh tượng này thật sự là quý dị, “Ngươi trước tỉnh táo lại, thật ra thì nghiêm túc coi như, thân thể này cũng là thuộc về ta.”

“Ta X! Cường từ đoạt lý, đừng tưởng rằng ngươi bây giờ tạm thời chiếm dụng nó, ta không thể đem ngươi thế nào. Ta cho ngươi biết, ngươi.” Hần liên tiếp ‘ngươi’ vài tiếng, cuối cùng mặt suy sụp buồn lòng cổ áo ta ra, “Mẹ nó. Ngươi đem thân thể trả lại cho ta đi. Ta muốn trở về nước nhìn mẹ.” Hần nói xong lời cuối cùng cứ nhiên mang theo nước nỏ.

“.” Ta nhấp hé miệng, rốt cục tin. BEN trước mắt, không phải là người khác, mà là ‘ta’. Nói cách khác, năm đó ta chuyển kiếp trở về, thay thế linh hồn ‘Hong Xương bản chính’, bất hủ nhập vào trên người BEN vừa vận trong cùng một lúc phát sinh tai nạn. Về phần tại sao linh hồn của hần sẽ từ Trung Quốc xa xôi một đường trôi dạt quá hải, cuối cùng đến nơi này. Ta cũng cảm thấy rất bất khả tư nghị. Càng bất khả tư nghị chính là, thế giới lớn như vậy, chúng ta lại có may mắn ở nước lạ gặp nhau. Thì ra là ở nơi nào đó, số mạng chúng ta cũng thác loạn thành năm bè bảy mảng, lại chắt chẻ dây dưa ở chung một chỗ.

“Ta cũng là Hong Xương. Bất quá là đến từ năm năm sau.” Ta đưa tay phải ra, rất hữu hảo đối với hần cười nói, cũng không quan mấy lời này có giống bệnh thần kinh hay không. “Lần thứ hai rất hân hạnh được biết cậu.”

“. Đây là phim khoa học viễn tưởng sao?” BEN mặt mờ mịt nhìn ta, “Ngươi cũng là Hong Xương?”

“Phốc. Ha ha, khó trách Thi Thi luôn nói ta ngây ngô. Không nghĩ tới thật rất ngây ngô a.” Ta không cách nào ức chế cười to ra ngoài, cho đến khi BEN thẹn quá thành giận đứng lên, mới miễn cưỡng ngừng lại. Được rồi, vào sáng hôm nay, ta còn đem người trước mắt này kéo vào danh sách đen cự tuyệt lui tới, nhưng bây giờ ta lại cảm thấy hần thân thiết đến trong xương đi. Mặc dù diện mạo không giống nhau, nhưng tính tình khi không nóng nảy lại cùng ta giống nhau như đúc.

“Cười cái gì cười! Vậy ta hỏi ngươi, ngươi có cái chứng cứ gì có thể chứng minh ngươi là Hong Xương năm năm sau?” Hần hiển nhiên còn chưa tin tưởng ta, rất cảnh giác cùng ta giữ một khoảng cách.

“Ừ, nửa học kỳ lớp 9 qua là lúc cậu bắt đầu thích Thi Thi, viết một phong thư tình gửi cho cô ấy, kết quả bởi vì quá khẩn trương mà không có ký tên. Ừ, lần hai là lễ tình nhân, cậu nhận được một hộp socola, hững cả ngày sau lại mới phát hiện, thì ra là tên từ đảng Hạ Phi tặng socola ‘tình bạn’. Còn có lần kia.”

“Đủ rồi đủ rồi!” Hần vội vàng đi lên lấy tay chặn lại miệng ta, “Ngươi tại sao có thể nói vui vẻ như vậy. Những thứ này ngươi cũng không đã làm sao?”

“Ừ. Hiện tại nhớ tới thật đúng là làm người ta hoài niệm đây.” Ta gãi gãi đầu, giống như là vùi nước mờ chột bùm bùm nói, “Cậu những năm này trải qua như thế nào? Tôi khi mới xuyên qua, còn rất nghi ngờ, tôi của lúc đó chạy đi đâu, không nghĩ tới có thể ở nơi này gặp cậu. Duyên phận a, ha ha.”

“Ta. Ngươi.” BEN trù trừ nửa ngày, cuối cùng từ kể rằng nặn ra một câu đầy đủ, “Tôi cũng không phải là rất rõ ràng, mới đầu từ thân thể này tỉnh lại thì tôi cái gì cũng không nhớ. Thành thoảng sẽ chợt linh quang chợt lóe, nhưng phần lớn thời điểm đều là một mảnh mơ hồ. Một năm trước, tiếp xúc được Tô Văn sau, tôi dần dần nhớ lại một chút chi tiết, nhưng từ lúc gặp anh sau.” Hần dừng một chút, rất là nóng nảy gãi tóc, “Quá khứ tôi cũng nhớ lại, mỗi một sự kiện. từng cái từng cái xuất hiện ở trong giấc mộng tôi.”

“Đây hết thấy. Thật là bất khả tư nghị.” Ta sợ hãi than lắc đầu. Những thứ kia không cách nào dùng khoa học giải thích, cứ cho là bọn họ gặp quỷ đi. Bây giờ đối với ta trọng yếu nhất, chính là người trước mắt này, hần mặc dù đối với ta còn có chút đề phòng, nhưng về mặt chán ghét đã biến mất, ngược lại bị tò mò thay thế.

“Ừ, như phim khoa học viễn tưởng. chờ đã!” Hần chợt kích động dùng quyền chụp lên cái bàn, “Nếu như nói anh là của năm năm sau, chuyển kiếp đến thân thể của tôi, để tôi nhập vào trên người tên BEN này. . . . vậy năm năm sau thân thể của anh đâu? Chẳng lẽ ‘tôi’ đã chết rồi sao?”

“Cái này, tôi cũng không rõ.” bây giờ ta cũng không hiểu mình là như thế nào chuyển kiếp tới. Là bị sét đánh? Hay là ngủ chết. Ta đối với những thứ này không có chút nào ấn tượng.

“Vậy anh nghĩ một chút biện pháp đi, tôi muốn trở lại thân thể của mình.” Hần giống như là ma thú nóng nảy, lòng như lửa đốt ở trong phòng bước. Ta âm thầm thở dài một tiếng mình lúc ‘trẻ tuổi’ nóng nảy, cảm xúc không ổn định, “Thật ra thì tôi cũng không còn biện pháp gì, cũng không phải nói thân thể này tôi muốn đưa cho cậu là có thể đưa cho cậu. . . . mang phiền toái đến cho cậu, tôi thật xin lỗi.”

Vì vậy ta trưng lại, thận trọng hướng về phía ta ‘hiện tại’ nổi lên áy náy. BEN thấy ta thừa nhận sai lầm thái độ đoan chính như thế, muốn nổi giận cũng không nổi tiếp tục, chẳng qua là nhỏ giọng lầm bầm vài câu tiếng anh, cuối cùng vẫn là gật đầu đón nhận. Hần trên bản chất vẫn thiện lương, chỉ có cái kinh đối với người có tài. Hần buổi sáng đây ta một cái, cũng chỉ là tức thể của mình bị người khác đoạt đi mà thôi. Mấy năm này hần khẳng định chịu

khô, nếu không tính khí cũng sẽ không như rồng lửa. Cảm giác giống như là đứa nhỏ chưa lớn.

“Đừng có gấp, rồi sẽ có biện pháp.” Ta không nhịn được an ủi hắn, “Thật ra thì cậu bây giờ bộ dáng như vậy cũng rất tốt a, so với tôi đẹp mắt hơn nhiều, sau này của MM khẳng định so với tôi được ưa thích hơn.”

“Đi chết đi” BEN mặt chột bá một cái niêm hồng. Ta có chút buồn bực nhìn hắn, nghĩ thầm mình mười tám tuổi cũng không có ngây thơ như vậy đi, bị người đùa giỡn liền đỏ mặt, không, nghiêm chỉnh mà nói, mới vừa lời rồi ngay cả đùa giỡn cũng chưa tới mức

Sau này ta mới hiểu được ,hắn không phải là bởi vì ngượng ngùng mà đỏ mặt Mà là bởi vì thẹn quá thành giận. Chỉ thấy hắn nghiêng răng kèn kẹt, chặt chẽ nhìn chằm chằm sàn nhà, quả đấm bởi vì nắm quá dùng sức, xương phiểm xanh trắng. Ta thấp thỏm bất an nhìn hắn, bắt đầu lo lắng thân thể hắn có bệnh tim hay bệnh gì không tiện nói ra hay không.bởi vì hắn bộ dáng bây giờ giống như là bệnh nhân thời kỳ phát bệnh thống khổ vạn phần . Ước chừng 3, 4 phút sau, hắn rốt cục ổn định lại tâm tình, nâng lên cằm nhọn,từ đôi môi khéo léo đó hồng khạc ra Anh văn nặng, “. Ta X, chủ nhân thân này thích nam nhân. Cái tên biến thái!”

Nếu như hiện tại ta đang uống trà ,nhất định sẽ rất nể tình toàn bộ phun ra .

“A, là, là như vậy sao.”Ta cũng không biết mình bây giờ là nên cười hay là nên khóc. Nếu để cho hắn biết, ta thật ra cũng là một thành viên trong đại quân biến thái của hắn,không biết hắn sẽ nghĩ như thế nào, “Vậy cậu bây giờ cũng.?”

“. Ừ.” Hắn giống như là bong bóng xì hơi,mặt mặt mỗi ngời trở lại ghế sa lon, “Tôi đối với nam sinh trên thân thể có cảm giác, đối với nữ sinh lại không cảm giác. Mà ta trên tinh thần thì thích nữ sinh !”

“Vậy thoáng chút,thật ra thì đồng tính luyến ái cũng không có như tưởng tượng của người đáng sợ như vậy.” Hắn nghe xong một mồm đáp một tiếng, hoàn toàn không có đem lời của ta để ở trong lòng. Ta không thú vị nhún vai một cái, “Được rồi, vậy cậu tính toán tiếp tục bộ dáng như vậy sao? Tôi chú ý cậu mấy ngày. cậu hình như cho tới bây giờ đều không đi học, cả ngày buồn bực ở nhà, cũng rất ít thấy cậu cùng bạn liên lạc tình cảm”

“Tôi nào có bạn bè gì”Hắn cúi thấp đầu, lông mi thật dài cuốn về phía trước ,như búp bê một dạng tinh xảo,”Tôi từ trên giường bệnh tỉnh lại, sau mới biết chủ nhân thân thể này đã trải qua một tai nạn .Tôi sợ hết hồn, trong đầu loạn rầm rầm , trí nhớ cũng thác loạn . Trong bệnh viện ,bác sĩ nhất trí cho tôi là thần kinh bị kích thích quá lớn ,nói tôi không thích hợp đi học. Khi đó Anh ngữ tôi cũng không quá tốt, sẽ nói tiếng Trung ,theo chân bọn họ giải thích nửa ngày, chặc. Bọn họ cho tôi là bệnh ‘ chướng ngại ngôn ngữ ’ .Thật là lười nói bọn họ. Cũng may chủ nhân thân thể này thừa kế tiền bảo hiểm công ty,còn có nhà,tôi cả đời không làm việc, ăn tiền lãi ngân hàng cùng tiền mướn phòng cũng có thể sống thật tốt .Nhưng dạng cuộc sống này quá trống trải. Giống như cái xác không hồn.”

Ta vỗ vỗ vai hắn, bởi vì không nghĩ ra cái lời gì nghe cảm động ,cuối cùng chỉ đành phải trầm mặc.

“Anh cũng không biết, tôi khôi phục trí nhớ sau, cũng hối hận muốn chết. Năm đó tôi tại sao phải bỏ nhà ra đi?Nếu như không có bỏ nhà ra đi ,vậy tôi bây giờ còn cùng mẹ ở chung một chỗ, cùng Phi Tử cãi vã, vận khí tốt còn có thể theo đuổi Thi Thi Khốn kiếp, bây giờ biến thành như vậy, đều là lỗi của chính tôi.”Hắn càng nói càng khổ sở, đầu thật sâu chôn vào hai cánh tay ,nhìn qua bất lực vạn phần.

“Kia. cậu muốn về sao?” Ta nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ nhàng lấy tay chụp đầu vai hắn, “Hiện tại cậu khôi phục trí nhớ,còn muốn trở lại quốc nội, đi gặp bạn cậu và thân nhân chứ?”

“Muốn!” Hắn ngẩng đầu lên, như đinh đóng cột ,con ngươi màu hổ phách lộng lộng, “Tôi muốn trở về, cùng mẹ nói xin lỗi. Sau đó.”Hắn chột rất kỳ quái nghiêng đầu nhìn ta một cái, “Nói,anh tại sao cùng Tô Văn quan hệ tốt như vậy? Tôi rõ ràng nhớ mình là rất ghét hắn. Chẳng lẽ năm năm sau xảy ra cái gì sao?”

“Người luôn trưởng thành.”Ta nhợt nhạt cười, “Sau khi lớn lên cậu sẽ phát hiện, thì ra người cậu rất ghét, cũng không đáng ghét như vậy.Mà người cậu yêu đến mù quáng ,cũng không có như tưởng tượng tốt đẹp như vậy. Cậu phải học cách dụng tâm đi cảm thụ thế giới.”

Bạn đang đọc truyện *Trung Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

“. Anh thật sự là tôi sao? Tính cách quả thực khác biệt quá lớn.” BEN lẩm bẩm nói, trong mắt hắn nhìn ta mang theo chút tôn kính.

“Hắc, thật ra thì tôi năm năm sau ,với hiện tại cũng có sự khác biệt. Trải qua những chuyện bất đồng sẽ trở thành người bất đồng . . .Tôi nghĩ cậu đã cùng cậu của quá khứ khác nhau rồi.”

BEN cùng ta tán gẫu suốt một đêm, chúng ta yêu thích giống nhau, đối với rất nhiều thứ cách nhìn cũng không mưu mà hợp. Hắn một năm đều không cùng người bình thường khác tán gẫu, hiện tại liền giống như là đầu đem toàn bộ chuyện thể nói hay không thể nói xô ra ngoài. Ta thỉnh thoảng cũng chen vào một miếng, nhưng phần lớn thời gian cũng chỉ mỉm cười nhìn hắn nói. Cùng bản thân nói chuyện với nhau thật ra thì cũng là chuyện tình rất thích thú . . . Nếu như có cơ hội mọi người nhất định phải thử một lần.

Đến gần rạng sáng lúc anh Tô Văn đi làm trở lại. Đoán chừng là phát hiện ta không có ở trong phòng, do lo lắng nên ngay sau đó gọi điện thoại cho ta. Trên điện thoại di động giọng nói anh Tô Văn so bình thường còn muốn bá đạo hơn nhiều, “Ở chỗ nào.”

“Ở trên lầu.” Ta dụi dụi con mắt, nhìn đồng hồ trên cổ tay kinh hô, “Anh, đã là buổi sáng ?”

“Ừ, em ở trên lầu làm gì.”

“Cùng BEN nói chuyện phiếm.” BEN giơ tay lên ngáp một cái, sau hướng trong miệng lấp một viên kẹo đường.

“. Nha, hai đứa tình cảm ngược lại ngày càng tiến tốt.”

“Nào có nào có.”

“Nhanh xuống cho anh.” Anh Tô Văn ngữ điệu mặc dù không có chút nào phập phồng, nhưng mơ hồ bắt mắt vẫn gõ tỉnh đại não ta vô tri vô giác, vội vàng cùng BEN quơ tay, chạy xuống lầu dưới.

Anh Tô Văn đứng ở hành lang, tay trái còn cầm điện thoại di động, lông mày hơi nhíu. Đèn phòng khách không có mở, ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh tối mịt. Từ trong phòng chúng ta tràn ra ánh đèn, chỉ chiếu sáng một nửa khuôn mặt anh Tô Văn, một nửa kia là chôn trong bóng mờ. Ta thân thể run lên, đánh cái hắc xì. Lúc trước đi tìm BEN ‘nói một chút’ thì mặt trời còn chưa xuống núi, trong phòng nhiệt độ cũng không có lạnh như bây giờ, ta mặc một cái quần jean cùng cái áo T-shirt cũng đã cảm thấy rất ấm áp. Trong phòng BEN có lò sưởi, nhưng hành lang không có, chợt từ trong phòng ra ngoài, nhiệt độ chênh lệch làm cho người ta cực độ không thích ứng.

Dè dặt đi xuống thang lầu, ta đưa tay kéo anh Tô Văn ngăn ở cửa không biết đang suy nghĩ gì, hưng phấn vô cùng nói, “Anh, anh tuyệt đối đoán không được, hôm nay em từ chỗ BEN lấy được tin tức gì!”

Đang lúc ta nói, BEN cũng lao đảo đi xuống lầu. Hắn vừa dụi mắt vừa mở chốt đèn đại sảnh, vành mắt xanh lè cùng áo ngủ nhả nhó thành đoàn hơn nửa một đầu tóc rối bời, đơn giản có thể cùng Mai Siêu Phong liêu mạng. Thật ra thì tự ta cũng không còn bao nhiêu, cổ áo ngủ cũng nhả nhả nhúm nhúm, phía trên nút áo cũng không biết lưu lạc đi nơi nào. Áo ngủ tuy là hàng hạ giá via hè. . . . nếu không phải bởi vì BEN lúc trước dùng sức lay ta, cũng sẽ không nhanh như vậy liền như vậy.

Anh Tô Văn chợt dùng sức đem ta lôi qua, động tác thậm chí có thể dùng thô lỗ để hình dung. Ngón tay hắn sờ lên cổ ta không khỏi có chút run rẩy. Ta phản ứng chậm một nhịp, có lẽ là anh Tô Văn tốc độ quá nhanh, cơ hồ là nháy mắt bị ôm đến trong ngực anh Tô Văn. Mà nơi bị anh Tô Văn chạm qua sinh đau. Ta nghi ngờ ngẩng đầu lên, chống lại hai tròng mắt anh Tô Văn đang híp lại. Ánh mắt kia tựa hồ bao hàm tức giận cùng đè nén trấn định, giống như là ngón tay đang xoa trên người ta, không ngừng run rẩy.

“Này, Tô Văn!” BEN thấy ta mặt mờ mịt bị anh Tô Văn ‘cưỡng ép’ vào trong ngực, lập tức con tức liền lên tới, “Buông tay! Người đang làm cái gì! Người đang đối thân. . . .” Hắn ghen đỏ mặt, đem hai chữ ‘thân thể’ nuốt trở về, nói bừa, “Người ở đây đối với người của ta làm cái gì?”

Ê, người nói như vậy dễ làm cho người ta hiểu lầm hơn đó.

Dường như anh Tô Văn đã hiểu lầm.

“Người của cậu” Anh Tô Văn hơi nghiêng đầu, bộ mặt bình tĩnh, cười ôn hòa treo ở khóe miệng. Cái nụ cười này, ở trong mắt ta. cực kỳ đáng sợ, quả thực không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

BEN nhú mày một cái, khôi phục trí nhớ sau, hẳn đối với anh Tô Văn như cũ không có hảo cảm gì. Hiện tại hắn dứt khoát đưa ra móng vuốt, ý đồ đem ta từ trong ngực anh Tô Văn kéo ra, “Buông tay buông tay. hẳn là người của ta! Trên thế giới này không có ai so với ta hiểu rõ hắn hơn!”

Lời này quả thật không tệ. Nhưng thế nào nghe vào trong tai lại là lạ đây.

“Ừ. Tiểu Xương cũng là nghĩ như vậy sao?” Anh Tô Văn thanh âm nhẹ nhàng, giống như lông vũ quét qua bên tai ta. Ta lần thứ hai rùng mình, liêu mạng phủ định, “Làm sao có thể, em đương nhiên là, anh Tô Văn.” Cuối cùng nói không nổi nữa, ba người chúng ta liền đứng ở hành lang mắt to trừng mắt nhỏ, thuần túy trao đổi ánh mắt.

BEN nhìn chằm chằm anh Tô Văn người đứng có mà cóc đòi ăn thịt thiên nga!

Quay đầu đối với ta: anh và người này là quan hệ như thế nào a này ? !

Ta đáp cái cười khổ: cái này, thật sự là, một lời khó nói hết.

Anh Tô Văn nắm thật chặt tay của ta, ta không dám quay đầu nhìn lại về mặt của hắn, không thể làm gì khác hơn là toàn thân cứng ngắc mặc cho hắn ôm.

Cuối cùng lão nhân gia rốt cục mở miệng, “Khuya lắm rồi, mọi người đi ngủ trước đi. Ngày mai rồi nói chuyện rõ ràng.”

BEN nghe xong rất phối hợp ngáp một cái, hắn và ta nói chuyện cả đêm cũng mệt mỏi quá mức, cổ họng cũng khàn, hiện tại cũng không còn tinh lực cùng anh Tô Văn quyết liệt tiến hành thảo luận vấn đề ‘ai là người của ai’, và lại tài ăn nói của hắn cũng không lại anh Tô Văn.” Vậy đều đi ngủ

sớm một chút đi, hơ” Sau đó hấn lại lao đảo lên lầu, bịch một tiếng cửa khép lại.

Hành lang chỉ còn lại ta cùng anh Tô Văn, cái nhận thức này làm tâm ta đập bịch bịch, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng. Anh Tô Văn hiện tại rất nguy hiểm Nói chuẩn xác, trên thế giới này đã tìm không ra sinh vật nào mỉm cười so với hấn nguy hiểm hơn !

“Anh, anh hãy nghe em nói.”

“Em không cần phải nói.” Anh Tô Văn nửa đẩy nửa đem ta mang về gian phòng, khóa trái cửa.

“A? Không, trong này nhất định có cái gì hiểu lầm. anh, anh phải tin em.”

“Không cần giải thích. Anh tin em.” Anh Tô Văn nói, vừa đưa tay bỏ đi áo sơ mi ta. Hấn đem ta đè ở trên cửa, khi trong mắt ta đầy hoảng sợ, hôn lên môi ta, giống như sợi bông. Tối nay anh Tô Văn Nhiệt tình quá mức.

“Ừ, anh, em và BEN thật, ừ, không có, không có.”

“Hừ. anh thật sự tin tưởng Tiểu Xương, anh chỉ là có ‘một chút’ khó chịu mà thôi.” Anh Tô Văn môi mỏng nhếch lên phía bên phải, hấn hô hấp áp phà trên mặt của ta. Ta chỉ thấy một trận choáng váng đầu, miệng càng thêm không rõ, “Anh, không không, có gì hảo hảo nói.”

“Ừ. Lên giường nói.” Anh Tô Văn vẻ mặt đương nhiên nói.

. Khốn kiếp, lên giường còn có thể hảo hảo nói sao? Bình thường ta mặc dù cùng anh Tô Văn ngủ ở cùng cái giường, nhưng kia thật sự là thuần khiết, ngủ cùng nhau mà thôi! Hãy nhìn bộ dáng anh Tô Văn giờ. Ta bây giờ không cách nào đem hai chữ ‘lên giường’ cùng ‘an toàn’ liên lạc với cùng nhau. Vì vậy ta ra sức vùng vẫy, đem khí lực toàn thân vận đến hai cánh tay, dùng sức đẩy. Vốn là cũng chỉ là ôm may mắn trong lòng, cũng không nghĩ đến anh Tô Văn bị ta đẩy ra, hấn không chỉ bị ta đẩy ra, thậm chí bị ta đẩy ngã ở trên giường!

Kỳ quái, ta tay chân nhỏ, mấy năm trước nào dám trước mặt anh Tô Văn lỗ mãng. . . . ? Vì vậy tình hình nghịch chuyển, biến thành ta dùng thể trọng của mình đè ở trên người anh Tô Văn, hai tay ngược lại cầm hai tay hấn, chân trái quỳ giữa hai chân của hấn, từ trên cao nhìn xuống hấn. A a a, ta làm được, đẩy, đẩy ngã anh Tô Văn

Ta không thể tin nhìn hai tay mình, cảm giác mình từ một cái người bình thường thăng cấp thành Ultraman, toàn thân cao thấp tràn đầy lực lượng. anh Tô Văn sắc mặt quý dị nhìn lại ta, trong mắt có một chút kinh hoàng. Ta vốn cho là anh Tô Văn chắc là sẽ không có loại tâm tình này, không nghĩ tới hấn cũng là người phạm cùng ta một dạng. Vì vậy một loại cảm giác kỳ diệu từ đáy lòng nảy mầm, ta cúi đầu, nghiêng ngả nhìn anh Tô Văn bị mình đè ở phía dưới, “Anh. Thì ra là ở phía trên cảm giác không phải là tốt như thế.”

Sau ta kết liễu một cái, nguyên nhân năm đó ta có thể đẩy ngã anh Tô Văn. Thứ nhất, một năm này anh Tô Văn dinh dưỡng không đầy đủ, rất có thể gây ra một căn bệnh tương tự loãng xương. Thứ hai, hấn mới vừa đi làm trở về, đã sớm bị lực tấn, lúc này mới bị ta một kích đắc thủ. Thứ ba, ta còn không nghĩ tới.

“Tiểu Xương, em đi xuống.” Anh Tô Văn nhú mày, ý đồ nâng lên cánh tay đem ta đẩy ra. Ta sao có thể cứ như vậy không công buông tha cho cơ hội thật tốt này? Vội vàng chế trụ tay của hấn, bởi vì ta toàn thân cũng đè ở trên người anh Tô Văn, tư thế chiếm ưu thế, khiến anh Tô Văn rất khó mới có thể đem ta đẩy ra. Hấn vẻ mặt hoàn mỹ cực xuất hiện vết rách, lông mày nhú chặt, vẻ mặt trấn định bị không xác định thay thế được.

“Anh, anh nghe theo em đi.” Quý thần xui khiến, ta trong miệng toát ra một câu như vậy. Anh Tô Văn nghe xong, khóe miệng tựa hồ, dường như, co rút một chút.

“Em muốn làm cái gì?”

“Đương nhiên là.” Trong lòng ta một trận lo lắng, trong lòng lộ vẻ do dự. Nhưng anh Tô Văn bị mình đẩy ngã ở giường, hiện tại rút lui, đơn giản quá mất mặt. Vì vậy đâm lao phải theo lao, nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng quyết định đem ngôn ngữ hóa thành hành động, mở ra miệng mình, hướng xương quai xanh anh Tô Văn gặm. Giống như là con báo nhỏ bị đói bụng cả một tuần lễ, không có trình tự gặm cắn.

“Ừ.” Trên đầu trong miệng anh Tô Văn phát ra thanh âm khác thường. Nói không ra là bởi vì khoái cảm hay là bởi vì đau đớn. Mà ta lại lấy được lớn lao khích lệ, rắc rắc rắc dùng hàm răng đem áo khoác anh Tô Văn cắn xuống, đem dấu răng khắc trên người anh Tô Văn. Sau này ta mới biết anh Tô Văn khi đó đang cố gắng nghẹn không cười ra tiếng. Nhưng khi đó ta sao có thể biết? Còn vui mừng cho là mình kỹ thuật cao, mà anh Tô Văn chìm đắm trong kỹ xảo ‘lão luyện’ của ta, dứt khoát bỏ qua giây giũa, hai tay đặt hai bên bả vai ta, mặc cho ta định đoạt. Sách sách, không nghĩ tới ta làm chuyện này có thiên phú như vậy, ta vừa thô lỗ túm mở quần áo anh Tô Văn, vừa si ngốc cười.

Anh Tô Văn da thật tốt, sờ lên giống như ngọc mơ hồ tán ra lãnh khí. Ta không cách nào ức chế, sờ soạn từ xương sườn đi xuống. Anh Tô Văn hơn nửa gương mặt cũng chôn ở trong tóc, chỉ lộ ra cái cằm gầy gò cùng đôi môi he mở, nhẹ thở hỗn hển, ngực của hấn cũng theo đó trên dưới phập phồng, eo không có chút thịt dư sờ lên chặt căng. Ta một tay nhẹ đè bả vai anh Tô Văn, một cái tay khác đã hướng đai lưng quần jean hấn vòng quanh. Một loại cảm giác kỳ diệu trong đầu ta nổ tung. Muốn đoạt lấy người phía dưới này, hung hăng, không chút do dự nào, không phải là bởi vì cái nguyên nhân gì khác, chỉ là vì muốn đi đoạt lấy mới đoạt lấy.

Vì vậy ta đại não nóng lên, hai mắt sáng lên, dứt khoát buông hai tay đang đè anh Tô Văn, nhanh chóng cởi quần áo anh Tô Văn và ta. Vui quá hoá buồn đoán chừng chính là miêu tả cho ta đang lúc ta vô cùng lo lắng cùng quần áo mình chiến đấu hăng hái thì anh Tô Văn lúc trước vẫn an tĩnh nằm ở trên giường, chợt dùng khí lực đem ta từ trên người hấn đẩy ra. Ta nửa đầu óc còn cầm ở trong áo sơ mi, trực giác một trận thiên toàn địa chuyển, ánh đèn cũng ảm đạm xuống. Cũng không biết anh Tô Văn là thể nào làm được, cư nhiên tại mấy giây ngắn ngủi, đem tư thế hai người chúng ta hoàn toàn

ngịch chuyển. Hắn trên ta dưới, ta dưới hắn trên. . . . Như vậy không tốt, không tốt.

Cảm giác nguy cơ từ đầu ngón tay nhán nhủ đến bụng tim, ta mới vừa đem anh Tô Văn đè ở phía dưới thì cũng không còn nghĩ tới vạn nhất hậu quả ‘đắc thủ’, hiện tại mới sợ. Nhưng tựa hồ. Đã chậm. Anh Tô Văn dùng một cánh tay, đem một tay ta giờ lên đỉnh đầu, áo sơ mi ta cũng thoát ra. Lợi hại, thật là lợi hại, tại sao ta vừa rồi không nghĩ đến phải làm như vậy đây. Phi phi phi, bây giờ không phải là suy tính điều này. Ta lắc đầu một cái, hoảng sợ không chọn lời nói, “Anh, đã trễ thế này, chúng ta vẫn là đi ngủ sớm một chút đi.”

“Kia Tiểu Xương trước đang làm gì?”

“Em. . . . Cái đó là. . . . Giúp anh thay quần áo.” Lý do quý này, anh Tô Văn sẽ tin sao? Tự ta nghe vào cũng cảm thấy gượng ép. Dè dặt ngẩng đầu lên, ta nhìn lên anh Tô Văn trên đầu mình. Hắn bởi vì trước kịch liệt động tác, hô hấp mất đi tần số vốn có, gương mặt nhiễm đỏ. Trái tim của ta vừa bang bang nhảy loạn một trận, chỗ vừa rồi xuẩn xuẩn đục đục từ tìm một đường lan tràn tới tay. Không muốn làm loại chuyện đó. Tuyệt đối là nói láo. Nhưng vấn đề là, ta muốn ở phía trên, ở phía trên, ở phía trên. . . .

“Khó được Tiểu Xương chủ động như vậy. Bất quá loại chuyện này, anh vẫn là thích tự mình làm.” Nghe lời này sau, ta trong đầu phảng phất xuất hiện hình ảnh anh Tô Văn trong tay quơ hai con dao giải phẫu, hướng về phía con ‘chuột trắng nhỏ’ cũng chính là ta bị trói ở trên bàn mổ, nhột nhột mỉm cười hài hòa. Ta đang tiến hành khâu cuối cùng, không cách nào kháng cự anh Tô Văn hôn xuống, ấn ở trên trán ta, theo ta ánh mắt kinh ngạc, quen việc dễ làm ấn trên môi ta. Cái hôn ướt át triền miên, ta cố gắng chống cự, cuối cùng quân lính tan rã. Giống như có câu như vậy: ta có thể chống cự tất cả, duy chỉ có hấp dẫn.

Em có thể chống cự tất cả, duy chỉ có anh. . . .

Quần áo còn sót lại không nhiều lắm bị anh tay Tô Văn ném rơi xuống sàn nhà, lúc này đã không có người đi quan tâm ‘sàn nhà bẩn hay không bẩn’, cả thế giới chỉ có thể nghe được tiếng thờ dòn đập của đôi phương, chỉ có thể cảm nhận được nhiệt độ đầu ngón tay hạ xuống.

“Ừ, anh. . . .” Ta đứt quãng nói, một câu nói bị tiếng rên rỉ nhiều lần cắt đứt, “A, anh, cái đó, anh, anh

“Em lập tức sẽ biết.”

Hồng Xương x Tô Văn tuyến end.

Tô Văn cúi đầu nhìn cục cưng nằm ở trong lòng ngực mình. Hồng Xương bị cánh tay của mình vây chặt, tâm tình một mảnh thật tốt, giống như là chợt nhớ tới chuyện gì quan trọng. Tô Văn một tay nâng lên cằm Hồng Xương, không được phép nghi ngờ nói một câu, “Tiểu Xương, đi bám lỗ tai đi.”

“Ừ? Tại sao?” Hồng Xương buồn ngủ hơi giương lên lông mày, cái động tác đơn giản này bị đôi mắt ngái ngủ sưng mù làm nổi lên, nhưng lại ngoài ý muốn mang chút vị đạo khêu gợi.

Tô Văn thùy rũ mắt, im lặng không lên tiếng đem đề tài dời đi, ngón tay thon dài cũng dời về phía thắt lưng Hồng Xương, “Anh tặng em bông tai còn chứ?”

“Ừ.” Hồng Xương rốt cục nhận ra được nguy hiểm vội vàng ngồi thẳng người, đem cái tay vòng ở thắt lưng đẩy ra, mặt cảnh giác tròn to cặp mắt, “. . . . Thế nào.”

“Không có gì. Chúng ta bây giờ liền chuẩn bị đi đi.” Tô Văn nhếch đôi môi, nụ cười ôn nhuận nguyên vẹn thể hiện tâm tình khoái trá vô cùng. Hồng Xương nhíu mày một cái, ý đồ phản kháng. Không có kết quả. Cuối cùng cũng chỉ thỏa hiệp, mặt đau lòng vuốt ve vành tai mình, vừa mình an ủi, “Được rồi, dù sao hiện tại nam sinh bám lỗ tai đều là một mối. Em cũng không thể vĩnh viễn đi theo sau trào lưu.”

Biết anh tại sao muốn đưa em đi bám lỗ tai chứ? Bởi vì anh muốn ở trên người em, hạ một dấu ấn vĩnh viễn cũng không biến mất được.

Dĩ nhiên lời này Tô Văn là vĩnh viễn cũng sẽ không nói ra. Trời biết đất biết người biết ta biết. Đối với Tô Văn mà nói, tình yêu là chuyện cực kỳ bá đạo. Nếu yêu nhau, sẽ phải chiếm đoạt tất cả của người nọ, bất kể là ánh mắt người nọ, thanh âm hay tâm tình hoặc là cảm tình đối với người khác. Chẳng qua là có chút ủy khuất cho con tiểu bạch thỏ tính cách không lạnh không nóng nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Chiều hôm sau.

BEN chân đạp dép, một tay cầm trong mái tóc rối, chậm chạp xuống lầu. Trong phòng khách đồng hồ đang hiện lên mấy con số đỏ tươi. BEN híp mắt,

giờ tay lên đem tóc hai bên vén ra sau tai, về mặt mới vừa tỉnh ngủ có vẻ ngốc trẻ, dọc theo cửa sổ ánh sáng tán lạc vào phòng, sợi tóc BEN nhẹ nhàng nhúc nhích, khiến cho hắn nhìn qua giống như là tỉnh linh lạc đường. BEN nhẹ nhàng ngước đầu, ngưng mắt nhìn trần nhà, sau một lúc lâu mới tự lẩm bầm nói, “. Cũng đã năm giờ chiều. Hai người kia rốt cuộc đã làm gì, lại còn chưa tỉnh ngủ!” Nghiêng đầu trừng mắt nhìn cửa phòng trên hành lang đóng chặt, hắn thở nhẹ một hơi, về mặt chợt bị thoải mái cùng mừng rỡ thay thế. Hắn dõng bước đến phòng bếp, vừa nấu nước, khui bọc mì ăn liền, vừa tự nhủ, “Bất quá cũng làm phiền hai người bọn họ, ta rất cục nghể ra. . . .”

BEN chợt ngưng lẩm bầm lâu bầu, hàm răng cắn lên môi của mình, đôi môi bị cắn thành một màu trắng, nhưng hắn vẫn giống như không có bất kỳ cảm giác đau nào, đem nó cắn chặt. Cả trong phòng bếp chỉ còn lại tiếng hơi nước sôi và tiếng kêu chói tai của còi. Từ sau tai nạn kia, BEN trước mặt không có chút nào trí nhớ, có rất ít cơ hội cùng người bình thường khác trao đổi, dần dà hắn liền nuôi thành thói quen lẩm bầm lâu bầu.

Lúc này hắn liền ngồi xồm xuống, đầu tựa vào đầu gối, nhỏ giọng thở dài, “Các cậu còn nhớ rõ tôi không, Phi Tử, Thi Thi. tôi nhớ mấy cậu muốn chết. . . .”

“Chào, chào buổi chiều. . . .” Cửa phòng đóng chặt kia rốt cuộc mở ra. Chỉ thấy Hồng Xương toàn thân bị áo bông bọc lấy kín mít, từ cửa đi ra. Ánh mắt của hắn nửa hí, đôi môi có chút sưng đỏ, tư thế đi bộ cũng hơi vụng vọ, giống như tùy thời cũng có thể ngã nhào. Đi theo hắn ra ngoài là Tô Văn ngược lại treo mỉm cười thần nhiên, cả người thần thanh khí爽.

BEN vội vàng đứng lên, giả bộ trấn định bày ra vẻ mặt hung hãn, hắn không cho phép mình yếu ớt để cho người mình ghét thấy, “Buổi chiều? Tôi nhìn thì cũng sắp tối luôn. Hai người rốt cuộc đang giờ trò quý gì. Còn có! Đem tay người từ trên người ta ra!” BEN đưa tay chỉ cánh tay Tô Văn đang ôm thắt lưng Hồng Xương, ánh mắt giống như thỏ đỏ lên.

Hai thiếu niên số tuổi xấp xỉ nghe nói như thế sau, đều là sững sốt. Tô Văn cùng Hồng Xương mặc trên người quần áo cùng màu, nếu như coi thường giới tính đích thực của thiếu niên này, bọn họ thật sự là một đôi tình lữ xứng đôi chỉ cực, làm cho người ta không nhận được đi chúc phúc. Nhưng BEN lại chỉ cảm thấy choáng váng, trong lòng giống như là bị người chà xát ra ngọn lửa nho nhỏ, từng chút khuếch tán ra.

Hắn nhìn chằm chằm hai người trước mắt. Ừ, đáng chết xứng đôi. Xứng đôi đến cánh tay của mình cũng nổi lên một tảng da gà. Người có khuôn mặt của mình, cùng với tên mà mình ghét nhất ồ ồ ồ ồ ồ ồ, OH MY GOD, đây quả thực là khiêu chiến cực hạn năng lực chịu đựng của hắn. Tại sao năm năm sau mình lại cùng tên Tô Văn này thân thiết? Cái vấn đề này hắn suy nghĩ cả đêm cũng không thông, cuối cùng không thèm nghĩ nữa. Hắn nắm thật chắc quả đấm của mình, cố gắng bình ổn tâm tình của mình, đôi mắt màu hổ phách khiêu khích từ trên tay Tô Văn dời đi, lấy tư thế ‘ người không lấy tay ra ta liền phá ’.

Tô Văn cười yếu ớt, rút ra cánh tay quần ở ngang hông Hồng Xương, về mặt nhàn nhã, “OK, OK. Mọi bình tĩnh một chút. Xem ra cậu vẫn là cùng trước kia một dạng ghét tôi. Tiểu Xương, vậy thì cậu cùng hắn nói đi.”

Hồng Xương nhắc chân tới chỗ BEN, đáng vẻ nhìn qua thông khổ không dứt. Hắn hắng giọng một cái, “Ừ, anh nói không sai, chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn. Nơi này không có người nào là địch nhân của cậu, BEN.”

BEN không xác định ngước mặt lên. Hồng Xương trước mặt mình ánh mắt thần thiết như vậy, con ngươi màu đen chiết xạ ra màu trời chiều, thanh âm mặc dù có chút khàn khàn, nhưng trong giọng nói là chân thành đích thực tràn đầy truyền đạt ra ngoài. BEN không thể tưởng tượng ‘ mình ’ ba năm sau tướng mạo lại hấp dẫn người như vậy, không phải là hé ra khuôn mặt người ta cảm thấy kinh diễm, mà gộp lại, cực kỳ dễ nhìn. Hồng Xương trên người còn có một loại khí chất làm người ta an tâm. Giống như toàn bộ thế giới trước một ngày diệt vong, hắn cũng sẽ không nhanh không chậm ghé vào cửa sổ, nhìn mặt trời lặn lần cuối cùng.

“Hừ.” Mặc dù khó chịu Tô Văn ở sau lưng Hồng Xương, nhưng BEN vẫn là ngoan ngoãn từ hành lang đi qua, ngồi vào trong ghế sa lon đại sảnh. Hồng Xương thấy bọc mì ăn liền sau, mặt trầm xuống, không nói hai lời đem nó ném tới thùng rác, ngược lại là dùng nước nóng nấu xong rót ba ly ngũ cốc. Mỗi người một ly, để trên khay. BEN có chút thụ sủng nhược kinh cầm lên cái ly, nhẹ nhấp một miếng. Bị nhiệt độ quá cao độ nóng đến đầu lưỡi, hắn cau mày, le lưỡi một cái, chú ý tới Tô Văn ở một đầu salon kia, liền tranh thủ uốn đầu lưỡi trở về, thần thái mất tự nhiên bắt chéo hai chân, “Được rồi, tôi muốn. Chúng ta cần hảo hảo nói chuyện một chút.”

Hồng Xương bụm miệng, buồn cười lại không dám cười gật gật đầu, “Ừ. Cậu nói, tôi nghe.”

“Tôi qua cùng anh tán gẫu xong, tôi nghĩ thật lâu. Cuối cùng vẫn là quyết định trở về nước.” BEN vô ý thức gãi gãi đầu. Đây là ám ảnh từ khi đến khối này thân thể này sau, lúc khẩn trương làm động tác nhỏ. Cho dù là hiện tại, hắn và người khác trao đổi vẫn khẩn trương. Coi như biết trước mặt người nọ là ‘ mình ’ cũng giống vậy, “Nhưng coi như đi về, lại làm như thế nào cùng mẹ giải thích đây? Bọn họ làm sao có thể sẽ tin tưởng tôi? Tôi cũng không muốn lại bị coi là bệnh thần kinh mà đối đãi.”

Ngồi ở ghế sa lon đối diện Hồng Xương khoe mắt cụp xuống, lộ ra một nụ cười tràn đầy áy náy, “Ừ, tôi nghĩ cậu có thể tạm thời gạt bọn họ. Tôi có thể nói cho mẹ, cậu là bạn của anh Tô Văn ở đây, muốn đi Trung Quốc du lịch, để cho bà giúp đỡ chiếu cố cậu. Như vậy cậu có lý do ở cạnh bọn họ.”

“Đây cũng là chủ ý hay.” BEN mắt sáng rực lên, con ngươi màu hổ phách ảm đạm nhiên sáng ngời lên, giống như một cái đầm suối nước róc rách, khiến người say trong đó. Hồng Xương ngăn người, chợt bất bình thường nói một câu, “Cậu bộ dạng thật xinh đẹp.” Sau khi nói xong lập tức lộ ra vẻ mặt hối hận, xoay chuyển cười khan hai tiếng.

BEN hắn xét thấy lúc này tâm tình quá mức tốt, nghe xong chẳng qua là nhẹ giọng hừ hừ. Nếu là đối diện bình thường, hắn sẽ bởi vì câu này mà không không buông tha. Hắn rút cùi chỏ, cố gắng khiến cho thanh âm của mình nghe vào thô lỗ một chút, “Thiết, thân thể này, đáng đáp như nữ sinh. Tôi không lạ gì.”

“Thật xin lỗi.” Hồng Xương rũ mắt, lộ ra vẻ mặt đau lòng .

“Tôi không trách anh,á này gì.”BEN mặt kiêu ngạo đầu xoay qua một bên. Hắn thật ra thì đối với mình của ‘ năm năm sau ’ có không ít hảo cảm, trong lòng không khỏi không muốn nhìn thấy Hồng Xương lộ ra vẻ mặt khổ sở .Dù người này có nhiều khả năng là đã khiến cho mình chạy đến cái nơi quý quái đến chim cũng không thèm ở này.BEN trong lòng rửa thầm mình nhân từ. Chết không để tâm Trên mặt hắn giả vờ một bộ không sao cả ,duỗi thẳng cẳng đá đá khay trà .

“Đúng rồi, tôi ngày hôm qua trong lúc vô tình nghe được anh muốn tới quán bar đi làm?”BEN đem cái ly đặt đến mặt bàn, nhú nhú mày, “Tôi thấy hay là thôi đi. Nếu như tôi nhớ không lầm, anh còn kém hai tháng nữa mới coi là trưởng thành, tới quán bar công việc không quá thích hợp,hơn nữa lại nguy hiểm như thế. khụ ,dù sao tôi cũng không thiếu tiền ,chờ tôi trở về nước sau anh giúp tôi thu tiền thuê phòng là được,nhận được tiền anh thích xài thế nào thì xài.”

“Như vậy sao được?” Hồng Xương tròn to hai mắt, không chút suy nghĩ liền cự tuyệt ,”Coi như cậu là ‘tôi’ cũng không thể qua loa như vậy ,chúng ta thân anh em cũng phải tính toán kỹ càng”

“Tôi nói được rồi anh còn so đo cái gì!” BEN lắc lắc tay, không nhin được đứng lên, “Được rồi, tôi muốn đi đặt vé máy bay.”Hắn dừng một chút, sau đó nhỏ giọng lầm bầm, “Là thức ăn chỗ JAL ngon hay là Air China ngon hơn nhỉ? Quên đi, vẫn là nên ủng hộ nước nhà.”

Mà dưới lầu một tên mặt người dạ thú trên mặt mang nụ cười cực kỳ ôn hòa ,từ từ đến gần Hồng Xương ,”Tiểu Xương muốn tới quán bar đi làm?Chưa từng nghe em nói đây.”

“Cái này.” Hồng Xương thầm nói một tiếng ‘ chết chắc ’, vừa chột dạ cười khan hai tiếng, vừa bắt động thanh sắc kéo ra khoảng cách với Tô Văn ,”Anh,thật ra thì em chỉ là cảm thấy tò mò. Dĩ nhiên sẽ không giấu anh đi làm ở quán bar mà !Anh phải tin em, nha !”

“Ừm.”Tô Văn giống như vô ý bước về trước hai bước,đem đường lui của Hồng Xương hoàn toàn chặn giết, híp mắt lộ ra thao tác toàn bộ tự tin, “Lần sau không được viện lý do này nữa.”

“Ừ ừ!” Hồng Xương gật đầu như gà con mổ thóc ,mặt cũng không nâng lên. Hồng Xương không dám nhìn tới khuôn mặt quen thuộc đến xương thịt kia,bởi vì chuyện phát sinh tối hôm qua vẫn còn ở trong đầu của hắn không ngại phiền toái lặp lại. Tô Văn bất kỳ một động tác nhỏ nào,bất kỳ một cái ánh mắt nào. Cũng có thể gọi lên hồi ức ngại ngùng kia.

“Tiểu Xương.”

“Ừ.”

Vì vậy đại hồi lang không kèm chế được, cuối cùng hướng tiểu bạch thỏ vurun ra song trào đại gian đại ác

Khụ. . . . Xin mọi người tự động lướt bỏ hai người này. Xin cùng ta ở trong lòng mặc niệmhòa bình xã hội ,vạn vạn tuế!

Mấy ngày sau.

Giữa mùa hè tại X thị, nhiệt khí gào thét trên mặt đất bồi hồi,va chạm,dồi mắt nhìn lại, cả thế giới cũng theo nhiệt khí lay động.Xe kem nổi lên một cái hàng dài,trẻ con đầu đầy mồ hôi gắt gao nắm chặt vật áo cha mẹ,năn nỉ muốn ăn một cây kem dâu hoặc là một chén nước quả đá bào. Cậu trai ở xe bán kem đang bẽ bộn làm việc dùng tay áo xoa xoa mồ hôi trán, rửa thầm một tiếng ‘ khí hậu chết tiệt ’.

Từ trong thùng lạnh lấy ra khối băng, rất nhanh tan trên găng tay nilon, Hạ Phi tăng nhanh tốc độ của mình, trước khi chúng tan hết trong hộp nhựa,đưa ra cửa sổ. Nước đá bào trái cây đã thấy đấy, nhưng đội ngũ xếp hàng một chút giảm bớt cũng không có. Hạ Phi có chút phiền não lắc đầu, cũng không biết là bởi vì khí trời hay là nguyên nhân gì, hắn hôm nay rất không có tâm trạng.Mùa hè này, dù mọi công việc bán thời gian cơ hồ đoạt lấy tất cả thời gian rảnh của Hạ Phi.Hắn cả ngày bận rộn muốn choáng váng, bận rộn đến hôn thiên ám địa, cơ hồ đầu dính vào gối đầu là có thể ngủ. Nhưng vậy cũng không tệ,như vậy mình cũng không có thời gian nhớ đến người kia.

Hạ Phi tự giễu nhếch nhếch môi, nụ cười kia như có như không khổ sở.Hắn từng không chỉ một lần hỏi qua mình,nếu như hắn có thể lựa chọn một lần nữa,hắn còn có thể như mình bây giờ không? Có phải hay vẫn có thể đem thăm mền chôn giấu trong lòng ,thình thoảng đau lòng mới có thể phui ra xem một chút? Nếu như mình sớm một chút cùng Hồng Xương nói ra tình yêu của mình đối với hắn ,hiện tại mình và hắn có phải đã hạnh phúc ở bên nhau không?

Nhưng bây giờ, vô luận có bao nhiêu nếu như. Cũng chỉ là mơ mộng viễn vông.Mùa hè này đi qua, Hạ Phi sẽ phải tới Thượng Hải học. Cái thành phố đó cũng khá lớn, có thể bỏ qua nỗi nhớ với một người .Mà thời gian cuối cùng sẽ cuốn đi quyến luyến từng ấy năm tới nay .Dùng năm năm yêu người, liền dùng gấp hai lần thời gian đi nhớ người.

Hạ Phi cười thầm mình lại đa cảm,hắn ngẩng đầu nhìn đồng hồ đơn sơ trong xe kem.Một phút nữa hắn sẽ phải thay ca, có người tới thay thế công việc của hắn. Vội vàng cầm tiền lão bản hôm nay ngược lại có lương tâm ,phá lệ gật đầu ý bảo Hạ Phi tan ca sớm. Hạ Phi đánh cái ngáp, vuốt vuốt cổ tay đau nhức , đem găng tay nilon ném qua trong thùng rác một bên .Mở ra cửa sau xe kem, Hạ Phi híp mắt, đưa tay vào túi lấy ra MP3 .Mà đang lúc này, hắn lại cảm giác được vật áo phía sau mình nhẹ nhàng bị người kéo một cái.

Chẳng lẽ lão bản keo kiệt lại thay đổi chủ ý? Hạ Phi nhú mày, có chút không kiên nhẫn quay đầu.

Đứng ở phía sau hắn ngoài ý liệu, không phải là lão bản một đầu tóc hói,mà là một thiếu niên ngũ quan tuấn tú,số tuổi cùng mình xấp xỉ .Thiếu niên kia

con người màu hổ phách phản chiếu ra gương mặt Hạ Phi, màu vàng sáng rõ giống như trong nháy mắt cũng tụ tập đến trên nụ cười của hắn, hình ảnh vĩnh cửu. Hạ Phi bị màu sắc nồng đậm hoảng đến mất, thân thể hơi run rẩy. Hắn không biết thiếu niên ngoại quốc xa lạ này, tại sao phải túm vạt áo của mình không buông tay. Lại nói, trừ Hồng Xương ra, hắn rõ ràng là mẫu thuẫn cùng người khác đụng chạm Nhưng thiếu niên Nga trước mắt không có cho hắn cảm giác không thoải mái. Đang lúc Hạ Phi âm thầm nghi ngờ, thiếu niên kéo vạt áo hắn mở ra đôi môi màu hồng.

Thanh âm rõ ràng nhẹ như lông vũ, trong nháy mắt đáp qua tất cả tạp âm dưới ánh nắng chói chang.

“Hey, Phi Tử, đã lâu không gặp.”

LONG TIME NO SEE. Lần này ta thật sự sẽ không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Nịch Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.